

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
perfect
MISTAKE
OLIVIA HAYLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı© 2023 Olivia Hayle

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert bir dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyucular için.

Beyond the Proof'tan Andie Edwards tarafından
düzenlendi Shannon Shacka tarafından
düzeltildi

Ebook cover art by Cormar Covers Model
Matheus R., shot by Wanda Aguiar Paperback
chapter art by Ginotage Sandaru Discreet
paperback cover by Books & Mood

www.oliviahayle.com

THE *perfect* MIS AL

ÖLİVİA HAYLE

Hayallerinin ölmesini izleyen ve yenilerini bulmak zorunda kalan herkese. İlk seçeneğin özgürleştirici bir yanı olabilir. kaybolmak... ve artık istediğiniz herkes ve her şey olabileceğinizi fark etmek.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Sonsöz](#)

[Hikaye Devam Ediyor...](#)

[Teşekkür Olivia'nın diğer](#)
[kitapları Olivia Hakkında](#)

Chapter 1

abel

Dans stüdyosunda sessiz adımlarla yürüyorum. Pointe ayakkabılarım sıkıca bağlanmış ve iyi aşınmış parke zeminde hiç ses çıkarmıyorlar. Yüzyılı aşkın bir süredir binlerce dansçı bu koridorlarda yürüdü. Hepsi de bugün benim çektiğim acıları çekti. Acı, yorgunluk, rekabetler, hırslar.

Yaralanmalar.

Bir grup bale dansçısının ısınma hareketleri yaptığı açık bir kapının önünden geçiyorum. Irina splitler giymiş, kıvrıcık kahverengi saçlarını sıkı bir bale topuzuyla geriye yatırmış. Yeni baş balerin. Matt, Beth ve Simone onun etrafında gülümsüyorlar ama son ikisinin içten içe yanıyor olması gerektiğini biliyorum. Irina baş balerin olmak için genç ve bu rolde yeni. Bu sonbahar, herkesin imrendiği pozisyonda dans ettiği ilk sezon olacak.

Ben bile. Şimdi biliyorum ki bu rüya en az altı ay, bir yıl olmasa da -Irina için olmasa bile. Kafamın içinde bir ses fısıldıyor.

Koridorun sonundaki mütevazı ahşap kapıya doğru yürüyorum. Üzerinde bir isim ya da unvan bile yok ama bunun bir önemi yok. New York Bale Topluluğu'ndaki herkes bu kapıyı bilir ve saygı duyar. Hepimiz ondan korkarız.

Kapıyı çalarım.

"Evet," diyor.

Kapıyı itip açıyorum ve Bayan Moore'un ofisine giriyorum. Masasının arkasında oturmuş, dansçıların listesini inceliyor, gri saçları sıkı bir şekilde toplanmış. Kırıksıklıkları gözlerinin etrafında yumuşak, ama onunla ilgili tek yumuşak şey onlar.

"Ah. Isabel. Güzel."

Kapıyı arkamdan . "Benimle konuşmak mı istedin?"

"Evet." Okuma gözlüklerini çıkarıyor ve ellerini masanın üzerinde birleştiriyor. "Dün doktorla kalçanız hakkında konuştum."

Midem bulanıyor. "Evet, öyle diyor-"

"Eğer bir daha dans edeceksen dinlenmen gerek."

Başımı sallıyorum. Her parçam itiraz etmek istese de bu konuşmaktan daha güvenli. "Şimdiye kadar yaptığım gibi devam edebilirim," diyorum. "Gösteri gecelerinde performans sergileyebilmek için antrenmanlarımı yarıda kesiyorum. Bunu yapabilirim. Söz veriyorum. İyileşmek için yeterli olacak."

Gözleri delip geçiyor. "Biz her gece o sahnede sanat yaratıyoruz. Siz sanat yaratabilir misiniz?"

"Evet," diyorum. Hayatım boyunca bunun için çalıştım. Yirmi yıldan fazla bir süredir, her sabah erken saatlerde ve gece geç saatlerde, ayaklarım her kanadığında ya da kaslarım her ağrıdığında. Şimdiye kadar önemli olan tek şey buydu.

"Yaralı bir sanatçıyı iyileşmesi umuduyla grupta tutamam. Bunu biliyorsun, Isabel. Yeni bir dansçıyı provalara almam gerekiyor, böylece onu yeterli seviyeye getirebilirim." Listesine, keskin ve düzgün el yazısına bakıyor ve benim yerime geçecek kızların kısa bir listesini çoktan yaptığını biliyorum. Şu anda ona bakıyor olabilir

"Daha iyi olacağım."

"Hepsi böyle söylüyor." İç çekiyor ve ağzının etrafında bir şey yumuşamış gibi görünüyor. Bayan Moore'un yüzünde bu ifadeyi ilk kez görüyorum. Dehşet verici. "Isabel, sen . Kendi iyiliğin için. Sakatlıklar olur ve er ya da geç her balerinin kariyeri sona erer. Benimki neredeyse yirmi beş yıl önce sona erdi. Bunu atlatacaksın."

Hayatta kalmak mı? Her kariyer biter, ama benimki değil. Henüz değil. Daha yirmi beş yaşındayım. Bu işi en az otuz ya da otuz beş yaşına kadar yapmayı planlıyordum. Kırk yaşında dans etmek sıra dışı ama duyulmamış bir şey değil.

Yirmi beş mi?

"Hayır, tek ihtiyacım olan dinlenmek" diye itiraz ediyorum. Eğer bir hafta izin alabilirsem, geri gelebilirim-"

Moore bana bakıyor. "Isabel," dedi. "Karar verildi. Antoine benimle aynı fikirde ve seni derhal koreografiden çıkaracak. Lojistik ve tazminat paketin konusunda seninle temasa geçeceğim... ve bak, eğer altı ay içinde kendini tamamen iyileşmiş hissedersen, doktorla görüşmek için geri gel. Sana yeşil ışık yakarsa, konuşabiliriz."

Kapıya doğru birkaç adım attım. Her şey uyuşmuş hissediyorum. Bacaklarım. Beynim. Kalbim. Sözleri boş geliyor. Bu bir açılış değil, bir veda hediyesi. Acıma.

"Tamam," diyorum.

Tekrar kâğıtlarına bakıyor, bu akşamki gösteriye hazırlanıyor ve işte bu kadar. Ben yokum. İşim bitti.

Tırpanını yine salladı ama bu sefer teselli eden değil, teselli alan taraf benim.

Uyuşmuş uzuvlarım beni sık sık yürüdüğüm koridordan aşağıya taşıyor. New York Bale Akademisi'nin evim dediği bina eski -şehrin en iyilerinden biri- ve en üst katları tamamen bize ayrılmış. Öncü Bale Topluluğu'nun baş dansçıları için. Ülkenin en iyilerinden biri.

Burada bir dansçı olmak için çok çalıştım. Merdivenleri tırmanmak, bir kariyer inşa etmek ve bir gün baş balerin olmak için gereken becerileri geliştirmek için. Burası benim evim.

Uzanan bir grup dansçının yanından aceleyle geçiyorum. Onlarla konuşmak için durmuyorum. Bunun olacağını tahmin etmeleri beni şaşırtmazdı; eğer oradaki kızlardan biri benim yerime geçerse...

Bir aile olduğumuz söyleniyor ama biz son derece işlevsiz bir aileyiz. Balerinler ayrıldığında neler olduğunu gördüm. *Birbirimize sarılırız, iletişim halinde kalmamız gerekir - istediğin zaman geri dönebilirsin* denir, ama kaçınılmaz olarak giden kişiyi bir daha asla görmeyiz.

Ortadan kaybolurlar.

Hâlâ şehirde yaşıyor olabilirler ama başka bir ülkeye taşınmış da olabilirler.

Ve sinir bozucu olan şey, bu şekilde yürürken kalçam hiç ağrıyıyor. Ama dans etmeye başladığımda, esnediğimde ve tekmelediğimde ağrımaya başlıyor. Bale dansçısı olmak acı çekmek demektir ve ben de yıllar boyunca kendi payıma düşeni yaptım. Bu da farklı olmamalı. Bunun da üstesinden daha önce yaptığım gibi kolayca gelebilmeliyim.

Başarısızlığım göğsüme saplanmış bir bıçak gibi hissediyorum.

Alışkanlıktan dolayı asansör yerine merdivenleri kullanıyorum. *Tembellik mükemmelliğin düşmanıdır*, çocukluğumdan beri bana aşılarmıştır. Şimdi buna ihtiyacım olduğundan değil. İstedğim kadar tembel olabilirim. Moore'un altı ay sonra iyileştiğimde bir konuşma yapma teklifi daha çok göstermelik gibi geliyor. Üst düzey profesyonel balerinlerin bu kadar uzun bir aradan sonra başarılı bir dönüş yaptığını nadiren gördüm. Bu spor, bu *sanat*, *son derece* rekabetçidir. Düşen her dansçının yerini almak için bekleyen üç dansçı vardır.

Dördüncü katta duruyorum. Burası çocukların dersleri için ayrılmış ve onlar da günün ilerleyen saatlerine kadar başlamıyor. Koridorlar artık ıssız. Boş stüdyoların açık kapılarının önünden geçiyorum. Pürüzsüz akçaağaç ahşap zeminler, dev aynalar ve barreler.

Bir zamanlar ben de bu odaları dolduracak çocuklardan biriydim.

Tozlu bir stüdyoya giriyorum. Bu özel stüdyoyu hatırlamak çok kolay. Beni ağlatan ilk öğretmen olan Madam Novik ile burada dans ederek yoğun bir sezon geçirmiştım. Dokuz yaşındayken burada tüm kalbimle dans etmiştım.

Aynaya baktığımda şimdiki halimi görüyorum. Ne kısa ne de uzunum. Uzun siyah saçlarım sırtımda at kuyruğu. Tenimle aynı zeytin renginde bir mayo ve hareket için yapılmış kısa likralı bir etek. Tayt. Pointe ayakkabıları.

Koyu renk gözler ve düz bir ağız.

Burada bir daha asla dans edemeyeceğimi hayal bile edemiyorum. Bu düşünce beynime yerleşmiyor, uymayan bir yapboz parçası gibi. Sallanıyorum, aynada hareketlerimi izliyorum. *Çizgiler, çizgilerinizi düşünün. Başını yukarıda tut. Ağırlığı çalışan bacağa ver. Döndür. Çift zamanlı. Yansımamı gözlemleyerek dönüyorsunuz ve dönüyorsunuz.*

İyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor. Moore ve Antoine ne karar vermiş olursa olsun, bunu nasıl yapacağımı *biliyorum*. Ben bunu yapmak için doğmuşum.

Stüdyonun arka tarafındaki büyük pencerelere ve içeriye süzülen güneş ışığına doğru dans ediyorum. Yüzüme sıcacık vuruyor. Pirouette yapıyorum ve tekrar pirouette yapıyorum, doğru düzgün ısınmadan yapmam gerekenden daha hızlı dönüyorum.

Sıçradım ve bacağımda bir acı hissettim. Bunu memnuniyetle karşılıyorum. Lanet şey. *Canımı daha da yakıyor*. Bu sefer onu kucaklıyorum. Artık dans edemeyeceksem tüm kalçamı da patlatabilirim. Artık temkinli olmaya, gücümü akşam gösterilerine saklamaya gerek yok.

Hiçbir koreografiyi takip etmiyorum. Avucumun içi gibi bildiğim hareketleri bir araya getiriyorum ve hissizliğin yerini yıkıma bıraktığını hissediyorum.

Müzik yok, ama yine de duyabildiğimi hissediyorum, stüdyoda hafifçe sürüklenen soluk bir melodi gibi. Brisés ile birkaç basit arabesk, kaslarımın liflerine işlemiş hareketler.

Daha hızlı dans ediyorum. Bacaklarım uzuyor, parmak uçlarım sivriliyor, kollarım her kası gererek sıkıca tutuyor. Alnımda ter damlaları oluşmaya başlıyor ve kalçamdaki sancı güçleniyor. Çok geçmeden görmezden gelmek, uzaklaştırmak, bedensel ağrılarımın çoğunu sakladığım çekmeceye kilitlemek imkansız hale geliyor.

Ama dans etmeyi bırakmıyorum.

Vücudum durmam için yalvarırken değil. Kalçam yanıyormuş gibi hissettiğinde değil. Belki de yanlış yaptığım şey budur. Tek yapmam gereken bunun üzerinde çalışmakken dinliyorum. Daha çok zorlamak.

Yanaklarım ıslanıyor ve göğsüm ağrıyor ama durmuyorum. Bir pirouette ve bir tekme daha. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

Sağ kalçamda bıçak gibi bir ağrı var ve dönüşün yarısında bocalıyorum. Dengem bozuldu ve bana her zaman göstermem gerektiği söylenen zarafetten yoksun bir şekilde yere düştüm.

Düşüş acıtıyor ama kalçam kadar değil. Ve hiçbir şey göğsümdeki yanma hissi gibi zonklamıyor, yanaklarımdaki sıcak his gibi. Onları kaydırıyorum ve ağladığımı fark ediyorum.

Sessiz dans stüdyosunda ağır ayak sesleri yankılanıyor ve bir el omzuma konuyor.

"Isabel? İyi misin?"

Ses tanıdık geliyor. Kafamı kaldırdığımda takım elbiseli bir adamın ciddi bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Kalın kahverengi saçları kısa kesilmiş, çenesi tıraş edilmiş ve ela gözleri çelik gibi. Gözlerinin etrafında ve alnında belli belirsiz çizgiler var ama bunlar sadece onu daha seçkin gösteriyor.

Şaşkınlık acımı kesip atıyor. Burada olması için mantıklı bir sebep yok. Elinin omzumda olması için. Bu adam sadece bir yerlerde ortaya çıkmıyor. Şehirdeki en önemli adamlardan biri. Aynı zamanda en iyi arkadaşımın ağabeyi, benden on beş yaş büyük.

"Alec?"

Chapter 2

Al ec

Mac arabayı New York Bale Akademisi'nin önünde durdurur. Midtown'da, girişini ağaçların çevrelediği zararsız bir taş bina.

"Boşta mı parkta mı?" Mac bana soruyor.

Boşluğa cevap vermek istiyorum. Bu hızlı bir iş olmalı, ancak asistanımın aldığı sert *hayırlara* bakılırsa, biraz zaman alabilir.

"Park et," diyorum ve arabadan iniyorum. Dans Akademisi'ne girerken takım elbise ceketimin düğmelerini ilikliyorum ve dövüğe hazırlanıyorum.

Kızım baleye başlamak istiyor.

Bu onun son takıntısı ve asistanımın New York'un en iyisi olduğunu söylediği okulda bir hafta boyunca onu dans derslerine sokmaya çalıştıktan sonra hiçbir yere varamadık. Vize döneminde öğrenci almıyorlarmış, sınıflar doluymuş ve -eğer yeni başlayan biriye- Ocak ayında diğer çömezlerle birlikte başlaması gerekecekti...

Bizi bahanelerle oyaladılar. Ama ben engelleri aşmanın yollarını bulmakta iyiyimdir. İnsanlar her zaman bir şey ister ve bu çoğu zaman paradır. Atlamak için para ödemeye hazırsanız *ne kadar yükseğe* çıkacağını sormayacak çok az kişi vardır.

Dans Akademisi'nin lobisi güneşin ısıttığı toz ve çam ya da kaplan merhemi gibi başka bir şey kokuyor. Resepsiyonist bana bir

Sıkılmış bir bakış. Genç bir adam, on dokuz yaşından fazla olamaz, sıırım gibi bir yapısı var.

"Çocukların sınıf başkanını arıyorum," dedim ona.

"Koridorun sonunda, dördüncü katta," diyor ve bir derginin sayfasını çeviriyor.

Merdivenlerden çıkıyorum ve tıpkı lobiye benzeyen bir koridora giriyorum. Yıpranmış ahşap zeminler ve *çam* kokusu... *çam mı?* Burada havada daha da güçlü bir şekilde asılı duruyor.

Yarı açık kapılardan geçip boş stüdyolara gidiyorum. Öğle yemeği vakti. baleye ilgi duyan çocuklar için New York'un en büyük okuluysa, bu saatte ıssız olmasına şaşmamalı. Tıpkı bu akşam bana bale derslerini soracak olan Willa gibi onlar da okuldalar. Tekrar.

Bir şeyi istediğine karar verdiğinde, acımasızca kararlıdır. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu.

Bir stüdyonun içindeki hareketin pıtırtilarını duyuyorum. Zemine vuran ayak sesleri, ritmik ve yumuşak. Birileri dans ediyor. Yanından geçerken sese doğru bakıyorum.

Ve kısa kes.

Boş bir stüdyoda tek başına dans eden bir balerin, odaya dolan güneş ışığı huzmelerinin arasından sıçırıyor. Mümkün olandan daha hızlı dönüyor, bacakları yükselip alçalıyor.

Büyüleyici.

Uzun siyah at kuyruğu arkasında havada sallanırken, yerde yaylanıyor. Tayt, kısa bir etek ve dar bir üst giymiş. Bir balerin kıyafeti. Onu uzun ve uzun gösteriyor, tıpkı yıllar önce kız kardeşimin mücevher kutusunun üstündeki dönen balerin gibi. Connie onu o kadar sık çıkarırdı ki melodisi hala aklımda.

Dansçının ince kolları akıcı bir şekilde hareket ediyor ama derisinin altında kaslar var. Yine de zahmetsiz görünüyor. Sanki havada uçuyor ya da yüzüyor. Bacağını tekmeliyor ve kısa bir an için bacağı gövdesine dik duruyor.

Kadının profilini görüyorum. Bu Isabel.

Ne oldu? Elim yanımda sıkılıyor ve gitmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Bunun olasılığı nedir? O kız kardeşimin en iyi arkadaşı ve yıllar içinde onunla birkaç kez karşılaştım ama onu bir kez bile böyle görmedim.

Connie, Isabel'in balerin olduğundan bahsetmiş olmalı. Ama *bu* olduğunu bilmiyordum. Sanki bu onun tutkusuymuş gibi dans ediyor.

meslek.

Hareketleri , vurgulanıyor ve uzaklaşmam gerektiğini biliyorum.
Bu an özel hissettiriyor. Müziksiz bir stüdyoda tek başına dans etmek.

Ama hareket edemiyorum.

Koridorda bile hissedebildiğim, zanaatına odaklanmış bir hali var. Her şeyini hareketlerine döküyor. Onunla kısaca tanıştığım onca zaman boyunca bunu yapabileceğini bilmiyordum. Yaşayan bir alev, zarafetin vücut bulmuş hali.

Isabel'in güzelliğini yıllar önce Connie'nin evinin önünde onunla ilk karşılaştığımda fark etmiştim. Connie'nin komşusuydu ve sonra arkadaşı oldu. Gençti, henüz yirmili yaşlarındaydı. Her zaman utangaç gülümsemeler ve kibar tavırlarla doluydu. Büyük, koyu renk gözleri vardı. Uzun saçlı. O zamanlar fark etmemeliydim. Ama fark ettim.

, akkor gibi.

Dönüyor, daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı. Gözlerim bacağının zarif hareketini takip ediyor, o dönerken etrafını tekmeliyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Dönüşün yarısında, ayakta duran bacağı iflas ediyor.

Isabel aniden ve sessizce, iskambil kâğıtlarından bir evin kendi üzerine katlanması gibi yere yığılır. Yumuşak bir gümbürtüyle ahşap yüzeye çarpıyor, omuzları kamburlaşıyor. Yüzükoyun yatan bedeninden hafif bir inilti geliyor.

Düşünmeden hareket ediyorum.

"Isabel?" Elimi omzuna koyuyorum. Elimin altında çıplaktı. "İyi misin?"

Yukarı bakıyor. Gözlerinde donuk bir acı ifadesi var ve yanağından bir damla yaş süzülüyor. Ağzı şaşkınlıkla açılıyor. "Alec?"

"Ne oldu?"

"Kalçam, o... Ben.. Burada ne yapıyorsun?" "Birini çağırayım mı? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır, sadece biraz oturmam gerekiyor." Doğruluyor ama bacağı altında, katlanmış halde kalıyor. Gözyaşlarını çabucak siler. "Kahretsin."

"Yardım çağırayım."

Zayıf bir kıkırdama . " etmeyin."

Elimi omzundan indirdim. "Kalçan mı?"

"Evet. Kalçamda labral yırtık var... Çok fazla dans etmemden hoşlanmıyor." Birden yine sakinleşti, bana göz kırpmıyor. Fazla sakin. Acısı büyük olmalı, ama acıyı göstermek istememeyi iyi bilirim.

Bir elimi uzattım. "Ayağa kalkabilir misin?"

Kendi avucunu avucuma koymadan önce uzun bir süre avucuma bakıyor. Teni yumuşak, parmakları ince. Onları sıkıca kavıyorum ve yavaşça ayağa kaldırıyorum.

Isabel acı dolu bir iç çeker. "Lanet olsun."

"Burada bir sağlık görevlisi ya da bir tür doktor olmalı. Burada çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet." Hâlâ benimkini sıkıca kavramış olan eline bakıyor. *Tamam.* Bırakıyorum. "Ama bugünlük gidiyordum. Eve gidip dinlensem iyi olacak."

"Güzel. Greystone oldukça uzak. Oraya nasıl gideceksin?"

"Bisiklete biniyorum." Başını sallıyor, birkaç kez hızlı hızlı göz kırptıyor. "Pardon ama neden buradasınız?"

"Küçükler bale sınıflarının müdürünü ziyaret ediyordum." "Magda mı? Neden?"

"Kızım burada dans etmeye başlamak istiyor."

"Oh," der Isabel. Sonra gözleri büyüdü. "Ama eğitim sezonu çoktan başladı..."

"Evet. Kesinlikle." Gözlerindeki anlayışı görüyorum ve bunun nereye kadar uzandığını merak ediyorum. Çantamda, küçük direktör kızımı kaydetmeyi reddederse kullanmak üzere, maddi durumu iyi olmayan dansçılar için çok cömert bir Connovan sponsorluğunun belgeleri var.

Tek yapmanız gereken onlara ne kadar yükseğe çıkacaklarını söylemek ve sanırım insanlar atlayacaktır. "Willa dans etmek ister mi?" Isabel soruyor.

Ona bakıyorum. "Evet."

"Üzgünüm ama Connie zaman zaman yeğenlerinden bahsediyor." Kapıya doğru bir adım atıyor ama duraksıyor. "Burası iyi bir okul. Çocukken ben de burada dans ederdim."

"Yaptın mı?"

"Mm-hmm. Dönem başlangıç tarihleri konusunda oldukça katılar." Omuz silkiyor. "Her konuda katılar, gerçekten."

Belki de kızımın ihtiyacı olan şey tam olarak budur. Çıkışa doğru gidiyoruz ve her adımda Isabel geriliyor. Neredeyse fark edilmiyor ama ben yakalıyorum.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Eve bisikletle gidemezsin."

Kapı çerçevesinin yanında duraklıyor. "Elbette yapabilirim." "Yaralısın."

Koyu renk gözleri protestoya benzer bir şeyle parlıyor. Ama sonra iç geçirir. "Evet. Ne olmuş yani?"

Asansöre doğru dönüyorum. "Gel . Dışarıda bir arabam var."

"Alec, yapamam-"

"Evet, yapabilirsin."

Koridorda yanımda yürümeye başladı. "Bisikletime ihtiyacım var, o yüzden eve kadar sürebilirim."

"Arabaya sığdırırız." Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama Mac bir yolunu bulur.

Dışarı.

Isabel başını sallar. Yürümekle ilgili tedirgin edici bir şey var kıyafetiyle yanında. Tanıştığımız zamanlarda hep kot pantolon giyerdi. Gömlek. Normal kıyafetler. Bu balerin kıyafeti değil, bu kadar çok tenini açıkta bırakan.

Onun hakkında zaten fark ettiğim şeylere bu imgeyi eklememe gerek yoktu.

"Hayır, bunu kabul edemem," diye itiraz ediyor.

"Sana yardım etmezsem Connie beni öldürür,"

diyorum. Dudakları kıvrılıyor. "Evet, bu muhtemelen doğru." "Bu da demek oluyor ki bana iyilik yapan sensin."

Isabel bana bakıyor. Gözlerinde bir soru ve başka bir şey var. Merak belki? Ama sonra başını sallıyor. "Tamam, teşekkürler. Gidip eşyalarımı alayım."

"Ben aşağıda bekleyeceğim."

Başka bir kapıdan geçerek gözden kayboluyor ve kapı kapanmadan önce sıra sıra dizilmiş dolapları görüyorum. Tabii ya. Duvara yaslanıyorum ve Mac'e arabayı getirmesi için mesaj atıyorum. Beklerken e-postalarımı açıyorum ve ofisteki kısa yokluğum sırasında akın akın gelen e-postaları görüyorum.

Londra'daki satın alma işlemi gerçekleşmedi. Mali İşler Müdürümüz acil bir toplantı istiyor. Asistanımdan gelecek hafta yönetici ekip için kiraladığımız jetle ilgili teyit.

Kapı tekrar açıldığında tüm mesajları gözden geçirip *okundu* olarak işaretliyorum. Isabel elinde kocaman bir sırt çantasıyla, yüzü asık bir şekilde dışarı çıkıyor. Üzerine bir kazak ve spor ayakkabı giymiş, uzun bacakları hâlâ açıkta.

Çanta onun zayıf bedenini cüceleştiriyor. "Şunu alayım."

Sesim sandığımdan daha sert çıkmış olmalı, çünkü tereddüt etti. Ama sonra başını salladı ve canavar şeyi ondan almama izin verdi. Çok ağırdı. "Bununla bisiklete biner misin?"

"Her gün değil," diyor. "Bugün eve götürecek daha çok şeyim vardı. Yıkanacak kıyafetler..."

Asansöre kadar sessizce yürüdük. Daha önce hiç bugünkü kadar konuştuğumuzu sanmıyorum. Zihnimde hâlâ onun o boş stüdyoda dönüp durduğunu görüyorum. *Başından beri bunu yapabildiğini düşünmek.* Birkaç kez karşılaştığımızda.

Rahatsız edici. Elektrikli. Tehlikeli.

Her tesadüfi karşılaşmada, kendimi onun fazlasıyla farkında buldum. İfadelerinin, gülümsemelerinin, sözlerinin.

Küçük asansörle aşağı iniyoruz. Sessiz, ama aşağı baktığımda yanağını sildiğini görüyorum. Yine mi ağlıyor?

Sikeyim.

Lobide önümde yürüyor. "Bisikletimi alacağım."

"Arabayla birlikte kaldırımda bekleyeceğim," diyorum ve merdivenlerden kaldırıma doğru hızla geri çekilmesini izliyorum. Sol elinin tersiyle yüzünü silerken bisiklet rafına doğru yöneliyor.

Kalçasından olmalı. Dansçıların çektiği acıları duymuştum. Yaralanmalar, kırıklar... Şu anda o kadar acıyor mu? Kaşlarını çatarak sırtına bakıyorum, ne gibi çözümler bulabileceğimi düşünüyorum.

Mac Bentley'i kaldırıma çekti ve dışarı çıktı. "Efendim?" diye soruyor, elimdeki yürüyüş çantasına bakarak.

"Bunu arkaya koy," dedim ona. "Bisiklet için yerimiz var mı?"

Kaşlarını çatıyor ama sorgulamıyor. "Evet, eğer koltuklardan birini katlarsak."

"Hadi ."

Isabel'e rafın yanında katılıyorum. "İyi misin?"

Bisikletinin kilidini açmayı bitiriyor ve bana geniş bir gülümseme veriyor. Gözleri parlıyor ama yanakları kuru. "Evet, şimdiden daha iyi hissediyorum. Bisikletin sığacağından emin misin?"

"Evet. Bakın, bunun yerine sizi bir doktorun ofisine götürebilirim."

"Hayır, hayır. Ben iyi olacağım. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

Gülümsemesi yerinde kalıyor. "İnan bana, bu kalçanın ilk kez sorun çıkarışı değil."

Mac ve ben onun bisikletini kaldırıp bagaja yerleştirdik. "Greystone'a," dedim ona.

Başını sallıyor ve arabayı yoğun trafiğin içine çekiyor. Isabel ve ben araba nihayet onun binasına varana kadar konuşmuyoruz. Tanıdık bir bina, Connie burada yaşarken de sık sık ziyaret ettiğim bir sokakta yer alıyor.

Mac bisikletini kaldırıyor ve Isabel elini ön koluma koyduğunda ona yardım etmek için hareket ediyorum. "Alec," diyor.

Durakladım. "Evet?"

"Teşekkür ederim. Gerçekten." Gülümsemesi yumuşadı ve gözleri artık yaşlarla parlamıyor. "Buna gerçekten minnettarım."

Boğazımı temizliyorum. "Connie'nin bir arkadaşı için her şeyi yaparım."

Mac ve ben bisikleti ve çantasıyla Greystone'un lobisine girmesine yardım ediyoruz. İkimiz de asansör kapılarının arkasından kapanışını ve gözden kayboluşunu izliyoruz. Dans ederkenki görüntüsü aklımdan çıkmıyor, ama gözyaşları da öyle. Onun ağlama görüntüsü göğsümde rahatsız edici bir şekilde yer ediyor, sarsamayacağımı bildiğim bir anı.

Boğazım çok dar geliyor ve yakamı gevşetmek için üst düğmeyi açıyorum. *Uygunsuz*, diye düşünüyorum ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama bunu bilmek çekiciliği durdurmayacak.

Araba Greystone Binası'ndan uzaklaşana kadar küçük bale müdürüyle kızımın dersleri hakkında hiç konuşmadığımı fark ettim.

Chapter 3

abel

Birkaç gün önce posta kutuma gelen mektuba bakıyorum. Zarfı açtıktan sonra kâğıtları iki kişilik koltuğumun üzerine bırakmışım, açılmış ve bir kobra gibi saldırmaya hazırды.

Bunun geleceğini bekliyordum ama bu kadar çabuk değil. Şirketten ayrılalı bir haftadan biraz fazla oldu, dolabımdaki tüm eşyalar sırt çantamdaydı ve kalçam zonkluyordu. Buz torbaları ve istirahat ağrının üstesinden gelmişti ama artık işsiz olduğum için sakatlığım en acil sorunum olmaktan çok uzak.

Altı yıldır tek yatak odalı küçük dairemde yaşıyorum. Burası New York'ta doksan dokuz yıllık kira sözleşmeleriyle New York Balesi'ne kiralanan birkaç mülkten biri. Zengin patronların yeni inşa ettikleri mülklerde bale müdürlerine uygun fiyatlı konutlar sunarak sanata destek verdikleri eski zamanların bir kalıntısı. Bahse girerim Greystone'u yaptıran kişinin adı New York Dans Akademisi'nin salonundaki küçük altın plakette yazılıdır.

Birliğe katıldığımda, bana kirası ödenmiş bir yerde kalacak yer tahsis edildi. Altı yıl boyunca New York'ta ancak cüzi denebilecek bir ücret ödedim.

Devam ettiği sürece daha fazla değer vermeliydim.

Telefonum sehpanın ahşap tablasında titriyor. Bir kere. İki kez. Üç kez. Küçük kardeşlerimle yaptığım grup sohbeti sabahtan beri patlıyor, ki bu onlar için alışılmadık bir durum değil. Ama benim sessizliğim öyle. Şirket'ten serbest bırakıldığımı kimseye söylemedim. Sadece kaybetmek üzere olduğum küçük, kira kontrollü daireme kapandım.

Kitap okuyarak bile rahatlayamadım. Kindle'ım telefonumun yanında, kullanılmadan öylece duruyor. Her şeyi tüketen tek bir sorudan kaçış yok. *Şimdi ne yapmam gerekiyor?*

Kapım çalındı ve neşeli bir "Merhaba! İçeride misin?"

Kanepeden irkildim. Connie'nin sesine benziyor. Ama aylardır Greystone'da yaşamıyor, ruh eşine dönüşen düşmanıya evlendiğinden beri.

Bir an için ona cevap vermemeyi düşündüm. Evde yokmuşum gibi davranmayı. Ama sonra sesi tekrar çınlıyor. "Isabel? Beignet'lerim var!"

"Geliyorum!" Kendimi kanepeden itip kapımı açıyorum. Connie dış koridorda parıldayan bir görüntü oluşturunuyordu. Kumral saçlarını at kuyruğu yapmış ve yanakları kızarmış.

Beni görünce gülümsemesi kayboldu. "İyi misin?" "Pek sayılmaz."

"Kahretsin," diyor ve bir kese kâğıdı tutuyor. "Biraz daha beignet alayım mı?"

"Kaç tane getirdin?"

"Üç tane. Dört tane vardı ama birini yolda yedim."

Kapıyı biraz daha aralayıp onu içeri alıyorum. "Bu görür."

Bugün Pazar ama işe giderken olduğu kadar derli toplu görünüyor. Trençkot, botlar ve yüzük parmağında göz kırpan bir zümrüt. "Dün yogayı iptal edince bir şeyler olduğunu anladım. Yine de uğramam gerekiyordu, eski dairemle ilgili son detayları gözden geçirmek için ve... Isabel?"

İç çekiyorum. "Evet. Özür dilerim. Gerçekten çok uzun bir hafta oldu."

"Bunu görebiliyorum," diyor temkinli bir şekilde ve beignet poşetini önüme koyuyor. "Peki, yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Artık dans etmiyorum."

Yüz ifadesi gevşiyor. "Kalçan mı? Daha iyiye gittiğini sanıyordum."

"Sanat yönetmenim ya da kumpanya başkanı için yeterince hızlı değil, Yine de."

Mutfak masama oturdu, gözleri ciddiydi. "Bana neler olduğunu anlat."

Ben de öyle yaptım, karşısındaki sandalyeye kıvrıldım. Hâlâ egzersiz taytlarımın içindeyim. Günlerdir onlarla yaşıyorum, her sabah bir buçuk saat süren esneme rutinimi uyguluyorum. Bazı alışkanlıklar zor ölür.

Hikayemin yarısında ağlamaya başladım. İsteyerek yapmadım. Bütün hafta boyunca, Alec'in önünde kendimi kaybettiğimden beri ağlamadım. Ama bunu birine anlatmak, kendi sesimi yüksek sesle duymak zorunda kalmak... Beni farklı etkiliyor.

"Ah Isa, çok üzgünüm," diyor Connie. "Biliyor musunuz? Şirketteki yetkili kişilerin canı cehenneme. Ekip için ne kadar değerli olduğunu göremiyorlarsa ve iyileşmen için sana biraz zaman veriyorlarsa, bu onların kaybı."

Bu beni gözyaşları içinde kıkırdatıyor, çünkü çok bariz bir şekilde yanlış. Her an, en az üç aday tek bir dansçının yerini almak için bekliyor. Çok acımasız ve rekabetçi. Ben bir değer değilim. Varlık *olan onlar*.

"Ne yapacağımı bilmiyorum" diyorum. "Pazarlanabilir başka hiçbir becerim yok. Hiç yok. *Tüm* hayatımı buna adadım. Uyanık olduğum her anı." Mektubu aldım ve elimde buruştu. "Ve şimdi taşınmak zorundayım."

Connie'nin gözleri büyüdü. "Ne?"

Ona açıkladıktan sonra düşünceli görünüyor. "Kahretsin, keşke dairemi sattığım zaman satmasaydım. Orada kalabilirdin."

"Teşekkürler," diyorum. Yardımı olurdu ama böyle bir seçeneğim olmadığı için memnunum. Connie ve ben çok iyi arkadaşız ama farklı dünyalardan geliyoruz. Bir Connovan olarak o, New York'un benden tamamen farklı bir bölgesinde büyüdü. Aynı şehir, bambaşka bir dünya. Evsiz olmak hiçbir Connovan'ın karşılaşacağı bir sorun değil. Ve içlerinden biri feci bir finansal karar vermediği sürece, bu gelecekteki tüm Connovalılar için de geçerli olacak.

"Boş yatak odalarımız var," diyor Connie ciddiyetle. "Her zaman Gabriel ve benimle kalabilirsin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Dürüst olmak gerekirse. Hiç sorun olmazdı. Tam tersi, gerçekten." Yanaklarımı sildim. "Teşekkürler."

Hafif gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Alec geçen hafta seni gördüğünden bahsetti. Kalçanızın ağrıdığını... acı çektiğinizi. Belki de bu iyi bir şeydir.

."

"Bahsetti mi?" Ben sordum. Bu şaşırtıcı. Bunu yapacağını düşünmemiştim... Yine de Alec Connovan hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Onda her zaman çeken bir şey olduğundan başka bir şey değil...

bir şekilde onu etkilemek istememe neden oldu. Onu anlamak. Ama o bana hiç konuşkan biri gibi gelmedi.

"Evet." Kanepede arkasına yaslanıyor. "Dans Akademisi'nde. Kalçanın seni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmediğim için özür dilerim. Yogaya devam etmek zorunda değiliz."

" yok"

"Öyle değil. Özür dilerim, Isabel." Gülümsemesi kararlı ve gözleri öfkeli. "Ama endişelenme. Bir yolunu bulacağız, söz veriyorum."

"Evet," diyorum. Eminim yapacağım. Ama her ne olursa olsun, en büyük hayalimin az önce öldüğü gerçeğini değiştirmeyecek.

Onun yerini bir şeyin alabileceğini hayal etmek zor.

Chapter 4

Al ec

Günümü mahveden mesaj uzun değil. Toplamda dört cümle; tonları masum, mesajları ise çileden çıkarıcı.

İstifa dilekçemi hemen geçerli olmak üzere veriyorum. Ajansla da temasa geçtim. Çocuklarınız çok sevimli ama Willa'nın ihtiyaçlarını karşılayamam. İyi günler dilerim.

Riley üç hafta dayanmıştı. Çocuk bakım ajansı tarafından şiddetle tavsiye edilen, çocuk psikolojisi alanında yüksek lisans derecesine ve altı yıllık deneyime sahip olan Willa, onu bir aydan kısa bir sürede kırmıştı.

Elimi alnıma sürüyorum. Bu böyle devam edemez. Ajansın kalifiye dadıları tükenecek ve benim de sabrım tükenecek. Hangisi önce gelirse, ve şu anda, patlayan faktör ben olabilirmişim gibi geliyor.

Tanrı aşkına.

Daha geçen gün onunla bu konuyu konuşmuştum. Gereksiz yere zorluk çıkarmak hoş değil. Dadıları kıskırtmak hoş değil. Onları uzaklaştırmak... babam için gerçekten çok rahatsız edici.

Willa'nın bu işe kendini adanmasında isteksizce de olsa hayranlık uyandıran bir şey var. Ve kızıma Riley'nin bırakmasını sorduğumda bunu zaten biliyorum,

Büyük ela gözleri ve yumuşak kahverengi saçlarıyla bana bir melek gibi bakacak ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyleyecek. *Riley gerçekten çok iyiydi baba. Söz veriyorum. Gittiği için üzgünüm.*

Mm-hmm.

Doğru.

Çevrimiçi takvimimi açıyorum. Toplantılar günümün geri kalanını kaplıyor. Yarın gece geç saatlerde bir gala var, açılış konuşmasını benim gerekiyordu. Ve Perşembe günü erken saatte bir personel toplantısı...

Yeni bir dadı bulana kadar her şeyin yeniden düzenlenmesi gerekecek. Personelim tarafından gönderilen özür dileyen geri çekilme e-postaları, gelecek haftaya ertelenen toplantılar ve duraklatılan anlaşmalar. Ekranı asistanımla sohbet etmek için değiştiriyorum. En azından iyi çalışan biri. Aylardır ilk kez işinin ehli bir yardımcıyla muhatap oluyorum.

Yaptığı işten gurur duyan insanlar bulmak iç karartıcı derecede zor.

Kapım sert bir şekilde çalınıyor ve ben daha yazamadan asistanım bir mesaj gönderiyor.

Constance girişiniz için kapınızın önünde.

Saatime bakıyorum ve evet, kız kardeşim tam zamanında gelmiş. Riley'nin mesajı yüzünden programının dışında olan benim. Bir düğmeye basıyorum ve ofisimin kapısı açılıyor. Kız kardeşim içeri girdi. Odaklanmış görünüyor, sağ kolunun altında bir dosya dolusu kâğıt var.

"Hey," diyor ve masamın önüne bir sandalye çekiyor. Sonra kaşlarını çatı. "Kötü haber mi? Nate'in Londra'daki satın almasıyla mı ilgili?"

Bu kadar kolay okunmamalıyım.

"Hayır." "Doğru. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Yanıtım yine açık bir *hayır* olmalı, öylece bırakmalıyım. Ama telefonumu masaya fırlatırken bir şey beni ona gerçeği söylemeye zorluyor. Belki de sadece birkaç ay önce yaşadığımız onca şey yüzündendir. "Son bakıcım işi bıraktı."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Asla olmaz." "Evet. Eğlenceli bulmana sevindim."

Gülümsemesi genişler. "Üzgünüm. Berbat bir durum tabii ki. Ama bu... Willa ne yapıyor? Onu ne zaman görsem inanılmaz biri oluyor."

"Evet, *senden* hoşlanıyor."

Connie'nin gözleri yumuşar. "Ne yapacaksın?"

"Planlarımın çoğunu iptal edin ve yerime geçecek kişilerle görüşmeye başlayın. Bu da en az bir hafta sürer, daha uzun sürmezse." Boynumun arkasını ovuyorum. Bir gerginlik

Şakaklarımda baş ağrısı başlıyor. Harika. Hizmetçimden bebek bakıcılığı konusunda yardım istemek zorunda kalacağım ve bu da zaten uzun olan apartman işlerine ve yemek pişirme işlerine ekleniyor.

"Tüm inceleme sürecinden geçmeniz gerekiyor mu?"

Connie'ye ters ters baktım. "Çocuklarımı rastgele bir yabancıya bırakmam."

"Tabii ki hayır, benim önerdiğim bu değil... Sadece, yazılı bir test ve fiziksel bir sınav gerçekten gerekli mi?"

"Ben ikisini de hiç istemedim."

"Hemen hemen," diyor. Sonra yüzü aydınlanıyor. "Tamam, bir fikrim var. Bu sorun için benzersiz bir çözüm ama işe yarayacağını düşünüyorum."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. ". Bana ne olduğunu söyle ki o."

"Bitirmeme izin vereceğine söz ver." Tırnaklarıyla dosyaya vuruyor kağıtları ritmik bir hassasiyetle. "Arkadaşım Isabel'i tanıyorsun."

Şaşkınlık içimde dalgalanıyor, ama bunu gergin bir ifadenin ardına gizliyorum. Bu ismin bu konuşmada geçmesini beklediğim son isim. Son zamanlarda her yerde görünüyor. Stüdyoda... Ve geçen hafta onu gördüğümde beri aklımdan geçen düşüncelerde. Güneş ışığında dans ederkenki anısı en uygunsuz zamanlarda aklıma geldi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Peki ya o?"

"Sakatlığı artık dans edemeyeceği anlamına geliyor. En azından önümüzdeki birkaç ay için. Bu yüzden iş arıyor."

Ah. Belki de bu yüzden ağlamıştı. Sadece sakatlık için değil, bir daha dans edemeyeceğinin farkına vardığı için de. Gördüklerime bakılırsa, bu tam bir rezalet.

Ama ben başımı sallıyorum. "Ben sadece yatılı dadı tutarım."

Connie, "Bunun onun için bir sorun hiç sanmıyorum," diyor.

"Doğru uzmanlığa sahip olduğundan şüpheliyim. Sadece çocuk bakımı konusunda deneyimli kişileri işe aldığımı biliyorsun. Isabel bir dansçı."

Connie, "İki küçük kardeşi var, bu yüzden tecrübeli," diyor. "Ayrıca tanıdığım en sakin ve sorumluluk sahibi insan. Willa bale öğrenmek istiyor, değil mi? Isabel ona öğretebilir. Willa'nın tahammül edebileceği tek dadı o olabilir."

Bir nebze de olsa mantıklı. Bunu ben bile görebiliyorum.

Ama yine de bir başlangıç olmamalı. Bu seçeneği kabul etmek, evime en kötü türden belayı davet edecektir. Onunla ilgili düşüncelerimi

Eğer benden birkaç oda aşağıda uyuyorsa, başını kaldırması imkansız.

Bu öneri bana cazip gelmemeli.

Olmamalı.

"O senin arkadaşın," diyorum. "Ne zamandan beri iş ve eğlenceyi karıştırıyoruz?"

Bu Connie'yi bir an için afallatır. Arkasına yaslandı, gözleri düşünceli. Ama sonra başını sallar. "Bu iyi bir şey, çünkü ona kefil olabilirim. Ama *ikiniz* arkadaş değilsiniz ki. İlişkiniz tamamen profesyonel olacak. Bu mükemmel bir çözüm," diyor Connie.

Isabel'in dans ederkenki görüntüsü tekrar aklıma geliyor. Onu ayağa kaldırdığımda kollarımda nasıl hissettiğini. Gözyaşı dolu kahverengi gözleri. Yumuşak sesi.

Son argüman, ifade edebileceğim bir argüman değil. Kimseye, özellikle de küçük kız kardeşime. Bunu kendime bile zar zor yapabiliyorum. *O bir ayartıcı olacak. Yıllardır beni baştan çıkaran güzel, ilgi çekici bir baştan çıkarıcı.*

Ama daha önce de güzel kadınlarla tanıştım ve bu beni hiç şaşırtmadı. Şimdi de atmayacak. Benim için çok genç bir kadın, kız kardeşimin en iyi arkadaşı ve bir çalışan olduğunda değil. Hiçbir zaman duygularımın esiri olmadım, şimdi de olmayacağım.

Kişisel bir ilişki olmadığımından bahsetmiyorum bile. Eşim beş yıl önce öldü ve öğrendiğim bir şey varsa o da ilişkilerin pahalıya mal olduğudur. Kaçınılmaz olarak sona erdiklerinde, sizden her şeyinizi alırlar. Huzurunuzu, akıl sağlığınızı, mutluluğunuzu... ve kalbinizi.

Kararlılık omurgamı çelik gibi sertleştiriyor.

"Ara onu," dedim. "Bu öğleden sonra bir görüşme için burada olabilir mi?" Kız kardeşim gülümsüyor ve telefonuna uzanıyor. "Tamamdır."

Büyük ihtimalle Isabel bir fazla dayanamaz. En kötü ne olabilir ki?

Chapter 5

abel

Contron göz korkutucu.

İçinde yaşamadığım bir dünyaya ait. Kıyasıya, elbette, buna alışkınım. Yüksek riskli, evet, bunu iyi biliyorum. Ama önümde duran ve Connie'nin aile şirketinin adını taşıyan büyük gökdelen, bir dans stüdyosundan ya da seyircilerin önündeki bir sahneden çok farklı. Soğuk çelik ve acımasız cam şekillerden oluşuyor ve bir iş imparatorluğunun genel merkezi.

Derin bir nefes alıp lobiye giriyorum.

Connie, Alec'le görüşmek için aradığında, *hayır cevabı* dilimin ucuna kadar gelmişti. Nasıl onun çalışanı olabilirdim? Nasıl olur da bir odaya girdiğimde, o etrafımdayken her zaman olduğu gibi içimi saran elektrik akımını hissetmez ve iş deneyimimle ilgili soruları yanıtlayabilirdim?

Ama gerçek, çığ ve rahatsız edici bir şey. Bir gelire ihtiyacım var. Kalacak bir yere ihtiyacım var. Ve her şeyden çok, yapacak bir şeye ihtiyacım var. Saatlerce bale antrenmanı yapmadan geçirdiğim geçen hafta beni neredeyse çıldırtıyordu. Böyle bir haftayı daha .

Yıllardır yerimde durmadım ve şimdi bunu yapmak beni yıkar.

Bu yüzden ilerlemeye devam ediyorum. Geniş, çelik lobideki bir masanın arkasında oturan yalnız resepsiyon görevlisine doğru. Contron logosu arkasında büyük bir şekilde

Duvara.

Sağ tarafta elektronik kapılar ve güvenlik çemberinin ötesinde de asansörler var. Takım elbiseli birkaç adamın yemek kaseleri taşıyarak ve giriş kartlarını okutarak geçişlerini izliyorum.

Resepsiyonist bana baktı. "Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Evet, Alec Connovan'ı görmeye geldim."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Pek de hoş bir gülümseme değil. "Pardon, CEO'yu görmeye mi geldiniz?"

"Evet."

"Peki bu toplantıyı kim istedi?"

"O yaptı. Connie'den bilgi aldım."

"Ve bu Constance Connovan mı?" diye yavaşça sorar resepsiyonist. "Bir davet e-postanız ya da mektubunuz var mı?"

Bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Hayır, telefonda konuştuk. Connie'nin bir arkadaşıyım."

Hâlâ gülümsüyor, dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmış. Ama telefonuna uzanıyor. "Ben ararım. CEO'yu görmeye kimin geldiğini söyleyeyim?"

"Isabel Morales."

"Doğru. Mükemmel. Oturabilirsiniz."

Lobideki tertemiz beyaz kanepeye oturmak garip hissettiriyor. Bu takım elbise denizi arasında siyah kot pantolonum ve kahverengi oyuncak ceketim kadar garip. Denesem bile daha uygunsuz olamazdım.

Bunu kabul ederek ne düşünüyordum ki?

Alec. Acı verecek kadar basit bir cevap. Onu görmezden gelmek her zaman imkânsız olmuştur. Aramızdaki çekim her neyse, bunu kelimelere dökmek zor ama bana ilk bakışından beri hissettiğim şey buydu. Connie'nin dairesinin dışındaki koridorda ela gözleri sertti. Saçları dağınıktı. Sonradan öğrendim ki asla dağınık değilmiş.

Connie'ye mesaj attım.

■

Isabel: Selam. Aşağıda lobinizdeyim ama güvenlik kapılarından geçemiyorum.

Asansörden çıkıp biyometrik kapıdan geçmesi beş dakika sürüyor. Gri pantolonu ve beyaz ipek gömleğiyle tam bir profesyonellik abidesidir ve kumral saçlarını topuz yapmıştır.

Connie beni görünce gülümsüyor. "Isabel," diyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler."

İnsanlar bizi izliyor. Öğle yemeği molasından dönen yoldan geçenler bize meraklı bakışlar fırlatıyor... ve resepsiyon görevlisi de bize dik dik bakıyor.

Daha önce insanların ona böyle tepki verdiğini hiç görmemiştim. O her zaman Connie'ydi - yoga sınıfındaki, dışarıdaki ya da evdeki yemeklerde arkadaşım.

"Gel, bu taraftan..." Kartını okutuyor ve güvenlik kapısından geçiyoruz. Bir asansör açılıyor ve o doğruca içeri giriyor. Diğer insanların geri çekilip başka bir araba seçtiklerini fark ediyorum. Buradaki insanların ona ne kadar saygı gösterdiğinin farkında mı?

Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, eminim bilmiyordur. Bu onu daha çok sevmeme neden oluyor. Ona ne kadar etkileyici olduğunu söylemek istiyorum ama bunu daha sonra konuşmak üzere bir kenara atıyorum.

"Alec gelebildiğiniz için size minnettar. Söylemeyeceğini biliyorum ama öyle," diye teminat veriyor.

"Çocukların dadısı işi bıraktı mı dedin? Sadece bugün mü?"

"Evet ve bu ilk kez olmuyor." Omzumu dürtüyor. "Yeğenim... çok enerjiktir. Umarım sert bir kalabalığa aldırmazsın."

Bu beni günlerdir ilk kez güldürdü. "Hayatım boyunca sert bir kalabalık için dans ettim."

"Anlamıştım," diyor. "Bükülebilirsin ama kırılmazsın."

Belki de değil, her ne kadar geçen hafta kopmaya çok yaklaşmış gibi hissetsem de. En üst kattaki ofis ortamında ilerliyoruz; her biri bir öncekinden daha yavan olan birçok koridordan geçiyoruz. Sonunda, üzerinde altın harflerle *CEO* yazan büyük bir ahşap kapının sağındaki masada oturan bir adama ulaşıyoruz.

Etrafimdakiler beni biraz şaşırttı. Dans Akademisi'nde her şey eskiydi. Kullanılmış bir çift bale ayakkabısı gibi yıpranmıştı. Hibeler nadir ve zor bulunurdu. Her kuruş üretime giderdi, yüzeysel sahneye değil. Burada, para binanın her bir satırında. Pahalı dekorda ve duvarlardaki parlak boyada.

Connie özür dileyen bir gülümsemeyle, "Üzgünüm, sizi burada bırakmak zorundayım," diyor. "Japonya'daki bir tedarikçiyle şimdi başlayacak bir video toplantım var. İşin bitince bana mesaj at, tamam mı? Belki öğle yemeği yeriz."

"Evet, kulağa hoş geliyor."

O kayboluyor ve ben CEO'nun ofisinin önünde yalnız kalıyorum. Asistanı klavyesindeki bir tuşa basmadan önce bana kısa bir süre bakıyor.

Büyük kapı açılır ama eşiğin diğer tarafında kimse yoktur.

"İçeri gel," diyor bir ses.

Sinirlerimi yutuyorum ve Alec'in ofisine giriyorum.

Dev bir cam masanın arkasında oturuyor. Pencereleer arkasındaki duvarı kaplıyor ve ötesindeki şehir manzarasına açılıyor. Solundaki büyük gömme kitap raflarında sıra sıra kitaplar, çizimler ve ara sıra çerçevelenmiş sertifikalar bulunuyor.

"Merhaba," dedim.

Bakışlarını okumak mümkün değil. "Merhaba. Otursana."

Masasının önündeki sandalyeye çöktüm. Bacaklarımı çapraz yapıp boğazımı temizliyorum. "Yeni bir dadı arayışında olduğunuzu duydum."

"Evet. Aslında seni öneren Connie'ydi." Ağzı hafifçe çatıldı. "Yaran. Geçen günden sonra ne oldu?"

"Daha iyi," diyorum. "Beni eve bıraktığın için teşekkürler." "Ama artık dans etmiyorsun."

Şimdiye kadar tam bir hafta boyunca bu gerçeyle yaşadım. Yıllarca bir hayalle yaşamaya kıyasla bir hafta. Bu kadar açık bir şekilde ifade edildiğini duymak acı veriyor.

"Hayır, iyileşmeyeceğim. En azından tamamen iyileşene kadar."

Başını sallıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Kalın kahverengi saçları oldukça kısa kesilmiş ve düzgünce geriye taranmış. "Neden iyi bir dadı olacağını ?" Ve şimdi bir iş görüşmesindeyim. Derin bir nefes alıp seçme sürecine giriyorum. Daha önce birçok kez yaşadığım bir süreçti bu. "Çocukları severim. İki küçük kardeşim var -ikizler- ve kesinlikle ele avuca sığmazlardı.

Büyürken sık sık annemin onlara bakmasına yardım ederdim. de onlara bakıcılık yaptım. Yıllarca sıkı egzersiz rutinlerini takip ettiğim için aynı zamanda disiplinli ve sorumluluk sahibiyim. Ve çabuk öğrenme konusunda harikayım.

iş."

Ellerini önündeki masanın üzerine koyarak bir kez başını sallıyor. Gözlerim ellerinin dik duruşuna takılıyor. Ellerin arkası geniş; uzun parmaklar ve kare boğumlar. Büyük eller.

"Isabel," diyor ve bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor. "Kızım zorlayıcı olabiliyor. Hiç bebek bakıcısı istemediğine karar verdi. Ama sekiz yaşında, yani böyle bir şey söz konusu değil."

Gülümsüyorum. "O zaman asi biri."

"Bazen. Duyduğuma göre, bir dadıya karşı sert olabiliyormuş." Gözleri değerlendirmeye yöneliyor. "Bununla başa çıkabilir misin?"

Bu açık sözlü soru beni kıkırdatmak istiyor. Bale öğretmenlerimden gördüğüm şeyler dansçı olmayanları bile ürkütürdü. Tokatlandım, azarlandım, dürtüldüm, dürtüldüm ve yaşıtlarımın önünde hüngür hüngür ağlayana kadar bağırıldım. Birkaç yılımı aldı ama şimdi bir eğitmen yüzümden birkaç santim ötede bağırırsa bile kılımı bile kıpırdatmıyorum.

"Bunu halledebilirim," diyorum.

"Güzel. Pozisyon yatılı."

"Evet, Connie bahsetti." Alec'le aynı ortamda bulunma fikri içimi ateşe verse de sesim oldukça istikrarlı çıkıyor. Sinirlerim göğsümü sıkıyor.

"Bazen erken çıkmam gerekiyor ve geç saatlere kadar dönmediğim akşamlar oluyor," diye açıklıyor. O da mutlu görünmüyor. Ama yine de onu hiç gülümserken görmedim. Her zaman serttir. Kontrollü. *Ölçülü*. "Yardım alacaksın. Hizmetçim Katja öğleden akşam yemeğine kadar yanında olacak. Şoförüm Mac, okuldaki ve ders dışındaki tüm karşılama rutinlerini biliyor. Bir şey olursa kullanman için özel numaramı alacaksın. İşte özeti."

Masanın üzerinden bir yığın kâğıt uzatıyor ve ben de onları karıştırıyorum. Notlar çok titiz. Çocukların isimleri ve yaşları, en sevdikleri yemekler, tercihleri, lakapları, Alec'in evinin ve çocuklarının okullarının yerleri...

Midem bulanıyor. Bu lisede yaptığım gibi küçük bir bebek bakıcılığı işi değil. Bu çok, çok daha büyük. Ve karşımdaki adam aptallara katlanmıyor.

"Elimde bir de sözleşme var. Lütfen bir göz atın ve maaş teklifinden memnun kalırsanız, devam edin ve imzalayın."

Bir yığın kâğıt daha alıyorum. "Ne zaman başlamamı istiyorsun?"

"Yarın çok mu erken?"

"Hayır."

"Pekâlâ." Çenesi bükülür. "Ve Isabel, Connie'nin arkadaşı olduğunu biliyorum..."

Onun derin sesinden isminin duyulması bu kadar hoş olmamalı. Gerçekten, gerçekten olmamalı. "Biliyorum ama söz veriyorum bu durumu etkilemeyecek. Profesyonel olabilirim."

"Güzel," diyor. Ve sonra, sanki sonradan düşünülmüş gibi: "Ben de yapabilirim."

Bu beni neredeyse gülümsetiyor. *Sanki başka bir şeymiş gibi*. Alec bileğindeki ağır saate bakar. "Bu toplantıyı, bir sonraki

mevcut olanları. Gitmem gerekiyor."

"Elbette." Ayağa kalktım ve evrak yığınına kavradım. "İmzalanan sözleşmeyle birlikte en kısa sürede size geri döneceğim."

Elini masaya doğru uzatıyor. Kendi elimle karşılıyorum ve uzun parmakları benimkilerin üzerine kapanıyor. Bir, iki, üç kez el sıkışıyoruz. Sıcak bir karıncalanma koluma doğru ilerliyor.

"Teşekkür ederim," diyor Alec. Sesi samimi ama gözleri benimkiler üzerinde yoğun. Onları okuyamıyorum. Belki de bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordur.

Ofisinden çıkarken, onunla temas eden kolum hâlâ karıncalanırken, aynı şeyi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ona uzaktan hayranlık duymak bir şeydi.

Onunla yaşamak çok farklı bir şey olacak.

Chapter 6

abel

Efsanevi St Regis hazırlık okulu Yukarı Doğu Yakası'nda süslü bir taş binada yer almaktadır. Ağaçlar, arazinin korunmasını sağlayan ferforje demir çitin dışında cadde boyunca sıralanıyor. Kapının ötesinde, dersler başladığında çalması gereken büyük bakır çanı görüyorum. Savurganlık her yerde

-Çevre düzenlemesi, yapılar, atletizm sahaları. Kampüs o kadar büyük ve şehrin seçkinleri arasında o kadar popüler ki, geçtiğimiz yüzyılda anaokulundan on ikinci sınıfa kadar kız ve erkek çocuklarını göndermek için önde gelen bir kurum haline geldi. Hiçbir çocuk, eğitim ücretinin yıllık maaşımdan daha fazla olduğu bir okulun sıcak kucağından ayrılmak zorunda kalmamalıdır.

Şu anda okul bahçesi boş. Ama beş dakika içinde öyle olmayacak. Caddenin aşağısında zaten bir sıra araba var ve ebeveynler ya da dadılar kaldırımında oyalanıyor.

Dün, Alec ile ofisinde görüştüm. Bugün de çocuklarını almaya gidiyorum. Her şey baş döndürücü bir hızla gelişti ve eğer bana verdiği kapsamlı özet olmasaydı, kendimi tamamen hazırlıksız hissediyor olacaktım.

Arkamdaki araba Alec'in. Koyu renk camlı siyah Bentley, benzer araçlardan oluşan filonun arasına karışıyor. Alec'in şoförünün adı

Mac, kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş yanımda duruyor.

Ellili yaşlarında, kel ve sakallı olmalı. Onunla ilgili her şey Mac'i bir şoförden çok bir korumaya benzetiyor.

"Yakında çıkacaklar," diyor sakince.

Başımı sallıyorum ve çantamı omzumda daha yukarı kaldırıyorum. Brifingde bir liste var ve kafamda bir gözden geçiriyorum. *Sam'in sırt çantasının yanında olup olmadığını iki kez kontrol et (sık sık unuttur).* *Willa'nın atıştırmalık bir şeyler aldığından emin olun. Okul sonrası etkinlik yoksa doğrudan eve gidin.*

"Bugün burada yeni bir dadı olduğunu biliyorlar mı?" diye sordum. Alec bana çocukların bilgilendirileceğini söylemişti ama tekrar teyit etmem gerekiyor.

Mac başını sallar. "Bu sabah arabada bunun hakkında konuştular." Güzel.

Harika.

Hiç gergin değilim.

Bebek bakıcılığı yapmayalı yıllar oldu. O zamanlar on yedi ya da on sekiz yaşında olmalıyım. Şimdi yirmi beş yaşındayım. O zamandan beri pek çok şey değişti.

Zil çalar ve okulun kapıları açılır. Üniformalı çocuklar topluca dışarı dökülüyor. En küçükler önce gelir ve Sam'i aramak için boynumu eğiyorum. O anaokulunda ve onu görebilmeliyim...

"Dev mavi sırt çantası olan o," diyor Mac. "Solda."

Oh. İşte orada. İşte orada, Connie'ninkine çok benzeyen bir tutam kumral saç ve evet, çok büyük bir sırt çantasıyla. Üniforması lacivert şort ve açık mavi düğmeli bir bluzdan oluşuyor. Küçük bir izciye benziyor.

Kapıya doğru giderlerken bir arkadaşıyla konuşuyor. *Gösteri zamanı.* Kalabalığın içinde ilerliyorum.

"Sam?" Gülümseyerek sordum. "Selam. Mac'le birlikte seni almaya geldik." Ela gözleri ve O şeklindeki ağzıyla bana bakıyor.

Bir an için onun Alec'in oğlu olduğunu düşünmek zor. Yumuşak yanakları ve yuvarlak gözlükleri var.

"Tamam," diyor ve geliyor.

Bu kolay oldu. "Ben Isabel. Tanıştığımıza memnun oldum."

Başını sallar ve sonra Mac'i görür. Şoföre ulaşana kadar bacakları hızlanır.

"Hey, dostum," der Mac ve elini kaldırır. Beşlik çakıyorlar. "Ödevini aldın mı?"

Doğru. Bunu her gün yapıyorlar.

Sam hiç itiraz etmeden arabaya biniyor ve kendisine verdiğim granola barı mutlu bir şekilde kabul ediyor.

Sırada Willa var. Okuldan çıkar çıkmaz onu tanıdım. Diğer tüm kızlar gibi ekose bir etek ve beyaz düğmeli bir bluz giymiş, kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış. Yaşıtı birkaç kızla konuşuyor ve birbirlerine yakın yürüyorlar, sohbet ederken başları birbirine eğik.

El sallıyorum.

Beni fark etti. Arkadaşlarına dönmeden önce gözleri okunmaz haldeydi. Mac ve bana doğru yürümesi için beş dakika daha geçmesi gerekiyor.

"Merhaba Willa," diyorum. "Ben Isabel. Ben-"

"Yeni dadı. Biliyorum." Beni geçip gitti. "Bu doğru.

Connie teyzenin bir arkadaşıyım."

Willa bana boş bir ifadeyle bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Yıllardır komşuyuz." "Neye benziyor?"

"Teyzen mi? Küçük kardeşininki gibi saçları var, benden biraz daha uzun ve yeşil gözleri var."

Willa cevabımı kabul etmedi. "Babamla tanıştın mı?" "Evet, birkaç kez.

Onu daha dün ofisinde gördüm."

Kaşlarını çatıyor ve bir an için başka bir şey söyleyeceğini sanıyorum ama topuklarının üzerinde dönüp arabaya doğru yürüyor. Çocuklar hangi siyah arabanın kendilerine ait olduğunu seçmekte zorlanmıyor gibi görünüyor.

Alec'in dairesine dönüş yolculuğu olaysız geçer. Sam, Mac'le mutlu bir tonda konuşmakta, ona gününden sadece ara sıra gerçekten anlamlı olan hikâyeler anlatmaktadır. Willa kıpırdamadan otururken pencereden dışarı bakar.

Bunu kaç kez yaptıklarını merak ediyorum. Hayatlarına yeni bir dadı girdi ve onları okuldan aldı.

Yeni evime araba yolculuğu uzun sürmedi. Teslim almaya gitmeden önce oraya gitmiştim ve evin düzenine ve görünüşüne alışmışım. Greystone'dan çok uzakta olmayan büyük bir Yukarı Doğu Yakası dairesi. Güzel binanın hem kapıcısı hem de kapıcısı var. Dairenin kendisi... şey... Bir kere çok büyük ve bazıları büyüklüğün önemli olmadığını söyleyebilir, ancak New York'ta gayrimenkul, önemli olduğu birkaç şeyden biridir.

Her metrekaşe başka bir zenginlik göstergesi.

Mac bizi bıraktıktan sonra Sam sırt çantasını girişte bırakıyor ve doğruca Katja'nın atıştırma malzemeleri hazırladığı mutfığa koşuyor. Willa oturuyor

mutfak masasında oturuyor ve beni görmezden geliyor.

Kapının önünde duruyorum ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok.

Katja harika görünüyor ama onun işi yemek pişirmek ve yarın için öğle yemeği hazırlamak, evi temiz tutmak ve çamaşır yıkamaktan bahsetmiyorum bile. Benim işim çocuklar. Onları eğlendirmek. Onları eğitmek. Ev ödevlerine yardım etmek.

Willa'nın karşısına oturdum.

"Ev ödevi mi yapıyorsun?"

Bana cevap vermiyor.

Masanın üzerinden bakıyorum ve açtığı kitabın bir ipucunu yakalıyorum. İngilizce ödevi gibi görünüyor. Birkaç uzun dakika boyunca sessizce oturuyoruz. Sadece odaklanmış bir şekilde işini yapıyor değil, sessizliği çok dikkat çekici ve gözleri sayfalara yapışmış gibi.

Acaba bu bir çeşit paravan mı? *Bak, bir dadıya ihtiyacım yok.*

Güzel.

Bir bardak su doldurup önüne koyuyorum ama onun dışında onu yalnız bırakıyorum. Sonra Sam'in bir ton sebze hazırlayan Katja ile mutlu bir şekilde sohbet ettiği mutfak adasına gidiyorum.

Sam ben yaklaşırken bana bakıyor. "Bu Isabel. Yeni dadımız," diyor yüksek sesle.

Katja bana gülümsüyor. Kıvrık sarı saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yüzünde kibar bir ifade var. "Evet, aslında daha önce tanışmıştık."

"Oh," diyor Sam. Bir elma dilimi daha alıyor ve yavaşça çiğniyor. "Tamam. Şimdi oynamaya gidiyorum."

"Sen yap. Elma dilimlerini yanında ister?"

"Evet." Katja ona kâseyi uzatır ve o da yatak odasına doğru koşar.

İçimi çekiyorum. "Her zaman böyle... bağımsız mıdırlar?"

Omuz silkiyor ve doğrama tahtasına geri dönüyor. "Evet, çoğunlukla. Ama bu hala rehberliğe ihtiyaç duymadıkları anlamına gelmiyor. Sam'in anaokulunda sık sık büyük projeleri oluyor ve okul ödevlerini kolayca unutuyor. Willa ise... okul konusunda fazla yardıma ihtiyaç duymuyor. O konuda harika."

Willa'nın mutfak masasında oturduğu yere bakıyorum, başı öne eğik. İşine dalmış görünüyor ama her kelimeyi dinlediğinden şüpheleniyorum.

"Eminim ikisi de öyledir," diyorum. "Babaları bana onlar hakkında harika şeyler anlattı."

Willa'nın kalemi hafifçe titriyor. *Evet. Kesinlikle dinliyorum.*

"Bu gece eve ne zaman gelecek?" Ben soruyorum.

"Ah, bunu sana daha önce söylemeyi unuttum. İşte," diyor Katja, ellerini bir havluya siliyor ve buzdolabına doğru yürüyor. Kapısına manyetik olarak bir tablet yapıştırılmış. "Burada asistanının güncel tuttuğu programının bir kopyası var. Bakalım... Alec bu akşam altıda evde olacak. Çocuklarla akşam yemeği için tam zamanında."

"Harika," dedim. Bu bana üç saat bırakıyor. "Bu kadar misafirperver olduğunuz için de teşekkür ederim. Hem senin hem de Mac için bu kadar çok dadı değişiminin zor olduğunu tahmin edebiliyorum..."

Katja'nın kibar ifadesi yumuşayarak daha samimi bir hal alıyor ve hafifçe iç geçiriyor. "Zorlu oldu, evet. Ama seninle ilgili içimde iyi bir his var."

Bu da beni gülümsetiyor. "Teşekkür ederim."

Sonraki üç saat olağanüstü bir şekilde geçti. Willa benimle bir şey yapmak istemediğini -görmezden gelerek- açıkça belirtti. Buna saygı duyuyorum. Belki de bu, yeni bir dadıyı inceleme sürecinin ilk adımıdır ve eğer öyleyse, karışmayacağım.

Sam çok daha basit. Yaptığı plastik binaları ve okuldaki hikayelerini anlatmak için tutsak bir dinleyici kitlesine sahip olmaktan mutlu. Yatak odasının halı kaplı zemininde bağdaş kurup oturuyorum ve hepsini dinliyorum. Ona okul projelerini sorduğumda da yardımcı oluyor ve hatta sırt çantasından bir ödevin talimatlarını alıyor. Buruşturulmuş bir kağıt parçası.

Alec eve geldiğinde her şey değişmiş gibi görünüyor.

Sanki ev halkı nefesini tutmuş bekliyordu ve ön kapı açıldığında hepsi dışarı fırladı. Willa boyama yaptığı kitabı bırakıp aceleyle girişe koşuyor. Sam daha yavaş adımlarla onu takip ediyor ama babasına göstermek için inşa etmekte olduğu gemiyi almayı da ihmal etmiyor.

Arkalarındaki koridorda oyalanıyorum.

Alec konsol masasının yanında duruyor, kol düğmelerini çözüyor ve küçük bir tabağın içine bırakıyor. İki çocuğunun yanında inanılmaz derecede uzun görünüyor.

Birbirlerinin üzerinden konuşuyorlar.

"Baba, bak, bir gemi yaptım. Büyük bir tane."

"Bugün jimnastik dersimiz vardı ve ben sınıfın en iyi ikinci öğrencisiydim."

Alec, Sam'in saçlarını karıştırıyor ve Willa'ya gülümsüyor. "Bu harika, tatlım." "Baba!"

"Evet, çok güzel bir gemi. Birkaç hafta önce limanda gördüğümüz gemi gibi mi?" Diye soruyor ve takım elbisesinin ceketini omuz silkerek çıkarıyor. Bu sahnede gözlerime fazla evcil gelen bir şeyler var. Alec Connovan'ı bu şekilde görmemem gerekiyor. En yakın çevresi dışında kimse göremez. Ve ben kesinlikle onun içinde değilim.

Ama ben de başka tarafa bakamıyorum.

Yüz hatlarında her zaman gördüğüm sertlik hala var ama azalmış. Bu onun maskesi mi yoksa gerçek mi bilmiyorum.

Çocuklarının konuşmalarını odaklanmış bir ifadeyle dinliyor ve açık mavi gömleğinin kollarını sıvamaya başlıyor. İri elleri sırayla kumaşı katlarken santim santim ilerliyor.

O elleri hayal etmemek çok zor... Hayır. Bu cazibeyle başa çıkabilirim. Uzun boylu, geniş omuzlu ve yakışıklıysa ne olmuş? Yaşının onu seçkin kılması ya da sert sakinliğinin itiraf edemeyeceğim kadar uzun süredir arzuladığım bir şeyi yayması önemli değil.

Ayaklarım kanayana kadar dans ettim. Bu tür bir rahatsızlık hiçbir şey olmamalı.

Alec bir şey arıyormuş gibi odaya göz gezdiriyor. Bakışları bana gelince durdu.

Kollarını sıvarken duraklıyor.

"Isabel," diyor. Gözleri hızla vücudumu tarıyor ve ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma dürtüsüne direniyorum. Belki de kot pantolonum ve kazağım Connovan ailesi için uygun bir dadı kıyafeti değildir? Ama briefte üniformadan söz edilmemişti.

"Hey," dedim.

Yüz ifadesi gerginleşiyor. "Her şey gitti mi?" "Evet, kesinlikle. Bir aksaklık olmadan."

Alec bir kez başını sallar ve tekrar çocuklarına bakar. Yemek masasına doğru eliyle işaret eder. "İkinizin oturmasını istiyorum. Katja yemeği neredeyse bitirdi."

Willa geri geri masaya doğru dans ediyor. Alec'in eve geldiği beş dakika içinde tavırları tamamen değişmişti. "Tamam."

"Birazdan orada olacağım," diyor ve bana doğru ilerliyor. Omzunun üzerinden Willa'nın bana zehirli bir bakış attığını görüyorum.

Sesi alçalıyor. "Hey."

"Merhaba," diye mırıldandım.

"Ben çocuklarla yemek yiyeceğim," dedi. "Gecenin geri kalanında serbestsiniz ama sizinle konuşmak istiyorum. Beklemenin bir sakıncası var mı?"

"Hayır, hiç de değil."

"Güzel," diyor. Bu kadar yakın ve bu kadar *açıkken* kolonyasının kokusunu alıyorum. "Odalarınızı gördünüz mü?"

"Henüz değil," dedim. Katja'yla hızlı tanışma faslı ve St. Regis'e gidip teslim almam gerekmesi arasında vakit bulamamıştım.

"Koridorun sonunda, solda. Oyun odasını geçince. Onları kontrol edin, ben de birazdan size katılacağım."

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Oturma odasında Sam'in bir şarkı söylediğini ve Katja'nın kısık sesini duyabiliyorum. Çatal bıçaklar tabaklara sürtünüyor. Alec başka bir şey söylemeden ayrılıyor ve ben de odalarımın gitmek zorunda kalıyorum. Çoğul konuşmuştu. Geçerken oyun odasına göz atıyorum, normal büyüklükte bir yatak odası olmasına rağmen gerçek bir oyuncak hazinesi. Köşedeki derme çatma çadırda doldurulmuş hayvanlardan oluşan bir panteon var. Kaplan, su aygırı, yılan, at. Koridorun sonunda aralık bir kapı bulmak için devam ediyorum.

Kapıyı iterek açtım.

Tek yatak odalı bir daire gibi. Açık konsept bir düzen, elbette, ama köşede bir kraliçe yatak, ortada bir kanepenin diğer tarafta bir mini mutfak olacak kadar büyük. Baktan bir mutfak da değil. Burada gerçekten yemek yapabilirsiniz.

Avluya bakan iki büyük pencere.

Bu, on yedi yaşındayken komşularımın çocuklarına saati on beş dolara bakıcılık yapmaya hiç benzemiyor. Bu üst düzey, profesyonel bir iş. Alec'in şimdiye kadar işe aldığı en az deneyimli dadı olup olmadığını merak ediyorum ve bu düşünceden hemen pişmanlık duyuyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum. Belki de diğerleri çocuklarına yabancı dil ve duygularını sağlıklı bir şekilde nasıl ifade öğretiyor ve haftalık ilerleme raporları veriyordu.

İki kişilik kanepeye uzandım. Oda zevkli, bej ve güzel. Burada başka dadılar yaşıyorsa bile iz bırakmamışlar. Belki de yapmamız gereken budur. Connovan aile birimine iz bırakmadan girip çıkmak.

Alec'in bana katılması otuz dakika sürüyor. Önce ayak seslerini duyuyorum, sert adımlar parkeye çarpıyor. Kapı açılıyor ve çerçevede silüeti belirliyor, şekli ışığa karşı keskin.

"Merhaba," dedim. "Burası çok güzel bir oda." İçeri girdi. "İş görür mü?"

"Evet, kesinlikle."

"Ne zaman taşınabilirsin?"

"Yarın mı?" Ben soruyorum. Greystone'dan ne kadar erken ayrılırsam o kadar iyi. Daireyi isteyen dansçı sayısı hiç de az değil ve Moore'un aramasını istemiyorum.

"Bu işe yarar," diyor. Yine de çenesi gergin görünüyor ve benden köşedeki yatağa doğru bakıyor. Belki de her şeyi yeniden düşünmeye başlamıştır. *Gerçekten kim bu kadın? Onu neden işe aldım?*

Belki de ayağa kalkmalı ya da ona yanıma oturmasını teklif etmeliyim. Ama her iki seçenek de doğru görünmüyor, doğrudan bana bakarken ve tek bir santim bile yer vermezken.

Onu okumak her zaman zor olmuştur.

"Sözleşmeyi imzaladım," diyorum onun yerine. "Ofisinize e-posta gönderdim ama bugün de getirdim. Bir kopyasını ister misiniz?"

"Bunu kendi kayıtlarınız için saklayın." Ağzı çatıldı. "Yaran. Bu işle daha da kötüleşmeyecek mi?"

"Her şey yoluna girecek."

"Çocuklarla uğraşmak vücut için hiç de kolay değil" diyor.

Başımı biraz fazla hızlı sallıyorum. "İnan bana, günde saatlerce pointe üzerinde dans etmekten çok daha kolay."

Gözlerinde bir eğlence hayaleti titreşiyor. "Doğru. Seni hafife almamalıyım."

"İstersen yapabilirsin," diyorum. "Sadece yanıldığınızın kanıtlanacağını bilin."

"Beni uyarılmış say," diyor. Sonra boğazını temizler ve eğlence titreşimi söner. "Odalarınız size ait olacak. Ben iş seyahatinde olmadığım sürece çocuklar siz buradayken sizi rahatsız etmeyeceklerini biliyorlar. O zamanlarda bir şeye ihtiyaçları olursa gece size gelebilirler. Elimden geldiğince evde olmaya çalışıyorum ama haftada en az birkaç akşam ve sabah erken saatlerde evde olmayacağım."

"Elbette. Bu mantıklı."

"Çocuklarım her şeyden önce gelir. Senin görevin her zaman onlara iyi bakıldığından, uygun şekilde teşvik edildiklerinden ve kavga etmediklerinden emin olmaktır. Eğer bunu yapamazsan, derhal işten çıkarılacaksın. Connie'nin arkadaşı olman önemli değil."

"Anlıyorum," diyorum. "Onlar senin çocukların. Elbette."

"Ortak alanlar-"

"Yasak bölge. Anlıyorum," diyorum. "Güven bana, rahatsızlık vermeyeceğim."

Başını sallar. Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Kullanması serbest."

"Oh." Evdeyken bile mi? Nedense bu bana pek olası gelmiyor. Mahremiyetini şiddetle koruyan bir adama benziyor. Aynı dairede yaşıyor olsak da, maskenin arkasındaki adamı göremeyeceğimden şüpheleniyorum.

"Willa bugün nasıldı?" diye soruyor.

"Hiç sorun çıkarmadı. Sanırım beni değerlendiriyor ama kendini tuttu."

"Güzel. Değişiklik olursa bana haber verin."

Sekiz yaşındaki bir çocuk ne kadar kötü olabilir ki? Düşünüyorum. Ama sadece başımı salladım. "Tabii ki."

Aramızda bir sessizlik oluyor, sonra bir tane daha. Yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Nerede uyuyorsun?"

"Benim yatak odam karşı koridorda," diyor. Çocukların yatak odaları aramızda o zaman.

Kapıya doğru döner ama iri elini çerçeveye dayayarak duraklar. "Hoş geldin, Isabel."

Adımı söylediğinde göğsüm sıkışıyor. "Teşekkür ederim... Alec."

Chapter 7

abel

Annemin sesi İspanyolca ve İngilizce'nin hızla birbirine karıştığı ve endişeyle karışık bir telaş. Kulaklığımıyla onu dinliyor ve yeni evime getirdiğim kıyafetleri yerleştirmeye devam ediyorum. İyi ki önceki evim mobilyalı bir kiralık evmiş. Sahip olduğum her şey iki bavul ve büyük bir IKEA çantasına sığabilirdi. Bisikletim de yanımda ve işte buradayım, Alec Connovan'ın milyon dolarlık apartman dairesinde yaşıyorum.

"Belki de bunun yerine iyileşmeye odaklanmalısın," diyor annem. "Böylece birkaç ay içinde baleye yeniden katılabilirsin."

"Anne, para kazanmam lazım."

"Evine geri dön o zaman. Bölgedeki çocuklara bale dersleri verebilirsin."

Bu beni güldürdü. "Tek bir kişinin bile ilgileneceğini sanmıyorum. Bu iyi bir çözüm anne. Sabit. En azından kalçamı düzene sokana kadar."

"Bu adamı tanımıyorum," diyor kararlılıkla. "Herhangi biri olabilir. Ve onunla yaşamak? Bu güvenli değil."

İç çekiyorum. "O Connie'nin kardeşi anne. Connie'yi tanıyorsun. Connie'yi *tanıyorsun*."

Connie."

"Yani? Papa'nın öz kardeşi olması umurumda değil. Yine de adi olabilir."

"Öyle değil," diyorum. Biraz bile değil, onu tanıdığım yıllar boyunca bir kez bile değil. *Ne yazık ki.*

Onun onaylamaması beni rahatsız ediyor. Her zaman olmuştur. Ama bu hafta zaten pek çok düşüklük getirdi ve kotam dolmuş gibi görünüyor. Annemin ses tonu sırtımı sıvazlıyor.

Ona ve babama Şirket'ten çıkarıldığımı söylemek haftanın en zor kısmıydı. Haberi birkaç saat içinde yayacağını bildiğim için bunu anneme bir mesajla yapmıştım. Bu beni bir sürü zor konuşmadan kurtarmıştı.

"Pazar günü yemeğe gel," diyor. "Sebastian ve Elena da orada olacak. Kuzenin de. Şu anda ailenle birlikte olmaya ihtiyacın var."

Evet, herkesin binlerce sorusu olacak. Kardeşlerim şimdiden telefonumu patlatmaya başladılar ve yüz yüze daha da kötü olacak.

"Olabilir. Programımı henüz bilmiyorum," diyorum. "İki kez kontrol etmem gerekecek."

Sesinde kaşlarının çatıldığını duyabiliyorum. "Yeni işvereniniz size sahip değil."

"Tabii ki yok."

"Hafta sonları izin almalısın."

"Dans ederken hiç almadım." İçimi çektim. "Gitmem gerek anne. Babama onu sevdiğimi söyle."

"Annene söylemeyecek misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Seni seviyorum anne. Bye."

Süitimin geniş boşluğunda tek başıma kalıyorum. Yatak rahat, şifonyerde tüm kıyafetlerim var ve mini buzdolabını en sevdiğim atıştırmalıklarla doldurdum bile.

Geri kalanları boşaltmam uzun sürmedi. Özellikle de antrenman ve bale kıyafetlerimin olduğu bavulu köşede dokunulmadan bıraktığım için.

Artık onlara gerek yok.

Kalçam antrenmansız geçen bir haftanın ardından şimdiden daha iyi. Dinlenmenin cevap olmasından ve vücudumun bana ihanet etmesinden nefret ediyorum. Beş yaşındayken baleye aşık olduğum için nefret ediyorum.

Ayrıca vücudumun bu rutinin özlemiyle ağrımından da nefret ediyorum. Her gece uykuya dalmadan önce hala kafamda dans ediyorum, parmağımınla yatak örtüsüne vurarak sayıyorum.

Şimdi benim rolümü kim oynuyor merak ediyorum.

Nasıl hissettiğim hakkında bana mesaj atmayı düşünen oldu mu? Irina, baş balerin, asla yapmaz. Ama belki Simone ya da Beth?

Odayı inceliyorum. Yeni evim. Tanrı'ya şükür. Alec Connovan için çalışmak ne kadar garip olsa da, en azından yapacak bir işim var.

Eğer yapmazsam muhtemelen aklımı kaybederim.

Programa uyarak daireden çıkıyorum, asansörle Mac'in arabanın yanında beklediği garaja iniyorum. Uzaktan bakıldığında, belirgin bir şekilde korkutucu görünüyor. Kollarını hantal gövdesinin üzerinde kavuşturmuş ve dövmeleeri boynuna kadar uzanıyor. Ama beni görünce gülümsüyor.

"İkinci gün," diyor.

Teslim alma dünkü gibi sorunsuz geçiyor. Sam mutlu bir şekilde etrafındaki dünyadan habersiz ve Willa bana sessiz davranıyor. Ancak bu sefer arabada Sam'in üç hafta içinde gösterip anlatacağı projesiyle ilgili bir not aldım.

Üç hafta sanki bir ömür gibi geliyor.

Tıpkı dün olduğu gibi, eve vardığımızda da aynı şey oluyor. Atıştırmalıklar, ev ödevleri ve oyun. Willa mutfak masasına oturuyor ve kitabını yavaş hareketlerle açıyor.

Ona katılmayı düşünüyorum. Ama kaskatı duruşu her şeyi anlatıyor. *Sakın buna cüret etme.*

Ben Sam'e doğru yönelirken o konuştu. "Teyzemi tanıdığını söylemiştin," diyor. "Senin hakkında bir şey duymadım."

"Evet, birkaç yıldır arkadaşız."

"Hmm. Babam bana senin balerin olduğunu söyledi." Sesi inançsızlıkla doluydu.

"Evet, öyleyim. Sam'in yaşından beri dans ediyorum. New York Balesi'nde sahne alıyorum."

"Ama şimdi değil. Artık bir dadısın."

Dişlerimi sıkıyorum. Hâlâ bana bakmadan konuşuyor, sesi küçümseyici. Diğer dadıların neden zorlandığını tahmin etmek zor değil.

"Evet. Kalçamı oldukça kötü sakatladım ve tekrar performans sergileyebilmem için dinlenmem gerekiyor."

Bu onu döndürdü. Ela gözleri değerlendirici bir şekilde formumun üzerinde geziniyor. "İyi görünüyorsun," diyor.

İltifat gibi gelmedi.

"Daha çok dans ederken beni rahatsız ediyor. Normalde dolaşırken pek rahatsız etmiyor." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Bugün hangi ödevi yapıyorsun?"

Gözleri okunmuyor. Tıpkı babaları gibiler. "Seni ilgilendirmez."

Vay be. Tüyleri diken diken olmuş bir kedi yavrusu gibi.

Ona gülümsedim. "Anladım. Ben de işimi yalnız yapmayı seviyorum. Matematikte gerçekten iyi olduğunu duydum."

"Evet."

"Senin de bir sürü dadı tuttuğunu biliyorum. Sadece geçen yıl dört tane, değil mi?" Ben de öyle dedim. Katja beni bilgilendirmişti. Yıllardır onların hizmetçisi olarak çalışıyormuş. Görünüşe göre Willa'nın sevdiği birkaç kişiden biri. "Sürekli yeni insanların gelip gitmesi can sıkıcı olmalı."

Willa bir şey ama bana bakıyor.

"Birbirimizi yavaş yavaş tanıyabiliriz. Zorlamayacağım," diyorum. "Ve eğer biraz bale öğrenmek istersen, bana haber ver yeter. Bence eğlenceli olabilir. Şimdi gidip Sam'le ödevi hakkında konuşacağım, sen de kendi ödevin üzerinde çalış."

Odadan çıkışımı izliyor. Koridora çıkar çıkmaz tuttuğum nefesimi bırakıyorum. Küçük kardeşlerim Willa'dan çok farklıydı ama onlarla yetişkinmiş gibi konuşmanın ne kadar önemli olduğunu hatırlıyorum.

Ne de olsa *onun* hayatına girmiştım. Tüm rutinleri ve gereklilikleri zaten biliyor. İhtiyacımız olan son şey benim burada bir tür hakimiyet kurmaya çalışmam.

Belki de diğer dadılar böyle yapmıştı.

Sam ve ben köşedeki oyun yığınının fark etmeden önce biraz konuşuyoruz. Biraz ikna etmek gerekiyor ama gerçekten oynamak istediğimi anlayınca en sevdiği masa oyununu kapıyor.

"Willa'dan bize katılmasını isteyelim mi?"

Sam uzun bir süre kutuya bakar. "Tamam," diyor ve odasından çıkıp Willa'nın olduğu yere koşuyor. Onu ev ödevini yapmış, kanepeye uzanmış, bir kitabı boyarken buluyoruz.

"Bizimle oyna," diyor Sam ve kendini kalın halının üzerine atıyor. "Haydi."

Yanına bağdaş kurup oturuyorum ve kutunun kapağını kaldırıyorum. "Siz kazanacaksınız. Bu oyunu nasıl oynayacağımı hiç bilmiyorum."

Bu Willa'yı ikna etmedi. Sam ve ben iki tur üst üste oynuyoruz ve ne zaman bir taş yanlış yere koymuş gibi yapsam kıkırdıyor. Sam için Tanrı'ya şükürler olsun. Her gün uyanıp mutluluğu seçiyor gibi görünüyor.

Willa bizi izlemiyormuş gibi yapıyor.

Alec bizi böyle buldu. Eve beklediğimizden erken geldi ve apartmana girdi. "Selam çocuklar," dedi. Mutfak masasının yanında durup Willa'nın ev ödevine bakıyor. Etrafında dikkat dağıtıcı bir hava var.

Willa onu izlemek için kanepeye oturur.

Sesimi yükseltiyorum. "Masa oyunu oynuyoruz. Bize katılmak ister misin?"

Alec kaşlarını kaldırarak bakıyor. *Hayır* diyeceğinden eminim. Ama sonra oyun tahtasına odaklanan Sam'e öyle bir bakıyor ki, açık renk kaşlarının arasında bir çatık belirliyor.

"Elbette," diyor. "Bana bir dakika ver."

Willa'nın umursamaz tavrından vazgeçip Sam ve benim karşıma oturması on beş saniyesini alıyor. "Bunu yanlış yapıyorsun," diyor bana ama cümlesini zar zor bitirip omzunun üzerinden babasının takım elbise ceketini silktiği yere bakıyor.

Alec'e yer açmak için yana kayıyorum. Uzun bacaklarını kıvrıyor ve hafif bir iniltiyle oturuyor. Derin bir ses, hafif boğuk. Omzu benimkine değiyor. "Ee, kim kazanıyor?"

"Öyleyim!" Sam haykırır.

"Kesinlikle değilim," diyorum ve küçük labirent parçalarını parmaklıyorum. "Burada acemi şansı yok."

Alec'in sesi alçalır. "İyi oynadın," diye mırıldanır.

Ona doğru gülümsüyorum. Evet, belki de en iyi oyunumu oynamıyorum.

Bu oyunu daha önce oynadığını belli eden bir rahatlıkla taşlarını alıyor. "Yemekten sonra seninle konuşmam gerek. Gelecek haftanın programı hakkında. Birkaç günlüğüne seyahate çıkmam gerekiyor."

"Evet, tabii ki," diyorum. Ela bakışlarıyla birkaç saniye fazla uzun süre karşılaşıyorum. "Gelip kapımı çalar mısın?"

"Yapacağım," diyor.

"ama! Sıra sende baba!" Sam şikayet eder. Alec gülümser. "Pekala, bir bakayım..."

Alec'in gülümsemesini daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum. Küçük, kavisli bir şey ama yüzünün sert hatlarını ısıtıyor. Gülümseme kullanılmamış gibi görünüyor.

Depodan nadiren çıkardığı bir şey.

Birkaç tur oynadık. Willa konuşkan, ilgili ve neredeyse gürültülü. O ve Alec biraz rekabetçi, Sam ise çoğunlukla mümkün olduğunca çok taş toplamaya ve hile yapmaya odaklanmış durumda.

Alec'le aynı anda zarlara uzandım. Ellerimiz birbirine değiyor, onun avuç içi benimkinin arkasına değiyor. Teni sıcacık.

Elimi geri çektim. "Özür dilerim."

"Hayır, sıra sendeydi." Gözlerinde parlayan bir eğlenceyle bana bakıyor. O böyleyken başka tarafa bakmak çok zor. "Sanırım kazanmak için çok hevesliyim."

"Kazanmanın bir ödülü var mı?"

"Öyle olsaydı hevesim daha az utanç verici olurdu."

Bu beni gülümsetti. "Egonu korumak için bir tane yaratabiliriz."

"Bu," diyor gözlerini dudaklarıma indirerek, "daha da kötü olurdu."

Oyun tahtasının karşısında Willa'nın sesi keskin. ", oynayalım. Yoksa yemek yeriz."

Alec boğazını temizliyor ve zarları bana uzatıyor. "Sıra sende," diye mırıldandı.

Belki de öyle, ama bu kendimi kontrol altında hissetmeme yardımcı olmuyor. Artık dans etmemek kalçam için iyi olabilir ama her gün bu adamın etrafında olmak sağlığım için çok kötü olacak.

Chapter 8

Al ec

Zaman garip bir şey.

Yıllar içinde bir yerde, günler haftalar gibi, haftalar da aylar gibi gelmeye başladı, her ne kadar hepsi göz açıp kapayıncaya kadar geçse de. Bu paradoksun en kötü türüydü. Ne dakikaların tadını çıkarıyordum ne de saatlere değer veriyordum. Bir başka yılbaşı, bir başka doğum günü ve Victoria'nın ölümünün bir başka yıldönümü gelene kadar geçen zamanın farkına bile varmadım.

Sanki dün ölmüş ve on yıl önce gitmiş gibi hissediyordum. Bazı günler yüzünü hatırlamak için bir fotoğrafa bakmam gerekiyordu, diğer zamanlarda ise Willa'nın her bir özelliğinde onu görebiliyordum.

Zaman korkunç bir şey.

Kesin olarak bildiğim tek şey, asla yeterince sahip olamadığım. İsteddiğim her yerde olmak ya da yapmam gereken tüm görevleri yerine getirmek için değil.

Bu gece çocuklarla yatma zamanı yapmadım. Isabel bunu ilk kez kendi başına çözmek zorunda kaldı. Sam'i bitirmek istediği bir projesi olduğunda yatağa ikna etmek imkansız olabilir ve Willa bu konuda daha uysal olsa da yatmadan önce milyonlarca farklı şey yapmaya karar verebilir.

Isabel... İlk hafta beklediğimden daha iyi geçti. Her iki çocuğuma onu sordum ve Sam pek bir şey söylemese de şaşkınlık içindeydi.

Willa, Isabel'in çok sessiz olduğunu düşündü ve bana iki kez onun *gerçek* bir balerin olup olmadığını sordu. Yine de uzun zamandır bir dadı hakkında verdiğinden daha iyi bir geribildirimdi. Bunun ne kadarının Isabel'in Willa'nın teyzesinin arkadaşı olmasından etkilendiğini merak ettim.

Asansöre bindim ve katıma çıkması için şifreyi girdim. Yavaş ve sabit bir tempoda ilerliyor ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Yorgunluk iliklerime kadar hissediyorum.

Bu gece iyi gitmemişti.

Bu bile yetersiz bir ifade olabilir. Connie'nin yakın zamanda bir Thompson'la evlenmesi tüm aile birimini sarsmıştı. Babam, en hafif tabiriyle, *zor* karşılamıştı.

Ön kapının kilidini açıyorum ve koridoru boş ve karanlık buluyorum. Saat neredeyse on ve iki çocuk da çoktan yatmış olmalıydı. Sessizlik cesaret verici bir işaret. Onları uyutmuş o zaman.

Oturma odasından yumuşak sesler geliyor.

Sesi takip ediyorum. Bu televizyon. İnsanların etrafta dolaştığı, sohbet ettiği bir program. Isabel kanepede kıvrılmış oturuyor. Üzerinde bir şort ve bir tişört var. Uzun, gür saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş.

Profili ekranın soluk ışıltısıyla aydınlanıyor. Sikeyim.

Güzelliği bu şekilde kusursuz ve onu evimde görmek beni çok daha fazla etkiliyor. Artık görebildiğim tek şey onun güzelliği.

Dönüyor ve sonra koltuğunda doğruluyor. Yüzü göğsümün sıkışmasına neden olan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Oh! Selam. Özür dilerim, eve geldiğini duymadım."

"Sorun değil." Sesim hırçın çıkıyor. Köşedeki bar arabasına yöneliyorum ve bardaklardan birini alıp viskiyle dolduruyorum. Gece zaten uzundu, babamda iki tane içmiştim ve üçüncüyü içmemeliydim. Ama hissettiğim kıvrımlı tedirginlikle ilgili bir şeyler yapmam gerekiyor.

Diğer dadıların hiçbiri buna sebep olmadı. Onlar çalışandı. Onlarla çocuklar ve pratik şeyler hakkında konuştum, onlar da bana rapor verdiler. Ve hiçbiri kanepemde minicik bir şortla ve saç örgüsüyle oturmadı.

Benim neyim var böyle?

"Televizyonu kapatacağım," diyor. "Üzgünüm, tekrar uyanırlarsa diye çocukların odalarına daha yakın olmak istedim. Bilirsin, sen eve gelmeden önce."

" etme," diyorum tekrar. "Ne izliyorsun?"

Kanepeye geri çöktü. "*Gilmore Girls*." "Onun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu bir televizyon dizisi. Küçük, pastoral bir New England kasabasında yaşayan bir anne ve kızı hakkında."

Bardağımı tutuyorum ve kanepeye yaklaşıyorum. Sesi her zamanki gibi sakinleştirici, yumuşak bir tona sahip. *Hatta zarifçe konuşuyor*, sanırım. Tıpkı dans ettiği gibi. Onu zihnimin gözünde, o dans stüdyosunun boşluğunda hareket ederken görebiliyorum, güneş ışığından başka hiçbir şey onun formunu aydınlatmıyor. "Bana daha fazlasını anlat," diyorum.

Kara kaşları kalkıyor. "Gösteri hakkında mı?" "Evet."

"Tamam. Annenin ebeveynleri de dahil olmak üzere geniş bir yan karakter kadrosu var. Onlar zengin ve geleneksel, anne ise öyle değil, dolayısıyla sürekli bir çatışma var. Ve tabii ki erkekler de var."

"Erkekler," diye tekrarlıyorum. Kanepede onun yanında bir boşluk var ama bu geçmemem gereken bir çizgi. Onun yerine içkimden bir yudum daha alıyorum.

Bana dönüyor ve dudaklarında bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Evet. Hem annenin hem de kızın aşık olduğu kişiler var. İkisi de genç, anne genç bir anneydi. Yani çok fazla entrika var. Hayranlar Jess Takımı ya da Logan Takımı olabilir ya da... Bunu gerçekten duymak isteyeceğini sanmıyorum."

"Bilmiyorum. Ama güzel-" Sözümü kestim ve boğazımı temizledim. *Konuştuğunu duyuyor musun?* Cidden, benim sorunum ne? Görünüşe göre her şey, çünkü ikinci kez daha iyi içgüdülerime karşı geliyorum.

Kanepede onun yanına oturdum. "Bu diziyi seviyor musun?"

"Evet, daha önce izlemiştim ama tekrar izlemek güzel." Bana bakıyor ama ben gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. İçkimden bir yudum daha alıyorum.

Birkaç uzun dakika sessizlik içinde oturuyoruz. "Bu gece nasıl geçti?" diye soruyor nazikçe.

Sorudan kaçmak istiyorum. Elimdeki viskiye bakarken, onu doldurduğum için kendimden nefret ediyorum. Artık hiçbir şey beni etkilememeli. Hissedecek zamanım yok.

"Olabileceği kadar iyi."

"Aile yemeği..., değil mi?" Sesinde belli belirsiz bir gülümseme var. "Özür dilerim. Bu sabah Connie ile konuştum."

İkisinin arkadaş olması işleri zorlaştıracak. Bunu hep biliyordum ve hala Isabel'i tutuyorum. Ama bunu asla unutmadığımdan emin olmalıyım. "Evet." Bardağı çeviriyorum. "Düğün partisi yakında."

"Bu hafta sonu," diye onaylıyor Isabel. "Anladığım kadarıyla 'Operasyon: Babamı İkna Etme Operasyonu' iyi gitmedi."

Bu beni . "Connie böyle mi diyordu?"

"Bunu söylemiş olabilirim." Sesi kararsız. "Yani, iyi değil, ha? Özür dilerim."

O kadar içten söyleniyor ki ona bakıyorum. Isabel'in koyu kahverengi gözleri benimkilerde sabit, bekliyor. Hikayenin çoğunu zaten biliyor. Connie, Contron'un en büyük rakibinin oğluyla evlendi. Aile işine dahil oldu. Connie bizim için çalışıyor.

Babamız bunu çok özel bir ihanet olarak algıladı.

"Hayır," dedim. "Pek iyi gitmedi. Babam Connie'nin kocasını hâlâ bir... Boş ver. Bunu ikisinin de yüzüne karşı söylemiyor elbette ama düğünlerine katılmak, yapmak istediğinden çok daha fazlası."

Bu ifadenin sonunda sesim sertleşti. İnatçı, inatçı ve merhametsiz davranıyor.

Bize olmayı öğrettiği her şeyi yapıyor ve yüzden ondan nefret ediyorum.

"Yani gelmeyecek," diyor Isabel. "Dünyanın sonu değil, Connie'ye de söylediğim gibi."

Ona bir bakış attım. "O kadar kolay değil."

"Elbette kolay değil. Ama çok basit. Çocuklarının hayatının bir parçası olmak istiyorsa bir seçeneği var" diyor. Sonra sesi alçalıyor. "Özür dilerim. Onun senin de baban olduğunu biliyorum. Sadece... Connie ile bu konuyu daha önce konuşmuştum."

Bardağımı dudaklarıma götürüyorum. "Eminim . Hakkımda neler duyduğunu hayal bile etmek istemiyorum."

"Hepsi korkunç şeyler," diyor.

Şaka mı yapıyor? Viski boğazımı ısıtıyor ve yanmanın tadını çıkarıyorum. Geçmeyen ama görmezden gelmem gereken ihtiyaç yerine ona odaklanmaya çalışıyorum. *O benim için değil.* "Güzel. Umarım hepsine inanmışsındır."

Kıkırdıyor. "Tabii ki hayır."

"Yapmalısın," dedim ve ciddiydim. Ekranda, kalabalık bir grup insan bir kasaba meydanında toplanıyor. Acı verici bir şekilde sahnelenmiş, gerçek olamayacak kadar güzel bir set gibi görünüyor. Belki de dizinin çekiciliği budur. Meraklı komşuları ve küçük kasabaları tuhaf bir şey haline getirdiler. "Böyle bir yerde mi büyüdün? Bu yüzden mi seviyorsun?"

"Brooklyn'de büyüdüm."

"Ah. Çok benziyor."

Yine gülüyor. Küçük, içten bir ses bu ve çok hoşuma gidiyor. "Kesinlikle çok fazla dedikoducu komşu vardı, ama tek benzerlik bu."

Çok erkek yok o zaman? Soru dilimin ucunda geziniyor ama yutkunuyorum. "Bahse girerim anlatacak çok hikayen vardır."

Bacak bacak üstüne atıyor. Çok fazla pürüzsüz ten görünüyor, bacakları zayıf kaslı. Onun yerine ekrana odaklanıyorum. "Yarı güvenilir bir bilgi kaynağı olsa da annem tüm hikâyelerin koruyucusudur. İnsanların isimlerini karıştırmak gibi bir alışkanlığı var ve detayları doğru söyleyip söylemediğini pek de umursamıyor."

"Huh. Kulağa tehlikeli geliyor."

"Olabilir. Küçük kız kardeşim bir keresinde annemizin en büyük yanlış bilgi yayıcısı olduğunu söylemişti. "

"Kardeşlerin var," dedim. Ofisimde bundan bahsetmişti.

Ekranda, anne-kız çifti bir lokantada oturmaktadır. Aralarındaki masa müstehcen miktarda yiyeceklerle doludur.

"Evet. İkiz kardeşler aslında. Benden beş yaş küçükler." "Mm-hmm.

Yani kaç yaşındalar, on dokuz mu?"

"Yirmi," diyor.

O zaman yirmi beş yaşında. Connie'den genç olduğunu biliyordum ama ne kadar olduğunu bilmiyordum. *Yirmi beş*. Bu beni 15 yaş büyük yapar.

Viskiden uzun bir yudum daha alıyorum. "Peki kardeşlerinizden biri yakın zamanda ailenizin baş düşmanı ile evlendi mi?"

Isabel yine gülüyor. Ses beni yıkıyor. "Bizim bir baş düşmanımız olduğunu sanmıyorum. Bu siz Connovalılar için, bizim için değil. Babamın caddenin karşısındaki kuru temizlemeciyi işleten adamla küçük bir husumeti var, ama hepsi bu."

"Ve onunla evlenmeyi planlamıyorsun." "Hayır. O

elli küsur yaşında. Ve zaten evli." "Doğru,"

diyorum. "Akıllıca bir hareket."

Kıkırdıyor ve sehpanın üzerindeki bir kutu maden suyuna uzanıyor. Yaptığımız şey son derece kolay geliyor. Sanki sadece gibi. Ama bu onunla yapmam gereken son şey. O her şeyden önce Connie'nin arkadaşı, çalışanım olduğundan bahsetmiyorum bile.

On beş yıl!

Bundan şüphelenmiştim ama doğrulanması iyi oldu. Bu aptal cazibeden vazgeçmem için bir neden daha. Güzelse ne olmuş?

ve güzel mi? *Ben ona göre bir adam değilim.*

"Bu Cuma dün partisine gidiyorsun," dedim. Bu bir açıklama, soru değil. Elbette Connie en iyi arkadaşının orada olmasını isteyecektir.

"Evet. Sorun olur mu? Gideceğini biliyorum ve birinin çocuklara göz kulak olması gerekiyor."

"Katja ile çoktan konuştum. Geceyi burada geçirecek." Bu onun normal görevlerinin bir parçası değil ama çocuklar onu doğduklarından beri tanıyor ve onlarla harika anlaşıyor. Acil bebek bakıcım olduğu gecelerde ona üç misli ödeme yapıyorum.

Victoria öldüğünde Katja zaten evimizin ayrılmaz bir parçası olmasaydı, o ilk yılları atlatabilir miydik bilmiyorum. Üçümüz de.

"Teşekkür ," der Isabel içtenlikle. "Gitmeyi çok isterim."

"Elbette. Connie seni orada istiyor."

Bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve aramıza bir kez sessizlik giriyor. Yastıklara yaslanıyorum ve ekranı izliyorum. İki karakter hızla konuşuyor, çok büyük kelimelerle çok uzun cümleler kuruyorlar. En son ne zaman burada oturup animasyon olmayan bir program izlediğimi ya da Sam veya Willa'nın yanımda olduğunu hatırlayamıyorum.

Kalkıp gitmeliyim.

Ama ben istemiyorum. O da bilmiyor.

"Willa'nın bugün piyano dersi vardı," diyor Isabel. "Gitti..."

Bu dudaklarımın seğirmesine neden oldu. "Derslerine pek düşkün değil." "Hayır, gerçekten değil."

"Yine de onlara sadık kalıyor," diyorum.

"Mm-hmm. Onu bale ile ikna etmeye çalıştım, ama benim gerçek bir anlaşma olduğuma inanmıyor gibi görünüyor." Isabel usulca gülüyor. "Ona bazı kayıtlar göstermem gerekecek."

Tutulmuş boynumu döndürüyorum. "Yapmalısın. Birkaç hafta önce seni dans ederken izlemek... Yeteneklisin." Bu çok hafif bir ifade ve iltifat dilimden dökülüyormuş gibi geldi.

Burada ne halt ediyorum ben? Yarım kalmış viskim ve hiç de küçük hissettirmeyen sohbetimizle. *Rahat* hissettiriyor ve onunla geçirdiğim her dakika, eve gelirken hissettiğim huzursuzluk eriyip gidiyor. Yerini farklı bir enerji alıyor.

"Teşekkür ," diyor. "Peki senin gizli yeteneğin ne?"

Bana gülümsüyor. Meraklı, hafif alaycı bir gülümseme. Kısa şortunun içindeki bacaklarının şekline değil, gözlerine odaklanıyorum. Kısa bir an için cevabımın başka bir şey olmasını istiyorum. Dönüştüğüm adamdan çok daha kirli bir şey. Baba. Dul. O güzel gözlerin açılmasına neden olacak bir şey.

Neden sana göstermeme izin vermiyorsun?

Uzun süren sessizliğimle gülümsemesi duraksıyor ve sonra dudaklarında ölüyor. Bakıyorum. Bunu biliyorum ve yaratabileceği etkiyi de biliyorum. Bunu daha önce birçok şirket görüşmesinde kullandım.

"Benimkilerin hiçbirisi gizli değil," diyorum sonunda. İçkimin geri kalanını yudumluyorum ve koltuktan kalkıyorum. Bu erteleme iyi oldu.

Çok hoş.

"iki haftadır buradasın," diyorum. "Değiştirmek istediğin bir şey var mı?"

Kanepede daha dik oturuyor. "Hayır, sanırım işler gidiyor. Ama eğer bir gece dışarı çıkmak istersem-"

"Sadece sor," diyorum. "Akşamları evdeysem, zamanınız size ait."

Başını sallıyor. Kulağının kancasının arkasından siyah bir saç teli kayıyor. "Tamam. Evet. Sanırım bu kadar. Oh! Çocuklarla işleri organize edebilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Düzenlemek mi?"

"Evet. Parkta piknik yapmak ya da müzeye gitmek gibi. Geç saatlere kadar çalışıyorsanız veya hafta sonu seyahat ediyorsanız?"

"Evet. Tabii ki."

Yüzü aydınlandı. "Harika. Bazı fikirlerim var."

Ona ne olduklarını sormak istiyorum. Burada kalıp planlarını detaylandırmasını dinlemek istiyorum. Ona kalçasını sormak istiyorum. Üç hafta önce yüzündeki acı hafızama kazındı. Gözlerinde parlayan yaşları ve bir daha asla dökülmemelerini nasıl sağlayabileceğimi.

Onun yerine elimi uzattım. "Deneme süreniz resmen sona erdi."

Avucunu benimkine doğru kaydırıyor. Sıcak, tenimin yanında yumuşacık. "Teşekkür ederim. Başka bir şey yapmamı istersen bana haber vereceksin, değil mi?"

"Evet," diyorum. "İyi geceler, Isabel."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "İyi geceler, Alec."

Elini elimden bırakıp yatak odama doğru yürüyorum. Onun deneme süresi bitmiş olabilir ama benimki daha yeni başlamış gibi hissediyorum.

Chapter 9

abel

"Bak," diyor Willa Katja'ya. Üzerinde kocaman altın bir yıldız olan bir kâğıt parçası tutuyor. "Bunu matematik ödevim için aldım."

Katja kocaman gülümsüyor. "Vay canına, şuna bakar mısın? Ne kadar da zekisin."

Kaşlarımı çatarak konuşmalarını izledim. Okuldan sonra ona matematik ödevinin nasıl sonuçlandığını sormuştum ve bana söylediği tek kelime *iyiydi*.

Onun güvenini kazanmak sonsuza kadar sürecek sanırım.

Yanımda, Sam oturma odasında vızır vızır dolaşırken yüksek sesle kıkırdıyor. Boynuna pelerin olarak bir battaniye bağladık ve o da vızır vızır geçen sayısız süper kahramandan biriymiş gibi davranıyor.

Buradaki günler uzun ve saatlerce dans etmekten çok farklı bir şekilde zorlayıcı. O zamanlar, yorgun ve kemiksiz bir şekilde yatağa düşer ve her şeyi yeniden yapmadan önce sekiz ya da dokuz saat boyunca mışıl mışıl uyurdum. Bugünlerde fiziksel olarak bitkin değilim ama zihinsel olarak tükenmiş durumdayım.

Sebastian ve Elena'nın hiç bu kadar yorucu olduklarını hatırlamıyorum. Ama yine de, onlara bakıcılık yaptığımda sadece beş yaş büyüksüm ve onlar benim kardeşimdi.

Bu çok farklı.

"Willa," diyorum. "Görmek istersen sana göstermek istediğim bir şey var." Bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "Ne?"

"*Kuğu Gölü*'nün bir video kaydı. New York Balesi üç kış önce bir prodüksiyon yaptı. İzlemek ister misin?"

Bakışları değişmiyor ama hemen bir *hayır* da demiyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor Katja ve elini Willa'nın omzuna koyuyor. "Bu akşam yemekten sonra izlemeye ne dersin? Büyük televizyona koyabiliriz."

"Belki," diyor Willa. Kaşlarını indiriyor. "Babamla birlikte bu akşam teyzemin partisine gidecek misin?"

Öyle olduğumu zaten biliyor.

Ama başımı salladım. "Evet. İkimiz de davetliyiz."

Birlikte gittiğimizden değil. Bugün işten ne zaman döneceğini bilmiyorum, bu yüzden taksi masrafını planlarıma dahil ettim bile. Son iki gündür çok meşguldü ve kanepede yaptığımız o beklenmedik sohbet... hmm. Bir anıdan başka bir şey değil.

Ve şimdiye kadar yaptığımız en uzun konuşmaydı.

Katja bana gülümsüyor. Son birkaç haftadır bana ısındı ve onun saçma sapan tavırlarını ve tuhaflıklarını seviyorum. Görünüşe göre rüyaları okumakta çok iyi ve birkaç kez çocukların ondan kendi rüyalarını yorumlamasını istediklerini duydum. Bana pek anaç biri gibi gelmiyor ama apartmanda istikrarlı, rahatlatıcı bir varlığı var ve çocukları önemseydiği çok açık. "Neden gidip parti için hazırlanmıyorsun?" dedi bana.

"Emin misin?"

"Evet, evet. Git."

Yola çıkmadan önce hazırlanmak için otuz dakikadan fazla zamanım yok, bu yüzden hazırlıklarımı hızla tamamlıyorum. Sade siyah elbisemin yanı sıra ailemin yirmi beşinci yaş günüm için aldığı küçük altın halkalar da işimi görecek.

Alec'in odasından çıkmasıyla aynı anda ben de odamdan .

Oh. Eve geldiğini duymamıştım. Koridorda bana doğru yürüyor, giydiği smokinin kollarını yeniden düzenliyor. Smokin, terziliği ima edercesine omuzlarında gergin bir şekilde uzanıyordu ve gür kahverengi saçları geriye taranmıştı.

Seçkin görünüyor. Yakışıklı... ve biraz da tehlikeli, sanki bu onun işadamı halinin gece versiyonu. Bu onun daha önce gördüğüm bir yönü değil.

Yukarı bakar ve adımları duraksar.

"Selam." "Selam," diyorum.

Gözleri beni tararken kararıyor ve uzun bir süre ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

Bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet," diyor, çenesi gerilerek. "Mac arabayı aşağıya indirdi. Gitmeye hazır mısın?"

"Seninle gelsem sorun olur mu? Emin değildim-"

"Elbette," diyor. "Ben de kapını çalacaktım." "Oh."

Boğazını temizler. ". Hadi gidelim."

Sessizlik içinde asansöre biniyoruz. Kolonyasının, miskin ve dumanının kokusunu alabiliyorum ve bu acı verici derecede lezzetli. Çocukken dergilerin sayfaları arasına sıkıştırılmış küçük erkek kolonyası örnekleri bulduğumu hatırlıyorum. Uyurken onları yastığımın altına koyardım çünkü kokuları çok güzeldi.

Aptalca bir anı. Aptalca bir düşünce.

Park katına ulaştığımızda elini çenesinde gezdiriyor. "Günün iyi geçti mi?"

"Evet. Willa piyano dersine girdi, Sam ve ben de onun projesi üzerinde çalıştık."

"Göster ve anlat için mi?" "Evet."

Dışarı çıkıp arabaya doğru yürürken asansörün kapısını benim için açık tutuyor. Mac ikimizi de selamlıyor ve sonra yola koyuluyoruz, sessizlik geri dönüyor ve aracın içinde aramızdaki boşluğu dolduruyor. Bu beni şaşırtmadı. O her zaman soğukkanlı biri olmuştur.

Geçen gece, kuralı kanıtlayan bir istisnaydı.

Ve Tanrım, *Gilmore Girls* hakkında sanki bir TV dizisi umurundaymış gibi gevezelik mi ettim?

Çantamla oynuyorum, sinirlerim yükseliyor. Connie'nin bazı partilerine katılmıştım ama bunlar hep küçük buluşmalar olmuştur. Birkaç üniversite arkadaşıyla brunch gibi bir şey. Düğün partisi büyük olacak ve benim yaşadığım dünyadan tamamen farklı bir dünyadan insanlar olacak.

Benim için Connie sadece Connie'dir... çoğu zaman. Kariyeri söz konusu olduğunda benim dans konusunda olduğum kadar hırslı, ama Cumartesi öğleden sonraları takılmak için de bir o kadar istekli olan arkadaşım.

Ama bu gece o Constance Connovan. Alec'in küçük kız kardeşi, ülkenin en büyük medya ve teknoloji holdinglerinden birinin varisi, başka bir varisle evliliğini kutluyor. Onu bu rolde görmeye alışık değilim.

Sanki sahneye çıkmama dakikalar varmış gibi kalbim küt küt atıyor. Sadece ben dans ettiğimde dünya sessizleşirdi. Sadece ben ve hareketler... Dans rutinlerim hiçbir zaman çene çalmayı gerektirmedi. Bu parti gerektirecek.

"İyi misin?" Alec soruyor.

Ona gülümsüyorum. "Evet. Kesinlikle. Peki ya sen?"

Bana baktı. "Güzel. İlginç bir akşam olacak." "Orada bir sürü Thompson olacak, değil mi?"

"Gerçekten de çok," diye kabul ediyor. Ama sesi sadece kuru, acı çekmiyor. Connie'nin bana anlattığına göre, yeni kocası sürpriz düğünlerinden sonraki haftalarda kardeşlerini yavaş yavaş kazanmış. "Her şey yoluna girecek."

Başımı salladım.

"Evet. Kesinlikle." Bu iyi değil.

Mekâna vardık. Connie ve Gabriel, Midtown'ın merkezinde, cam tavanlı ve dev bir açık hava terasına sahip bir çatı katı kiralamışlar. Sonbahar havası dışarıda fazla vakit geçirmek için çok soğuk ama kızılötesi ısıtıcılar terası sıcak ve iyi aydınlatılmış tutuyor.

Her yerde şık giyimli insanlar var, hiçbirini tanımıyorum. İçeri girdiğimizde kafalar Alec'e doğru dönüyor. Burada kimseyi tanımıyor olabilirim ama herkesin onu tanıdığı açık. Şahsen ya da ününden, Emin değilim.

Ve sonra, bakışları bana kayıyor. Birçoğunda spekülasyon açıkça görülüyor.

Siyah saçlı bir adam bize yaklaşıyor. Onunla hiç tanışmadım ama resimlerinden tanıdım. "Hey," diyor Alec'e sadece küçük bir kardeşin sergileyebileceği bir kayıtsızlıkla. Sonra gülümseyerek bana dönüyor. "Seninle tanışmadım. Ben Nate."

"Isabel," diyorum ve elimi uzatıyorum.

Kaşları kalkıyor. "Sen Connie'nin arkadaşı mısın?"

"Evet, doğru."

Bana bir kez daha gülümsemeden önce Alec'e bakıyor. "Senin hakkında çok şey duydum. Hadi, sana bir içki alalım."

Yanıma gelirken neden bu kadar heyecanlı görüldüğünü anlamam bir saniye sürdü. Alec'in kavalyesi olarak geldiğimi mi düşündü?

Diğer konuklar bizi fark etti mi?

Nate bara doğru ilerlemeye başlayınca Alec'e dönüp bakıyorum. Okunamayan gözleri üzerimdeydi ve küçük bir baş selamı verdi. *Git*. Ben de öyle yaptım.

Bar şık ve modern, tamamı koyu renkli ahşap ve birkaç gümüş aksan. Tıpkı dekorun geri kalanı gibi. Gizli hoparlörlerden titreşimli, melodik bir ritim akıyor. Güzel insanlarla dolu güzel bir mekân.

Nate çekici ve konuşması kolay biri. Beni kanatları altına aldığı çok açık ve bunun Connie söylediği için olup olmadığını merak ediyorum. Onu uzaktan görebiliyorum ama partideki herkes onu tebrik etmek için can atıyor ve ben onun zafer törenini bölmek istemiyorum.

"Demek kardeşim için çalışıyorsun," diyor Nate. "Bu nasıl oldu?"

Ona buruk bir gülümseme ve bir kadeh şampanya eşliğinde, özetlenmiş bir versiyon da olsa tüm hikâyeyi anlatıyorum. Parmaklarım narin sapını sıkıca kavriyor. Uzun yıllar boyunca nadiren içki içtim. Bu sorumluluktan, dansıma zarar veriyordu. Fiziksel sağlığıma. Artık bu bir faktör değil... ama yine de yapmamam gereken bir şey yapıyormuşum gibi geliyor.

Kuralları çiğnemek.

İşim bittiğinde Nate, "Başınız sağ olsun," dedi. "Sadece kalça sakatlığı için değil, aynı zamanda deliliğe katlanmak zorunda kaldığın için de."

"İşimi seviyorum. Bazen zor oluyor ama Willa ve Samuel çok eğlenceli. Onlarla vakit geçirmekten keyif alıyorum."

Nate'in gülümsemesi genişler. "Evet, yeğenlerim harikadır. Öte yandan kardeşim... Katlanmak zorunda olduğunuz kişi o."

Dans pistine ve uyum içinde sallanan birkaç çifte bakıyorum. Alec'i fark etmem uzun sürmüyor. Çoğu kişiden daha uzun boylu ve profili uzakta keskin bir çizgi oluşturuyor. Smokinli birkaç adamla daha konuşuyor.

Uzaktan bile gergin görünüyor.

Acaba hiç rahatlayacak mı? Eğer biri onu ikna edebilirse. "O kadar da kötü değil," diyorum. "En azından... henüz değil."

Nate kıkırdar. "Doğru tavır bu. Eğer sana patronluk taslamaya kalkarsa, bunu bir tuz tanesi olarak kabul et, olur mu? Çok iyi niyetli ama bazen berbat bir başucu terbiyesi var."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Connie senden övgüyle bahsediyor. Connie senden övgüyle bahsediyor ve işle ilgili bir yanlış anlamamanın arkadaşlığınızı mahvetmesini istemem." Gözleri nazik ama içinde açık bir hesap var. *Tabii ya*. O da bir Connovan.

Onunla konuşmak eğlenceli olsa da uzun sürmüyor. Nate diğer konuklar tarafından uzaklaştırılıyor ve ben barın yanında yalnız kalıyorum, elim kadehimde ve kalabalığa bakıyorum. Birkaç çift dans etmeye başlamıştı. Odanın öbür ucunda Connie ve Gabriel'in bir grup insan tarafından çevrelendiğini görüyorum.

Geçtiğimiz bahar bekârdı. Şimdi evli ve aşık, işinde her zamankinden daha yoğun ve mutlu. Ben ise... her zamanki gibi bekâрім... ve kendimi dümensiz hissediyorum.

İçkimden uzun bir yudum alıyorum. Çok fazla partiye katılmadım, dışarı çıkmadım ya da rutinlere, esnemeye, uykuya ve beslenmeye odaklanmak dışında bir şey yapmadım.

Normal insanlar ne yapar?

Şimdi ne yapmalıyım?

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun," diyor bir ses. Ses, yanıma gelip duran bir adama ait. Uzun boylu, koyu sarışın ve dudaklarında her yerde eğlence gördüğünü belli eden bir gülümseme var. "Mutlu çiftin ne kadar süreceği konusunda tahminlerde mi bulunuyorsun?"

Gözlerim açıldı. "Oh... Şey... hayır. Bence şansları çok yüksek."

Gülümseyor. "O zaman sen gerçek bir arkadaşsın. Connie'nin mi?"

"Evet."

"Ben Gabriel'in arkadaşayım." Elini uzatıyor. "Evan."

"Isabel," diyorum ve el sıkışıyoruz. "Bahis oynayan çok kişi var o zaman?"

"Birkaç tane duydum," diyor. "Kabul etmelisiniz ki, ikisinin evlenmesi yılın en büyük sürprizlerinden biriydi. İnsanlar merak ediyor."

"Aynı insanlar muhtemelen onları o kadar da iyi tanımıyorlardır," diyorum.

Gülüyor. "Doğru. Connie'yle tanıştıktan sonra bunun gerçek olduğundan emin olmam on dakikadan az sürdü. Gabriel onu kaybetmektense kolunu kesmeyi tercih eder."

Bu beni gülümsetti. "Ben de öyle bir izlenim edindim. Gabriel'i nereden tanıyorsun?"

Arkadaşlıkları şu anda çoğunlukla uzun mesafeli olsa da, birbirlerini yıllardır tanıdıkları ortaya çıkıyor. Evan şakacı, açık sözlü ve sıcak biri. Eğlenmeye başlamam fazla zaman almıyor.

Belki de normal insanlar böyle yapar. Partilere giderler. Bir ya da iki kadeh şampanya içerler ve antrenman yapmak için sabahın köründe kalkmak zorunda kalmayı dert etmezler.

Flört ederler. Konuşurlar. Yeni arkadaşlar edinirler ve onlarla gerçekten vakit geçirirler.

"Ee," diyor Evan, bara yaslanarak. "Etrafta dolaşan bir randevun var mı?"

Sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. Sanırım flört *ediyoruz*. Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım. "Hayır," diyorum. "Yalnız uçuyorum. Peki ya sen?"

Evan başını sallıyor, gözleri gülümseyerek kırışıyor. "Ben de yalnızım. Korkunç, utanç verici bir şekilde yalnızım."

Kıkırdıyorum. "İyi bir şey-"

Üzerimize bir gölge düşüyor. Alec bize katıldı, omuzları avizeden gelen ışığı engelliyor ve gözleri benden Evan'a kayıyor. Dikkatini bana vermeden önce Evan'a kısa bir selam veriyor.

Büyük elini uzatarak, "Benimle dans et." dedi. Ben de elimi onunkinin içine kaydırdım.

Chapter 10

abel

Alec'in eli benimkini sıkıca kavıyor ve dans pistine doğru sürüklenmeden önce Evan'a küçük bir gülümseme veriyorum. Sol eli belime indiğinde Alec'in dokunuşundan sıcaklık yayılıyor. Daha önce el sıkışmaktan fazlasını yaptığımızı sanmıyorum.

Sesi boğuk çıkıyor. "Eğleniyor musun?"

"Evet, eğleniyorum."

Gergin görünüyor ve beni iyi yönlendirmesine rağmen akıcılık yok. Başımı kaldırdığımda çenesinin keskin çizgisinin sıkıca kenetlendiğini görüyorum.

Bir şey mi oldu?

Müzikle uyum içinde, birkaç saniye daha sessizlik içinde dans ediyoruz.

"Öyle misin?" diye soruyorum. "Eğleniyor musun?"

Bir an için çok uzun süre sessiz kaldı. "Bu iyi planlanmış bir etkinlik." "Ben bunu sormadım."

Alec bana bakıyor ve gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirliyor. "Hayır," diye itiraf ediyor. "Kendimden zevk almıyorum."

"Neden olmasın?"

Beni yavaşça etrafında döndürüyor ve bunun kendisine düşünmek için zaman vermek olup olmadığını merak ediyorum. Beni kendine doğru çekiyor, bedenlerimiz sadece birkaç santimle ayrılıyor. "Yıllardır partilerden zevk almadım," diye cevap veriyor sonunda.

"Yıllardır bir tanesine
gitmedim." "Nasıl olur?"

Boştaki omzumu omuz silkerek kaldırıyorum. "Profesyonel
dansçı." "Ah. Zamanın yok mu?"

"Zaman yok," diye kabul ediyorum.

Eli belimde sıkılaşıyor ve beni yarım santim daha yaklaştırıyor. "Bunu
seni dansa kaldırmadan önce düşünmeliydim. Sen bir profesyonelsin. Ben
kesinlikle değilim."

Bu beni gülümsetiyor. "Liderliğiniz mükemmel."

"Ve nazik davranıyorsun. Yine."

"Nazik ve dürüst olabilirim," diyorum.

İç çekiyor. "Bu iki şey nadiren aynı anda doğru olur."

Derin bir nefes alıyorum ve onun kokusu tekrar üzerime sınıyor.
Kolonya, temiz ten ve erkek. "Belki de yüksek riskli bir şirket dünyasında
değil."

"Hiçbir yerde değil," diyor. Bir dans adımı daha atarken kalçalarımız
sadece bir kez sürtünüyor. Ondan çok şey var. Her zaman öyleydi. Kendi
payına düşenden daha fazla yer kaplıyor.

"Belki de senin deneyimin budur," diyorum sessizce.

Bir süre sessiz kaldı ama sonra başını salladı ve sesi daha sıcaktı. "Artık
daha fazla parti yapabilecek misin? Her gece çalışmadığına göre."

"Sanırım olabilirdim, ama yedek çocuk bakımını içeren bir işi kabul
ettim."

Dudakları seğirdi. "Ah. Evet, demek ."

"Belki dadılık işim bitince," diyorum.

"Çoğu hafta sonu boş bir gününüz oluyor," diyor. "Bu da... hobiler için
bolca zaman bırakıyor."

Kıkırdıyorum. "Belki de bir şeyler bulmalıyım. Önceden okumak dışında
hobiler için pek zamanım yoktu."

Düşünceli bir ses çıkarıyor. "Kaç yaşından beri antrenman yapıyorsun?
Sekiz mi?"

"Beş," dedim.

Bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve aramızdaki sessizlik uzuyor. Yan tarafa,
diğer dansçılara bakıyorum. Birkaçı bize doğru meraklı bakışlar fırlatıyor. Bu
yanaklarımın ısınmasına neden oluyor. Nerede olduğumuzu düşünmüyordum
bile. Belki de herkes Alec'in kiminle dans ettiğini merak ediyordur.

Beş yıldır dul ve Connie biriyle çıkmadığından bahsetti.

Sesi kulağımda. "Çok uzun zamandır dans etmedim." "Nasıl yapıldığını unutmadın," diyorum.

Alçak sesle yarım bir kıkırdama çıkarıyor. *Eğlence mi?* Alec Connovan'dan mı? "Kesinlikle öyle hissediyorum," diye mırıldanıyor. "Birden fazla şekilde."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Nasıl yani?"

Ama o sadece başını sallar. "Beni iyi göstermen için sana sahip olmam iyi bir şey."

Gülümsüyorum. "Bu yüzden mi beni dansa kaldırdın?"

Gözlerimiz buluşuyor ve bakışlarında bir şey parlıyor. Ona yaklaşıyorum ve nefesinin sıcaklığını yanağımda hissediyorum. Eli benimkini sıkıca kavıyor, parmaklarımı tamamen sarıyor. Onun ellerini daha önce hiç vücudumda hissetmemiştim.

Bir an için donmuş gibi birbirimize bakıyoruz. "Evet," dedi sonunda. "Bu yüzden sana sordum."

"Oh."

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve midemde bir düğüm oluşuyor. "Alec," dedim. "Teşekkür ederim."

Bakışlarını omzumun üzerinden geçiriyor ve kaşlarının yerini dikkatlice nötr bir maske alıyor. Bu, yüz hatlarını okullaştırmaya alışmış bir adamın yüzü. Sesi teslimiyete dönüşüyor. "Kız kardeşim seni çalmak üzere."

Connie bir kasırga gücüyle geldi. Sırıttırıyor, yeşil gözlerinde mutluluk parlıyor. Kumral saçları topuz yapılmış ve lacivert elbisesi kıvrımlarına boyanmış gibi görünüyor.

"Isabel! Geldiğini görmedim." Beni Alec'in kollarından çekip kucakladı. "Kardeşimle dans etmen ne kadar güzel."

"Buradayım," diyor Alec kuru bir sesle.

Connie ona çarpık bir gülümseme verir. "Evet, geldiğiniz için gerçekten minnettarım. Bu arada bazı Branson'ları da davet ettim. Yaklaşan satın alma hakkında konuşabilirsiniz."

Kaşını kaldırıyor. "Çalışmamı mı istiyorsun?"

"Eğlenmeni istiyorum," diyor, "ve bunun senin en sevdiğin aktivite olduğunu biliyorum. Şimdi, gel, Isabel. Seni bazı insanlarla tanıştırmak istiyorum. Gabriel'in bir sürü ateşli kuzeni var."

Beni çektiştiriyor. Alec'in gözleri bize dikilmiş, ağzı yine o belli belirsiz kaşlarını çatmış. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Hep merak etmişimdir.

Bu...

Ama bilmeye daha yakın değilim.

Connie beni insanlarla tanıştırıyor. *Çok fazla insanla*. Dördüncü tanıştırmadan sonra başım dönse bile çabasını takdir ediyorum. Arkadaş çevrem küçük olduğunu o da benim kadar iyi biliyor. Onunki de öyle. Her zaman kariyer odaklı olduk ve hafta sonlarını birlikte yoga yaparak ya da film izleyerek geçirmek arkadaşlığımızın özünü oluşturdu. Hiçbir zaman gösterişli partiler ve şampanya kadehleri içmedi.

Şu an beşincideyim. Ya da belki altıncı?

Artık bilmiyorum. Ama eğlendiğimi biliyorum. Eğer *normal* insanlar böyle yapıyorsa, şimdi her şey mantıklı gelmeye başlıyor. Belki de baleye bu kadar erken yaşta aşık olmam iyi bir şeydir, yoksa kendimi buna adayamazdım.

"Çok güzelsin," diyor bir adam. Birinin kuzeni ya da kardeşi olabilir ve biraz alkolden kaynaklanmış gibi görünen geniş bir gülümseme takınıyor. "Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?"

Kıbarca gülüyorum ve ondan bir adım geri çekiliyorum. "Bir ya da iki kez." "O zaman ben üçüncü ya da dördüncü olayım," diyor.

Tamam.

Belki de biraz hava almamın vakti gelmiştir.

Gruptan ve cilveli beyefendiden ayrılıp etrafta teras arıyorum. Buralarda bir tane var... orada. Bir işaret. Topuklu ayakkabılarımla odanın içinde olabildiğince hızlı yürüyorum. Sadece spor ayakkabılara ve pointe ayakkabılara alışkınım.

Kapıyı çekip açtığımda soğuk hava üzerime çöküyor. Gece çökmüştü ama New York'ta asla gerçek karanlık olmaz ve şehir etrafımda ıslıl ıslıl parlıyor. Terasa çıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Hava yağmur ve sonbahar gibi kokuyor.

Kollarımı göğsüme sarıp tekrar nefes alıyorum. Ve tekrar. Başım hafifçe dönüyor ve sonra daha da güçleniyor, mideme bir batma hissi doluyor.

O kadar içmemeliydim.

Artık kısıtlanmamın bir amacı yok. Ne dikkatli uyku programımın, ne esneme rejimimin ne de köpük yuvarlamamın. Artık bir amacım yok.

Ben de buraya uymuyorum. Ne Connie'nin ısıltılı dünyasına... ne de başka bir yere. Sevdiğim tek dünya kapısını kapattı. Kilitlendi.

o.

Anahtarı .

"İşte buradasın! Seni kaçarken gördüm sandım."

İçimde bir korku yükseliyor ve fazla iltifatkar adamı görmek için dönüyorum

birkaç metre duruyordu. "Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

"Anladım," diyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Dansçı olduğunu duydum. Bu doğru mu bebeğim?"

Dudağım kıvrıldı. Kim yeni tanıştığı birine "bebek" der ki? Küçük kız kardeşim şu anda ona orta parmağını verirdi.

Onun enerjisinin bir kısmını yönlendirmeye çalışıyorum. "Üzgünüm ama ilgilenmiyorum."

Kaşları sinirlenerek düşüyor. "Neyle ilgileniyorsun? Küçük bir sohbet mi? Olma-"

Kapı arkasından açılır ve Alec dışarı çıkar. Yüzünde soğuk öfke çizgileri var. Bu çizgiler onu olduğundan daha yaşlı ve daha önce hiç görmediğim şekilde korkutucu gösteriyor.

Yanıma doğru yürüyor. "O iyi," diye bağıyor, sesi kutup gibi. Omuzlarımız birbirine değiyor. Bana sıradan bir arkadaşın duracağından daha yakın duruyor.

Sarhoş büyücü özür diler gibi bir şeyler mırıldanıyor ve topuklarının üzerinde dönüyor. Teras kapısı yumuşak bir sesle arkasından kapanır.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum. "O..."

"Evet," diyor Alec. Şimdi benden bir adım uzaklaştı ama gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda. "Onu seni takip ederken gördüm. İyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum. "Belki *kendi başımın çaresine bakabilirim* falan demem gerekiyordu ama bunu gerçekten takdir ettim."

Gözleri ısınıyor ve iki yanındaki yumruklarını yavaşça açıyor. "Anladım. O adam haddini aştı."

Çıplak kollarımı kendime sarıyorum. Gece havasıyla birlikte üşüyorlar. "Bana 'bebeğim' dedi. Erkekler böyle şeyler yapacak özgüveni nereden buluyor?"

Bakışlarındaki tüm sıcaklık kayboluyor. "Ne dedi?"

"O da eski 'dansçı olduğunu duydum' şeyini yaptı. Ugh." Arkadaşlarımdan arkadaşlarımdan, kardeşimin arkadaşlarımdan, büyüdüğüm bölgedeki insanlardan bunu kaç kez duydum. Sanki dansçı olmak bir dizi iğrenç şeyle eş anlamlıymış gibi.

Alec kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Elmacık kemiklerinin çıkıntısında belli belirsiz bir renk var ve ben onun da içip içmediğini merak ediyorum. Çok fazla içmesine izin verip vermediğini, kontrolünü kaybedip kaybetmediğini merak ediyorum.

"Bu gece pek çok kişinin başını döndürdün," diye mırıldandı. "Bazılarının nasıl davranacaklarını bilmemelerine üzüldüm."

Başımı sallıyorum ve parmaklıklara doğru yürüyorum. Böyle hissederken ona uzun uzun bakmak zor. İçim sıcak, dışım soğuk; şampanya yüzünden midemde sıvı bir sıcaklık var ve başım hafifçe dönüyor, düşüncelerimi bulanıklaştırıyor.

Bana katılıyor, korkuluklara yaslanıyor. New York'un parıldayan ışıklarını sessizce izliyoruz.

İçimde bir hüznün yükseliyor. Bale stüdyosundaki o uğursuz günden beri, geçtiğimiz haftalarda her gün içimdeydi. *Dansçı olduğumu duydum*. Yanlış duymuşsun. Çünkü artık değilim. Ve muhtemelen bir daha da olamayacağım.

O dünya gitti ve bitti.

İlk gözyaşı sessizce düşüyor, gecenin içindeki bir hırsız gibi yanağımdan aşağı süzülüyor. Hiç ses çıkarmıyor. Ama Alec fark ediyor tabii ki. Bir şeyleri fark etme konusunda her zaman çok iyiydi. Bir süre hiçbir şey söylemiyor ama onun varlığını yanımda hissediyorum. Katı ve sabit.

"Hey," diyor sessizce. "Senin için onu partiden atarım. Bu seni daha iyi hissettirir mi? Hemen gidecek."

Bu teklif beni kıkırdattı. "Hayır, hayır. Teşekkür . Ama konu o değil. Baleyı düşünüyorum."

Birkaç saniye tereddüt ediyor ama sonra elini omzuma koyuyor. "Anlat bana," diye mırıldandı.

"Dans etmek benim hayalimdi. Uğruna çalıştığım şeydi. Bir prima balerin olmayı çok istiyordum. Hâlâ da istiyorum ve balerinlerin kariyerlerinin kısa olduğunu biliyorum ama *en azından* beş yıl daha umuyordum. Ben hala... Ben... Bu *şimdiye kadar* istediğim tek şeydi." Yanağımdan bir damla daha yaş süzülüyor. "Evimi kaybettim. Profesyonel olarak dans etme şansımı kaybettim. Her şeyimi kaybettim. Hayallerim de dahil."

Bunu duymaktan hoşlanmamış gibi yüzü gergin çizgilerle kaplı. Onu kim suçlayabilir ki? Berbat durumdayım ve duygularımın kabarmasını, yüzeye dökülmesini engelleyemiyorum ve bunun için kısmen alkolü suçlayabilirim.

Başparmağıyla bir damla gözyaşını siler. "Özür dilerim," diye mırıldanır. "Ağlama, Isa."

Bu sözler beni daha çok ağlatıyor. Belki de ilk kez biri çözüm sunmaya çalışmadığı içindir. Benim annem de

Connie başka işler önerdi ve kardeşlerim bana nasıl üç perdelik bir stand-up komedi gösterisi olabileceğimizi anlattı. *Doğru ya*. Sanki çok basit bir şeymiş gibi.

Gözyaşlarım dizginlenemez bir şekilde yüzümden aşağı akıyor ve kırık bir ses çıkıyor.

Alec inliyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Yakından daha da güzel kokuyor ve gözlerimi kapatıyorum ama bu gözyaşlarımın akmasını engellemiyor. Kollarından biri omuzlarımı sarıyor ve sonra diğeri de ona katılıyor, beni çevreleyen sabit bir kas bandı.

Başımın üstünde bir şey dinleniyor. Belki de çenesi. Bir elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor ve bu içime bir ürperti daha gönderiyor.

"Özür dilerim," diyor yine. Tacıma karşı boğuk bir ses ve Tanrım, bana sarılıyor. Burada, bir terasta, küçük kız kardeşinin düğününde. "Kahretsin, ne diyeceğimi bilmiyorum."

Gözyaşlarım geldikleri gibi hızla azalıyor. Haftalardır duygularım bir volkan gibi patlıyor, ancak kısa bir süre sonra tekrar kaynamaya başlıyor. Üzüntü yerini mahcubiyete bırakıyor. Bir adım geri atıyorum ve ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Sorun değil. Bunun için üzgünüm."

Alec başını sallıyor. Kaşlarının arasında bir çatıklık ve gözlerinde bir yoğunluk var. Gözyaşlarımı tekrar silecekmiş gibi elini kaldırıyor ama eli bana doğru uzanamadan düşüyor.

Onun yerine "Özür dileme," diyor.

Yanaklarımı siliyorum. "Gecenin böyle bitmesini beklemiyordum."

"Connie seni görürse, bunların mutluluk gözyaşları olduğunu söyleriz."

Gülümsemeye zorluyorum. "Orantısız bir tepki, de öyle değil mi?" "Çok mutlusun," diyor. "Hatta kendinden geçmişsin. Bunu kanıtlayabilirim."

Gömleğindeki ıslak lekeyi görüyorum. Önünde bir rimel izi var ve utançtan içim yanıyor. "Kahretsin," diyorum. "Gömleğini lekeledim. Özür dilerim. Ben-"

Elinin tersiyle itiyor. "Önemli değil."

"Özür dilerim."

"Bunu düşünme." Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Üşümüştün."

"Oh." Çıplak kollarımda tüylerim diken diken oldu ama o kadar da kötü değil.

Ama sanki onu rahatsız ediyormuş gibi kollarıma bakıyor.

"Hadi gel. İçeri girelim." Eli sırtımın alt kısmında geziniyor, zar zor dokunuyor.

Birkaç adım atıyorum. Bir tanesi sallanıyor ve özür dileyerek kıkırdıyorum. "Özür dilerim. Ben... Yıllardır bu kadar içmemiştim."

Eğer olursa.

Sesi derinleşiyor. "Eve gitmemizi ister misin?"

Bir an için bu sözlerin içimde yayılmasına izin verdim. Sanki olduğundan daha fazla şey ifade ediyormuş gibi davranmama izin verdim. *Yine de benim evim değil.* Ve hiçbir şekilde benim değil.

"Evet," dedim. "Eğer gitmeye hazırsan?"

Daha yakına eğiliyor ve nefesi kulağıma doluyor. "Geldiğimiz andan beri hazırım."

Connie'ye veda ediyoruz ve arabayı getirmesi için Mac'i çağırıyoruz. Asansörle aşağıya inişimiz, arkadaşça hissettiren bir sessizlikle dolu. Hatta ayakkabımın çözülen tokasını yeniden bağlamak için ona yaslanıyorum ve o da beni güven verici bir sabitlikle tutuyor.

Bu adamla yaşamak hayallerimi çok daha kötü hale getirecek. "Sanırım pizza sipariş edebilirim," diyorum arabada. Arabanın koltuğuna yaslandım.

oturup gözlerimi kapatıyorum, sakın karanlığın ve kafamdaki pamuksu hissin tadını çıkarıyorum. "Bu çok uzun zamandır sahip olmadığım başka bir şey."

Bir el benimkine değiyor ve bir kıkırdama duyuluyor. Belirgin bir şekilde erkeksi. "Ben hallederim," diye cevap veriyor bir bariton. Uyuyakalıyorum ve ancak Yukarı Doğu Yakası'ndaki binanın dışına çıktığımızda uyanıyorum. Mac iyi geceler diliyor ve Alec'le ben yukarı çıkıyoruz.

Göz kapaklarım ağırlaştı.

Ama onun katındaki koridoru dolduran harika bir koku var. Yemek gibi kokuyor. Peynir. *Ekmek*. Dairesinin ön kapısının dışında bir yığın pizza kutusu var.

"Alec..."

Sesinde bir gülümseme var. "Siparişi arabadan verdim." "Bize dört pizza mı aldın?"

"Hangi türü sevdiğini bilmiyordum."

"Bana sorabilirdin."

"Uyuyordun," diyor alaycı bir şekilde. Ama tınısında daha önce duymadığım bir şakacılık var.

Sıcak kutuları toplayıp onu daireye kadar takip ediyorum. Katja kanepede oturuyor. Ben mutfakta pizzaların kutularını açarken o ve Alec yumuşak tonlarda konuşuyorlar. Pepperoni. Margherita. Sebzeli. Et severler.

Katja'ya veda edip bir dilim alıyorum. Elimde sıcacık, peyniri yapış yapış. İlginç bir akşam için mükemmel bir son. Odanın diğer ucunda, Alec'in koridorlardan birine doğru ilerlediğini görüyorum. Yatak odasına giden koridor.

"Sen musun?" .

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve belki loş ışıktan belki de gölgelerden, ama sanırım yine gülümsüyor. "Evet," diyor. "Hemen döneceğim."

Pizzadan bir ısırık daha alırken kalbim hızla çarpıyor. Bütün bu gece beklenmedik ve tuhaftı ama bitmesine hazır olup olmadığımdan da pek emin değilim.

Bir dilim daha alıp oturma odasındaki büyük kanepeye yöneliyorum. Katja televizyonu açık bıraktı ve ben de Alec'in odasına giden koridoru görmezden gelerek yayın hizmetinin sundukları arasında geziniyorum.

Umurumda değil, kendime tekrar ediyorum. *Önemli değil*.

Ama geri geldi. Yıkık düğmeli gömleği, benim lekemle birlikte gitmiş ve kaslı kollarını açıkta bırakan siyah bir tişört giymiş. Mutfağı karıştırmasını dinliyorum ve neredeyse rastgele bir programa karar veriyorum. Bu izlediğim son program.

Bir dakika sonra bir elinde büyük bir tabak pizzayla bana katılıyor. "Yine o küçük kasaba dizisini mi izliyorsun?" diye soruyor.

Bunda son derece absürd bir şey var. Gece yarısından sonra Alec Connovan'ın kanepesinde oturup pizza yerken arka planda *Gilmore Girls* çalışıyor.

Alec Connovan'ın kendisiyle.

Eğleniyor mümkün değil. Ama başımı sallayıp ona bakıyorum.

Her birinden bir dilim aldı. "pizza kalacak."

"Çocuklar buna bayılacak," diyor ve bir ısırık alıyor. "Peki. Bana bu şovun ana fikrini tekrar açıkla."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Umursuyor olamazsın."

"Bilmiyorum," diyor kayıtsızca, ama ses tonunda bir mizah izi var. "Ama tarif edişini duymak istiyorum."

Ben de öyle yapıyorum. Pizzamı yiyor, bir şişe su içiyor ve dadılığını yaptığım milyardere Stars Hollow'un inceliklerini anlatıyorum. Sonunda, kanepenin minderlerine yaslanıp başını arka kenarına dayadı, daha fazla

Onu hiç görmediğim kadar rahatlamış ve gülümseyerek sallıyordu. "Hayatının böyle olmasını ister miydin? Kötü bir şeyin asla olamayacağı küçük bir kasabada?"

"Bazen," diye itiraf ediyorum. "Muhtemelen sıkılısam bile." "Bir gün bile dayanamazdım," diyor.

Ona gülümsedim. "Büyük kötü CEO için söndürülecek yangın yok mu?" Kaşları kalkıyor. "Büyük kötü CEO mu?"

"Evet. Bunun arkasındayım."

"Şey," diyor ve bir elini çenesinde gezdiriyor. "Yangın söndürmeyi seviyorum."

"Seni hiç itfaiyeci üniforması içinde görmedim."

"Sanırım Sam'de bir tane var," diyor Alec. "Ama bana uyacağını sanmıyorum."

Absürd. Her şey saçma ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Gülümseyerek. "Omuzlar biraz dar olabilir," diyorum.

Başını sallıyor. "Kolları çok kısa."

Kanepede bacaklarımı popomun altına kıvırıyorum. Çok uzakta oturmuyor ve onun tarafından tutulmanın nasıl bir his olduğunu unutmak zor. Elleri saçlarımın üzerinde geziniyor. Kolları beni sarıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diyorum. "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Pizza sipariş et. Benimle kal. Benimle bu aptal programı izle... çünkü partide duygusal bir çöküş yaşadım."

"Belki de sadece berbat bir televizyon izleme havasındayım." "Sözünü geri al."

Dudaklarının kenarları kalktı.

"Hayır." "Ben ciddiym, Alec."

"Bu konuda ne yapacaksın? Beni bir pizza dilimi ile boğacak mısın? Beni bir yastıkla mı öldüreceksin?"

"Bale dövüş sanatlarına *çok* benzer. Seni tekmeleyebilirim. Sertçe."

"Bu cümledeki *benzer* kısımdan şüpheliyim," diyor. "Ama kendi evimde tekmelenmemeyi tercih ederim, bu yüzden... gösteri vasat."

Alnımdaki teri siliyormuş gibi. "Whew."

"Ucuz atlattım, ha." Ellerini göğsünde kavuşturuyor ve gösteriye geri dönüyor. "Demek erkekler bunu sana çok söylüyor. Dansını soruyorlar."

"Evet, biraz. Yani, pek dışarı çıkmıyorum ve son birkaç yıldır birlikte vakit geçirdiğim insanların çoğu dansılardan oluşuyor... Ama bazen."

Uzun bir süre bana baktı. Bakışlarında okunamayan bir şey var, gözümü bir şey. "Erkeklerin sana bu şekilde üzüldüm," diyor sonunda. "Yorucu olmalı."

Omuz silkiyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Bu *o kadar* sık olmaz. Onun ima ettiği gibi değil. Bazen, evet... ama bir kafede sırada bekleyen tuhaf biri sayılır mı? Son birkaç yıldır çok fazla çıktığım söylenemez. Dans etmek aşk hayatımdan daha öncelikliydi.

Bir hayata *sahip olmaktan* daha öncelikliydi.

Alec boğazını temizler. Tabağı bıraktı ve ayağa kalktı. Ben kanepeye kıvrılmışken, inanılmaz derecede uzun görünüyor ve nötr maskesi tekrar yerine oturmuş. "Bu gece için teşekkürler," diyor. "Huzur içinde dinlenmene izin vereceğim."

Barış içinde mi?

Ona beni rahatsız etmediğini söylemek için ağzımı açıyorum ama oktan arkasını dönmüş, yatak odasına doğru ilerliyor. Bu sefer onu durdurmadım.

Chapter 11

Al ec

Parmaklarım tuttuğum kalemin etrafında sıkıca kenetlenmiş durumda. Gerekli değil, ama içimde akan hayal kırıklığını yönlendirecek bir şeye ihtiyacım var.

Konferans masasının etrafında yönetici ekibim tartışıyor.

Başka bir şey diyebilirler ama yaptıkları bu. COO ve CFO son otuz dakikadır birbirleriyle atışıyorlar ve konu hepimizin gerçekleşmesi gerektiğini bildiği bir satın alma. Sadece *nasıl olacağı konusunda* herkesin farklı görüşleri var.

Farklı görüşler bu toplantının planlanandan çok daha uzun sürmesine neden oldu. Katja'ya çocuklarla akşam yemeği için eve gelemeyeceğimi mesajla bildirdim bile. Bu, babalığımın sicilinde bir onay işareti yerine başka bir siyah X işareti gibi geliyor. Yaptığım diğer hataların uzun bir listesine katılıyor.

En azından bu sabah okulu bırakmak için onlara katıldım. Belki bu da bir şeydir. Skor tabelasında yarım puan.

Okula giden kısa araba yolculuğu sırasında Willa bir kez daha benden evcil hayvan istedi, öğleden sonraki piyano provasından kaçmaya çalıştı ve Disneyland'e gitmemiz için ısrar etti. Bir *hayır*, bir *hayır* ve bir de *belki* cevabı aldığını düşünürsek, puan tablomdaki çetele muhtemelen silinmiştir.

"Mali açıdan konuşmak gerekirse," diyor Tate, " sonraki müzakere turunun, onların daha büyük maliyet tasarrufu çabalarını içermesi gerekiyor. Aksi takdirde bizim için bir anlam ifade etmeyecektir."

Doğru.

Lauren iç geçiriyor. "Şirketi satın alıyoruz ve karlılık marjları nedeniyle Orta Batı'ya doğru genişliyoruz. Zaten yeterince yüksekler; onlara çok fazla baskı yaparsak anlaşmadan çekilebilirler ve biz de tamamen kaybederiz."

Bu da doğru.

Şakaklarımı ovuyorum. Olduğumdan daha zeki olmalıyım, ama sabrım Sam'in bu sabah trafikte olduğu kadar zayıf. Tek tepkim en sevdiğim çizgi filmin melodisini avazım çıktığı kadar bağırarak söylemek olamaz.

Connie ve Gabriel'in düğün partisinden bu yana üç gün geçti. Isabel ağladığından beri, kanepede oturduğumuzdan beri, aynı anda hem mantıksızca kıskandığımdan hem de kendime kızdığımından beri üç gün geçti. Partideki erkekler ona kendilerini tanıtmak için hiç vakit kaybetmediler. Neden yapmasınlar ki? O... güzeldi, görünüşü için çok basit bir kelime. Bunu ben bile kabul edebilirim, en iyi kararıma rağmen.

Uzun siyah saçları, ince bedenini saran siyah elbisesi ve her zamanki doğaüstü zarafetiyle hareket ediyordu. Onu gece kıyafetleri içinde ve yüz hatlarını öne çıkaran makyajıyla görmek beni hiç o zamanki kadar etkilememişti.

Akdenizli gibi görünüyor. Sanırım ailesi İspanya'dan, ama bu sadece bir *tahmin*, çünkü Connie'nin Isabel hakkında bana ne söylediğini hatırlayamıyorum. Fırsatım varken daha fazlasını sormalıydım.

Isabel'e şimdi sorabilirim. Ama bunu yapmak, kapalı tutmam gereken olasılıklara bir kapı açma riski taşıyordu. Bana erkeklerin ona her zaman asıldığını söylememiş miydi? Aynı şeyin bir değil, iki kez olduğunu görmemiş miydim?

Onu Gabriel'in arkadaşından uzaklaştırmak için dansa kaldırmam önemsizdi. Bunu biliyordum ama yine de yapmıştım. Ama kollarımda bu kadar iyi hissetmesi gerekmiyordu. Bunu beklemiyordum. Ne dans pistinde, ne de gözyaşları yanaklarından süzülüp kahverengi gözlerini parlattığında terasta.

Son birkaç gündür onu çok fazla düşündüm. Sanki bir düğmeye basılmış gibi ve merakım tehlikeli geliyor. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ve bu kötü bir fikir.

O geceyi, onu arzuladığım için kendime kızarak ve bunu bastıramadığım için öfkelenerek bitirmiştım. Her zaman kendimi kontrol ederim. Hayatta kontrol edebildiğim tek faktör bu ve onun yanındayken bunu elimden kaçırırsam lanetlenirim. O benim çalışanım. Onunla pizza yiyebilirim ya da ağladığında onu teselli edebilirim ama bir daha asla dansa kaldırmayacağım.

Onu rahatsız eden ucubelerden biri olmayacağım.

Ama kararlılığın altında suçluluk duygusu yatıyor. Kınayıcı, mide bulandırıcı, amansız bir suçluluk. Karım öldüğünden beri bir kadını bu şekilde istememiştım. Başlarda bu ihtimal uzak, ihtimaller zayıftı. Gelecekte halledilecek bir meseleydi. Ama şimdi o "gelecek" burada ve benim çekiciliğim yaklaşık on beş farklı şekilde uygunsuz.

"Bay Connovan," diye soruyor Lauren.

Bakışlarımı onunkilere kaydırdım. Hay sikeyim. Burada olmalıyım ve dikkatli olmalıyım.

"Evet," dedim.

"Bir sonraki müzakere turunu, mali durumları hakkında daha net bir resim elde edene kadar ertelemeli miyiz?"

"Hayır. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum. Tate, maliyet tasarrufu önlemleri konusunda detaylara gösterdiğin özeni takdir ediyorum ama bu şirketi biz almazsak başkası alacak. Ve hızlı. Görüşmelerin bu hafta devam etmesini istiyorum. Ekibinizin finansal konularda baskı yapmaya devam etmesini istiyorum ve Lauren, agresif bir teklifle ilerlemeni istiyorum. Zamana duyarlı olduğunu açıkça belirt."

İki taraf da memnuniyetsiz görünüyor. Şansına küs. Uzlaşma berbat bir şey. Ama bu ekipten mükemmellikten başka bir şey beklemiyorum. Masadan kalkıp telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı aldım. "Toplantı sona ermiştir."

Grup dağılıyor. Benim önümde homurdanmıyorlar ama odadaki atmosfer hoşnutsuzlukla dolu. Sırtımdan atıp asansörlere yöneliyorum. Akşam yemeğini hazırlayamayabilirim ama yatma vaktini hazırlayacağımdan eminim.

Contron'dan çıktığımda Mac arabada beni bekliyor. Orta konsolda iki fincan kahve var ve arabanın içi harika kokuyor. Koku kafamı boşaltmama yardımcı oluyor.

Bir tanesini tuttum. "Katja?"

Başını sallıyor ve arabayı trafiğe çıkarıyor. "Bir şeye ihtiyacın olacağından şüpheleniyordu."

Haklı olduğundan şüphelenmişti. Diğer seyahat kupasına baktım. O da bir tane almış, değil mi? Bu beni şaşırtmadı. Birbirlerini yıllardır tanıyorlar. Mac neredeyse Katja kadar uzun süredir benimle birlikte ve Victoria'nın ölümünden sonraki zor zamanlarda ikisi de yanımdaydı.

Onlar beni ayakta tutan iskelelerdi. Bunu biliyorum ve bunun Noel ikramiyelerine yansımaları sağlıyor.

Eve geldiğimde, beklediğim gibi sessiz bir daire olmuyor. Çocuklar akşam yemeğini yedikten sonra, genellikle yatmadan önce sakinleşme zamanları gelir. Genellikle pijamalarıyla televizyon izlerler.

Onun yerine eve geldiğimde kaosla karşılaştım.

Oturma odasından yüksek sesli pop müzik yayını geliyor ve sesi bir çizgi filmde geliyormuş gibi değil. Ayrıca zıplama sesi de duyabiliyorum. Whoops. Ve Isabel'in sesi, daha fazla gürültüyü teşvik ediyor.

"İşte bu kadar!"

Evrak çantamı koridora bırakıp oturma odasına geçiyorum. Eşikte durup önümdeki manzarayı seyre diyorum.

Hepsinin sırtı bana dönük. Isabel, Willa ve Sam. Ve deli gibi dans ediyorlar. Zıplıyorlar, kıpırdanıyorlar, sallanıyorlar. Willa mutlu bir çığlıkla saçlarını geriye atıyor ve Sam kalçalarını oynatmaya konsantre olmuş gibi görünüyor.

Aralarında, Isabel bir o yana bir bu yana zıplıyor, siyah saçları sırtından aşağı sallanıyor.

"Biraz salsa deneyelim mi?" diye soruyor ve şaşırtıcı derecede zarif adımlar atarak zıplamaktan dansa geçiyor.

Uzanıp kravatımı çözüyorum. Yatma vakti otuz dakika sonra. Böyle devam ederlerse onları asla uyutamayacağım. Ve yine de... Sam gülerken Isabel'e çarpıyor. Isabel onu zahmetsizce düzeltiyor ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle etrafında dönüyor.

Beni gördüğünde olduğu yerde donup kalıyor.

Çocuklar fark eder. Onlar da dönüyor. "Baba!" Sam bağılıyor.

"Dans ediyor!" "Evet, bunu görebiliyorum."

Willa kulaktan kulağa gülümseyerek küçük bir pirouette yapıyor.

"Bak!" "Bakıyorum. Harika gidiyorsunuz," diyorum.

Isabel bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek onları düzeltiyor. "Yemek sonrası bir dans partisi veriyoruz."

"Doğru. Yatmadan önce"

mi?" Başını sallıyor.

"Sanırım-"

Sam onun elini tutuyor. "¡ Dönüş!" "Oh.

Sanmıyorum..."

"Dön!"

Isabel bana biraz hüzünle bakıyor ve bir adım geri çekiliyor. "Tamam."

Willa yanıma geliyor ve elimi omzuna koyuyorum. Teni sıcak ve nefesi hızlı. Oldukça sinirliler.

"Bak," diye fısıldıyor. Kızımın sesi neredeyse kendine rağmen hayrete düşmüş gibi çıkıyor. Sadece o değil. Isabel Willa'yı onunla dans etmeye mi ikna etti? Tek başına somurtmak yerine oynaması için mi?

Isabel dönmeye başlıyor. Haftalar önce bale stüdyosunda yaptığına benziyor ama daha az kontrollü. Daha kaygısız. Bir bacağı onu desteklerken, diğerini yukarı çekiyor ve dönüyor. Dönüyor, dönüyor ve dönüyor. Kenardan Sam alkışlıyor.

Üzerinde bir kot pantolon ve tişört olabilir ama Isabel oturma odamda canlanmış bir balerin gibi. Willa küçük bir iç geçiriyor ve ben gözlerimi Isabel'den ayırmadan eğiliyorum.

"Belki sana biraz öğretebilir," diyorum ona. "Eğer nazıkçe sorarsan."

"Belki," diye nefes alıyor Willa.

Ama sonra bir şey olur. Isabel tökezliyor ve onu destekleyen bacağı aniden kopuyor. Bacak katlanır ve kot pantolon ve siyah saç yığını içinde zarıfçe yere yığılır.

Sikeyim.

Willa yanımda soluğa kaldı ve Sam bağırdı. "İsa!"

Bir saniye sonra onun yanımdaydım. "Isabel?" Omzuna hafifçe dokunarak soruyorum. Göğsüm buza dönüşmüş gibi hissediyorum. Kalçası. Hatırlamam gerekirdi. Eve geldiğim anda dans partisine bir son vermeliydim.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor saçlarının altından. "Bana biraz zaman ver."

"İyi misin?" Sam yanımda soruyor. Sesi titrek geliyor.

Isabel kendini toparladığında bunu hissediyorum. Saçlarını geriye itiyor ve rahat bir gülümsemeyle oğluma bakıyor. "Evet. Sadece kalçam çok fazla dans etmemden hoşlanmıyor, hepsi bu."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Olma," dedi. "Dans etmek istedim. Bunu seviyorum!"

Bana kocaman gözlerle bakıyor, sanki buna gerçekten inanamıyormuş gibi. *Doğru*. Hâlâ yere çökmüş, çocuklarımın iyiliği için cesur bir yüz ifadesi takınıyor ve ben buna izin veremem.

Sağ kolumu omuzlarının arkasına, diğerini de dizlerinin altına kaydırıyorum. "Bu iyi mi?"

Göz kırpıyor. "Evet. Nerede-"

"Yatağa." Onu olabildiğince nazikçe kaldırıyorum ama küçük bir iç çekiş duyuyorum. Acı çekiyor gibiydi. Onu oturma odasından çıkarıp odalarımızı ayıran koridora taşıyorum. Kollarımda sıcacıktı. Saçları ön koluma sürtünüyor ve çiçek şampuanı gibi kokuyor.

"Ben iyiyim," diyor.

Odasının kapısını tekmeleyerek açtım. Düzenli, yatağı yapılmış, açık mavi bir kazak masa sandalyesinin arkasına asılmış. "Sorun çıkardığında buz koyuyor musun?"

"Alec..."

"Öyle mi?"

"Evet. Bazen."

Onu yatağa yatırdım ve kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Ben iyiyim. Gerçekten."

"Yapma," diyorum. "Buz torbasıyla döneceğim. Sen burada kal."

İç çekiyor, ama bu sefer acıyla değil. Kabullenmişlikle. "Patronluk taslıyorsun."

"Bu benim işim," diyorum ama sesimde hiç mizah yok. İlk seferinde onun iskambil kağıtlarından bir ev gibi yıkıldığını görmek yeterince zordu. Şimdi ise beni neşeden uzak bir ruh haline sokuyor.

Mutfağa gittiğimde çocukları kanepede yan yana otururken görüyorum. Katja yemekten sonra gitmiş olmalı. Biri, muhtemelen Willa, televizyonu açmış ama garip bir şekilde sessizler.

"Isabel iyi," diyorum yüksek sesle ve dondurucuyu karıştırıyorum. İşte... bir torba donmuş bezelye. Bir mutfak havlusuna sarıyorum. "Neden biraz çizgi film açmıyorsunuz? Bir dakika içinde size katılacağım."

"Tamam," diye karşılık veriyor Willa. Sesi alışılmadık derecede ağırbaşlı.

Isabel'e döndüğümde hâlâ yatağında yatıyor, gözleri kapalı.

Ben yaklaşırken açıyorlar. "Buz paketi mi buldun?"

"Dondurulmuş sebzeler," diyorum ve paketi ona uzatıyorum.

Onu benden alıyor ve hafifçe yüzünü buruşturarak kalçasına yerleştiriyor. "Teşekkür ederim," diyor usulca. "Lanet olsun. Bunun olmasını beklemiyordum."

"Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Gececek." Yastıklara yaslanıyor. "Yapmam gerektiği kadar fizyoterapi yapmıyorum. Önceden çok çalışıyordum ama kesildikten sonra..."

"Bir spor salonumuz var," diyorum sessizce. "Saunası da var. İstedğin zaman kullanabilirsin."

Bana baktı. "Binada mı?"

"Çatı katında. Yatak odamın yanındaki kapı, koridorun ilerisinde."

Gözleri genişledi. "Oh. Vay canına."

"gezerken kaçırdığımız için üzgünüm." "Hayır, hayır, bu... harika. Teşekkür ederim."

Başımı salladım. Kalçasına ve onu kaplayan buz torbasına bakıyorum. Uzun bir an boyunca bunu daha iyi hale getirmek için söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bu asla olmamalıydı; danslarını durdurmalıydım.

Boğazımı temizliyorum. "Bir dans partisi, ha?"

"Evet," diyor yarım bir gülümsemeyle. "Sanırım onaylamazsın?"

"Yaralısın. Bunu yarın konuşabiliriz."

Buz torbasını hareket ettiriyor. "Çocuklarınızın çok enerjisi var. Özellikle de Sam'in küçükler ligi futbol antrenmanının olmadığı ve Willa'nın tenis oynamadığı günlerde. Kızın nefret ettiği bir piyano dersi vardı ve oğlan da okul projesi üzerinde çalışıyordu. Eğer bastırdıkları enerjinin bir kısmını dışarı atmasalardı, uykuya dalmakta zorlanacaklardı. Geçen hafta sen seyahatleyken yaptıkları gibi. Willa sırf hayal kırıklığı yüzünden kitaplığındaki her bir kitabı bana okuttu."

"Dans etmenin onları yapacağını düşünmüyor musun?"

"Hayır," diyor. "Bence bu onları bitkin düşürüyor. Oyunun ortasında uyuyakalan küçük köpek yavruları gibi."

"Yavru köpekler," diye tekrarlıyorum.

Omuz silkiyor. "Özür dilerim. Hayvan olmadıklarını biliyorum ama ben büyürken annemle babamın iki yavrusu oldu, yani... evet. Benzetme işe yarıyor."

"Merak etme, alınmadım. Kesinlikle biraz vahşiler." Odasının etrafına bakıyorum. Küçük, fark edilmeyen yollarla kendine özgü bir hale getirmiş. Komodinin üzerinde şarjda bir telefon var. Bir Kindle. Masada birkaç not defteri ve kapalı bir dizüstü bilgisayar var.

Ama yine de bir şeyler eksik. Parmağımı tam olarak koyamadığım bir şey. "İhtiyacın olan başka bir şey var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim. Dışarıda olanlar için üzgünüm, biliyorsun. Çocuklar için. Yaptıkları bir şey olmadığını bilmelerini sağlayacağım."

"Özür dileme, senin de hatan değildi. Onlara söyleyeceğim," diyorum. Sonra ne olduğunu anladım. "Burada televizyon yok."

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Bir dadının odasına girmek için hiç nedenim olmamıştı. Orayı kuran ya da dekore eden ben değildim.

Isabel kıkırdar. "Düşündüğün şey bu mu? Dizüstü bilgisayarımda dizi izleyebilirim."

"Ya da oturma odasında."

Yatakta kayıyor, gözleri merakla dönüyor. Hep böyle ciddi miydi? Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? "O zaman bunu yapmaya devam edeceğim," diyor. "Ve sakıncası olmadığına emin misin?"

Bu yeni bir çizgi çizmek için bir fırsat. Daha sıkı sınırlar koymak için. Ama onun yumuşak sesini ve geçen gece kanepede attığı kahkahayı hatırlıyorum ve sınırı çizecek gücü kendimde bulamıyorum. "Hayır," diyorum. "Benim için sorun değil."

Havaya bir ağırlık çöktü ve bakışlarını ondan ayıramıyorum. Saçları yastığın üzerinde koyu ipekten bir bulut gibi dağılmış. Bu görüntü tenimde bir damga gibi hissediyorum, asla kaçamayacağımı bildiğim bir anı. Sahip olmamam gereken bir anı. Ama şimdi, orada ve yatağında yayılırken nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Onu gülümsetebilseydim ve yanımda yatarken güldürebilseydim.

Yatak odasının kapısının yumuşak gıcırtısı ikimizi de ürkütüyor. "Merhaba," diyor küçük bir ses. "İsa? İyi misin?"

Isabel kapıda duran ve sağ kolunun altında pelüş bir tavşan tutan oğluma gülümsüyor. "Evet. İçeri gel."

Gözleri Isabel'e kilitlenmiş bir halde odanın diğer ucuna koşar.

"Emin misin?" "Evet, sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Eşikte duran Willa'yı görüyorum. Alt dudağı dişlerinin arasında ve yüzünde çelişkili bir ifade var. Ona el sallıyorum. Boşlukta yürüyor ve boştaki kolumu ona dolamama izin veriyor.

Samuel burnunu çekiyor. "Bu benim hatam."

"Bu senin hatan değil," diyorum ona. "O bir kazaydı." "Ama Isabel'den dönmesini istemeseydim..."

"Hayır, Sam," diyor Isabel. "Dans etmeyi seviyorum ve sizinle dans ettim çünkü dans etmek istiyordum. Yanlış bir şey yapmadınız. İkiniz de."

Sam ondan bana bakıyor, gözleri kocaman.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten," diyor Isabel.

"Gerçekten mi?" diyorum.

Willa öne doğru eğiliyor. "Ve belki, kendini daha iyi hissettiğinde... bize yeni dans figürleri öğretebilirsin?" diye soruyor. "Ama dönmek yok."

Isabel'in gülümsemesi genişler. "Bunu çok isterim."

Chapter 12

abel

Bir insanı deliliğın sınırına sürükleyen nedir?

Uzun bir süre bildiğimi sandım. Öğrenmek için sadece beş günümün olduğı zorlu bir koreografiydi. Prömiyerden önceki on bir saatlik antrenman günleriydi. Pointe ayakkabılarımın içinden kanayan ayaklarımdı. *Fındıkkıran*'ın ortaokul prodüksiyonunda başrolü aldığımda iki kızın tüm mayolarımı kestiğı zamandı.

Bu tür bir çılgınlıkla nasıl başa çıkılacağını biliyorum. Yüzünüze sakın bir ifade yapıştırmak ve oraya çıkıp vücudunuz ağrıyana kadar dans etmek için gereken zihinsel gücü.

Bu yüzden baskının nasıl bir şey olduğunu anladığımı sanıyordum. Ama iki çocuğa dadılık yapmak bambaşka bir çılgınlık.

Sam'in yüzü öfkeden kıpkırmızı. Çok öfkeli ve tüm bunların nedeni Willa'nın arabanın arkasında onu kalemle dürtmesi. Mac sürücü koltuğunda başını sallıyor ve ben sesimi sakın tutmak için çok ama çok uğraşıyorum.

Çocuklar değil. Sam misilleme yapmak için uzanıp Willa'nın ulaşabildiğı her yere vuruyor ve o da aynı şekilde karşılık veriyor. Onları daha önce hiç böyle görmemiştim. Nadiren kavga ederler.

"Çocuklar," dedim. "Çocuklar! Kesin şunu. Hemen şimdi."

Beni görmezden geliyorlar.

"Sam, kes şunu. Willa, senden özür dilemeni istiyorum-"

Bir çığlık atıyor ve arka koltuğa doğru bir tekme savuruyor. Her ikisinin de yükseltici koltuklarında kemerle bağlı olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede becerikli.

"Yeter!" Mac direksiyonun arkasından kükrüyor. Bariton sesiyle arabadaki herkesi susturuyor ve çocukların onu iri gözlerle izlemesine neden oluyor.

İç çekiyorum. Doğru ya. Beni dinlemeyecekler ama hayatları boyunca tanıdıkları adamı dinleyecekler. Bu sürpriz olmamalı. Sonuçta, muhtemelen onlar için hala geçici hissediyorum. O kalıcı.

"Artık böyle şeyler yok," diye devam ediyor Mac. Başını sallayarak bana bakıyor ve ben de ona minnettar bir gülümseme veriyorum. O ve Katja olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Çocuklarla son haftalarda daha da yakınlaştık ama bu çoğu zaman "iki adım ileri, bir adım geri" süreci gibi geliyor.

Sam beni eğlenceli yeni bir oyun arkadaşı olarak kabul ve Willa... Bir ateşkes bulduğumuzu *sanıyordum*. Artık her fırsatta benimle kavga etmiyor ama duvarları da yıkılmadı. Bana karşı diğer dadılara olduğundan daha yumuşak davrandığından şüpheleniyorum ve bunun için teyzesiyle olan arkadaşlığıma teşekkür etmeliyim.

"Willa," diyorum sertçe, "kalemini sırt çantana geri koy ve Sam'den özür dile."

Gözlerini deviriyor ama yarım ağızla "özür dilerim" diye mırıldanıyor. Sam tatmin olmuş görünmüyor ama yumruklarını açıyor ve gösterişli bir şekilde pencereden dışarı bakıyor.

İyi. Bu da bir başlangıç.

Bugün neden bu kadar gürültücü olduklarını bilmiyorum. Willa okuldan çılgınca bir enerjiyle çıkmıştı ve bu enerji kısa sürede küçük kardeşine de bulaşmıştı. Ona bir şey olup olmadığını sormaya çalıştığımda şiddetle hayır dedi. *Tabii ki olmadı*.

Doğru.

Kız tam bir kapaklı. Çok akıllı, çok enerjik bir kapaklı ve ben onu henüz çözemedim. Belki de bu yanlış bir yaklaşımdır. Onun açılmak *istemesine* ihtiyacım var. Duvarlarını yıkması.

Belki de sadece izin ihtiyacı vardır.

Mac arabayı binanın dışına çekerken saatime bakıyorum. Saat daha 14:30. Bu da demek oluyor ki Alec eve gelmeden önce onlarla en az üç saatim daha var. Üç saat boyunca birbirlerini öldürmelerini engellemeye çalıştım. Willa'nın tenis dersi bu öğleden sonra iptal edildi.

Alec'ten gelen mesajda o saati piyano çalışmak için kullanması gerektiği yazıyordu.

Kötölere rahat yok. Ya da yeni nesil Connovan çocukları için.

Alec, Connie ve Nate'in tam olarak bu şekilde yetiştirildiğinden şüpheleniyorum. Sürücüler. Dadılar. Ev hizmetçileri. Dil dersleri, spor uğraşları, sanat ve birkaç resmi aile yemeği.

Belki bu tür bir ortam bazılarında işe yarıyordur. Belki Alec'te işe yaramıştır. Ama *belki* de çocukları için işe yaramıyordur.

Eve vardığımızda Katja onlar için atıştırmalık bir şeyler hazırlamıştı. Onun yanında durmuş, iki çocuğun mükemmel bir şekilde hazırlanmış PB&J'lerini yiyip bitirmelerine bakıyorum.

"Açlıktan ölüyorlar" diyor.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye cevap veriyorum ve sesimi fısıltıya indiriyorum. "Willa'yla ilgili yeni bir şey var mı?"

Katja ellerini kuruluyor ve tezgâha yaslanıyor. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama bazen hazır olana kadar kimseye söylemez. Çocuklar nasıl olur bilirsiniz."

Başımı salladım. "Arabada kavga ediyorlardı. Beni de dinlemiyorlardı. Mac araya girmek zorunda kaldı."

Kaşları kalkıyor. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Onu dinlediler." Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "şaşırtıcı olmadığından değil. Onunla uğraşmak isteyeceğiniz biri gibi görünmüyor."

İri yarı, dövme, sakallı şoför, güçlü ve sessiz tipin bir kanıtıdır. Sık sık onun yarı şoför yarı koruma olduğunu düşünüyorum. Belki de Alec onu bir şoföre ve çocuklarını koruyacak birine ihtiyacı olduğu için işe almıştır.

Katja gülümser. "Hayır. Mac öyle görünüyor. Ama o asla kimseye zarar vermez."

"Elbette, siz ikiniz birbirinizi oldukça iyi tanıyorsunuz, değil mi?"

Gözleri çocuklardan bana doğru kayıyor. "Biraz. İkimiz de bay için çalıştık.

Yıllardır Connovan. Yani, yeterince iyi, sanırım."

Connie'nin bana anlattıklarını düşünüyorum. Kardeşi ve baldızı hakkında. Alec'in karısı, ben Connie'yi tanıdıktan sadece birkaç ay sonra vefat etti. Bu onu derinden sarsmıştı. Ailenin geri kalanına ne yaptığını ancak hayal edebilirim. "Bayan Connovan hayattayken ikiniz de burada mı alışıyordunuz?"

Katja başını sallar ve çocuklara bakar. Sam sandviçini oktan bitirmiş ve iki eliyle de güvenli bir şekilde bardaktan meyve suyu içmektedir

plastığın etrafına sabitlenmiş.

"Evet," diyor sessizce. "Victoria benimle Willa doğmadan altı ay önce görüşmüştü."

"Vay canına. Uzun ailedeymişsiniz."

"Evet. O zamandan beri pek çok değişiklik oldu. Bayan Connovan, tabii ki... ve bu daire."

Şimdi şaşırma sırası bende. "Burası daha önce yaşadıkları yer değil mi?"

"Hayır. Burayı o ölmeden sadece bir ay önce satın almışlar. Bay Connovan bir bebek, üç yaşında bir çocuk ve bir keder bulutuyla buraya taşındı." Katja bana bakıyor ve bakışlarında düşünceli bir ifade var. "Belki de bu iyi bir karardı. Mac de ben de öyle düşünüyoruz. Yeni bir yer ve yeni bir başlangıç."

Bu içgörü Alec'i anlamama yardımcı oluyor ve hâlâ kısmen tamamlanmış olan resme bir yapboz parçası ekliyor. Şimdiye kadar tanıdığım en az açık insan olabilir. Ama *sadece* o değil. Tüm aile, tamamen kendilerine ait olmayan bir ağırlık taşıyor gibi görünüyor. Sanki hepsi onları aşağı çeken bir şeyden kurtulmaya çalışıyor.

"Bunu bana söylediğin için teşekkürler," diyorum Katja'ya. "Hepsini daha iyi anlamak güzel."

Gülümsemesi ısınıyor. "Ne olursa olsun... Sanırım bir süredir gerçekten önemsiyor gibi görünen ilk dadı sensin. Ne zaman bir sorunuz olursa, ben buradayım."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Tezgâhı itip çocuklara dönmeden önce son bir kez gülümsüyoruz. "Evet," diyorum yüksek sesle. "Willa, hemen mi yoksa biraz ara verdikten sonra mı piyano çalışmak istersin?"

Delici gözleri dikildi. "Neden bugün piyano çalmam gerekiyor?"

"Tennis iptal edildiği için baban yapmanı istiyor."

Sandalyeden kayar ve kuyruklu piyanoya doğru yürür. Vücudunun her çizgisinde kızgınlık var. "Aptal enstrüman," diye mırıldanıyor. Önüne oturuyor ve gösterişli bir şekilde nota kitabını açıyor.

Belki de bu Alec'e bahsetmeye değer bir şeydir. Willa'nın hoşlandığı hobileri olabilir. Ama onu okuldan aldığımdan beri morali bozuk olduğu için, piyanonun şu anda sadece ikincil bir hasar olup olmadığından emin değilim.

Sam kendi yapışkan eliyle benim elimi tutuyor. "Gel," diyor ve beni oyun odasına doğru çekiyor. Kumral saçları başının üstünde dağınık duruyor, ve gözlüklerinin tekrar temizlenmesi gerektiğini fark ettim.

"Ne yapıyoruz biz?" Ona soruyorum. "Bir fikrim var."

On dakika sonra, yine derme çatma bir pelerin oluşturmak için boynuna bir battaniye bağladık. Kısa bir süre sonra koridorlarda bir aşağı bir yukarı koşturuyor ve pelerini küçük bedeninin arkasında dalgalanıyor. Sırt çantasında ev ödevi olduğundan yüzde doksan dokuz eminim ama ona daha sonra bakacağım.

Sam yanımdan geçerken sırtıyor. "Uçuyorum!"

"Bunu görebiliyorum," diyorum ve kanatlarımı çırpıyormuş gibi yapıyorum. "Ben yanından geçip gittiğin bir kuşum."

"Bir güvercin," diyor.

Güvercin sesleri çıkarıyorum ve gözlerinin sevinçle parlamasını izliyorum. Bu paha biçilemez bir ifade.

"Ne gibi süper güçlerin var?"

"!" diyor. "Ben süper hızlı ve süper güçlüyüm. Uçabiliyorum. Ve... ve..."

"Zihin okumak mı?" Ben soruyorum.

"Duvarlardan geçmek mi?" "Evet! İkisi de."

O yanımdan hızla geçerken birkaç güvercin sesi daha çıkarıyorum. "Peki süper kahraman nerede yaşıyor?"

Sam babasının yatak odasına doğru ilerlemeden önce kısa bir süre bocalıyor. Kapıyı iterek açar. "Bir gökdelenin tepesinde!"

Alec'in odasının ortasındaki dev kral yatağa tırmanıyor. Ben kapı aralığında oyalanıyorum. Belki de burada olmamalıyız. Ama kendimi içeri bakmaktan alıkoyamıyorum ve... burası büyük bir oda. Duvarlar yumuşak griye boyanmış, yerler dairenin geri kalanıyla aynı maun parke. Kalın perdeler, Central Park'a ve karşısındaki binalara bakan büyük bir pencereyi çevreliyor. Açık bir kapı gömme dolaba açılıyor ve renk uyumlu sıralar halinde asılı, özenle ütülenmiş gömlekleri görüyorum.

Yatakta koyu gri bir yorgan var. Büyük beyaz yastıklar. İki yanında komodin var ama sadece biri kullanılmış görünüyor. Üzerinde yatan bir kitap görüyorum. Bir çift okuma gözlüğü. Bir bardak su.

Sam babasının yatağında bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Uçuyorum," diyor. "Bak, bak."

"Bakıyorum," diye cevap veriyorum.

Sırt üstü yere düşmeden önce birkaç kez daha zıplar. Örtüler etrafını sarıyor ve pelerini bir hale oluşturuyor.

Pencereden dışarı bakmak için döner. "Kötü adamları arıyorum," diye ilan ediyor. "Benden saklanamazlar."

Bu beni gülümsetiyor. "Hayır, yapamazlar. Hiç görüyor musun?"

Gözlerini kısar gibi yapıyor. "Hayır. Şehir güvende. Bugün."

Bir süre daha süper kahramanlık oynamaya devam ediyor, hayali kötülerini kovalıyor ve günü kurtarıyoruz. Ancak Sam'in enerjisinin azalması uzun sürmüyor. Beş yaşındaki bir çocuğun dikkat süresine sahip ve eğlenceli olmaktan çıktıktan sonra bir saniye daha oyuna devam etmiyor.

Diğer oyuncaklarına geçiyoruz, sonra da ev ödevine ve onu bitirdiğimizde Willa piyano çalışmasını bitirmiş oluyor. Babaları eve geldiğinde akşam yemeği için hazırlıklarımızı yarılamiştık.

Ön kapının açılma sesini duyunca midem sıkışıyor. Son birkaç gündür böyle oluyor. Sanki o eve geldiğinde günlerim hem bitiyor hem de başlıyor.

Çocuklar merhaba demek için dışarı fırlarlar. Sam öyle yapıyor. Willa, Alec etraftayken her zamanki neşeli ruh halinin tam tersi olarak, yüzünde hafif bir çatık kaşla onu takip ediyor. Babasına tapıyor, bu en başından beri benim için çok açıktı.

Koridorda mırıltılı bir konuşma var. Çocuk sesleri ve karşılığında Alec'in derin, sabit sesi. Kısa bir süre sonra yemek yiyorlar ve kulak misafiri olduğum kadarıyla, her zamanki "çocuk muhabbeti" karışımı. Alec onların söylediği her şeyi dinliyor. Yemek masasında her zaman yaptığı gibi, ikisine de günlerinden bahsetmeleri için alan tanıyor.

Her şey yemekten sonra patlak verdi. Alec Sam'i yatırdı ama Willa'nın odasına girdiğinde, Sam'in oyuncaklarını topladığım oturma odasından onun kızgınlığını duyabiliyorum. Günün sonunda hepsi oyun odasına geri dönmek zorunda.

"Biz *hiçbir* şeye gitmeyiz!" Willa diyor ki. "Herkes orada olacak. Bütün arkadaşlarım!"

Elimde doldurulmuş bir dinozorla duraklıyorum. Bu kulağa kişisel geliyor. Alec'in yanıtı kayboluyor; tek duyabildiğim sesinin sabit bir mırıltısı.

"Hayır! Bu... bu... davetiyeleri haftalar önce gönderdiler!" Yükselen sesi titriyor. Sam'in oyuncaklarını sepete bırakıyorum ve çatı katından sessizce kendi odama doğru yürüyorum. Saat 9'u biraz geçene kadar dışarı çıkmıyorum.

Öğleden sonra. İki çocuk da şimdiye kadar uyumuş olmalı ve daire sessiz. Katja çoktan gitmiştir.

Alec'in nerede olduğunu bilmiyorum.

Bir fincan çay alıp oturma odasındaki dev kanepeye kıvrılıyorum. Haftalardır burada yaşıyorum ve hala akşamları benden başka kimsenin kullandığını görmedim. Alec hiç misafir ağırlamaz.

Biriyle çıkmadığını biliyorum ama bu bekar olduğu anlamına mı geliyor?

Gilmore Girls'ü bulmak için ilerliyorum ve bu fikrin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Beş yılı aşkın bir süredir dul. Yetişkin bir adam. Buraya kadın mı getiriyor? Bu bana onun yapacağı bir şey gibi gelmiyor.

Ama belki de geç saatlere kadar çalıştığı bazı geceler işle ilgili değildir. Belki şehirde kadınlarla buluşuyordur. Bu durumlarda nasıl olduğunu merak ediyorum. Çıktığı kadınlarla gülümsüyor mu? Ya da en azından yatmak istediklerine.

Düşüncelerim bir şeyden diğetine sıçırıyor ve görmeyen gözlerle televizyonu izliyorum. Her nasılsa yatakta nasıl olabileceğini hayal etmek zor değil. Her zaman gergin olmuştur. Kesinlikle bir kontrol manyağı. Son derece yetkin. Zeki. Tehlikeli bir kombinasyon.

"Hey," dedi, "sana katılmamın bir sakıncası var mı?"

"Size katılmamın sakıncası var mı?"

Sıçradım. Alec elinde dizüstü bilgisayarıyla kanepenin yanında duruyordu. Takım elbisesini çıkarıp siyah bir pantolon ve tişört giymiş. Omuzlarına oturuyor.

"Evet. Üzgünüm."

Kaşlarını attı. "Seni korkutmak istememiştım."

"Hayır, hayır, düşüncelerimin içinde kaybolmuştım." Ona gülümsedim.

"Otursana. *Gilmore Girls* izlememin sakıncası yoksa."

"Hâlâ o diziyi mi izliyorsun?" "Yedi sezonu var."

"Oh." Dizüstü bilgisayarını kucağına koyarak koltuğa gömüldü. Saçları biraz dağınık görünüyor. Alışılmadık şekilde. Sanki elini saçlarında gezdiriyormuş gibi. Onu biraz dağınık görmek, sadece saçları bile heyecan verici.

Televizyon ekranına bakıyorum ve neler olduğunu zar zor fark ediyorum. Sadece birkaç metre ötemde oturan Alec'e odaklanmış durumdayım.

Bilgisayarda bir şeyler yazar. Rory ve Lorelai yemek siparişi verir.

Göz ucuyla ona bakıyorum. "Bugün iyi bir gün geçirdin mi?"

"Evet. Çok şey yaptım." Ama cevap tam gibi gelmiyor. Sol taraftaki koridora, çocukların yatak odalarına doğru bakıyorum. İki kapının da sıkıca kapalı olduğunu ve duymayacaklarını biliyorum.

"Demek Willa bu öğleden sonra kendinde değildi,"
diyorum dikkatle. İç geçirdi. "Hayır, değildi."

"Ona nedenini sormaya çalıştım ama bana söylemedi. Bugün piyano çalışmaktan hoşlandığından da emin değilim."

Alec başını kanepeye yaslıyor ve televizyona bakıyor. Uzun bir süre bana cevap vereceğini sanmıyorum. "Onlar... bekle, o bir grup insan *Son Akşam Yemeği*'ni yeniden mi canlandırıyor?"

"Evet," diyorum ciddiyetle. "Öyleler. Burası Stars Hollow'un şirin bir kasabası. Her zaman bir kasaba etkinliği olması *gerekir*."

"Peki bu olay nedir?"

"Yaşayan Sanat Festivali" diyorum. "Biliyorum. Çok saçma ve fantastik."

Başını iki yana sallıyor. "Bu insanların yapacak hiçbir şeyi yok mu? Aileleri, işleri, hobileri yok mu?"

"Toplumsal etkinliklere katılmanın bir hobi *olduğunu* düşünüyorum."

Sanki onu rahatsız ediyormuş gibi ekrana bakıyor. Çenesinin gerginliğini görebiliyorum. Ama sonra iç geçiriyor ve bana bakıyor. "Willa bana kızgındı. Senin yaptığın bir şey değildi, eğer endişeleniyorsan."

"Okulda bir şey mi oldu? Çünkü daha bugün başladı ve..."

"Evet. Yarın akşam Yarın akşam ebeveynler ve çocukların birlikte katılabileceği bir bağış toplama etkinliği var. St. Regis her zaman böyle şeyler düzenler." Sesi kuru ve gözleri yorgun görünüyor. "Ben orada öğrenciyken böyle değildi. Bugünlerde çok yüksek okul harcı ödemek yetmiyor. Hayır, bizden bir topluluğun inşasına ve beslenmesine katılmamız bekleniyor. Umarım bu lanet gösteriyi hiç görmezler, yoksa bu onlara daha da fazla fikir verir."

Kıkırdıyorum. Neredeyse hiç küfrettiğini duymuyorum ve nedense sabit ses tonuyla konuşması daha da etkili oluyor. "Bağış toplama etkinliği nedir?"

"Yıldızların altında bir film gecesi. Görünüşe göre okul bahçesini dönüştürüyorlar, açık piknik alanları ve ısıtıcılar olacak." İç çekiyor. "Çocuklar bugün okulda bunun hakkında konuşuyorlardı, annelerinin ve babalarının nasıl gideceğini... Willa da gitmek istiyor."

"Tabii ki var," diyorum usulca. "Vaktin var mı?"

"Yarın Belçika'dan gelen yatırımcılarımız var. Onlarla akşam yemeği yemem . Yeniden planlamak hakaret olur ama yapabilirim."

"Boşsa onun yerine Connie'yi gönderin."

Elini çenesinde gezdiriyor, düşünüyor. Belki de bir öneride bulunarak haddimi aştım. Ama sonuçta ikisi de Connovalı. Ve ikisi de

Contron için çalışmak ve onu temsil etmek.

"Bunu düşünmemiştim," diyor bir süre sonra. "Evet. İşe yarayabilir."

"Bağış kampanyası ne için? Okulda mı?"

"En ufak bir fikrim bile yok," diyor. "Amazon'da nesli tükenmekte olan böcekler. Florida'da öksüz pelikanlar. St. Regis'in *değerli* bir amaç olduğuna karar verdiği bir şey ya da başka bir şey."

Bu beni güldürdü. Ondan bir eleştiri beklemiyordum. "Evet, özel bir okulun layık göreceği bir şeye benziyor."

"Evet," diyor. "Çocuklara anlatması kolay ve lezzetli olmalı, anlıyor musunuz? Tanrı korusun, bu şehirde *gerçek* bir sosyal amaç."

Bacaklarımı altına çekiyorum ve ona dönüyorum. "Senden bunu beklemiyordum... Bilmiyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Kendimi eleştirme yeteneğine sahibim. Hem de çok istekli."

"Açıkça." Bir yastığın kenarını karıştırıyorum. "Bu yüzden mi okul etkinliklerinden kaçınıyorsun?"

Kısa bir süre dizüstü bilgisayarına bakıyor ama artık gerçekten çalıştığını sanmıyorum. "Birçok nedenden biri," diyor ve sesi derinleşiyor. "Bir dereceye kadar... havadan sudan konuşmak gerekiyor ve artık kendimi buna hazır hissetmiyorum. Diğer insanların nerede tatil yapmayı planladıkları umurumda değil."

Gülümsüyorum. "Bu beni şaşırtmadı."

Ela gözlerinde belli belirsiz bir mizah var. "Hayır mı? Sanırım içimi görebiliyorsun."

"Biraz, belki. Ama sen oldukça opaksın."

Alec başka tarafa bakmıyor. "Öyle miyim?"

"Evet. Görünüşe göre kimsenin içeri girmesine izin vermiyorsun ya da ne düşündüğünü göstermiyorsun. Ya da bu konuda hissettiklerini." Omuz silkiyorum ve tüm bunları söylediğim için birden utandığımı hissediyorum. Ama onun yanında soğukkanlılığımı kaybetmek çok kolay. "Belki sen de böyle olmasını tercih ediyorsundur."

Sessiz. Sessizliği ekrandaki iki karakterin hızlı atışmaları dolduruyor ama ben tek bir kelime bile çıkaramıyorum. Bir elini çenesindeki keskin kesikte gezdiriyor. "Şey," diyor sonunda. "Sanırım ben de öyle. Ya da en azından uzun zamandır öyle düşünüyorum."

Karın öldüğünden beri.

Ben söylemem. Bu konuda hiç konuşmadık. Kız kardeşinin düğününde başarısız kariyerim ve kalçam için onun kollarında ağladım ama

Hiç olmamış gibi hayatımıza devam edebiliriz. Ancak içimden bir ses kendi geçmişiyile ilgili bir soruyu aynı şekilde ele almayacağını söylüyor.

"Bazen yalnızlık çekmiyor musun?" diye soruyorum. Geniş odada sesim kısık çıkıyor. "Tek kişilik bir kale olmak."

Biraz gülümsüyor, dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor. Gözlerinin etrafındaki sert ifadeyi yumuşatıyor. "Tek kişilik bir kale," diye tekrarlıyor. Elini benimkinin yanına, kanepenin arkasına koyuyor. "Belki de olmam gereken şey budur."

"Belki öyle hissettiriyordur," diyorum. "Ama ben öyle düşünmüyorum." "Hayır mı?"

"Hayır." Bu kadar yakınımda otururken gözümü ondan kaçırmak çok zor. Varlığı fiziksel bir şey, beni tamamen sarıyor. "Belki hendeğin üzerine bir asma köprü inşa edebiliriz. Bazı aile ve arkadaşların içeri girmesine izin ver. Bence herkesin sırtını dayayacağı birine ihtiyaç duyduğu zamanlar vardır."

Gözleri kararır. "Ya sen, Isabel? Sırtını kime dayıyorsun?"

"Ah." Tereddüt ediyorum, boynumda bir kızarıklık hissediyorum. "Annem, babam ve kardeşlerim. Connie. Birkaç lise arkadaşım."

"Ailenizle yakınsınız," diyor. Bu bir soru değil, bir ifade. "Ortağın yok mu?"

Başımı sallıyorum. "Her gün saatlerce dans etmek flört etmeye pek zaman bırakmıyordu, en azından Şirket dışında. Adil olmak gerekirse, içinde de çok az. O kadar uzun yıllar boyunca tüm hayatım buydu ki... evet. Partnerim yok."

"Bunu görebiliyorum, daha önce. Ama şimdi?"

"Şimdi mi?" Ben soruyorum. Karnımda sinirler uçuşuyor. "Sanırım artık buna açığım. Eğer doğru kişi karşıma çıkarsa."

"Peki doğru kişi nasıl biri olmalı?" diye soruyor. Gözleri yoğun, neredeyse delici. Televizyonun artık açık olup olmadığından bile emin değilim. Demlediğim çay fincanımda unutulmuş, muhtemelen şimdiye kadar soğumuştur.

"Bilmiyorum. Komik. Zeki. Sanırım azimli birini istiyorum, çünkü ben... Öyle olduğumu söyleyecektim, ama belki de gerçek şu ki *öyleydim*. Anlayışlı olması lazım. Yeniden dans etmeye başlamayı umuyorum ve benim çılgın programımı idare etmesi gerekecek."

Alec bir mırıldanma sesi çıkarıyor. Kulağa düşünceli geliyor ve bir sonraki söyleyeceği şeyden korkuyorum.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum.

Başka tarafa bakıyor. Gözler arkamdaki pencerelere kilitleniyor ve etraflarındaki bir şey sertleşiyor. Tuğla üstüne tuğla dizdiğini görebiliyorum.

kale duvarı. Eli hâlâ benimkinin hemen yanında, kanepenin arkasında bile. Gözle görülür bir şekilde kendini kapatmasını izlemek yerine ona bakıyorum. Erkeklerin ellerine her zaman ilgi duymuşumdur ve onunkiler... bronzlaşmış ve çevik, tırnakları düzgünce kesilmiş. Erkeksi görünüyorlar. Yetenekli ve güçlü. Biraz

Yıpranmış. Büyük boy.

Soruma cevap vermiyor. Bunun için çalıştığını hissedebiliyorum, aramızdaki hava gerginleşiyor. Önceden elektrikliyse bile şimdi elektriklenmiş gibi hissediyorum.

Elimi onunkinin üzerine koydum.

Temas karşısında hafifçe irkiliyor ama geri çekilmiyor.

"Özür dilerim," diyorum çabucak. "Bunu sormamalıydım. Biliyorum... Özür dilerim."

Bana cevap vermiyor. Onun yerine elini çeviriyor, uzun parmakları benimkileri sarıyor. Birbirimize dokunduğumuzda elektrik çarpıyor içime ve iç içe geçmiş ellerimizden başka bir yere bakamıyorum.

"değil. Bunu gerçekten düşünmüyorum," diyor.

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye fısıldıyorum. Isı onun teninden benimkine yayılıyor.

Sesi kendini küçümseyen bir tonda. "Öyle mi?

Belki." "Her şeyin bir zamanı vardır."

"Evet," diyor ve orada oturuyoruz, ellerimiz birbirine kenetli, aramızdaki sessizlik yüklü. Aramızdan bir şey geçiyormuş gibi hissediyorum. Çözemediğim bir sır, gelecek bir şeye dair bir ipucu. Ne olduğunu bilmiyorum ama yine de tadını alıyorum.

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve kararıyor. Beni öpmeyi düşündüğü gibi çılgınca bir düşünceye kapılıyorum. Ama sonra elimi bırakıyor. O an kayboluyor, uçup gidiyor ve ben yere yapışıp kalıyorum.

"Yarın için iyi fikir," diyor. Sesi hırçın geliyor. "Connie'ye benim yerime katılıp katılamayacağını soracağım."

Boğazımı temizliyorum. "Harika! Sen Willa'yla film gecesine gidebilirsin, ben de Sam'le evde kalırım."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Oh, hayır. Sen de geliyorsun." "Geliyor muyum?"

"Evet," diyor. "Çocuklarımla film izlemekten mutluluk duyuyorum ama diğer ebeveynlerle tek bir konuşma bile yapmak istemiyorum."

Sesim alaycı çıkıyor. "O zaman ben de senin refakatçin miyim?"

"Oh, Isabel," diyor. "Sen benim kurtarıcı lütfumsun."

Chapter 13

Al ec

St. Regis okul bahçesi tamamen değişmiş. Bunu ben bile söyleyebilirim. Binaların arasında sallanan ip ışıklar çimenlik alanı aydınlatıyor ve spor salonunun yan tarafına dev bir ekran yerleştirilmiş. Çimlerin her yerinde küçük oturma alanları kurulmuş. Battaniyeler ve yastıklar her aile için bir tane olmak üzere derme çatma kanepeler oluşturuyor.

Patlamış mısır kokusu havada ağır ağır asılı duruyor. Güzel bir Ekim gecesi, açık ve serin, okul bahçesinden hafif bir esinti esiyor. Isıtıcılar, çevrenin çok soğuk olmasını engellemek için eşit aralıklarla yerleştirilmiş.

"Tamam," diye nefes alıyor Isabel yanımda. "Bu büyülü bir şey."

Çocuklar da öyle düşünüyor gibi. Willa bana zafer ve mutluluğun eşit olduğu bir bakışla bakıyor. *Bak, baba? Sana harika olacağını söylemiştim!*

Onun yüz ifadesini görünce göğsümde bir şey acı verici bir şekilde sıkıştı. Evet, söylemişti. Belki de ilk seferinde dinlemeliydim.

Çocukların kontrolünü neredeyse anında kaybediyorum. Sam'den çok Willa'nın arkadaşları burada ve ben de onların sınıf arkadaşlarına doğru koşuşturmalarını izliyorum. Sam kendini patlamış mısır makinesinin yanında buluyor ve oğlumu tanıyorsam bunun tesadüfi olduğunu sanmıyorum.

Isabel yanımda oyalanıyor. Saçları uzun ve omuzlarına dökülmüş, siyah bir perde gibi akıyor ve üzerinde gündelik kıyafetler var. Bir kot ceket ve bir pantolon. Genç ve rahat görünüyor. Rahat. Sakin.

Tam tersini hissettiğim her şey.

"Şimdi, senin yanında mı kalayım yoksa çocukların yanında mı?" diye soruyor. Sesinde nazik bir alay notası var. "En çok kimin refakate ihtiyacı var?"

Çimenlikte dolaşan diğer ebeveynlere değil, ona bakıyorum. Bana yöneltilen bazı meraklı bakışları şimdiden fark ettim. Bu tür etkinlikler sık rastlanan bir durum ama benim katılımım pek öyle değil.

"Ben," dedim. "Yerlerden birini kapalım mı?"

Gülümsüyor. "Evet. Şurada güzel bir tane var."

Çocukların ekstra ceketlerinin bulunduğu çanta da dahil olmak üzere eşyalarımızı boş bir piknik düzeneğinin yanına koyduk. Alan, okul temelli bir bağış kampanyası alanı gibi görünmüyor. Daha ziyade modern bir oturma düzenine sahip pahalı bir restorana benziyor.

Daha fazla insan beni izliyor. Bakışlarını hissedebiliyorum ve daha da kötüsü, Isabel'in de bunu fark ettiğini fark ediyorum. Tabii ki fark eder. O her şeyi fark eder ve bunun bir istisna olması için hiçbir neden yok. Ama bu konuda hiçbir şey söylemiyor.

Sam zıplayarak yanımıza geldi. Elinde kocaman bir kova patlamış mısır var, tereyağı, tuz ve dünyadaki güzel olan her şey gibi kokuyor.

"Bakın bende ne var!" diyor ve kocaman gülümsüyor. Ön dişinin yanındaki küçük boşluk yokluğuyla göz kırıyor. İlk süt dişi gitmiş. Hızla büyüyor.

Saçını karıştırıyorum. "İçin patlamış mısırın var mı?"

Kovaya bakıyor. *Paylaşmayı planlamadığım* şey okunacak kadar açık ve bu beni gülümsetiyor. "Biterse her zaman daha fazlasını alabiliriz," diyorum ona. "Kız kardeşini gördün mü?"

"Hayır," diyor ve Isabel'in yanına uzanıyor. Kovayı ona uzatmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor. "Biraz ister misin?"

Ona gülümser. "Çok teşekkür ederim Sammy. Sanırım biraz alacağım."

Sammy. Doğduğunda Victoria ona böyle seslenmişti. Bir süre ben de öyle dedim. Neden bıraktığımı bilmiyorum.

Isabel bana bakıyor. Gözleri iri ve koyu renk, inanılmaz uzunlukta kirpiklerle çerçevelenmiş. "Oturmak ister misin?"

Boğazımı temizliyorum. "Henüz değil. Önce Willa'yı çağırıp içecek bir şeyler alacağım."

Kızımı yaşıtı bir başka derin bir tartışmaya dalmış buluyorum. İkisinin de saçları benzer şekilde at kuyruğu yapılmış ve arada bir dönüp uzaktaki bir şeye bakıyorlar.

Ah. Bu okul etkinliğinde geçici dövme var. Hiç şaşırmadım. Kolunda kelebeklerle döneceğini şimdiden biliyorum.

Beni gördüğünde ışıldıyor. "Baba, gel. Yüz boyama ve dövme yapıyorlar. Dora'yla gidip bir tane yaptırabilir miyim?"

"Evet," dedim. "Eğer hemen sonra gelersen. Film birazdan başlayacak."

Başını sallıyor ve Dora'nın elini tutuyor. "Hadi gidelim."

Dora'nın annesi olması gereken bir kadının yanına bırakıldım. Saçları narin bir şekilde toplanmış ve pahalı fiyat etiketini gösteren omuz çantasındaki deseni tanıyorum. Klasik bir St. Regis annesine benziyor. Kendi annem de buna çok benziyordu, sadece başka bir on yılda.

"O yaşlarda çok tatlı oluyorlar," diyor ve bana gülümsüyor. "Ben Francis."

"Alec," dedim. El sıkıştık.

Bunu zaten biliyormuş gibi gülümsüyor. Belki de biliyordu. "Willa'yla birlikte burada olduğunu görmek güzel. Seni böyle şeylerde görmeyeli uzun zaman oldu."

Tamam, yani kesinlikle kim olduğumu biliyor. Yüzü tanıyıp tanımadığımı anlamak için beynimi zorluyorum ama çıkaramıyorum. "Evet," diyorum. "İşler yoğundu."

Bilinçli bir şekilde başını sallıyor. "Elbette, nasıl olmasın ki? Bu arada Business Digest'te şu teknoloji start-up'ının yakın zamanda satın alındığını okudum. Contron bu yıl harika gidiyor gibi görünüyor."

Kaşlarını kalktı. "Evet, öyle."

"Yatırım sektöründe çalışıyorum. Kocam da ben de. Marvin Sullivan? Belki onu tanıyorsunuzdur."

"Korkarım bu isim bir şey çağrıştırmıyor."

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Bir ara sizi tanıştırmayı çok isterim. Ev sahipliği yapmayı severiz, akşam yemeği partilerimiz efsanedir! Her zaman, *Marvin, bu sefer fazla abartmayalım* diyorum ama sonra altı düzine istiridye ve çok kalabalık bir davetli listesiyle orada duruyoruz." Gülüyor ve elini koluma koyuyor. "Gerçekten, bir tanesine gelmelisin. Sadece ilginç insanları davet ediyoruz, böylece her zaman konuşacak birileri oluyor."

Willa'ya bakıyorum. Hâlâ yüzünü boyatıyordu. "Davetiniz için teşekkür ederim," diyorum. "Aklımda tutacağım."

Francis'in eli düşüyor ama gülümsemesi yerinde kalıyor. Francis'in iki yanında zahmetsizce süzülen iki kadın daha bize katılıyor. İkisinin de saçları özenle bakımlı ve gülümsemeleri daha da özenli.

"Alec," diyor sarışın olan sıcak bir şekilde. "Burada olacağını !"

Hay sikeyim. Bu kadınları da tanımam mı bekleniyor?

"Son dakika kararıydı," diyorum, Willa'ya tekrar bakarak.

Ne kadar sürer?

"Geldiğin için hepimiz çok mutluyuz," diyor diğeri. "Babaların çocuklarının faaliyetlerine katıldığını görmek güzel."

"Kesinlikle öyle," diye karşılık veriyor sarışın olan, bana doğru bir başka gülümsemeyle. "Tanrı biliyor ya, eski kocamın canı sıkılmaz."

Francis sarışın kadını usulca dürtüyor. "Bu Evelyn. Aslında sık sık akşam yemeği partilerime gelir."

"Evet, biliyorum!" diyor. Gözleri parlıyor. "Bir sonrakine geliyor musun?"

Tanrım.

"Büyük olasılıkla-"

Hayır.

Ama son sözü söyleyemiyorum çünkü yanıma başka biri yaklaşıyor. Isabel. Koyu renk saçları koluma değişiyor.

"Merhaba," diyor. Sesi berrak ve yumuşak, önümdeki kadınların boğucu tonlarıyla keskin bir tezat oluşturuyor. "Film başlamak üzere."

"Bu durumda bana müsaade etmek zorundasınız hanımlar. Kızımı ve içecek bir şeyler almam gerekiyor."

Francis, "Elbette gitmene izin vereceğiz," diyor. Ama sonra tam tersini yapar. Gözleri onun yerine Isabel'e dikilir. "Özür dilerim, tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Francis."

"Isabel. Sizinle tanışmak bir zevk," diyor.

Evelyn -adı bu muydu? - bana bakıyor. Sesi hâlâ sıcaktı. "Alec, birini getireceğini bilmiyordum."

Hayır, neden konuşasın ki? Bugünden önce, hayatımda seninle hiç konuşmadım. Son veli toplantısında onunla sohbet etmediysem tabii. O zaman katlandığım havadan sudan konuşmaları hiç hatırlamıyorum, sadece çocuklarımla ilgili bilgileri hatırlıyorum.

Isabel yanımda kaskatı kesiliyor ve sarışının söylediği sözler nihayet beynimdeki sisi dağıtıyor. *Randevu*. Isabel'in benim randevum olduğunu düşünüyorlar. Bunun farkına varmak başımdan aşağı soğuk su dökmek gibi.

"Isabel çocuklarımın yeni dadısı," diyorum. "Mükemmel bir iş çıkarıyor ve bu gece bize katılmasını istediler."

Kadınların hepsi kibarca gülümsüyor. Ancak havada birkaç saniye önce olmayan bir gerginlik var ve bıçakla kesilebilecek kadar kalın hissediliyor.

Isabel bir ayağından diğerine kayıyor. Ona şöyle bakıyorlar... oh. *Hassiktir*. Şimdi de dadıyla yattığımı düşünüyorlar. Bu etkinliklere katılan ebeveynlerin çoğu bebek bakıcısı ve dadı tutuyor ama etkinliklere onlarla gitmiyorlar.

"İyi geceler," diyorum kadınlara. Isabel ve ben sessizce Willa'yı alıyoruz ve birkaç soda alırken mutlu bir şekilde sohbet ediyor. Yüzünün sol tarafını alnına doğru uzanan bir gökkuşağı süslüyor ve bundan o kadar mutlu görünüyor ki, daha sonra onu yıkaması için yapmam gereken yalvarmaya geçiyor.

Yerimize geri dönüyoruz. Willa, kafasını patlamış mısır kovalarına gömmüş olan kardeşinin yanına oturuyor. Isabel de onları takip ediyor ve profesyonel bir balerinin tüm zarafetiyle aşağı katlanıyor.

Ona baktığımda, o kadınların tek bir şey düşündüklerini ve Isabel'den bana doğru ilerlerken gözlerinden bunun açıkça belli olduğunu anlıyorum. Varsayımlarında doğruluk payı olmasından nefret ediyorum.

Bu kadar klişe olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Bunu kendime itiraf etmek zor olsa bile. Çünkü evet, onun güzelliğini kabul etmiştim. İlginç ve nazik biri olduğunu kendime itiraf etmiştim. Yıllar boyunca kısa ve aralıklı olan etkileşimlerimiz her zaman esrarengiz bir enerjiyle doluydu. Koyu renk gözlerinin üzerimde durduğunu hissetmek. Değerlendirmek. *Görmek*. Connie'nin dairesinde sadece beş dakikalığına bile olsa.

Her şey farklı olsaydı, başka bir evrende, evliliğim ve aramızdaki yaş farkı olmasaydı... ona çıkma teklif edeceğime dair isteksiz ama açık bir gerçek vardı zihnimde.

Ama şu anda benim dairemde yaşıyor olması ve benim istediklerim... lanet olsun, *istediğim* şeyler ahlaksızca. Yakışsız. Son birkaç gündür aklımdan neler geçtiğini bilseydi hemen istifa ederdi. Ne yapardım

Geçen gece o kanepede, arka planda onun televizyon programı açıkken.

"Baba," diyor Sam. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Otursana." "Doğru."

Onunla Willa'nın arasına giriyorum ve kendimi yastıklara karşı rahat. Ağır battaniyeyi alıp üzerimize örtüyorum. Sam'in yanındaki yerinden Isabel de yardım ediyor. Çok geçmeden dördümüz de örtünün altına girdik, bacaklarımız birbirine yapıştı.

Etrafımıza daha fazla aile yerleşiyor, rahatlıyor, usulca sohbet ediyor.

Willa ve Sam patlamış mısır yiyorlar.

Isabel'e bakıyorum. "Hey."

Başını sallıyor. Gözleri biraz fazla neşeli. "Endişelenme o."

"..."

"Onlara doğruyu söyledin," diyor. "Onlar ne düşünürse düşünsün, biz ikisi de durumun böyle olmadığını biliyor."

Midem kurşun bir taş gibi hissediyor. "Var," diyorum. *Ama fantezilerim aksini söylüyor.* Olmaması gereken fanteziler. Onu ve yanımdaki yatağa yayılmış saçlarını ellerimde ipek gibi hissediyorum. Isabel'i sıkıca bana sararken, yolumuza tek bir kumaş parçası bile çıkmazken.

Ekrana bakmadan önce gülümsemesi sıcaktı. O gülümsemelerin hiçbirini hak etmiyorum.

Film oynamaya başladı. Animasyon, birkaç yıl önce duyduğumu hayal meyal hatırladığım bir şey. Kolumu Willa'ya doluyorum ve o da başını omzuma yaslıyor.

"Bu iyi bir fikirdi tatlım," diye mırıldanıyorum kulağına.

İç çekiyor ve daha yakına sokuluyor. Diğer tarafımda, Sam gözlerini ekrana dikmiş bir şeyler atıştırıyor. Boşta kalan elinin battaniyenin üstünde durduğunu ve Isabel'inkini kavradığını görünce bir kez daha bakıyorum.

Oh.

Bu iyiye işaret. Çocuklarım bir dadıyla iyi geçiniyor. *Nihayet.* Ama Isabel ve beni birlikte hayal eden bencil, ahlaksız yanım tamamen farklı bir tepki veriyor. *Neden özellikle bu dadı?*

Çocuklarımla geçinememeseydi daha kolay olurdu. O zaman, ben-

Bu düşüncüyü . Olması gerektiği kadar kolay değil ama idare ediyorum. Bu konuda çok deneyimim var. Duygular araya giriyor. Bunu hep biliyordum. Hatta ilk elden *gördüm*. Annemden sonra babam berbat bir haldeydi.

geçti. Ama kendini toparladı ve bunu hem Contron'un hem de ailemizin iyiliği için yaptı.

Ben de aynısını yapmaya devam etmeliyim.

Çocuklarım dikkatleri dağılmadan önce filmin yaklaşık üçte birini bitiriyorlar. Willa için bu, Dora'nın çağıran gözleri. Başka birinin yastıklarına doğru kayboluyor, ip ışıklarının altında mırıldanıyor ve en iyi arkadaşıyla başparmak savaşı yapıyor. Sam cesurca mücadele etmeye devam ediyor, yanıma oturmak için yer değiştiriyor, ancak ağır göz kapakları savaşı kazanmadan önce sadece filmin ortasına kadar dayanabiliyor. Uykuya dalıyor.

İkimizi neredeyse karanlıkta yan yana oturur halde bıraktı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor kısık bir sesle. "Bir refakatçi istemekle ilgili."

Ona bakıyorum. Titreşen ışıklar zeytin tenini ısıtıyor ve gölgeler kahverengi gözlerini daha da koyu gösteriyor. "Bu gece alışılmadık derecede vahşiydiler."

"Geldiğimizde herkes sana baktı." İç çektim.

"Evet."

"Bunun nedeni herkesin Contron'a aşına olması ve ne yaptığınızı biliyor olmaları mı?"

"Sanırım öyle. Kadınlardan biri beni akşam yemeği partilerine davet etti. Sanırım toplamda üç kez."

Isabel hafifçe kıkırdar. "Vay canına. Bu ısrarcılık."

Elimi enseme gezdiriyorum. İnsanlar neredeyse on yıldır etrafımda bu şekilde davranıyor ama ülkenin en büyük şirketlerinden birinin CEO'su olduktan sonra daha da kötüleşti. "Evet."

"Bu yüzden mi bu tür etkinliklerden kaçınıyorsunuz?" "Kısmen, evet."

Çoğunlukla.

"Sanırım onlardan biri de sana asılıyordu," diyor. hafif. Biraz alaycı. "Çocuklarınız için düzenlenen bir okul etkinliğinde mi? Bunun iyi bir flört sahnesi olduğunu bilmiyordum."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Değildi."

"Öyleydi," diyor Isabel. "Buradan her şeyi görebiliyordum. Böldüm mü?"

"Hayır. İlgilenmedim." Sam'in kucağında duran boş patlamış mısır kovanını alıp kenara koyuyorum.

Isabel düşünceli bir ses çıkarıyor ve yastıklara daha da yaslanıyor. Yorganın kalın kumaşının altından bacağı benimkine değiyor. Bu kazara bir dokunuş.

Ama bu beni daha da geriyor.

"Yani," diyor. Sesi daha sessiz, biraz komplocu. Diğerlerini rahatsız etmemek için neredeyse bir fısıltı. "Bu gece burada hangi amaç için bağış topladığımızı öğrendin mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. St. Regis'te her şeyde olduğu gibi bu etkinliğin biletleri de astronomik fiyatlıydı. "Buzdan yoksun penguenler mi? Kelleşen köpekler için peruk mu?"

Daha yakına eğiliyor ve kokusunu tekrar alıyorum. Saçlarına sinen o sıcak çiçek kokusu. Acaba tenine de sinmiş midir?

"Sen tam bir hayırseversin."

"Biri dener," diye mırıldanıyorum. Ekranda iki animasyon karakter bir şey için kavga ediyor, yıkılmakta olan bir köprünün kenarında tehlikeli bir şekilde duruyorlar.

Empati kurabiliyorum.

Eli battaniyenin kenarını sıkıca kavıyor ve parmaklarına bakıyorum. Kısa tırnakları ve serçe parmağında minik bir altın yüzük var.

Aklımda sorular oluşuyor. Onları birbiri ardına reddediyorum. İlgilenmemeliyim.

Diğer anneler zaten senin dadını becerdiğini düşünüyorlar, diye düşünüyorum acı acı. Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil. Yalnız, içinde yaşadığım dünya sosyal açıdan küçük. Uzun zamandır benim için önemli değildi. Adı Willa, Sam ya da Contron olmayan hiçbir şeyin.

Ama Isabel için böyle düşünmelerini istemiyorum.

Bir şey baldırıma sürtünüyor ve sonra orada kalıyor. Ayağı mı? Bacağı mı? Kollarımı göğsümden kavuşturuyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. Biraz sola doğru hareket ettiriyorum.

Bacaklarımız birbirine değiyor. Kalçadan baldıra kadar, kalın battaniyenin gizliliği altında.

Yanımda, Isabel tepki vermiyor. Gözleri sanki bir çocuk filmine hiç bu kadar ilgi duymamış gibi ekrana yapışmış durumda. Ama bacağını da çekmiyor.

"Senin gösterinden biraz farklı," diyorum sessizce.

Kıkırdıyor. "Birazcık, evet."

"Başka ne iş yapıyorsun?" diye sorduğumu duyuyorum. Merak beni ele geçirmiş durumda ve bundan kaçamıyorum. "Çalışmadığın zamanlarda."

Saçlarını yana doğru süpürüyor ve yavaşça örmeye başlıyor. Göz ucuyla hareketlerini izliyorum. "Çok fazla hobi edinecek zamanım olmadı," diye mırıldanıyor. "Dans uzun yıllar boyunca her şeyimi aldı. Yoga yapıyorum, televizyon izlemeyi seviyorum ve okumayı gerçekten seviyorum."

"Öyle mi? Ne?"

Isabel omuz silkiyor. "Bunlar senin seveceğin kitaplar değil."

"Peki sen bu konuda ne biliyorsun?" diye sordum. Şaka yapmak istemiştım ama biraz huysuz çıktı. Bu gece diğer ebeveynlerin bana nasıl tepki verdiğini görmesi beni sinirlendirdi. Beni farklı görmesini istemiyorum.

İnce bacağına benimkine bastırmasının bununla bir ilgisi olabilir, çok

Omzuyla beni dürtüyor. "Bunu *biliyorum*. Güven bana."

"Şimdi en kötüsünü hayal ediyorum. Ne ki? Korku mu? Ya da sapıkça şeyler, şu müstehcen kitaplar gibi mi?" Ben soruyorum.

Isabel cevap vermiyor.

Beynim kısa devre yapıyor, az önce Connie'nin en iyi arkadaşı olan çalışan dadıma söylediklerimi tekrarlıyor.

"Biraz öyle, evet," diye fısıldıyor. "Ve belki de o kelimeyi söyleme okul etkinliğinde *kink*, Alec."

Adımı ve "kink" kelimesini aynı cümle içinde fısıldayan sesiyle omurgamdan aşağı enerji akıyor. Ben yönümü bulana kadar neredeyse bir dakika sessiz kaldık.

"Lütfen bir şey söyleyebilir misin?" diye mırıldanıyor sonunda. Battaniyenin üzerinde elinin sıkılaştığını görebiliyorum. Bileğinin açıkta kalan derisi boyunca tüyler diken diken oluyor.

Yılın bu zamanında, ısıtıcılara ve herkesin giydiği kalın katlara rağmen hava pek de sıcak sayılmaz. Belki de bu yüzden oradalar. Ve belki de bu yüzden kendi çok sıcak paltomdan sıyrılıp ona sarılmak istiyorum.

Ama bunun, meraklı annelerle kazara başlattığım yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramayacağını biliyorum.

"Alec," diye mırıldanıyor.

Omzumu onunkine yaslıyorum ve bu sefer omzumu orada tutuyorum. "Kulağa harika bir hobi gibi geliyor," diyorum. "Bana biraz kitap vermek için olacaksın."

tavsiyeler."

Sessizliği o kadar yüksek ki karanlıkta gülümsememe neden oluyor.

Evet, sanırım. Boku yedim.

Chapter 14

abel

İç çekip Kindle'ımı bırakıyorum ve saate bakıyorum. Saat neredeyse on buçuk ve o hâlâ eve gelmedi. Artık onu beklemiyormuşum gibi bile davranamıyorum.

Son bir saattir yaptığım şey buydu, ama mazeretim kendim için bile geçerliliğini yitirdi. Gün boyunca, profesyonel olarak dans etmeye başladığımdan beri hayatımın değişmez bir parçası olan meşguliyet beni diken üstünde tuttu. Çocukları almadan önce koşuya çıkmış, ardından bir saatlik yoga ve esneme seansına katılmışım. Sonra evde her zamanki koşuşturmaca başladı. Sam ve Willa uyuduktan sonra çamaşırlarımı yıkadım, *Gilmore Girls*'ün iki bölümünü izledim ve e-okuyucumda yeni bir aşk kitabının on bölümünü okudum.

Ama hikayeye odaklanamadım.

Sevdiğim bir yazara ait ve karakterlerin harika olduğunu söyleyebilirim. Kinayeler tam da sevdiğim türden. Ama dairenin sağır edici sessizliğinin ötesine odaklanamıyorum.

Alec Connovan'a ilgi duymak her zaman rahatsız edici olmuştu. Connie'nin ağabeyi olduğu ve sürekli ulaşılabilir olduğu zamanlarda zararsızdı. Yılda en fazla iki kez karşılaştığım biriydi.

Ama Şimdi onun çatısı altında yaşadığım ve o benim patronum olduğu için çok daha zor. Hâlâ sürekli olarak ulaşamayacağım bir yerde ama o kadar yakın ki neredeyse ona dokunabiliyorum ve bu daha da kötü.

Yakışıklı, içine kapanık ve girdiği her odada güç saçıyorsa ne olmuş yani? Kadınlar onun gibi erkeklere daha önce de direndi. Bu sınırı aşmak yüzlerce farklı nedenden dolayı iyi bir fikir değil ve bana romantik olarak biriyle ilgilendiğine dair hiçbir belirti vermedi. Aslında tam tersi.

Belki de bu aptalca aşk acısını çekmeye mahkûmum ama onun gibi bir erkeğe ilgi duyan tek kadın ben değilim. Kindle'ımdaki kitaplar bunu kanıtlıyor.

Ancak işler kahramanın lehine sonuçlanıyor ve kadın sonsuza dek mutlu yaşantısının yanı sıra sağlıklı dozda tekrarlanan orgazmlar ve müstehcen konuşmalar yaşıyor. Nedense Alec'in edepsiz konuşacağından şüpheliyim.

Ama bunu hayal etmek eğlenceli. Karanlık, sabit sesi, bazen okuduğum türden şeyler söylemesi... *Hayır*. Hayatım zaten darmadağın. İhtiyacım olan son şey Alec'e tedbirsizce yaklaşmak, bu işi kaybetmek ve Connie ile arkadaşlığını mahvetmek.

Ve eğer o da yalnızsa, bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Adam bir ada, hepsi bu. *Bahse girerim ayak bileğine dövme yaptırmıştır*, diye düşünüyorum alaycı *bir* şekilde.

Kanepede arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Arka planda televizyonun yumuşak sesi bana eşlik ediyor, tıpkı çocuklar uyurken sık sık olduğu gibi. Böyle bir aileye dadılık yapmak pek de kısıtlanmamış bir zamana sahipmiş gibi görünmüyor. Alec gece geç saatlere kadar çalışmayı ve şehir dışına çıkmayı sınırlamaya çalışıyor ama yine de bunlar her hafta oluyor.

Kapıda bir tıkırtı duyuyorum ve tüm düşüncelerim durma noktasına geliyor. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve Alec'in girişte ceketini çıkarıp parke zemine bir şeyler koyarken çıkardığı sesleri dinliyorum.

Birkaç saniye sonra oturma odasına girer. Yorgun görünüyor ve saçları her zamankinden daha koyu. Dışarıda yağan yağmura yakalanmış olmalı.

Durdu. Bana baktı.

"Merhaba," dedim. Biraz beceriksizce ve biraz da tereddütle.

Başıyla selam veriyor ve kravatını çözmek için uzanıyor. "Selam. Hâlâ ayakta olacağını düşünmemiştim."

"Olmamalıyım," diyorum. Gerçek bu. Ama sonra söyleyeceğim şey değil. "Ama gerçekten iyi kısma geldim."

Bakışları benden televizyona kayıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Tamam," diyor. bir koltuğun arkasına asıyor ve kollarını metodik bir hassasiyetle kıvrarak çalışmaya başlıyor. "Peki bu akşam hangi aptal kasaba etkinliği var?"

"Yok aslında," diyorum. "Üniversiteye gidiyor. Kızım. Rory."

Başını sallıyor ve açık konseptli odadan mutfığa doğru yürüyor. İçecek bir şeyler aldığını duyuyorum. İçinde birkaç hafta önce aynı şekilde geri döndüğünde tanıdığım bir huzursuzluk var. Ama şimdi saat daha geç, hava daha karamsar ve o kendini bir şekilde ham hissediyor. Daha az kontrollü.

Ağır bir iç çekişle yanımdaki kanepeye çöktü. Çok da yakın. Kalçalarımız neredeyse birbirine değiyor. Sağ elinde bir bardak buzlu su var.

Boştaki elini yüzünde gezdirirken onu izliyorum. "Uzun bir gece miydi?" diye soruyorum.

"Evet," diyor. "En kötüsü. Aracılık ettiğimiz yeni bir anlaşma için Japonya'dan gelen tedarikçilerimiz vardı. Daha önce sahip olmadığımız bir şekilde Japon pazarına erişmemizi sağlayacaktı. Bütün gün süren bir toplantıdan sonra akşam yemeğine çıktık."

"Bu tür akşam yemekleri genelde nasıl geçer?"

"Şey," diyor ve uzun bacaklarını tekmeliyor, "Michelin yıldızlı bir restoranda özel bir kabinde başlıyor. Hesap konusunda tartışıyoruz ama doğal olarak Contron hesabı ödüyor. Şarap akıyor. Konuşmalar o kadar akıcı değil ama ilerliyor. Herkes birbirini tanıyor. Temel olarak suları test ediyoruz."

"O zaman sadece bir randevudaydın," diyorum.

Bir kahkaha attı. "Evet. Yemeğin sonunda Japon yatırımcı bir sonraki gideceğimiz yeri seçme sırasının kendilerinde olduğunu söyledi. Biz de çatıdaki bir sake bara gittik."

"Olamaz," diye mırıldandım.

"Evet." Buzlu suyundan uzun bir yudum alıyor. "Yemekten sonra eve gitmeye hazırdım."

"En azından anlaşmayı yaptın mı?" diye sordum. "İkinci bir randevu alabileceğini düşünüyor musun?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Eğer istersem, her zaman ikinci bir randevu alırım." Oh. Midemin çukurunda bir şey sıkışıyor.

"Kendine çok güvenmiyor musun?" Ben soruyorum.

"Sadece gerçekçi," diyor. Gür saçları kurumaya başlıyor. Genelde düzgünce arkaya taranırdı ama şimdi biraz asi bir hal almaya başladı.

"İşin sinir bozucu tarafı, muhtemelen haklısın," diyorum. "Geçen gece tüm ebeveynlerin sana nasıl baktığını fark ettim. *Hepsi* ve sadece bekâr kadınlar değildi ilgilenenler."

Bir iç çeker. "Doğru. Bunu fark etmeni istemedim."

"Hayır mı?" Bacaklarımı altıma çekiyorum ve koltuğa dönüp yüzümü ona dönüyorum, kolum arkaya doğru sarkıyor. "Peki neden olmasın?"

Suyundan uzun bir yudum daha alıyor ve bana cevap verip vermeyeceğinden emin değilim. Bu gece bazı duvarlar yıkılmış olabilir ama hepsinin yıkıldığından şüpheliyim.

"Bana hiç öyle bakmamıştın," diyor. "Başlamayı istemedim."

Gülümsüyorum. "Çok fazla akşam yemeği partisi vermiyorum," diyorum. "Benim için güvendesin. Seni nüfuz ya da sosyal tırmanış için kullanmayacağım."

"Benden girişimine yatırım yapmamı da , değil mi?" Kalbimi kırdım.

"Söz veriyorum."

"Güzel." O da kolunu kanepenin arkasına doğru uzatıyor ve kol benimkinin yanına geliyor. Ön kollarımız birbirine değiyor. Genelde ela olan gözleri loş ışıktaki karanlık görünüyor. "O kadınlar için üzgünüm. Yaptıkları varsayımlar yüzlerinden okunuyordu."

Omuz silkiyorum. "değil."

"Hayır," diyor ve sesi beklenmedik bir şekilde sert çıkıyor. "Gerçekten öyle değil."

"Ben o çevrelerde çalışmıyorum," diyorum. "Benim hakkımda ne düşündükleri önemli değil."

"Benim için önemli," diye mırıldanıyor.

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Bu yüzden senin hakkında daha az düşüneceklerinden mi endişeleniyorsun? Bilmiyorum, bence aramızdaki ilişkiler... bu... şey, o kadar da alışılmadık bir şey değil. Sizin dünyanızda. St. Regis dünyasında yani."

Tökezleyerek söylediğim sözler yüzünden yanaklarım kızardı. Az önce onun sosyal çevresindeki erkeklerin kendileri için çalışan dadılarla yatmasının yaygın olduğunu ima etmiştim. Eğer o yaptıysa yaygındır.

"Sorun bu değil. Sadece..." Alec sözünü kesiyor, sesi boğuklaşıyor. "Kimsenin seni kullandığını düşünmesini istemiyorum. Senden faydalandığımı."

"Hatırlamayacaklar," diyorum. "Bahse girerim, gelecek hafta benimle tanıştıklarını bile hatırlamayacaklar."

Kaşı kalkıyor. "Bundan pek emin değilim."

Aramıza sessizlik giriyor ve ekrana doğru bir bakış atıyor.

Çocuklarla birlikte olmadığı ya da bana katılmadığı sürece burada televizyon izlediğini hiç görmedim. Sesimi hafifletiyorum. "Nasıl rahatlıyorsun?"

"Şu anda dinleniyorum," diyor.

"Yani, geçen gece bana hobilerimi sordun. Şimdiye kadar seni sadece iş yaparken ve ebeveynlik yaparken gördüm ve bunların ikisi de sayılmaz."

"Spor salonunu kullanıyorum."

"Sabahları mı?" Ben soruyorum.

Başını sallayarak çenesini eğiyor. Her nasılsa, birbirimize ilk oturduğu zamankinden daha yakınız ve bükülmüş dizim bacağına değiyor.

"O da sayılmaz," diyorum. "Bu... hayır. ." "Eve döndüğümde sorgulanacağımı bilmiyordum."

"Sake barda kalmak ister miydin?"

"Hayır," diyor. "Azıcık bile değil."

Nefesim kesiliyor. "Anlıyorum. Bir erkeğin sahip olabileceği çok fazla sake var."

"Ve zaten çok fazla içtim," diyor karanlık bir şekilde. "Belki yarın uyuyabilirsin."

Gözlerinde bir kıvılcım yanar. "Isabel," der. "Bunun asla gerçekleşmeyeceğini sen de benim kadar iyi . Bale yaparken hiç uyudun mu?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. Farklı olduğumuz tüm yönlere rağmen bu yönden birbirimize benziyoruz. Rüyaya adanmışlık her şeyden önce gelir.

"Bir mükemmeliyetçinin hayatı," diyor. Parmakları omzuma değiyor, zar zor bir dokunuş. "Her zaman ulaşamayacak bir şey için çabalamak."

"Sahip olduklarınızla asla tam olarak tatmin olmayın."

"Hayır," diyor. "O zaman söyle bana, Isabel. Nasıl rahatlayabilirim?"

Vücudum gerilmiş gibi hissediyorum. O kadar yakın ki, beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açık ve çenesinde belli belirsiz bir kirli sakal gölgesi var. İstmeden daha da yaklaşıyorum. Yağmur ve kolonya gibi kokuyor ve hafif bir alkol izi var. Başka bir şey de var. Biraz puro dumanı.

Eli yine omzumu okşuyor.

Onu öpüyorum. Kalbim kulaklarımda çarparken dudaklarımı onunkilere hızlıca değdiriyorum. Dünya etrafımda yıkılıyormuş gibi hissediyorum.

Heykel gibi hareketsiz oturuyor.

Geri çekiliyorum ve dilimin ucunda dolaşan özrü hissediyorum.

Kahretsin.

Ama Alec bana içimi yakan gözlerle bakıyor. O

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni nefesimi kesecek kadar güçlü bir şekilde öpüyor. Dudakları sıcak ve güçlü, benimkilerin üzerinde geziniyor. Kulaklarımdaki uğultudan düşünemiyorum. Uyandırdığı hisler dışında hiçbir şey hissedemiyorum.

Bir elimi yanağına koyup onu öpüyorum. Teni sıcak ve hafif pürüzlü. Her öpüşünde içime bir sıcaklık yayılıyor, damarlarımda lav gibi dolaşiyor. Öpücüğü derinleştiriyor ve diliyle alt dudağımı okşuyor.

Hiç böyle öpülmemiştim.

Beni öpmeyi bırakmaktansa ölmeyi tercih edecekmiş gibi her şeyi tüketiyor, her şeyi kapsıyor, her yere yayılıyor. Her öpücükte bir titizlik var. Acele etmiyor. Acele etmiyoruz. Elim saclarının arasına sokuyorum, parmaklarım kalın telleri kavıyor.

Boğazının arkasından kısık bir sesle inliyor ve eli dizimin üzerine düşüyor. Kucağına tırmanıp tırmanamayacağımı merak ediyorum. Eğer buna izin varsa. Öyle olduğunu düşünüyor gibi çünkü boştaki eli belimin kıvrımını buluyor. Büyük, güçlü ve beni öne doğru çekiyor ve beni öpmeye devam ediyor, derin, yavaş çekişler ve yumuşak fırçalar arasında geçiş yapıyor.

Kanepede öne doğru kayıyorum ve o beni yakalayıp sıkıca kendine çekiyor. Bacaklarımdan biri kucağında bitiyor ve düşünemiyorum, nefes alamıyorum, odaklanamıyorum. Sadece o var.

Bir elini saçlarımda üzerinde gezdiriyor. "Isabel," diye mırıldanıyor. Sesi alçak ve boğuk. "Bana durmamı söyle."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Neden?"

"Ne yapıyoruz biz?" diye soruyor. Bu bir sorudan çok iniltili bir uyarı gibi, ama yine de ona cevap veriyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Eli boynuma doğru kayıyor ve orada duruyor. Ensemde kıvrılıyor. Geri çekiliyor ve başını kanepenin arkasına yaslıyor. Hızlı nefes alıyor ve gözleri neredeyse kararmış.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, bunu yapmayacağız."

Başparmağımı dudağıma götürüyorum. *Neden?* Ama onda bir kapanmanın başlangıcını görebiliyorum, duvarlar beni çağırıyor. Reddedilme acıtıyor. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Gözlerini kapatır. Derin bir nefes alıyor. Sonra bacağıma kucağından itiyor ve kollarımdan çekiliyor.

"Alec?" Kanepeden uzaklaşmaya başladığında ona sesleniyorum.

Birkaç adım ötede durur. Omuzları nefes alış verişleriyle birlikte gözle görülür bir şekilde inip kalkıyor.

Konuşması biraz zaman alıyor ve konuştuğunda sesi patronum ve Contron'un CEO'su Alec Connovan'a ait. Gece kanepesindeki Alec değil.

"Bunun için özür dilerim," diyor. "Bu bir hataydı ve sizi temin ederim ki bir daha olmayacak."

"Tamam," diye fısıldıyorum. Dünya hâlâ belli belirsiz etrafımda dönüyor ve dudaklarım hâlâ onun öpücüklerinden şişmiş gibi hissediyor. Ama sözleri de az ses tonu kadar rahatsız ediyor.

Bir saniye daha duraksıyor, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi, ama sonra vazgeçiyor. Yatak odasına giden koridorda gözden kayboluyor. Bunu takip eden sessizlikte, televizyondaki karakterlerin güldüğünü duyuyorum.

Kulağa alaycı geliyor.

Chapter 15

abel

Connovan'ın çatı katındaki sıcaklık önümüzdeki birkaç gün boyunca kutuplara dönüyor. Alec ve benden başka kimsenin sıcaklığın eksikliğini fark ettiğinden emin değilim ama aramızda bu hissediliyor.

Akşamları Willa ve Sam'e karşı her zamanki gibi davranıyor; yemekte ve onları yatırırken. Benim de boş vaktim var. Ama artık kanepede geçirilecek akşamlar ve lojistiği tartışmak dışında konuşulacak bir şey yok. *Yarınki tenis için Willa'nın çantasını hazırladım. İşte Sam'in öğretmeninden bir kâğıt. İmzalamanız gerekiyor. Willa dün karnının ağrıdığından şikayet etti.*

Birlikte iyi çalışıyoruz. Direkt ve açık sözlü ama ben buna alışkınım. Daha önce hiçbir dans eğitmenim ya da şirket müdürüm beni şımartmadı. Aksine, Alec şimdiye kadar sahip olduğum en hoşgörülü patron olabilir.

Diğer insanların aynı fikirde olacağını sanmıyorum. Katja ya da Mac ile havadan sudan konuşmaz. Gülümsemelerini ve onaylarını kolayca vermiyor. Ama tutarlı ve sizden istediklerini yaparsanız geçinmesi kolay biri.

Bir Perşembe sabahı saat neredeyse on ve çocukları alma vakti gelene kadar gün tamamen bana ait. Günlerimin çoğu böyle geçiyor ve bu beklenmedik bir özgürlük alanı. Çok uzun zamandır, her saatim ayrılmıştı,

Yemeğimi kontrol ettim ve her gece vücudum ağrıyana kadar antrenman yaptım. Ve şimdi, hafta içi bir günde, yapacak hiçbir şeyim olmadan pencereden Central Park'a bakıyorum.

Telefonum yine çalıyor. Son birkaç gündür bunu sürekli yapıyor, aile grup sohbetim ve kardeşlerimle olan sohbetim, her ikisi de eşit derecede aktif.

Babam aileye mem göndermeyi çok seviyor. Bunları birkaç yıl önce keşfetti ve şimdi her hafta yaklaşık beş tane fazla gönderiyor. Sanırım bunların çoğunu ofisindeki adamlardan alıyor ve birkaç kezden fazla, memler çılgınca modası geçmiş oluyor.

Bunu rutininiz için kullanın, diye yazacak ve beş ünlem işareti ekleyecek. Kiminle konuştuğunu nadiren belirtir, ama artık sadece küçük kız kardeşimin bir rutini olduğu için buna da gerek duymaz. Çiçeği burnunda bir stand-up komedyeni, önümüzdeki hafta Cuma gecesi yeni bir komedi setinin prömiyerini yapacak. Ben de gidiyorum, kardeşim de. Sebastian annem ve babam kadar çok soru sormayacak... Bu yüzden ailemi ziyaret etmekten kaçınıyorum. Onlar sevgilerinden soruyorlar ama ben yine de sorgulanmaktan korkuyorum.

Çünkü cevapları bildiğimden değil.

Dansa geri dönecek miyim? Bu dadılık işi de ne? Bunu bir kariyer yapmayı düşünmüyor musun? Üniversiteye gitmeye ne dersin? Okulda hep parlaktın! Bana dadılığını şu parlak çocuktan biraz daha bahset. Hiçbir şey denemedi, değil mi? Maaşın mı? Çocuklar ne kadar kötü?

Bazılarının cevabını biliyorum. O hiçbir şey denemedi. Deneyen bendim, kapatan da o oldu.

Aşağılanmışlık o zamandan beri geceler boyunca beni uyutmadı. Ondan bir telefon ya da resmi bir e-posta bekliyordum. *Bu iş yürümüyor.*

Kovuldun.

Onun çekiciliğinden şüphe ettiğimden değil. O da beni öpmüştü. Beni öpüşündeki yoğunluğu, sanki beni bütünüyle yutmak ve tadını çıkarmak istermiş gibi öpüşünü hatırlayınca yanaklarım ısındı. Ama diğer konuşmalarımızda biriyle çıkmak istemediğini açıkça belirtmişti. Romantik bir şeye açık değildi.

Yoga matımı kaptığım gibi oturma odasının zeminine seriyorum. Ekim güneşi dev pencerelerden içeri süzülüyor ve cilalı parke zeminleri . Bu evde her zaman yapabildiğim bir şey varsa o da

Ortada ben varım, bu egzersiz. Katja gelmeden ve günlük yemek hazırlama, çamaşır yıkama ve temizlik işlerine başlamadan önce en az bir saatim olmalı.

Connie ve benim her Cumartesi uyguladığımız yoga rutinine başlıyorum ama sınırları zorlamam uzun sürmüyor. Kollarımdaki ve karnımdaki kaslar titreyene kadar pozları normalde yaptığımızdan daha uzun süre tutuyorum. İyi hissettiriyor. Tanıdık. En azından vücudumun bu kısmı çalışıyor ve hareketleri yakından tanıyor. Kaslarımın sızısı, uzun süreli esnemelerden sonra oluşan ağrılar kendimi bildim bileli bana eşlik ediyor.

Yoga eğitmeni olabilirim. Bu düşünce çok acı. Bunda yanlış bir şey yok, ama Tanrım, her gece sahnede performans sergilemenin heyecanından bir oda dolusu insana derin nefes almalarını söylemeye geçmek trajik hissettiriyor.

Telefonum yine çalıyor. Sessize almalıydım. Şirketten çıkarıldığımdan beri Elena ve Sebastian grup sohbetimizde acı verici bir şekilde aktifler. Sanki sürekli beni kontrol etmeleri gerekiyormuş gibi. Ama "*Bugün nasıl hissediyorsun?*" sorusu çok çabuk eskiyor, bu yüzden okul yıllıklarından ve aile albümlerinden resimler ya da hayatlarında olan şeylerin garip fotoğraflarını göndererek bunu yeniden ifade ediyorlar. Garip şekilli bir simit. Metrodaki komik bir tabela. *Etkileşim*, her mesaj bana yalvarıyor. *Gülün*.

Mutlu ol.

Sanırım hiçbirimiz nasıl uyum sağlayacağımızı bilmiyoruz. Ben bale yapmaya başladığımda onlar yeni doğmuşlardı. Onlar da baş balerin olmanın benim nihai hedefim olmadığı bir dünyayı hiç bilmediler.

Üç bacaklı aşağı doğru köpek pozisyonuna geçiyorum, sol bacağımı gidebildiği kadar yukarı . İyi hissettiriyor. Sanki bir yay gibiyim, enerji topluyorum, saldırmak için sarılıyorum.

Derin nefes alıyorum. Burundan alıyorum, ağızdan veriyorum.

Her seferinde bir gün.

gereken tek şey bu.

Her seferinde bir gün ve belki de işverenimi bir daha öpmemek için.

Sağ tarafımdan bir ses geliyor ve ardından nefesim kesiliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve oturma odasında duran birini görüyorum.

Pozu hemen kaybediyorum. Bacağım yere düşüyor ve vücudumun her hücrelerinde panik hissederek ayağa kalkmak için itiyorum.

Bu Alec. Takım elbise giymiş, saçları kusursuz ve yüz ifadesinde sınırda bir öfkeyle bana bakıyor.

Kahretsin.

Tek bir makyaj bile yapmadım, saçlarım dağınık bir şekilde at kuyruğu yapılmış ve üzerimde en dar egzersiz kıyafetlerim var. Bir spor sütyeni ve daha çok hot pantolona benzeyen bir şort. Sıcak yaz günlerinde, özellikle de odanın bir stüdyodan çok saunaya benzediği zamanlarda, esneme ve antrenman yaparken buna benzer kıyafetlerle çok zaman geçirdim.

Ama stüdyoda değilim. Onun oturma odasındayım.

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce vücudumda geziniyor. Kaşlarının arasında bir çatık var, kararmış bakışlarını aşağıya çekiyor.

"Özür dilerim, eve geleceğini," diyorum.

"Ben de öyle." Sesi boğuk. "Ev ofisinden bir şeye ihtiyacım vardı."

Spor sütyenimin bandını bulup aşağı doğru çekiyorum, sanki kumaş aniden daha fazla yerimi örtebilirmiş gibi. "Oh. Senin için Contron'a götürebilirdim."

Başını yavaşça sallıyor. "Öğleden sonraları izinlisin."

"Sorun değil."

"Hayır," diyor. Çenesi gergin ve omuzları da onu takip ediyormuş gibi görünüyor. "Çalışma saatlerinize saygı duymak önemli."

Sessizce başımı sallıyorum. Aslında söylediği şey *iş ilişkimiz*. Ama gitmiyor ve biz orada durup birbirimize bakıyoruz.

Kendine engel olamıyormuş gibi gözleri tekrar aşağıya düşüyor. "Yoga. Yaptığın şey bu mu?"

"Evet," dedim.

Ayaklarımın altındaki mindere bakıyor. "Bu kalçana iyi geliyor mu?"

"En azından acıtmıyor." "Son kontrolünüz ne zamandı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bu, sergilenen teni gizlemeyecek ama korunuyormuşum gibi hissettiriyor. "Ne demek istiyorsun?"

Alec kaşlarını çatıyor. Bunu çok sık yaptığını fark ettim. Yüzü, onu kırk yaşından daha yaşlı gösteren sert çizgilerle belirlenmiş.

"Isabel," dedi huysuzca. "Bana kalçan için doktora ya da fizyoterapiste gitmediğini mi söylüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Artık Şirket'in tıbbi personeline erişimim yok, hayır. Son randevum kesilmemden bir hafta önceydi."

Gözlerini kapatır. "Kahretsın."

"yok. Ayrılmadan önce çok muayene edildim ve ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Yine de uygun bir tıbbi yardım almalısın," diyor. "Sen benim çalışanımsın. Sağlık hizmetin var. Yarın buraya birini getirebilirim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Birisi mi?"

"Kalça yırtığı konusunda bir uzman bulacağım," diyor neredeyse uyarırcasına. "Ya da seçimi kendiniz yapmak istiyorsanız bana birkaç isim gönderin. Ama bir çalışanımın acı çekmesine izin vermeyeceğim."

"Acı çekmiyorum," diye itiraz ediyorum.

"Geçen haftaki çöküş kanıtladı ki-"

"Doğru düzgün ısınmadan arka arkaya fouettés yapıyordum," diye çıkışıyorum. Ama sonra derin bir nefes alıyorum ve içimdeki mantıksız öfkeyi dışarı atıyorum. Kalçamın bana ihanet etmesi onun suçu değil. "Ama minnettarım. Sana bazı isimler göndereceğim."

Başını sallıyor. Bir elini ensesinde gezdirir. "Dansa geri dönmek için daha fazlasına ya da eğitim için zamana ihtiyacın varsa-"

Ama şimdiden başımı sallıyorum. Bu tartışmayı yapamam, şu anda olmaz, onunla da olmaz. İyileşmeye giden yol inanılmaz derecede uzun ve bale şirketleri dünyası hızlı hareket ediyor. Sadece son performansınız kadar iyisiniz ve her zaman yerinizi almak için bekleyen biri var.

"Teşekkür ederim. Minnettarım," diyorum. "Belki birkaç hafta içinde. Sadece ihtiyacım var... Bilmiyorum. Ama size dansçıların tedavisinde uzmanlaşmış birkaç doktorun ismini göndereceğim."

Tekrar başını salladı. Gözlerini televizyona dikmeden önce bir anlığına vücuduma bakıyor. Omuzları dikleşti. "Bak," diyor. "Geçen gece için özür dilemek istiyordum."

Başımı sallamaya başladım bile. "Alec-"

"O akşam yanınıza oturmamalıydım. Gece yeterince uzundu ve ben profesyonelce davranmadım. Umarım burada çalışmaya devam etmeyi düşünürsünüz."

"Elbette. Lütfen özür dilemeyin," diyorum. Mahcubiyet, ısıtılmış bir battaniye gibi boynuma .

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Özür dilemeyecek misin?" "Hayır, lütfen, değil. Gerçekten. İsteksiz değildim."

Kelime aramızdaki boşlukta uzuyor, üç küçük hecenin kendisinden daha büyük hale geliyor.

Çok hareketsiz kaldı. "Gerçekten mi?" diyor.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Gerçekten. Ve dürüst olmak gerekirse, seni öpen bendim, bu yüzden özür dilemesi gereken benim. Biriyle çıkmak için uygun bir kafa yapısında olmadığını ima ettin ama sanırım bu her türlü ilişki anlamına geliyor."

Kıkırdıyor. Kuru bir ses olsa da, sesi gerçekten eğlenmiş gibi çıkıyor. "Isabel, sanırım itici gücün ben olduğum çok açıktı."

"Oh," dedim. *Oh.*

Dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor. Bu onu yeniden gerçek gibi gösteriyor, ağladığımda balkonda bana sarılan adam gibi.

"Oturma odanızı işgal ettiğim için özür dilerim," diyorum. Başını sallıyor. "Özür dilemene gerek yok."

"Sen yapmazsan ben de ," diyorum. "Geçen gece için."

Uzanıp saçımın bir tutamını geriye doğru tarıyor. Kulağımın arkasına sıkıştırırken nefesimi tutuyorum.

"Anlaştık," diyor sessizce, parmakları yanağımda geziniyor.

Bu sefer daha doğal oluyor, iki insan birbirinin içine düşüyor. İlk hareket eden ben miyim yoksa o mu bilmiyorum. Başını eğdiğinde kalbim göğsümde çılginca çarpıyor ve hemen önceki an çok tatlı.

Ve sonra beni öpüyor.

Yavaş, derin ve tıpkı geçen geceki gibi her şeyi tüketiyor. Tadı yeni demlenmiş kahve gibi hafif ve ona doğru eğiliyorum, ellerim göğsünde dinleniyor. Takım elbise ceketinin kumaşı zengin ve kalın bir his veriyor. Yakalarını kavrayıp onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Öpüşmeyi derinleştiriyor ve ellerini aşağı kaydırarak çıplak belime doluyor. Ten tene temas içimde bir sıcaklık yaratıyor.

Alec beni vücuduna doğru çekiyor. Antrenmanım yüzünden biraz terliyim ama bu düşünce bir sonraki anda kayboluyor. Dudaklarının dudaklarımdaki hissi, ellerinin beni sıkıca kavrayışı tarafından bastırılıyor.

Elimi gömleğinin yakasından içeri sokuyorum. Boynunun derisi sıcacık ve parmaklarım köprücük kemiğinin üzerinden kıvrıla kıvrıla içeri giriyor.

Elleri de hareket ediyor, başparmakları neredeyse belimi sarana kadar öne kayıyor ve kalça kemiklerimin birkaç santim üzerine hafifçe bastırıyor. Parmak uçlarımdayım ve kollarının çemberinden asla ayrılmak istemiyorum.

Alec'in ağzı yanağımdan boynuma doğru iniyor, dudakları oradaki hassas deriye değiyor. Bugün tıraş olmamıştı ve

Tenimin üzerindeki kirli sakal beni ürpertiyor.

"Duşa ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum. Başını eğdiğinde saçlarının tenimi gıdıkladığını hissediyorum ve boştaki elimi saç tellerinin arasından geçiriyorum.

Köprücük kemiğimi öpüyor. "Hayır," diyor huysuzca, "yok."

Daha önce hiç böyle bir sıcaklığı bu kadar hızlı hissetmemiştim. İçimde, bacaklarımın arasında birikiyor, kalp atışlarımı hızlandırıyor ve nefesimi hızlandırıyor. Onu tekrar öpmek istiyorum. Tenini hissetmek istiyorum, gömleğini *çıkarmak* istiyorum ve onun ağırlığı üzerimdeyken kanepeye uzanmak istiyorum.

Başımı geriye doğru eğiyor ve dudaklarıma doğru yavaş, ateşli bir öpücük bırakıyor. Olduğum gibi ona doğru bastırıldığımda, karnımda belirgin bir çıkıntı hissediyorum.

Çok sert.

Gözlerim içgüdüyle kapanıyor ve onu tekrar dudaklarıma doğru çekiyorum. İnliyor ve elleri aşağıya, kıcımın kıvrımına kayıyor ve sıkı bir kavrayışla altına yerleşiyor.

Beni kaldıracak mı?

Ellerimi boynunun arkasına kilitliyorum ve dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Birinin ıslık sesi ikimizi de kaplayan arzu sisini yarıp geçiyor. Alec beni anında bırakıyor, elleri bir anda yok oluyor ve bir adım uzaklaşıyor.

O kadar zor nefes alıyor ki, her nefes alışında göğsünün inip kalktığını görebiliyorum ve gözleri neredeyse kararmış durumda. "Siktir," diye mırıldanıyor.

Bir süre sonra geri çekiliyor ve uzun adımlarla ev ofisine doğru yürüyor.

Birkaç saniye sonra Katja oturma odasına giriyor. Büyük bir market poşeti taşıyor ve kendi kendine ıslık çalıyor. Boştaki elinde küçük bir fırın poşeti ve gözlerinde sevinçli bir parıltı var.

Beni görünce irkildi. "Isabel! Evde olduğunu bilmiyordum. Egzersiz mi yapıyorsun?"

Elimi dudaklarımda gezdiriyorum. "Evet."

"Seni rahatsız etmeyeyim," diyor. "İşe başlamadan önce verandada kekimin tadını çıkaracağım."

Onu oturma odasından çıkarken izliyorum ve az önce ne olduğunu merak ediyorum.

Chapter 16

Al ec

Cumartesi sabahı, yatak odamın neredeyse tamamen karanlık olmasıyla uyanıyorum. Saate hızlı bir bakış bana skoru söylüyor. Saat henüz altı buçuk bile değil. Yıllarca aynı programı takip ettikten sonra, vücudum hafta sonlarını haftanın geri kalanından farklı değerlendirmeyi reddediyor.

Şu anda tekrar uykuya dalmama da izin vermiyor. Yorganın altında sertleştim. Acı verecek kadar. Boxerımın lastiğinin sürtünmesi bile tıslamama neden oluyor.

Cinsel dürtülerim son birkaç yıldır istikrarlı bir şekilde azalıyor. Haftada iki kez kendi başıma kolayca halledebileceğim ve hayatıma devam edebileceğim bir şey. Tıpkı yemek, uyku ve duş almak gibi bir ihtiyaç. Nadiren üzerinde düşündüğüm bir ihtiyaç.

Ama şimdi damarlarımdaki kanı haşlayan yakıcı bir arzu. Kaynamıyor. Kontrol altında değil.

Ve bu görmezden gelebileceğim bir şey değil.

Tavana bakıyorum ve karnıma yaslanan acı verici ereksiyonu görmezden gelmeye çalışıyorum. Vücudumun bana bu şekilde ihanet etmesi sinir bozucu.

Isabel öncesi bir dünyada, bunu normal bir şekilde hallederdim. Banyo kapısını kilitledim, duşa okşadım ve on dakika sonra günüme devam edecektim. Ama artık hiçbir şey normal değil,

ve biliyorum ki sikimi kavradığım an, onun görüntüleri gözlerimin önünde patlayacak.

Sayamayacağım kadar çok nedenden dolayı onu bu şekilde düşünmemem gerekiyor.

Yine de muhtemelen onları listelemeliyim. Bu bana ve ereksiyonuma iyi gelirdi. Bazıları koyunları sayar, ben ise neden ahlaksız bir pislik olduğumu...

Onu hayal etmek inanılmaz derecede kolay. Boynunun ince kıvrımı, sıcak gülümsemesi ve vücudunun gücü, bir enstrüman ve çok iyi baktığı bir ev. Geçen gün neredeyse çıplaktı. Uzun, güçlü bacaklar, düz bir karın ve kaslı kollar. Adının ilk harfi gibi. Belinde ve kalçalarında narin kıvrımlar olan bir *I*.

Antrenman nedeniyle teni sıcak ve yumuşaktı ve ben o küçük kumaşı üzerinden yırtıp atmak istiyordum.

Sikim zonkluyor ve lanet okuyarak yorganın altına uzanıyorum. Sıcak ve sert bir şekilde kavriyor ve sıkıca kavradığımda içimden bir ürperti geçiyor.

Onu öpmek çok tatlıydı. Çökmekte olan bir tatlıyı yemek ve asla durmak istememek gibi. O da çok güzel karşılık verdi. İki seferde de beni sırtından kavradı, bana doğru eğildi. Bunu özlediğimi bilmiyordum. Birinin dayanağı olmak. Destek için bana tutunan bir kadını hissetmek.

Suçluluk duygusu arzumun yanında dans ediyor. O zamandan beri kimseyi böyle istememiştim... Düşüncemi bitiremiyorum. Şu anda *onu* düşünemem. Isabel beni düğümlere bağlamışken olmaz, yoksa utanç beni dibe çeker.

Sistemimde dolaşan ihtiyaç, suçluluk duygusunu bir kenara itmeme kolaylaştırıyor. Daha sonra beni rahatsız edeceğini bildiğim bir çekmeceye tıkmak. Bu yüzden kendimi sıkıca okşuyorum ve sanki bir duvar örmeye çalışmamışım gibi fantezilerin akmasına izin veriyorum.

Isabel, saçları açık ve üstü açık, sütyeni belli oluyor. Zihnimde beyaz. Gömleğinin düğmelerini sonuna kadar açıp yere bırakırken o utangaç sıcaklığıyla bana bakıyor.

Kahretsin, çok lezzetli görünüyor. Memeleri küçük ve mükemmel biçimli, fark etmemem gerekirdi ama ettim, ettim. Çok erken bir boşalmayı engellemek için parmaklarımı üssümün etrafında sıkıyorum.

Alec, fantezimde iç çekiyor ve sonra çıplak bedenini benimkine bastırıyor ve kolları boynuma dolanıyor.

Fantezi, elimin artan hızına ayak uydurarak değişiyor. İhtiyaç omurgamdan aşağıya doğru akıyor, zihnimdeki görüntüyle uyluklarımda zonkluyor.

Isabel uzandı. Koyu renk gözleri zevk sarhoşu ve saçları yastığının üzerinde ipek gibi. Bacaklarını açarak beni içeri buyur ediyor, sanki beni gerçekten istiyormuş gibi. Elime doğru eğiliyorum ve keşke siktiğim o olsaydı diyorum, sağ elim yerine onun sıcaklığı, kulağımda onun nefes nefese inlemeleri.

Doğal olacağını, yapmacık olmayacağını, sadece gerçek yanıtlar vereceğini hayal ediyorum ve her birini uyandırmak isterim. Bana bakıyor, kıvrak ve acı verecek kadar güzel ve adımı fısıldıyor. Bacakları belime sarılmış ve sıcaklığı çok iyi, çok lezzetli hissettiriyor. Taşaklarım geriliyor, topuklarım yatağa gömülüyor ve sonra boşalıyorum.

Onun içinde. Ama gerçekte elimde ve karnımdaydı ve bunu takip eden sessizlikte kalp atışlarımın kulaklarımda çarptığını duyuyorum. Fantezi, zevkin son kırıntılarıyla birlikte kayıp gidiyor.

Ve suçluluk duygusu çekmecedan dışarı fırladı. Bunu yapmamalıydım. Böyle düşünmemeliydim. Bu sadece uygunsuz çekiciliği daha da kötüleştirecekti... ve yıllardır bir kadın hakkında böyle fanteziler kurmamıştım. Zihnimde onun resimlerine vuruldum. Onun yüzünden geldim.

Yine de haftalardır yaşadığım en iyi orgazm bu. Ve düşüncelerimin dönme şekline bakılırsa, bu onun sikimin ilham perisi olduğu son sefer olmayacak.

Temiz elimi yüzümde gezdiriyorum. Kahretsin.

Onu iki kez öpmek... pişmanlık uygun bir duygu ama yine de öpücükler bu kadar tatlıyken bunu hissetmek zor. Belki de bu beni daha da kötüleştiriyordur.

Connie'nin en iyi arkadaşı. On

beş yaş küçük.

Bir işe ve yaşayacak bir yere ihtiyacı var.

Zaten ona asılan erkeklerden şikayetçi. Ve ben onun işvereniyim. Ve hayatım boyunca belirlediğim ve koruduğum sınırların çok dışında.

Ve... karım öleli sadece beş yıl oldu. Mide bulantısı midemi bulandırıyor.

Ne yapıyorsun, diye kendime acı acı soruyorum. Isabel seni istemiyor. Her ne kadar geçen gün öpücüklerden hoşlandığını çok güzel bir şekilde belli etmiş olsa da. Bu egomu öyle bir GıGiriyor ki, onu tekrar öpmek zorunda kalıyorum, tam orada, kendi oturma odamın parlak gün ıGıgında. Katja gelmeden önce bizi durduran şey tamamen şanstı.

Yorganı geri çekip banyoya gidiyorum. Duşa giriyorum, suyun sıcaklığını soğuğa çeviriyorum ve buz gibi akıntı tenime batana kadar daha da soğutuyorum. Orgazmımın kalıntılarını ve kalan sıcaklığı temizliyor.

Ve tam olarak hak ettiğimi hissediyorum.

Çocuklar yakında uyanacak. İş için seyahat etmediğim sürece Cumartesi günleri Katja ve iş olmadan bizim günümüz. Contron ve çocuklarım arasında Isabel'e sunacak bir şeyim yok gibi. Bacaklarımın arasındaki kalın çubuk farklı düşünüyor olabilir ama yanılıyor. Çocuklarımın dadısıyla bir ilişkiye başlamayacağım.

Bundan çok daha iyisini hak ediyor.

Ve bu sınırı aşmak benim için doğru olmaz.

Otuz dakika sonra, temiz ve mutfaktaydım. İlk çocuk içeri girdiğinde krep hamurunu hazırlamayı yarılamaştım. Bu Sam, gözleri hızla kırışıyor ve süper kahraman pijamaları hafifçe yamuk.

"Baba?"

"Ben buradayım." Kaseyi tezgâhın üzerine bırakıp onu kucağıma alıyorum. Bunun imkânsız hale gelmesi uzun sürmeyecek. Uyku ve çocuk gibi kokuyor ve bizi yatak odasına geri götürüyorum. "Gözlüğün, dostum. Bu yüzden net göremiyorsun."

"Oh." Ben komodinin üstündeki atılmış çerçeveleri toplarken o başını omzuma yaslıyor. Göz doktoru Sam'in büyük olasılıkla gözlüğe ihtiyaç duymayacağını, ancak gözlük takma konusunda özenli davranması gerektiğini söyledi.

"Televizyon izleyebilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette. Krepler birazdan hazır olur," diyorum ve kanepenin yanında duruyorum. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Uçmak ister misin?"

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. "Evet!"

Onu kanepeye fırlatıyorum ve zevkle çığlık atarak minderlerin üzerinde zıplıyor. *Tekrar, tekrar* ve televizyonu açıp hamur kasesine dönmeden önce bunu iki kez daha yapıyorum.

Bu Victoria'nın hoşlanmayacağı türden bir şeydi. Rahatsız hissetmeyi bıraktım ama bekar bir baba olduğum ilk birkaç yılda, çocukların yanında her seferinde onun sesinin hayalet izlerini duydum. *Bunu yapmayın. Bu şekilde yap. Bunu onun yanına bırakamazsın. Alec, onu bu kadar yüksekte tutma.*

Artık öğütleri duymuyorum.

En zor anlarda, her iki çocuk da küçükken ve aynı anda ağlarken, beni azarladığını duyardım ve bu beni sinirlendirirdi

Kapalı. *Eğer anne olmayı bu kadar çok istiyorsan, ölmemeliydin ve beni bunu tek başıma yapmam için bırakmamalıydın.*

Daha sonra, çocuklar sakinleştğinde ve huzur yeniden sağlandığında, bu düşünceler beni hep suçlu hissettirdi. Onların hayatlarını terk etmeyi o seçmedi. Ya da benimkini. Ama uykusuzken ve akıl sağlığınızın sınırlarında gezinirken, adalet çok yabancı bir kavram gibi geliyor.

Hamuru çırparken Sam'in başının üstünü izliyorum. Suçla savaşılan köpeklerle ilgili en sevdiği dizinin giriş şarkısını mırıldanıyor. Böyle hafta sonlarını daha çok geçirmeliyim. Çocuklarımla geçirdiğim hafta sonları. Ama Contron'un ve ailemin talepleri hiç bitmeyen bir iç savaş gibi geliyor.

Willa kısa süre sonra uyandı. Bana sarılıyor ve ben de saçlarının tepesini öpüyorum. "Yaban mersinli krep?" diye soruyor.

"Emin olabilirsiniz." Nasıl yapıldığını ezbere bildiğim birkaç şeyden biri. Yıllardır ne zaman evde olsam hafta sonu ikramı olarak yeriz.

O kadar mutlu görünüyor ki kalbim göğsümde sıkışıyor. "Bugün çalışıyor musun?"

"Hayır," dedim. "Bir dakika bile olmaz."

Gülümsemesi genişliyor. "Parka gidebilir miyiz?" "Elbette gidebiliriz. Siz ikiniz ne isterseniz."

Onun kanepeye doğru atlayışını izliyorum, içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Hiç geçmeyecek gibi görünüyor. Willa ve Sam'in çalıştığımda bunu onlar için yaptığımı bilmelerini istiyorum ama bu kavramı çocuklara tercüme etmek zor. Onlar için burada olmak istiyorum... *ve büyüdüğlerinde* bir aile mirasına sahip olmalarını istiyorum. Nate, Connie ve benim gibi.

Krepleri kızartmaya başlıyorum ve kanepedeki çocukları, televizyonun alçak sesini ve ağız dalaşının yokluğunu dinliyorum. Güzel.

O konuşurken ben krep çeviriyordum. Yumuşak sesi üzerimde tam tersi bir etki yaratıyor, omurgamda bir şimşek gibi çakıyor.

"Yemek mi yapıyorsun?" Ses tonunda biraz şaşkınlık var.

"Evet," diyorum. Mutfak adasının yanında duruyor, üzerinde egzersiz kıyafetleri ve bir çeşit oyuncak ceket var. Yüzü makyajdan arınmış ve saçları at kuyruğu. Çok güzel. "Bu sürpriz oldu mu?"

"Sizi gücendirmek istemem ama... evet. Sayılır."

Çevirdiğim krebe bakıyorum. Bu kadar yeterli. Yürümem gereken sınır bu. Dostça, arkadaşça, *profesyonelce* bir sohbet.

"Biliyor musun, sana göstermediğim pek çok yeteneğim var," diyorum.

Sikeyim.

O çizgiyi aşmak uzun sürmedi.

Kıkırdıyor ve bu ses yaptığına değiyor. "Kulağa ilginç ve biraz da uğursuz geliyor. Contron ticari rakiplerine gizlice suikast falan yapmıyor, değil mi? Krav Maga eğitimi almadın mı?"

"Sana söyleyebilirim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırım."

Küçük bir gülümsemeyle tezgâha yaslanıyor. "Yani, bu bir evet. Biliyorsunuz, Connie iş yerinde *gerçekte* ne yaptığınız konusunda her zaman ağzını sıkı tutmuştur, ama ben zaten bunun yasadışı bir şey olduğundan şüpheleniyordum."

Başımı salladım. "Hayır, biz asla yasadışı bir şey yapmayız. Gri alanlar, Isabel. Paranın çoğunun kazanıldığı yer orası."

Kaşları kalktı. "musun, şaka yaptığını bile düşünmüyorum." Şaka yapmıyorum.

Ama o bu dünyadan gelmiyor. Onunki de sıkı bir eğitim ve disiplinden geçmiştir, ama tamamen farklı bir alanda.

Gözleri parlıyor ve biraz da temkinli bir şekilde benimkilere kilitleniyor. Neden temkinli olmasın ki? Her an tekrar özür dilemeye başlayabilirim. Ya da onu tekrar öpebilirim. *Ya da her ikisini de.*

Tanrım, ikincisini yapmak istiyorum. Artık onun tadına baktığıma göre, tek yapmak istediğim bu. Bu sabah erken saatlerde yatıştırdığım ihtiyaç tekrar başını kaldırmaya başladı bile. Onu işe almanın sorun olmayacağını nasıl düşünmüştüm? Bunun bir hata olmayacağını?

"Günaydın," diyorum.

Dudakları yumuşak bir nefesle ayrılıyor. "Günaydın. Biz... her şey yolunda, değil mi?"

"Evet. Kesinlikle."

Dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Güzel. Çünkü düşünüyordum ki-"

Sam'in yüksek sesli çıığı onun cümlesini keser. Elinde bir battaniyeyle koşarak mutfağı geliyor. "İsa!" diyor. "Pelerin, pelerin, pelerin bana yardım et."

Saçlarını karıştırıyor ve battaniyeyi ondan alıyor. Battaniyeyi boynuna bağlayışını izliyorum, kendi başına kolayca çıkarabileceğı kadar gevşek.

"İşte," diyor. "Bugün kiminle dövüşüyorsun?"

"Willa," diye açıklıyor.

Spatulayı ona doğru tutuyorum. "Hayır, değilsin. O kötü adamlardan biri değil. Neden onun yerine gidip onu getirmiyorsun, çünkü krepler neredeyse bitmek üzere. Bu bir süper kahraman görevi."

O hızla gitti, ben de tabaklamaya başladım. "Sen de ister misin?" Isabel'e soruyorum.

"Emin misiniz? Sizi rahatsız etmek istemem. Aslında birazdan Connie'yle buluşmaya gideceğim."

"Connie?" Willa mutfığa doğru yürürken soruyor. Isabel'e ilk başta gösterdiği hınçtan eser kalmamış bir şekilde bakıyor. "Teyzemle mi buluşacaksın?"

"Evet, bir saat içinde erken yoga dersine gideceğiz."

"Oh. Bale gibi bir şey mi?"

", ama ne dans ne de esneme var."

Willa bir sandalyeye atlıyor ve bir çatal kapıyor. Ben Sam'i yerleştirirken o da kreplerine dalıyor. İkisi de bir şeyler atıştırıyor ama Sam yerken Isabel'e bakıyor.

"Bugün parka gidiyoruz," diyor ona. "Gelmek ister misin?"

Isabel'in gözleri bir an için benimkilere kayıyor, sonra tekrar onunkilere dönüyor. "Bugün senin babanla günün."

"Connie Teyze'den gelmesini isteyebilirsin," diyor Willa. O da karar verilmiş gibi başını sallıyor. "Hep birlikte parkta olabiliriz."

"Belki, evet. Ona soracağım," diyor Isabel.

Bir tabak krep tezgahın üzerinden ona doğru itiyorum ve o da küçük bir gülümsemeyle kabul ediyor.

"Sadece sen de istersen," diyorum sessizce.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor. Tabağını alıp masaya bize katılmaya geliyor. Kendi yemeğini kesmeye başladı. Ben de kendi tabağıma yumuluyorum ve kalçalarımızın masanın altında kısa süreli sürtünmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sam değerlendirici gözlerle ona bakıyor. "Bir erkek kardeşin var mı?" diye soruyor. Bu onun çok güzel sırasız sözlerinden biri.

Isabel gülümser. "Evet. Bir küçük erkek ve bir kız kardeşim var. Aslında onlar ikiz."

Willa neredeyse çatalını düşürüyordu.

"İkizler mi?" "Evet."

"Aynı görünüyorlar mı?"

"Şey, hayır, pek sayılmaz. Onlar tek yumurta ikizi değil. Çift yumurta ikizleri, bir kız ve bir erkek," diyor Isabel.

"Bir kız kardeşe sahip olmak güzel mi? Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir," diyor Willa. Mutlu bir şekilde sohbet ediyor, Isabel'le zerre kadar düşmanlık olmadan konuşuyor. "Daha önce babamdan bir tane istemiştım ama hayır demişti."

"Sen de benden sık sık evcil hayvan istedin," diyorum ona. Bu da çok derin bir istek gibi görünmüyor. Bazen bir kedi, bazen bir köpek ve birkaç kez de bir . Bir gine domuzundan *daha az* birlikte yaşamak istediğim bir şey .

"Evet ve sen her zaman hayır diyorsun," diyor.

Isabel gülümsemesini elinin arkasına gizler. "Eminim baban en iyisini bilir. En azından çoğu zaman."

Willa bilgece, "Evet, bir kız kardeşin olması için de bir anneye ihtiyacın var," diyor. Çatalıyla krebine dalıyor. "Ve bizim artık bir annemiz yok."

İfade gerçekçi. Acı çekmiyor, üzülmüyor ya da rahatsız olmuyor. O ve Sam, Victoria'nın yokluğunu hayatın bir gerçeği olarak kabul ederek nadiren dertlenirler. Soruları var. Bazen, sorulduğunda arkadaşlarına ne söyleyeceklerine dair endişeleri. Tüm bunları aşmak için elimden geleni yaptım.

Ama Willa ve Sam aynı mutlu havayla yemek yemeye devam ederken, Isabel ve ben hareketsiz kaldık.

Isabel bana bir bakış atarak, "Hayır, bunun için üzgünüm," diyor.

"Teşekkür ederim," diyor Sam. Ağzı yemekle dolu ve belli ki ne için teşekkür ettiği hakkında hiçbir fikri yok. Bu gerginliği kırıyor ve kıkırdıyorum. Isabel de katılıyor, sonra Willa, sonra da nedenini kesinlikle bilmesede Sam'in kendisi.

Tanrım, her şeyi bunun için yapıyorum. Onlar için. Sahip oldukları tek şey benim ve odağımın kaymasına izin veremem. Zaten kabarık olan bir tabağa daha fazla suçluluk eklemeyi göze alamam.

Ama Isabel kahvaltıdan sonra elini omzuma koyuyor ve kısıtlama düşünceleri hemen yok oluyor. "Connie ve ben daha sonra parka uğrasak sorun olur mu? Rahatsız etmek istemem."

Kendimi başımı sallarken buluyorum. "Hayır, lütfen yap, eğer istiyorsan."

Çocuklar için teyzelerini görmek iyi olacak,
sanırım. Sanki kabul etmemin tek sebebi buymuş gibi.

Chapter 17

abel

Aynaya son bir kez bakıyorum. Dar siyah kot pantolon, bel hizasında. Kısa topuklu kahverengi deri botlar. Bir vintage mağazasından gerçek değerinin çok altında bir fiyata aldığım bej rengi büyük boy bir palto. Makyaj bile yaptım ve koyu renk göz farı kahverengi gözlerimi normalden daha büyük gösteriyor.

İyi görünüyorum. Farklı. Connie'nin düğün partisi hariç, uzun zamandır böyle giyinmemiştim. *Şehirde bir gece*. Saçlarımı açtım ve sırtımdan aşağı sarkıyor.

Komedi kulübü için yeterince rahat. Dışarıda bir gece için yeterince şık.

Çantamı kaptığım gibi odamdan çıkıyorum. Oturma odasından tanıdık, yumuşak sesler geliyor. Televizyon açık ve Sam gülüyor. Willa duyamadığım bir şeyler söylüyor. Ve sonra, Alec'in sesi.

İstikrarlı. Otoriter. "Hayır, o Willa'nın. Bu uyku öncesi gösterisini sen seçtin Sam. İzlemek istemiyor musun?"

Topuklu ayakkabılarımın parke zemine vuruşu geldiğimi haber veriyor. Üç kafa dönüyor. Willa'nın gözleri açılıyor, Sam gülümsüyor ve Alec...

Kaşları kalktı. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Başımı sallıyorum. Bu gece izinliyim, Alec hafta sonu boyunca şehirde kalacak, planlanmış bir iş yok.

"Nereye gidiyorsun?" Willa'nın sesi mutlu, yüzü ıslıl ıslıl. "Erkek arkadaşın var mı?"

Bu beni kıkırdattı. "Hayır, yok. Kız kardeşimin stand-up gösterisine gidiyorum."

"Ayağa kalk," diye tekrarlıyor Sam. Babasınıninkine benzer bir kaş çatmayla arkasına yaslanır ama onunki bir şaşkınlıktır.

"Bir komedi gösterisi gibi. Sahnede olmak ve bir sürü fıkra anlatmak gibi" diye açıklıyorum.

Alec kanepeyi iter. "Oraya nasıl gideceksin?" "Metroya bineceğim."

"Bana söylemeliydin. Mac seni götürebilirdi." "Mac senin için çalışıyor," dedim ona. "Benim için değil."

Kaşları . "Komedi kulübü nerede?" "The Village."

"Ne?"

"Uzak değil," diyorum. Ben de doğma büyüme New Yorkluyum, tıpkı onun gibi. Ama sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki metroya ondan çok daha fazla binmişimdir.

"Bana eve taksiyle döneceğini söyle," diyor. Sesi kısık ama içinde açık bir talep var.

Gözlerimi devirmek istiyorum. "Olabilir. Ne kadar geç bağlı."

"Taksiye biniyorsun," diyor. "Paranı ödeyeceğim."

"İşverenim olarak mı konuşuyorsun?" Sesim son kelimedede alaycı bir tonda çıkıyor.

Çenesi gerildi ve gözlerinde bir ateş parladı. Belki de ona daha önce böyle karşılık vermemiştim. Ama öpüşmemizin üzerinden bir hafta geçti, o ayrılıp ofisine gittiğinden beri ve ben sürekli gergin hissetmekten yoruldum. Eve gelmesini beklemekten, odaya girdiğinde heyecanımı gizlemekten. Bu beni yıprattı.

"Evet," diyor sıranırcasına.

"Öyle." "Tamam o zaman.

Taksiye bineceğim."

Rahat bir nefes almıyor. Hiç nefes almıyor. Sadece kızgın bir bakışla dudaklarıma bakıyor ve nasıl hissettiğini biliyorum, çünkü ben de hissediyorum.

Hızlı adımlarla çıkıyorum ve ön kapı ağır bir tıkırtıyla arkamdan kapanıyor.

Metro yolculuğu uzun sürüyor. Diğer uca vardığımda hava da pek iyi değil, tepemde kara bulutlar dolaşüyor ve iyi ki şemsiye getirmişim diyorum. Annemin çocukken isyan ettiğim birçok kuralından biri. Artık evden asla şemsiyesiz çıkmıyorum.

Elimizden gelenin en iyisini yapmamaya çalışsak bile ebeveynlerimize benzememiz ne kadar da komik.

Yarı kalabalık komedi kulübüne vardığımda Elena'yı hiçbir yerde bulamıyorum. Kapının dışında neon martini bardağı tabelası ve dünyanın en az popüler kokteyli olması gereken Bloody Mary'lerde iki alana bir bedava kampanyası var.

"Sence çok fazla kereviz mi sipariş ettiler?" Sebastian sordu. Ben geldiğimde o zaten buradaydı, artık o kadar da küçük olmayan sevimli kardeşim. Saçları gözlerinin üzerinden sarkacak kadar uzun ve o kıkırdarken ben saçlarını tarıyorum.

"Belki," diyorum. "Paradan tasarruf etmekten yanayım ama bir alana bir bedava alamayacağız."

Bize sahneye yakın bir masa ayarlamıştı. Açık mikrofon bölümünde sahneye çıkmaları için arkadaşlarını kışkırtan bir grup kabadayı üniversite öğrencisinin etrafından dolanarak bize bira getirdim.

"Ellie nerede?" Ben soruyorum.

Seb tuvaletlere doğru başını sallıyor.

"Hazırlanıyorum." "Gergin misin?"

"Oldukça yüksek," diyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Parmaklarındaki koleksiyona yeni bir gümüş yüzük eklemiş. "Ama onu öldürecek."

Başımı sallıyorum ve kalabalığa bakıyorum. Burada bulunduğum on beş dakika içinde daha fazla insan alanı doldurdu. "Bu gece ev dolu olabilir."

"Evet, ama bundan ona bahsetme," diyor Seb sırtarak. "Yani zengin patronun bu gece sana izin mi verdi?"

"Ne? O bir pislik değil. Ve bir sürü boş akşamım var."

Seb gözlerini deviriyor. "Mesajlarında pek de öyle bir hava vermiyorsun. Görünüşe göre seni oldukça meşgul tutuyor. Çocuklar ne kadar kötü? Söyle bana," diyor bariz bir zevkle. "Ne kadar şımarıklar?"

Cevap vermek için ağızımı açıyorum ama o devam ediyor. "Bir ile on arasında bir ölçekte, bir Oliver Twist ve on sabah ıstakozlarının çok pişmiş olduğunu haykırmaktır."

Kıkırdıyorum. "İstakoz yok. Çok meşgulüm ama çok şımarık çocuklar değiller. Patronum sadece çok çalışıyor."

"Tamam, tamam. Yani o sadece basit bir halk adamı. Bizden biri, ama bir şoförü ve çatı katı dairesi var." Seb bira bardağını kaldırıp serçe parmağını uzatıyor. "Belki de zenginleri vergilendirme yanlısıdır, birçok zenginin yaptığı gibi, aslında bu sadece 'zenginleri yiyin' protestolarını savuşturmak için bir savunma mekanizmasıdır?"

Başımı sallıyorum. "Yine Ellie'nin materyallerini mi yazıyorsun?" "Tabii ki yazmıyorum. Ama stand-up da yapabilirim, değil mi?"

"Harika olursun," diyorum.

Kız kardeşim de bize katılıyor ve neyse ki Alec hakkındaki tartışma kesiliyor. Kardeşimin şakasını anlıyorum. Connovan'lardan tamamen farklı bir dünyadan geliyoruz. Aynı şehir. Farklı evrenler. Birkaç yıl önce ben de benzer şakalar yapardım.

Ellie boş sandalyeye uzanıyor. Küt kesilmiş siyah saçları biraz dağınık, havalı bir şekilde kabarmış. Septum yüzüğü ve üzerinde eski bir pop grubunun baskısı olan bir tişört giyiyor. Sanırım ironik bir şekilde giyiyor ama Elena'da bunu anlamak her zaman kolay olmuyor.

"Burada olmana çok sevindim," diyor saf bir içtenlikle ve Seb'in yarı sarhoş birasını kapıyor. Adam dehşet içinde bakarken o birayı içiyor.

"Elena," sızlanıyor, sesi ağır yaralanmış gibi çıkıyor.

"Benim senden daha çok ihtiyacım var," diyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana bakıyor. Gözleri babaminkilere benziyor, badem şeklinde ve kahverengiden çok yeşil. "Bunu nasıl *yaptın*? Yıllardır her gece?"

"Gösteri mi?"

"Evet," diyor. "Setimin içini dışını biliyorum ama yine de kusacakmışım gibi hissediyorum."

Ona gülümsüyorum. "Yine de yapıyorsun... Bu duyguyla yaşıyorsun çünkü sahneye çıkmaktan başka yapmak istediğin bir şey yok. Sahne korkusu yaşamak anlamına gelse bile."

"Sen delisin."

Seb çarpık bir gülümsemeyle, "Bunu hep biliyorduk," diyor. "Tanıdığım tek kişi, sen sabah yedide antrenman yapmakta ısrar ettiğinde ailesinin onu uyutmaya çalıştıydı."

"Cumartesi günleri," diyor Ellie. "Tanrım, senden nefret etmeyi kolaylaştırıyorsun."

Bu beni güldürüyor. İkiisiyle de takılmayı ve her zaman nasıl yapacaklarını bildikleri nazik -ve bazen o kadar da nazik olmayan- azarlamaları özlemişim. "Harika olacaksın," diyorum. "Ve eğer başaramazsan... bunu da atlatacaksın. Bazen başarısız olmak sorun değil."

"İroniyi duyuyorsun, değil mi?" Ellie gülümsemesi genişleyerek soruyor. Böyle anlarda Seb'le birbirlerine o kadar benziyorlar ki, neredeyse her açıdan farklı olsalar da. "Başarısızlığı hiçbir zaman kabullenmedin."

Kadehimi kaldırıyorum. "Belki de öğrenmekle bir sorunum yoktur."

"Belki de uygulayamayacağın tavsiyeler vermekte bir sakınca görmüyorsundur," diyor ama Seb'in boş bira bardağını benimkine değdiriyor. Sözlerinde sadece yumuşak bir ısıklık var ve beni tanıyan biri varsa o da bu ikisi. Baleye akıttığım teri, kanı ve gözyaşını gördüler.

Oturdıkları performansların sayısı. Eğer komedi hayalinin peşinden gitmeye devam ederse, Elena'ya ömür boyu koltukta oturmayı borçluyum.

Açık mikrofon seansından sonra devam ediyor. Seb sandalyesini benimkine yaklaştırıyor ve Elena'nın sahneye çıkışını nefesimizi tutarak izliyoruz.

Zahmetsizce havalı görünüyor, küçük kardeşim. Bol kargo pantolonları ve dar bir tişört, doksanların şu anda çok popüler olan androjen modasına bir selam. O asla normları takip etmedi. Biz üç küçük çocukken, doldurulmaya hazır boş sayfalarken ailemizin bizim için planladığı her şeye karşı çıktı. Babamız onun üniversite yerine komediye olan tutkusunu anlamıyor ama Elena bir kez bile bunun onu yıldırmasına izin vermedi.

Yanımda, Sebastian daha yakına eğiliyor. "On dolarına bahse girerim ki evi yıkar."

"Yirmi dolara bütün bloğu aşağı indirir" diyorum.

Getiriyor.

İnsanı ürkütecek kadar komik biri. Alaycı, biraz kuru ve ciddi ve kulüpteki rengarenk insan grubunu etkiliyor. Kendisiyle, New York'ta kuir bir genç kadın olarak flört etmekle ve meydan okumayı sevdiği normlarla ilgili şakalar yapıyor. Sonunda, kükreyen bir alkış ve arkadaki birinden kurt ışığı alıyor.

"Keşke annemle babam da bunu görebilseydi," diye fısıldıyorum Seb'e. Hafifçe destekliyorlar, ama bu "*Gerçekten emin misin?*" tarzında bir sorgulama. İkisinin de bunun bir evre olduğunu düşündüklerinden eminim.

"Elena muhtemelen bilmiyordur," diye mırıldanıyor, "vibratörlerle ilgili şakayı düşünürsen."

Kıkırdıyorum. "İyi noktaya değindin."

Geçmişte kaldığımdan daha uzun kalıyorum. Üçüncü biramı içtiğimde iki kardeşim de çok sevinmiş görünüyor.

"Sen kimsin?" diye soruyor Seb bir noktada, gözleri mizahla parlıyor, "ve ablamıza ne yaptın?"

Sıcak ve mutlu hissediyorum ve onları özledim. Birlikte takılmamızı özledim. Yetişkin olarak. Ne zaman bu insanlar oldular? Hâlâ genç yetişkinler ama büyümüşler. Artık ergen değiller.

Kendi hayallerimin peşinde koşarken bazı şeyleri kaçırdığımı hep biliyordum. Haftadan haftaya, yıldan yıla bu bedel bana değişirmiş gibi geldi. Ama belki de ne kadar yüksek olduğunu hiç fark etmemiştim.

"İzinde," diyorum ve bira bardağımı kadeh kaldırmak için kaldırıyorum. "Bakalım geri dönecek mi?"

Komedi kulübünden ayrıldığımızda geç olmuştu. Alec'in bana söylediği gibi bir taksi tuttum. *Emretti*. Çok otoriter. Bunu hep biliyordum, sadece Connie'nin anlattıklarından değil. Onunla yaşadığım her etkileşim bunu açıkça ortaya koyuyordu. Ondan güç ve kontrol kokusu yayılıyordu. Doğrudan ona bağlı kaç çalışan olduğunu merak ediyorum.

Ben de onlardan biriyim.

Şehir, arabanın penceresinin önünden geçiyor; ışıklar, parti müdavimleri ve kapalı dükkânlardan oluşan bir bulanıklık. Yukarı Doğu Yakası'na, New York'un bir şekilde evim haline gelen bölgesine doğru geri dönüyorum.

Taksi son derece pahalı ve ben arabanın güvenliğinden şemsiyemi açıyorum. Daha önce karanlığıyla tehdit eden bulutlar şimdi patladı ve New York'u yağmurla ıslatıyor.

Alec'in binası karanlık. Saat gece yarısını geçmiş ve etrafta bir tek gece kapıcısı var. Altın işlemeli asansörle çatı katına çıkıyorum.

Kardeşlerim asla anlamazdı, sanırım. Onun dünyasını. Nasıl işlediğini, *neden işlediğini*. Çocukların şımarık olmadığını. Belki maddi olarak, ama zaman ve ilgiyle değil. Alec. Alec'i ya da onu bu şekilde çalıştıran şeyi asla anlayamazlar. Böyle davranmasını.

Belki ben de bilmiyorum. Ama belki de istiyordumdur.

Connovan çatı katının ön kapısını olabildiğince sessizce açıyorum. Fuaye karanlık ve sessiz; topuklarımın parkeye çarpıp keskin sesler çıkarmasını engellemek için ayaklarımın ucuna basarak yürüyorum.

Parmak uçlarımda oturma odasından geçip koridora dönüyorum. "Sonunda eve gelebildim," diyor bir ses.

Bu beni ürkütüyor. Topuklarım bir *gümbürtüyle* yere düşüyor ve Alec'le yüzleşmek için dönüyorum. Kanepeden kalktı. Elleri lacivert pantolonunun ceplerinde, gri tişörtü geniş göğsüne doğru uzanıyor.

Ve kızgın görünüyor.

Chapter 18

abel

Ama yüzündeki öfke, gözlerinin vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinmesine engel olmuyor, sadece endişeden ibaret olamayacak kadar uzun. Biçiminde bir gerginlik var. Arkasında, sehpanın üzerinde bir bardak kehribar rengi içecek duruyor.

Televizyon açık değil.

"Sokağa çıkma yasağım olduğunu bilmiyordum," diyorum. Damarlarımda geçen haftanın kızgınlığıyla birlikte sıvı cesaret yanıyor. *Bazen* sizi geri isteyen birini istemek sinir bozuculuğun tanımıdır.

Bir nefes üflüyor. "."

"Yine de uyanıksın," diyorum. "Beni mi bekliyordun?"

Hemen cevap vermiyor ve bir heyecan kaplıyor. O .

Gerçekten de öyle. "Eve sağ salım döndüğünden emin olmak istedim," diyor. "Hayatım boyunca New York'ta yaşadım. Tıpkı senin gibi."

Kaşlarını çattı. "O zaman işlerin bir tersine dönebileceğini biliyorsun." "Bana mesaj atabilirdin," diyorum. "Eğer endişelendiysen."

Gözleri kısılıyor ve bunu söylemeyeceğini biliyorum. İtiraf etmeyecek. Belki de mesaj atmak çok fazla teslimiyet olurdu -duygularına, endişelerine. Savaşın gözlerine yansıdığını görebiliyorum.

"Taksiye mi bindin?" diye soruyor.

"Evet. Taksiye bindim." Paltomu silkip çıkardım ve bir koltuğun arkasına attım. Sonra onun bakışlarını kendi bakışlarımla karşılıyorum.

Orada, onun oturma odasında, sessizlik içinde duruyoruz. Aralarında dans eden gerilimin farkında olan ama bunu harekete geçirmeyen iki insan.

"Isabel," diye mırıldandı. "Bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi?"

"Sanki sen de beni istiyorsun. Sanki bu senin için sorun değilmiş gibi."

"Ya biliyorsam ve öyleysem?" diye soruyorum. Kalbim dörtmala koşuyor.

Beni de istiyor, o

dedi

Alec başını yavaşça sallıyor ama gözleri dalgalanmıyor. "Bana ne

hissetmem gerektiğini söyleme."

Ol." Gözleri parlıyor. "Senin için en olduğunda bile mi?"

"Hayır," dedim. O üç bira ve çarpan kalbim beni

Cesur. "O zaman bile değil. Alec... Neden hâlâ ayaktasın?" "Nedenini biliyorsun," diyor.

Karnım geriliyor. *Evet, öyle.*

"Belki de sadece senin söylediğini duymak istiyordumdur."

Aramızdaki sessizliğin yoğunlaştığı birkaç tatlı, gergin saniye var. Ne yapacağını ya da söyleyeceğini, çok mu ileri gittiğimi ya da yeterince ileri gitmediğimi bilmediğim zamanlar.

Alec'in elleri iki yanında yumruk oluyor ve omuzları sanki içsel bir savaş veriyormuş gibi inip kalkıyor. Ama bir saniye sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Elini çenemin altından geçiriyor ve başımı hafifçe yukarı kaldırıyor.

"Olması gerekenden daha fazla önemsiyorum."

Kelimeler okşar gibi.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor, hayal kırıklığıyla ağırlaşan yavaş, küçük bir hareket. Başını eğiyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor.

"Bilmiyorum, Isabel." İnliyor ve sesi sanki ruhundan kopup gelmiş gibi çıkıyor. "Bilmiyorum amına koyayım."

Öpücük ilk başta yavaştı. Tadı alkolün yakıcılığı gibi ve vücudunun uzunluğuna doğru eğiliyorum. Doğru düzgün öğrenmek istiyorum. Benimkine bastırıldığını hissetmek, bana karşı. Üstümde.

"Tatlım," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Bu kelime omurgamdan aşağı bir sıcaklık titremesi gönderiyor. "Bana durmamı söyle."

Elimi saçlarının arasına sokuyorum. "Hayır."

İnliyor ve çenemi, boynumu öpüyor, eli daha iyi erişebilmek için başımı eğiyor. Dudakları narin tenimde ve diğer eli belime doğru kayıyor.

Öpücük haşıyor.

Kollarının arasında eriyorum, etrafımda hissettiklerine bayılıyorum. Vücudu sarhoş edici. Uzun ve güçlü, ama bu güç geçmişte tanıdığım dansçıların yontulmuş kaslarından ziyade yaşanmış bir hayattan, deneyimlerden, acılardan ve zaferlerden gelen bir güç.

Ve sonra başladığı gibi aniden bitti. Alec bir adım geri çekildi ve sanki en kötü kâbusu canlanmış gibi bana baktı.

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Hayır. Bunu sana yapamam."

Dönüyor ve uzaklaşıyor. Ama yatak odasına doğru değil. Hayır, teras kapısına doğru yürüyor ve kapıyı açıyor. Yağmur terasa vuruyor, gökler serbest kalıyor ama o fırtınaya doğru adım atıyor.

"Alec," dedim. "Alec!"

Avlunun ortasında durdu. Gözleri kapalı, su yüzünden aşağı süzülüyor.

"Aklından ne geçiyor senin?"

Ama cevap yok. Şehir onun etrafında parıldıyor ve uzaktan bir siren sesi duyabiliyorum. Dışarıya, yağmura doğru yürüyorum ve kolunu tutuyorum.

Bana bakıyor, gözleri büyüyor. Sanki onu buraya kadar takip ettiğime inanmıyor. Dudaklarım hala öpücüğünden yanıyor ve kızgın, sinirli ve çakırkeyifim.

Bunu sana yapamam, demişti. *Benim* söz hakkım yok mu?

"Ya sana kendini tutmayı bırakmanı söyleseydim?" Bileğindeki elim sıkılaşıyor. "İstediğin şeyi inkar etmeyi bırakmanı."

Gözleri neredeyse siyah görünüyor. "Bunu yapmamı istemiyorsun." "Bana ne istediğimi söyleme," diyorum.

"Çünkü ben seni istiyorum."

Alec'in çenesi sanki duymak istediği şey bu değilmiş gibi sıkılır. Ama sonra kaşları iner ve çenesi düşer. "Emin misin?"

Bir açıklama. Soru değil.

Ama yine de başımı sallıyorum.

Yüzünden akan yağmur onu bir yabancı gibi gösteriyor. Hem tanıdığım biri, hem de tamamen yeni biri. Belki de bu onun gerçek başka bir yönüdür. Kontrolün tamamen elinde olmadığı adam.

İçi yanan adam.

Avlu kapısını çekiştirerek açıyor ve ikimizi de içeri çekiyor. "Üşümüştün," diye mırıldanıyor ve kollarını belime doluyor. Kolları kalçalarımın kadar iniyor ve beni kaldırıyor. Beni oturma odasından geçirip sadece çocuklarıyla gittiğim yatak odasına götürüyor.

Kapıyı itip kapatıyor. Serbest eliyle kilitliyor ve bu ses, mahremiyet vaadi, içimde sıcak bir okşama gibi dolaşüyor.

Beni öpüyor. Sıcak, istikrarlı, kararlı öpücükler, ta ki kıyafetlerimin ıslaklığını ya da tenime yapışan saçlarımı artık hissetmeyene kadar.

Ama yapabilir. Parmakları saçlarımın üzerinde geziniyor ve kaşlarını çatarak geri çekiyor. "Islanmışsın."

Bu beni kıkırdattı. "Evet. *Birisi* yağmura çıkmaya karar verdi."

Beni büyük banyosuna taşıyor ve mermer tezgahın üzerine bırakıyor. Bir saniye sonra ellerime bir havlu tutuşturuyor. Ama aynı zamanda beni öpüyor, dudakları dudaklarımda, sanki başladığı için duramıyormuş gibi. Öpücük de yavaş. Lezzetli bir şekilde yavaş. Başka bir şey düşünmek zor.

Havlu yere düşüyor.

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor. "Kurulan tatlım."

"Islak olmayı seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Kısa bir duraklama oluyor ve sonra gülümsemesini yanağımın hissediyorum. Elleri kalçalarımın gömülüyor. "Belki de kontrol etmeliyim," diyor.

Eli kalçamın üzerinde, yüksek belli kot pantolonumun fermuarına kadar kayıyor. Fermuarın aşağı çekilme sesi banyoda yankılanıyor. Bir sonraki nefeste, parmaklarının karnımın alt kısmındaki deriye sürtündüğünü hissediyorum.

Ağzı kulağımın yanında. "Konuş benimle."

Ellerimi boynuna doluyorum ve kendimi tezgâhtan kaldırıyorum. Kendi sesim bir fısıltı. "Kotumu indirir misin?"

Alec boynuma doğru iniyor. Elleri bel bandını kavırıyor ve çekiştirerek kot pantolonu dizlerime kadar indiriyor. Beni yerimde kilitliyorlar ve o bacaklarımın arasında, eli külotumun pamuğunu okşuyor.

Alnı benimkine dayanıyor ve hangimizin daha ağır nefes aldığından emin değilim. Bana bakıyor.

Elini *üzerime* koydu.

Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve sonra parmakları külotumun kenarını buluyor. Zayıf parmaklarıyla külotumu kenara çekiyor ve tenimin tenime değdiği ilk anda nefesim kesiliyor.

İnliyor. "Sikeyim. ." "Sana söylemiştim," diye mırıldandım.

"Mm-hmm." Hassas tenimin üzerinde gezinen parmaklarına bakıyor. "Isabel... seni tatmama izin ver."

Nefeslerim hızlı geliyor. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. *Evet, öyle.* Ama aynı zamanda bana tutunurken bunu yapmaya devam etmesini istiyorum. Geçmişte üzerime inen erkeklerin yaptığı gibi değil ve bu, beni böyle tutması... inanılmaz.

"Tatlım, sana oral seks yapmam *lazım*," diyor. Sözlerinin arasında acı var. Parmakları aşağı yukarı inip kalkıyor ve doğru düşünmemi zorlaştırıyor. Sinir uçlarım açığa çıkmış gibi hissediyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Alec doğrudan konuya girmiyor. Uzun birkaç saniye boyunca cevabımı kabul etmiyor bile, parmakları hareket etmeye devam ediyor, şeklime alışıyor.

Uzun zamandır dokunulmamıştım.

Beni öpüyor ve sonra dudaklarıma karşı mırıldanıyor. "Tanrıya şükür."

Parmakları alay etmekten başka bir şey yapmıyor. Dokunmak. Okşuyor. Daire çizmek yok, girmek yok ve belki de bu iyi bir şey, belki de vücudum daha fazlası için hazır hissetse bile bu bir ön sevişme. Beklediğimden çok daha hızlı.

Köprücük kemiğimi öpüyor. Göğsümü. Banyo zemininde dizlerinin üzerine çöküyor ve sonra hareket etmeyi tamamen kesiyor. Gözleri bacaklarımın arasındaki noktaya kilitleniyor, külotum hala yana çekili.

Kendimi çıplak hissediyorum.

"Sen mükemmelsin," diyor. Sesi boğuk ve kalçalarımı okşayan, beni kot pantolonumun kafesine doğru genişleten elleri sert. "O kadar mükemmel ki bakmak bile acı veriyor. Sen buraya taşındığından beri acı çekiyorum ama bu acıyı hiçbir şey için durdurmazdım."

Nefes alamıyorum.

Elimi saçlarına gömüyorum ve kelimelerin üzerimden, akıp gitmesine, dokunuşuyla aynı şeyleri yapmasına izin veriyorum.

Külotumun kumaşını kavramadan önce dizimin iç kısmını öpüyor. "Kendini tekrar kaldır."

Yapıyorum ve birkaç saniye sonra tamamen çıplak kalıyorum. Hala üstümü, botlarımı ve kot pantolonumu giyiyorum... sonuncusu artık baldırlarıma kadar inmiş olsa bile.

Alec bir elini karnımın alt kısmına bastırıyor ve eğiliyor. Dudaklarının sıcak tenime ilk dokunuşu iç çekmeme neden oluyor. *Oh*. Alaycı ve ısrarcı ve dudaklarını parmaklarını kullandığı gibi kullanıyor. Beni tanımak için.

Kalın saçlarına, güçlü alnına, kapalı gözlerine bakıyorum... kafası kalçalarımın arasında. Bu görüntü içimde başka bir ihtiyaç nabzı attırıyor.

Alec'in bunu yaptığına inanamıyorum. Duyduğumun o olduğuna inanamıyorum, amıma karşı inlemeleri.

"Mükemmelsin," diye mırıldanıyor. Dili de harekete katılıyor ve ben rahatlamaya çalışarak aynaya yaslanıyorum. *Vay*. Daha önce olduğundan çok daha farklı hissettiriyor. Klitorisime karşı sıcak ve acımasız ve yalamaların arasında, beni ağzında istiyormuş gibi küçük emme hareketleri yapıyor. "Çok mükemmel. Böyle olacağını hep biliyordum."

Gözlerimi kapatıyorum ve vücudumda cızırtılı zevke teslim oluyorum.

"Bunu mu düşünüyordun?" Soruyorum. Nefes nefese geliyor.

Sol eli karnımın alt kısmına bastırarak beni geriye yaslanmaya ve ona daha iyi erişim sağlamaya zorluyor. "Evet," diyor. Dudaklarını klitorisimin etrafına kilitliyor ve oh. *Vay canına*. Bu iyi, bu iyi, belki de bunu yapmaya devam ederse boşalabileceğim kadar iyi ve bu beni kontrolden çıkmış hissettiriyor.

Ayrıca kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor.

"İsa," diyor, ailemin bana her zaman taktığı lakabı kullanarak. Sam'in son zamanlarda kullanmaya başladığı lakabı. Ama Alec'in sesi boğuk, sıcak nefesi şişmiş bedenimin üzerinde geziniyor. "Bana neyi sevdiğini söyle."

"Um, bu."

Parmakları iç uyluğumu okşuyor ve ağzı hızlanıyor. Bir inilti duyuldu. "Parmaklarını aynı anda içeriye sokacak mısınız?" diye soruyor ve derin, tanıdık sesinin bana sorduğu bir şey yanaklarımda şiddetli bir kızarıklık yaratıyor.

Daha önce seks yaptım. Tabii ki yaptım. Hatta *sürekli olarak*. Gerçi bu sadece yirmili yaşlarımda başında bir erkek arkadaşım olduğu altı ay içindi.

Ama seks sırasında hiç böyle konuşmamıştık. Eylemlerimize asla söz vermedik, arzularımızı asla dile getirmedik. Her şey sinyalleri yorumlamak ve

iyi hissettiren, hoş giden ve performans gösteren şeyleri ima ediyordu ve *bu* güzeldi, çok güzeldi, ama *bu* hiç de güzel hissettirmiyor. *Bu* hoştan çok daha fazlasını hissettiriyor.

Alec bana bakıyor. Gözleri karanlık ve içlerinde yanan bir ateş var. "Tatlım, bana gelmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle. Bana neyi sevdiğini söyle."

Hızlı ve sık nefes alıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum. "Eğer yorulmuyorsan."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yorgun musun? O kadar yaşlı değilim, olsaydım bile bu am beni diriltirdi. Ne yapıyorsam onu yapacağım ama istediğin şey değişirse bana söyle."

"Mm-hmm. Evet," diyorum. Burada ışıklar açık ve bacaklarım açık şekilde otururken onun tam bacaklarımın arasına diz çöküp *sohbet* etmesi rahatsız edici. Onun bu sözleri söylediğini duymak bile midemdeki kasların kasılmasına neden oluyor.

Alec üst baldırımı öpüyor. Bacaklarımın arasındaki noktaya geri dönüyor ve bu sefer hayatındaki her şeye uyguladığı yoğunlukla. Saçlarını tekrar kavıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum, çünkü ne yaptığını biliyor, dilini oynatıyor ve büyük elleri kalçalarımın üzerinde yayılıyor, başparmakları yarığımın tepesine bastırıyor.

Bu çok fazla. Enerji derimin altında dolaşüyor ve bir şekilde serbest kalması gerekiyor, yoksa patlayacağım ya da belki de tam olarak ihtiyacım olan şey budur. Parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor. Tam onu itmek üzereyim çünkü orgazm içime doğru hızla ilerlerken bu çok fazla.

Nefesimi kesiyor. Kalçalarım yüzünün etrafında geriliyor ve o da beni yalayarak birkaç yumuşak öpücükle bitiriyor. Aynaya yığılıyorum.

"Bunun bilmiyordum," diye mırıldandım.

Sırıttıyor. Acaba bu onda gördüğüm ilk sırıtış mı diye merak ediyorum ve bu gülümseme onu muhteşem bir şekilde canlı gösteriyor. "Ben yaptım."

İç bacağıma tekrar öpüyor ve omuzlarını kavrayıp onu kendime çekmeye çalışıyorum. Ayağa kalkıyor ama bu beni öpmek için değil. Hayır, tezgahtan inmeme yardım ediyor ve avuçlarını kollarımda gezdiriyor.

Kalbim hala ışık hızında atıyor. Tamamen giyinik olması hiç adil değil. Daha fazlasını istiyorum. Çok kötü istiyorum. Ve çok yakın, o çok yakın. Çıplak tenini üzerimde hissetmek ve daha çok öpmek istiyorum.

Ellerim gömleğinin kumaşını kavırıyor. Öpüşmek için onu aşağı çekmeme izin verdi. Bir öpücük ikiye, iki öpücük dönüşüyor.

Banyo. Bana karşı sertleşiyor ve tüm vücudum o çıkıntıya ve *daha fazlası olma* ihtimaline odaklanıyor.

Ama başka bir şey yapmıyor. Sadece beni öpmeye devam ediyor, elleri belimde ve kıkımda, arada bir inliyor.

"Alec," dedim sonunda.

Alnını benimkine yaslıyor. Teni kızarmış. "Evet." Ona karşı kıpırdanıyorum. "Daha fazlası için hazırım."

"Daha fazla ne?"

Gözlerinde bir parça eğlence var ve ben de kendi gözlerimi ona dikiyorum. "Benimle yatmak istemiyor musun?" diye soruyorum.

Alec'in yarı boğuk kıkırdaması boğuk. Elimi bedenlerimizin arasına, sikinin sert uzunluğuna doğru çekiyor. Pantolonunun fermuarının arkasına sıkışmış olsa bile etkileyici.

"Ne istediğim çok açık," diyor hırıltılı bir sesle. "Seni olması gerekenden çok daha uzun süredir istiyorum ve hayal ettiğim şeyler... Isa, sana sahip olmalıyım. Eğer sahip olamazsam ölebilirim. Ama sen de bana aynı şeyi yüzün kızarmadan söyleyene kadar ölmeyeceğim."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Bana nelerden hoşlandığını söylemeni istiyorum." Eğildi, ağzı kulağımın yanında. "Sana nasıl dokunmamı istediğini. Nasıl becerilmekten hoşlandığını. Sözlerine ihtiyacım var tatlım ve bu gece onları duymadım."

"Bu hiç adil değil," diyorum. Sesim şokla yükseliyor.

Kıkırdıyor ve bir parmağını yanağımdan aşağı kaydırıyor. "Olmayabilir. Ama ben adil değilim ve hiçbir zaman da öyle olduğumu iddia etmedim. Ben titiz biriyim."

"Yine geri çekiliyorsun."

Bileğimi saran eli sıkılaşıyor, avucumu sanki bir kanıtmış gibi ereksiyonuna doğru düz bir şekilde çekiyor. "Hayır," diyor. "Sana bir görev veriyorum. Bir dahaki sefere bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını göstermeni istiyorum."

Gözlerim açıldı. "Ne?"

Elimi yukarı çekip göğsünde gezdirdikten sonra boynuna yaslıyor. Dudaklarının kenarında hınzır bir gülümseme dans ediyor. "Bunu zaten iki kez söyledin. Benimle seks hakkında konuşana kadar bunu yapmayacağız."

"Seks hakkında konuşabilirim."

"Yapabilir misin?" Başını eğiyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Hangi pozisyonları seviyorsun? Seni en çok ne boşaltır?"

Neredeyse bulanıklaşacak kadar yakın olan gözlerine bakıyorum ve zihnim bulanıklaşıyor. Pozisyonlar. Onunla birlikte. Sırtımdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve dilimin ucuna bir cevap geliyor, ama utanç verici cevap. Genelde seks sırasında boşalmam. Öncesinde, belki sonrasında, *bazen* de sırasında. Nadiren.

Beni öpüyor. Düşüncelerimi daha da raydan çıkarıyor ve kollarımı boynuna doluyorum. Ama başını çok erken kaldırdı.

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Beni bırakıyor ve ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanıyorum. Alec kot pantolonumu yukarı çekiyor ve ellerinde yüzündeki gergin çizgilerle çelişen bir yumuşaklık var. Pantolonunun kumaşından onu hâlâ seçebiliyorum. Kocaman ve gergin görünüyor.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Peki ya ben...?"

Soruda açık bir alay var. Sanki kelimeleri kullanmayacağımı, soruyu yeniden ifade etmeyeceğimi biliyor. Oraya gidemeyeceğimi.

Bakışlarını kendi bakışlarımla karşılıyorum ve midemde dönen sinirleri görmezden geliyorum. "Peki ya senin orgazmın?"

Bir elini çenesinde gezdiriyor ve bakışları daralıyor. "Sen buraya taşındığından beri her gece yaptığım şeyi yapacağım."

"Oh," diye nefes alıyorum. Onu görme arzusu içimi kaplıyor ve gözümde canlandırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Alec Connovan kontrolünü kaybediyor.

Alec Connovan kendini tatmin ediyor.

Bana bu arzuyu ve daha fazlasını görebiliyormuş gibi bakıyor ama sözüne sadık. Ben yüksek sesle söyleyene kadar, oraya gitmeyecek. Bu onun çizmesini hiç beklemediğim bir çizgi. Şimdiye kadar hiçbir zaman çok fazla "aktif" bir katılımcı olmam gerekmedi. Seks benim yaptığım ve başıma gelen bir şeydi ve ben bununla iyiydim. Sadece akışına bırakabilirdim.

Ama sadece Alec'le olmanın tadına baktım ve bundan daha fazlasını istediğimi biliyorum.

"Git," diyor ve başıyla yatak odasının kilitli kapısını işaret ediyor. "Yoksa kendi kurallarımı çiğnemek zorunda kalacağım."

Kapıya doğru geri çekildim. Odanın kapısında dururken işkence görmüş gibi görünüyordu. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, elleri iki yanında kenetlenmişti.

"Beni ," diyorum.

Aşağı uzanıyor, pantolonunun üzerinden kendini kavırıyor. Bu görüntü kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

"Her zaman yaparım," diyor.

Chapter 19

abel

Regis'in büyük oditoryumunda Willa'nın yanındayım. Bana her zaman olduğundan daha yakın duruyor, örgülü saçlarıyla çok sevimli görünüyor. Saçlarını yarım saat önce kızların soyunma odasında onun için yapmıştım.

Sahnede bir çocuk Beethoven'ın "Für Elise" sini oldukça iyi bir şekilde yorumluyor. Benim yapabileceğimden çok daha iyi.

"Sana mesaj attı mı?" diye soruyor.

Telefonuma tekrar bakıyorum ama Alec'ten yeni bir mesaj yok. "Hayır. Hâlâ trafikte sıkışmış olmalı."

Kaşları aşağıya doğru çekilmiş ve yüzünde yetişkinlere özgü bir hayal kırıklığı ifadesi var. Ama aynı zamanda gözlerinde başka bir şeyin kırıntısı da var. Kız üzgün.

Kalbim kırıldı.

"Burada olmayı çok istediğini biliyorum," diyorum. "Yönetmene sırayı değiştirip değiştiremeyeceğimizi sormamı ister misin? Böylece en son sen oynarsın?"

Başını sallıyor. "Notlara göre gidiyoruz. Değiştiremem." "Oh."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve korkunç bir an için alt dudaklarının titremeye başladığını görüyorum. Sahneye çıkmasına sadece birkaç dakika kaldı.

performans.

"Burada olmalı," diye mırıldanıyor.

O olmadığı sürece sahneye çıkmayacağına dair korkunç bir şüphem var.

Kahretsin. Onun yanına çömeliorum. "Hey," dedim. "Her şeyi

kaydedeceğim,

Bunu biliyorsun, değil mi? Baban gelemezse, yine de her şeyi görecek. Seninle, Sammy'yle ve Katja'yla birlikte televizyonda izleyebiliriz. Mac'i bile davet edebiliriz. Biraz patlamış mısır patlat."

Gözleri kısılmadan önce bir anlığına parlıyor. "Senin yüzünden," diyor. Sesinde keskin bir öfke var. "Onun burada olmaması *senin* suçun!"

İçimi çektim. "Üzgünüm ama öyle değil. Bu trafik."

Ve sanırım bu onun hatası. Kızgın ama tek kızgın olan o değil. Şimdiye kadar burada olmalıydı. Piyano resitalinin saatlerinin asistanına bildirildiğini üç kez kontrol etmişim. Willa bütün hafta bunun hakkında konuştu.

O biliyordu.

Ama hala burada değil.

Willa kollarını kavuşturmuş bir halde benden uzaklaşıyor ve ben ona sarılmak istiyorum. Güzel elbisesi, örgülü saçları ve öfkeli ifadesiyle çok küçük görünüyor.

Onu anlıyorum.

Benden duymak istemese de yine de söylemek zorundayım. "İyi şanslar," diyorum. "Oraya git ve sadece piyanoya odaklan. Kalabalığa değil. Elinden gelenin en iyisini yap ve bırak müzik seni alıp götürsün."

Belki bir çocuğa vereceğiniz tavsiye bu olmayabilir ama benim için yıllarca her gece işe yarayan şey buydu. Müziğe ve adımlara odaklanın.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Willa cevap vermiyor. Saniyeler sonra adı anons ediliyor ve küçük başını dik tutarak sahneye çıkıyor. Onu Sam'in yanında, abla olarak görmeye o kadar alışmışım ki, aslında ne kadar genç olduğunu unutmuşum.

Aceleyle sanatçıların aileleri için ayrılmış ön sıradaki koltuklara dönüyorum. Benimkinin yanında boş bir sandalye var. Ceketimi onun için saklayarak arkaya .

Ona tekrar mesaj attım. İlk sıra sağa. Willa'nın gösterisi şimdi başlıyor. Buraya gel.

Sonra kayıt tuşuna basıp Willa'yı

izliyorum. Yarısında geldi.

Başımı çevirip ona doğru bakmasam da bunun farkındayım. Kalın bir kalça benimkine bastırıyor ve onun kokusunu, yün paltosuna sinmiş kahve ve yağmur kokusunu alıyorum.

Willa piyano sehpasında dimdik oturuyor, konçertosunun yarısında. İyi çalıyor. Birkaç küçük tökezleme var, ama onları sadece o çalışırken dinlediğim için fark ediyorum. Diğer görevlilerin fark ettiğinden şüpheliyim.

Alec'in elinde bir buket gül var.

Öfkemin bir kısmı akıp gidiyor.

Willa seyirciler arasında babasını fark ettiğinde bu çok açıktı. Ön sıradaki bana ve sonra da babasına bakıyor ve yüzü aydınlanıyor. Dudaklarına kocaman bir gülümseme yayıldı.

Çevresel görüşümde Alec'in ona başını salladığını görüyorum.

Tanrım, bu çocuklar babalarının onayını o kadar çok istiyorlar ki. Bu benim için hiç bu kadar açık olmamıştı.

Ve bunu görmemesi beni hiç bu kadar kızdırmamıştı.

Gösteriden sonra, Willa merdivenlerden zıplayarak Alec'in yanına gelir. "Gelmişsin!"

"Geldim. Geç kaldığım için çok özür dilerim, tatlım." Kolunu ona doladı ve gülleri ona uzattı. "Çiçekler senin için."

Ona bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Çok eski bir gelenek," diyor. "Eminim Isabel de gösterilerden sonra bir sürü şey almıştır."

Babasına yeniden odaklanmadan önce bana kısa bir bakış attı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Gerçekten iyi oynadın. Çalışmalarının aldın" diyor.

İltifat onu sarıp sarmalıyor ve önceki kızgınlığının tüm izleri siliniyor. Işıl ışıl görünüyor.

Ama eve vardığımızda hala öfkeliydim. Öfke daha keskin bir şeye dönüştü. Ailem, katılımı imkânsız hale getirecek kadar sıradanlaşmadan önce performanslarımın her birinde vardı. Dördü birden, annem, babam, Elena ve Seb. Her zaman çiçek alacak paramız olmazdı ama annem her zaman en sevdiğim çikolatayı getirirdi. Ama Alec kızının resitaline geç kalmadan gelemezdi.

Katja, Willa'nın en sevdiği yemeği pişirdi. Çocuklar yıkandıktan sonra Alec onları yatırıyor. Alec'in evde olduğu geceler genelde iyi geçer.

Bunu yapmak için zaman. Sam önce, Willa sonra. Otuz dakika hikaye okuduktan sonra ışıklar sönecek.

Yatırımcılarla akşam yemeklerine ya da şirket etkinliklerine gitmediği sürece, ki oldukça sık gidiyor.

Çocuklarla işinin bitmesini beklerken ev sessiz. Kendime bir fincan çay yapıyorum ve büyük mutfak tezgahının yanında oturup çok sıcak sıvıyı yudumluyorum. Hayal kırıklığı rahatlamamı zorlaştırıyor. O iyi bir baba ama fark etmediği şeyler varmış gibi hissediyorum. Kabul etmediği fırsatlar.

Onu görmeden önce ayak seslerini duyuyorum, çocukların koridorundan içeri giriyor. Beni görünce durdu.

"Hey," diyor.

Kupamı yere bıraktım.

"Merhaba." "Günün iyi geçti mi?"

"Evet," diyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ama piyano resitali zorlayıcıydı."

Kaşlarını indirdi. "Nasıl yani?"

"Willa zamanında gelmediğin için çok üzgündü."

"Üzüldü mü?"

"Evet," diyorum. Kızgınlık hafif bile kalabilir ve onun üzgün ifadesini düşündüğümde sesim sertleşiyor. "Dünyadaki hiçbir dadı bir ebeveynin yerine geçemez."

Kendi ifadesi sertleşiyor, tüm açıklık yok oluyor. "Bunu biliyorum." "O zaman öyle davranmaya başlamalısın."

"Çalışıyorum," diyor. "Ve bunu onlar için yapıyorum."

"Evet, ama bunu bilmiyorlar ve hatırlamayacaklar da. Hatırlayacakları şey senin yokluğun olacak." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ama o kısmı anlayabiliyorum. Benim anlamadığım şey... Bak, Willa neden piyano çalmak zorunda?"

"Ne?"

"Neden piyano?" diye sordum. "Derslerini sevmiyor."

"Farkındayım." Sesi alçalıyor ve sallantılı bir bölgede olduğumu anlıyorum. "Ama daha sonra bundan keyif alacak. Bir beceri öğrenmek her zaman eğlenceli değildir. Muhtemelen bunu benden daha iyi biliyordur."

"İstiyorum ama ben bale öğrenmek istiyordum. O piyano öğrenmek istiyor mu?"

"Çalacak. Büyürken on dört yıl piyano çaldım," diyor. "Her zaman eğlenceli olmadığını biliyorum."

Kaşlarını kalktı. "Sen mi yaptın? Willa bunu biliyor mu?"

"Eskiden oynadığımı biliyor."

"O zaman ona *sen* öğret. En azından arada bir onunla pratik yap! Bunun neden eğlenceli olduğunu ve neden önemli olduğunu anlamasını sağla. Sizin ilginizi ve zamanınızı *çok* istiyor ve en çok da sizin onayınızı istiyor."

Alec'in gözleri kısılr. "Benim onayım," diye tekrarlıyor.

"Evet, iyi niyetlisiniz," diyorum. "Bunu biliyorum, bunu *gördüm* ama Contron'un ülkedeki en büyük kırk sekizinci şirketten kırk beşinci şirkete falan yükselmesine ihtiyaçları yok. Bunun yerine sizinle temel anılar oluşturmaları gerekiyor."

"Elli üçüncü," diye mırıldanıyor. Ama bir elini ensesinde , yüzü hâlâ sert çizgilerle kaplı.

"Haddimi aşmak istemem, zaten aştım da... ama Connie'den nasıl yetiştirildiğinizi dinledim. Her zaman iyi yetişmediğinizi biliyorum, en azından anneniz öldükten sonra. Babanızın yaptığını yapmamanız gerektiğini düşünüyorum."

Sadece bana bakıyor.

Arkama bakıyorum ve kovulmak üzere olduğumu biliyorum. Geçen gece aramızda olanlar bir daha asla olmayacak. Belki de bu yüzden bu kadar sinirliyim, çünkü sınırı çizdi ve bana üstesinden gelip gelemeyeceğimi bilmediğim bir görev verdi.

Tezgâha yaslanıyorum. "Bu . Söylemek istediğim tek şey buydu ve... duyması zor olabilir, anlıyorum."

Az bile söylemişsin.

Elini çenesinde gezdiriyor. Sıkıca kenetlenmiş. "Belli ki öfkeliyken benimle net bir şekilde iletişim kurmakta sorun yaşamıyorsun."

Kaşlarını kalkıyor. "Şu anda bunu *mu* düşünüyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Kötü bir baba olduğuma dair yorumlara daha kolay."

"Ben öyle demedim."

"Evet," diye mırıldandı. "Öyleydi. Bak, ben zaten yeterli olmadığımı biliyorum. Her yerde olamayacağımı, her şeyi yapamayacağımı ve herkesi mutlu edemeyeceğimi. Bu senin düşündüğün kadar büyük bir keşif değil."

"Kastettiğim bu değildi." Başımı sallıyorum, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Bunu ifade etmenin bir yolunu. "Senin de orada olmana ihtiyaçları var. Duygusal olarak mevcut. Willa'nın onu onaylamana ihtiyacı var-"

"Bir aydan biraz fazla bir süredir bizimle birliktesin," diyor. Sesi keskin, yüzü asık. "Onları tüm hayatları boyunca tanıdım."

"Bu yüzden dadıları sevmiyor!" Ben de diyorum ki. "Çünkü seni ondan uzaklaştırdığımızı düşünüyor."

"Bu çok saçma."

"Bu çocuk mantığı," diyorum. "Ve senin *çocukların* var, bu yüzden onların mantığı önemli."

Bana ters ters bakıyor. Ben de ona bakıyorum ve aramızdaki hava . Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ne ekleyeceğimi. Ve o da biliyor gibi görünmüyor.

Ama sonra gözlerinin etrafında bir şeyler yumuşuyor ve kızgın olmaktan çok yorgun görünüyor. "Sanki hiçbir zaman yeterince hissedemeyecekmişim gibi geliyor," diyor.

"Neye yetecek kadar?"

"Suçluluk duygusu." Bir elini yüzünde gezdiriyor ve sesi kuruyor. "Şu anda bu konuşmayı yapamam. Savaşırken olmaz-"

Bir kapı gıcırdayarak açıldı. Mutfağa küçük ayak sesleri geliyor ve ikimiz de eşiğe gelen Sam'e dönüyoruz. Süper kahraman pijamalarını giymiş.

İşığa göz kırpmıyor. "Baba?"

Alec'in yüzü kararıyor, görmeye alışık olduğum soğukkanlı ifadesine geri dönüyor. "Buradayım," diyor ve en küçük çocuğunu kucağına almak için eğiliyor. "Ne oldu?"

Sam başını sadece çocukların yapabileceği bir sarkıklıkla Alec'in omzuna yaslıyor. "Bu gece senin yatağında uyuyabilir miyim?"

"Evet. Gel, gidelim."

Başka bir şey söylemeden koridorda geri çekildiler. Sam'in beni gördüğünden bile emin değilim, Alec de arkasını dönmedi.

Kalp atışlarımın sakinleşmesi uzun zaman alıyor.

Chapter 20

abel

Spor yapmak genellikle beni kurtarır. Vücudun hareket etmesini sağlayarak zihni sakinleştirir ve aşırı düşünme halimi durdurur. Ama bugün öyle olmuyor.

Sırt üstü uzanıp kalça köprüsü yapıyorum ve tavandaki gömme ışıklara bakıyorum. Alec'in evindeki spor salonu...

Etkileyici demek yetersiz kalır.

Buradaki her ekipman son teknoloji ürünüdür. Ağırlık seçimi kusursuz. Klima rakipsizdir.

Bunu daha önce kullanmalıydım.

Alec'in ısrar ettiği fizyoterapist, kalçamın etrafındaki kasları güçlendirmek için bana bir rehabilitasyon programı hazırlamıştı. *Yoğun hareketler yok. Bale yok.*

Beş ila altı ay.

Şaşırtıcı değildi. Bunu zaten haftalardır, aylardır biliyordum, bu yüzden ilanı yüksek sesle duymak bu sefer o kadar acıtmadı çünkü kaybetmekten korktuğum şey zaten gerçekleşmişti.

Çam reçinesi kokusunu ve tozlu dans stüdyolarını özlüyorum. Alkış seslerini ve orkestrayı özlüyorum. Sahnede koordineli hareketler, akan su gibi, dalgalanıyor ve çarpıyor. Bir dansın ardından gelen adrenalini özlüyorum.

Performans bittiğinde, tüm dansçılar nefes nefese ve bir gece daha bitmiş olmanın sersemliğiyle soyunma odalarına yığılırlar.

Yaptığım işte iyi olduğumu hissetmeyi özlüyorum.

Daha iyisini yapmak için kendimi zorlamayı özlüyorum.

Beş ya da altı ay. Belki geri dönebilirim. New York Bale Topluluğu'na değil. Bu rüya umut etmek için çok tehlikeli. Ama belki başka bir topluluğa. Belki... Hala umut var. Zayıf, ince bir iplik, ama orada. *Bu* işi sonsuza dek yapamam. Ve dün gece olanlara bakılırsa, bu işi çok uzun süre yapamayabilirim.

Uyumak zor olmuştu. Kendi sözlerimi tekrar ettim ve kulağa ne kadar sert geldiklerini duydum ama yine de... büyük bir parçam onlardan pişmanlık duymuyordu. Zor bir durumda olduğumu anlıyorum. Şirket onun için önemli. Ama bu, çocuklarının duygularını daha sık kabul edemeyeceği anlamına gelmiyor.

Ve adil olmak gerekirse, Alec ve Connie'nin sahip olduğu servet... çalışmak *zorunda değil*. Zorunluluğu anlıyorum ama bu bir zorunluluk değil. Çocukları da yakında bunu öğrenecek.

Etrafında en son ne zaman biri konuştu bilmiyorum. Ona olumlu olmayan bir şey söylediğinde ya da hayatının etrafına özenle ördüğü duvarlara tecavüz ettiğinde.

Bunun onun hoş göreceği bir şey olmadığına dair şüphelerim var.

Yan dönüyorum ve bir direnç bandı kullanarak bacak kaldırma hareketine başlıyorum. Hareket nefes almak kadar tanıdık. Eski bir öğretmenim bize bu hareketi kaslarımız titreyerek yere yığılana kadar yaptırırdı. Duran ilk kişi her zaman cezalandırılırdı.

O öğretmen pek sevilen biri değildi.

Eğer öğretmenlik yapacak olsaydım... bunu nasıl yapardım? Çünkü Alec haklıydı. Bir beceri öğrenmek her zaman eğlenceli değildir, ama bunu yapmamızın nedeni bu değildir. Hayatta peşinden koştuğumuz tek şey kısa süreli dopamin vuruşlarıysa, asla kayda değer bir şey başaramayız. Ama bir yerlerde bir orta yol olmalı.

Spor salonunun kapısı açılıyor.

İrkiliyorum, bacağım iniyor. Bu Alec.

Antrenman şortu ve tişört giymiş. Omzuna asılı bir havlu ve sol kulağında bir kulaklık var. Daha önce hiç görmediğim kadar çok şeyi var. Güçlü, kalın ön kollar ve pazular. Uzun bacaklar ve kaslı baldırlar.

Beni görünce yüz ifadesi gerginleşti. Kulaklığını  ıkardı. "Hey."

Ayağa kalktım.

"Merhaba." "Ben de katılabilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Burası senin spor salonun," diyorum.

Başını sallıyor. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama onun yerine koşu bandına yöneliyor. Koşu bandını a tı. Onu tam karşıma koyuyor ve ben ellerimle ya da ayaklarımla ne yapacağımı bilemiyorum. Arkama yaslanıp yaptığım egzersize çalışıyorum ama odada Alec'ten başka bir şey düşünmek çok zor.

Hızlı adımlarla yürümeye başlar.

Teknik olarak daha fazla tekrarım ve tamamlamam gereken üç egzersiz daha var ama antrenmanımın verdiği huzur bir anda yok oluyor. Bunun yerine su şişemi alıp uzun bir yudum alıyorum.

Kollarımın ve bacaklarımla çıplak derisi karıncalanıyor. Beni mi izliyor? Doğru olup olmadığını görmek için bakmaya cesaret edemiyorum.

"D n kayıt yapmışsın," diyor. "Willa'nın performansını."

Başımı sallıyorum, sonra yine de ona bakıyorum. "Evet. Bugün daha sonra sana gönderirim." Beni izliyor. "Trafik yüzünden geç kaldım."

"Evet, anlıyorum" diyorum.

"Ama bu bir mazeret değil. Burası New York. Her zaman trafik vardır ve bunu da hesaba katmalıydım."

Gözlerim büyüdü. "Evet, o... evet."

"Willa'nın benim onayımı almak istemesiyle ilgili söylediklerin. Gerçekten bunu mu demek istedin?"

Tekrar başımı salladım. "Tanrım, evet. Seni çok seviyor. Seni putlaştırıyor, gerçekten."

Bununla ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyor. Ama o da gözlerini benden kaçırmıyor ve bu sakın yüz ifadesinde küçük bir çatlak var.

"Büyük değişiklikler yapmana gerek yok," diyorum. "Sen harika bir babasın. Ama... belki birkaç temel anı daha. Bazen onunla piyano  alış. *Seni*  alarken izlemesine izin ver. Disneyland'e bir gezi yapın, onlarla gurur duyduğunuzu ve onları sevdiğinizi söyleyin. Bunun gibi birkaç şey yap... ve onlar altın olacaklar. Harika  ocuklarınız var."

Uzaklara, dairesinin penceresinden dışarı bakıyor. Yeni yeni uyanmaya başlayan şehre. "Evet. Kesinlikle  yle."

Boğazımı temizliyorum. "Belki de dün gece tüm bunları sana anlattığım için özür dilemeliyim. Haddim olmadığını biliyorum. Kötü bir baba olduğumu ima etmek istememiştim. Değilsin zaten."

Koşu bandını kapatırken bir bip sesi duyuldu. "Asla özür dileme." "Asla mı?"

Antrenman minderimin kenarına gelip elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

Ayağa kalktığımda beni bırakmıyor. "Asla," diye tekrarlıyor. "Fikirlerini ifade etmen hoşuma gitti."

"Çalışanların bunu yapması genelde hoşuna gider mi?" diye sordum. Eli benimkinin etrafında sıcak.

Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor ve başımı geriye doğru eğiyor. "Faydalı fikirler olduklarında."

"Durabilirim," diyorum.

"İstemiyorum. Yıllardır kimse bana böyle karşılık vermedi. Aklından geçenleri söylemeye devam et. Hatalı olduğumda bana söyle ve hata yaptığımda bana bağır. Bunu kaldırabilirim," diyor Alec. "Sen benim dengimsin."

"Ben çocuklarınızın dadısıyım ve sizin çalışanınızım" diyorum. "Eşit bile değil kapat."

"Boş ver onu. Bu sadece bir iş. Dışarıdaki dünyaya ait." Arkamızdan kapanan spor salonu kapısına başıyla işaret ediyor. "Burada hiçbir ağırlığı yok, aramızda değil ve bunu yapacaksak da değil."

"Eğer bunu yapacaksak," diye tekrarlıyorum usulca. "Yani...?"

"Evet, demek istediğim de bu. Eğer birlikte uyuyacaksak benimle rahatça konuşmanı istiyorum. Birlikte uyuduğumuzda."

Günün parlak ışığında, pencerenin dışında New York şehri varken ve tavandaki ışık yanarken bu sözleri söylemek yanaklarımı kızartıyor.

"Neden bu kadar ısrarcısın?" diye sordum. "Bu benim için daha önce hiç sorun olmamıştı."

Gözleri kısıldı. "Yattığın adamla iletişim için mi? Yoksa hiçbir iletişim kurmadan mı devam edelim?"

"İkincisi. Ne istediğimi biliyorum," diyorum ve parmak uçlarımda yükseliyorum. "Yapabilirim göstereceğim."

Alec'in gözleri dudaklarıma, oradan da egzersiz atletime ve şortuma kayıyor. Aramızdaki hava kalınlaşıyor.

"Yapabilir misin?" diye mırıldanıyor. Bu bir sorudan çok bir ifadedir.

"Geçen gece durmanızın tek nedeni size nelerden hoşlandığımı söyleyemeyeceğimi düşünmeniz miydi?"

"Evet," diyor. Ama sonra daha yakına eğiliyor, nefesi benimkinin üzerinde geziniyor. "Ve hiç prezervatifim yoktu."

Oh.

Garip bir rahatlama hissi kaplıyor içimi. Elinde prezervatif bulundurmuyorsa, kadınlarla düzenli olarak yatmıyor demek ki.

Dudaklarımı zar zor onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve taş dönuşmesinin keyfini çıkarıyorum. "Şimdi biraz var mı?"

Beni öpüyor. Bu, gelecek olanın yavaş bir vaadi ve dün geceki tartışmadan sonra rahatlatıcı. "Evet," diyor. "Mac'ten bir marketin önünde oyalanmasını istemek zorunda kaldım. Muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünmüştür."

Kıkırdıyorum ve çıplak kollarını kavıyorum. Parmaklarımın altındaki kaslar sert, teni dokunulduğunda sıcak. Şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten çok farklı. Her yönden çok *daha farklı*. Daha uzun, daha geniş, daha yaşlı, daha güçlü, daha yetkin. Hiçbir şeyi unutmadığına ve ne söylersem söyleyeyim duyacağına dair bir his var içimde. Sadece dinlemeyecek.

Ona güveniyorum, farkındayım.

"Isabel," diye mırıldanıyor. Ellerini vücudumun yanlarından aşağı doğru kaydırıyor, parmakları göğüslerimin ve belimin dış kıvrımlarına zar zor dokunuyor. Kalçalarımına iniyor ve beni kendine çekiyor. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Dudaklarımı ıslattım. "Şimdi mi?"

Sesinde bir gülümseme var. "Çocukları uyandırmak için sadece birkaç dakikam var, o yüzden hayır. Ama aramızda kalsın. Beni ne zaman istiyorsun? Ve nasıl?"

Derin, boğuk sesiyle sorduğu sorular başımı döndürüyor. Bir şekilde, kontrolü ele alacağını düşünmüştüm. Yapmasını *istedim*. Kollarına düşmek ve beni alıp götürmesine izin vermek istedim.

Ama bunu söylemiyorum. Öyle hissediyorum... Şey.

Savunmasız, sanırım. Bu tür şeyleri yüksek sesle söylemek.

"Hâlâ utanıyor musun?" Eli uyluğumdan aşağı kayıyor ve dizimin arkasını kavıyor. Yukarı çekip kalçasına doluyor. "Belki şu kitaplarından bazılarını okuyabilirsin. Biraz ilham alırsın. Onların dilini kullan."

Bu yanaklarımın daha da ısınmasına neden oldu. *Keşke bilseydi*. Ama bana bakışı bildiğini düşündürüyor. "Bundan sonra ne yapmak istiyorsun?" Mırıldanıyorum.

Başını sallıyor ama dudaklarında yavaşça yayılan bir gülümseme var. İçimdeki her şeyin gerilmesine neden oluyor. "Tatlım, ne kadar iğrenç şey varsa. Seni tekrar dilime karşı boşaltmak istiyorum. Kaç tane prezervatif kullanabileceğimizi görmek için bir gece geçirmek istiyorum. Seni yatağında çıplak, zevk sarhoşu ve yorgun istiyorum." Beni tekrar öpüyor, yavaş ve derin. "Ama en önemlisi, seni orgazm etmenin her bir yolunu öğrenmek istiyorum, böylece bunu tekrar tekrar yapabilirim."

Nefes almak zor. Konuşmak daha da zor.

"Kulağa hoş geliyor." Ellerimi boynuna doluyor ve onu öpüyorum. Bana karşı hareketinin gücü ve öpüşmelerimizin ritmi tanıdık gelmeye başlıyor.

Kendimi onun içinde, sıcaklığında kaybetmek çok kolay.

Dilini alt dudağımın üzerinde kaydırduğında başım dönmeye başlıyor. *Sana* gösterebilirim, diye düşünüyorum ve elimi bedenlerimiz arasındaki dar alana sokuyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ama yine de yapıyorum. Parmaklarımı egzersiz şortunun kumaşının arkasında sıkışmış olan uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum.

Zaten yarı sert.

Alec bir iniltiyle alnını benimkine dayıyor. "Kahretsin," diyor.

Onu tekrar okşuyorum ve parmaklarımın altında sikinin nabzının attığını hissediyorum. Gerçekten büyük görünüyor ve endişeyle heyecan birbirine karışıyor.

"Siktir. Dur, tatlım. Zamanımız yok." Ama onu şortunun üzerinden kavradığımda yine iniliyor ve beni durdurmak için bir hamle yapmıyor. "Bu gece planlarım olmasından nefret ediyorum."

"Büyüksün," diyorum.

Yutkunuyor. "Asla başkasınıninkiyle kıyaslamadım. Kahretsin Isa, buna dayanamıyorum. Seninle vakit geçiremezken olmaz." Yüzünde acı dolu bir ifadeyle geri adım atıyor ve kendini yeniden düzenliyor.

Bu beni gülümsetiyor. "Ödeşme," diyorum. "Eğer bana 'bir görev' veriyorsan, en azından karşılığında biraz canını yakabilirim."

Bir elini boynunda gezdiriyor. Bu hareket onu daha genç gösteriyor. Daha canlı, bir şekilde ve keşke bugün yapacak işimiz olmasaydı. Keşke istediği şeyi yapabilsen ve ona ne istediğini gösterebilsem.

Ve belki... belki yapabilirim.

Çünkü çalışıyor. Ama çocukları almadan önce saatler süren boş zamanım var ve ben hiçbir zaman bir ödevi savsaklayan biri olmadım. Ben çok başarılıyım.

"bana, acı çekiyorum" diyor. "Ama artık buna alıştım."

Chapter 21

Al ec

Müzik yüksek ama katlanılabilir. Duvara monte edilmiş televizyondan gelen gürültü ise başka bir mesele. İngiltere gol attıkça kulakları sağır eden bir uğultu yükseliyor ve kendime rağmen başka tarafa bakamıyorum.

"Çocuklar," diyor Connie. Kız kardeşimin sesi sinirliydi. "Neden *burada* buluşmak zorundaydık ki?"

"Oyun," diyor Nate. Küçük kardeşim birkaç günlüğüne Londra'dan döndü ve Connie akşam yemeği için buluşacaklarını ağzından kaçırdı.

Kendimi de davet ettim.

Bunu söylediğimde şaşırdı. Hızlıca saklamıştı ama yine de parıltısını gördüm. Son birkaç yıldır pek buralarda değildim. Bunu en son ne zaman yaptığımızı hatırlamıyorum, sadece üçümüz buluşmuştuk.

Son zamanlarda her açıdan daha iyi olmalıymışım gibi geliyor.

"Ne zamandan beri futbol hayranısın?" Connie soruyor.

"İngiltere'ye taşındığımdan beri."

"Orada yaşamak duyularını tamamen çarpıtmış," diyorum.

"Geliştirilmiş" diyor. "Mükemmelleştirilmiş. Ve İngilizlerle çalışıyorum, biliyorsunuz. Londra ofisimizde her gün. Onların çıkarlarını önemsemek iyi bir strateji."

Ona başımı sallıyorum. O sadece sırtıyor, umursamazlığın resmi. O hep böyleydi. Her şey onun üzerinden akıp gider, ördeğin sırtından akan su gibi. Çocukken hep birbirimize bağlıydık. Aramızda sadece iki yaş varken, her konuda rekabet ederdik. Tüm bunları geride bırakıp birlikte çalışmaya başlayacak kadar büyüyene kadar rekabet ettik, kavga ettik ve tartıştık.

"Seni yakında geri çağırmak zorunda kalacağım," diyorum ona, "yoksa seni tamamen karanlık tarafa kaybedeceğiz. Senin evin New York."

"Evet, efendim," diyor.

Connie'nin gözleri kısılır. "Cidden orada kalmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Con," diyor, "iki aydan fazla öncesini düşünmediğimi biliyorsun."

Bu beni güldürüyor. "Avrupa stratejimizin başındasın, o yüzden daha iyisin."

İkisi de kıkırdıyor. Biramdan bir yudum daha alıyorum ve birbirleriyle olan rahatlıklarını izliyorum. Birlikte gülmeyeli uzun zaman olmuştu. Yıllardır etkileşimlerimiz işle ilgiliydi. Lojistik. Baba. Tatiller ve genişleme planları.

"Orada biriyle görüşüyor musun?" Connie sorar.

"Yine, beni tanıyorsun," diyor Nate kolayca.

"Yani bu bir evet."

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım bu aslında hayır demek. Öyle değil mi, Nate?"

Omuz silkmeden önce bakışları bir an için bana yöneliyor. "Beni işle meşgul ediyorsun," diyor ve Connie'ye dönüyor. "Peki, hain kocan bu gece nerede?"

Connie gözlerini devirir. "Sen olduğun için bu yorumu kaldırabilirim. Gerçekten öyle demek istemediğini biliyorum. Bir konferans için Boston'da."

"İki şirket için de not mu alıyorsun?" Nate soruyor.

"Hayır." Masanın karşısından bana dönüyor ve gülümsemesi değişiyor. "Evde iş konuşmadığımızı biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum. Ama kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. *Benden gelen bu yorumla başa çıkamayacağını mı söylüyor?*

"O kadar da kötü biri değil," diyor Nate. "Onu tanıdığın zaman. *Neredeyse* Con için yeterince iyi olduğunu düşünüyorum."

"Neredeyse," diye tekrarladım. "İkinizin birlikte takıldığını bilmiyordum."

"Pek sayılmaz," diyor Nate bir kez daha omuz silkerek. "Aslında bu gece bize katılmana şaşırdım."

"Evet. Kardeşim Londra'dan her gün gelmiyor," diyorum ve bira şişemi çeviriyorum. Köpüklü sıvıdan dolayı soğuk ve spor barında bir yerlerde başka bir tezahürat yükseliyor.

En son ne zaman böyle bir bara gittiğimi bilmiyorum. Üniversitede bazı zamanlar olmuştu. Üniversiteden sonra şehre döndüğüm ilk birkaç yıl, Contron'da genç bir pazarlama yöneticisiyken. Victoria ile ilk yılım.

Yolun aşağısında bir yerlerde, bu gibi akşamlar filtrelenmiş, gençlik ve boş zaman anılarında kaybolmuştu. Burada olmak, çalışmamak *ya da* çocuklarımla birlikte olmamak anlamına geliyor. Bu bedeli haklı çıkarmak zor.

"Babam nasıl?" Nate soruyor.

İkisi de bana bu sorunun tüm cevapları bendeymiş gibi bakıyor. Bir bakıma, sanırım hep öyleydim. Babam haftada birkaç kez beni arayarak Contron hakkındaki görüşlerini, düşüncelerini ve tavsiyelerini aktarıyor. Gazetelerde okuduğu *ya da* golf sahasında duyduğu şeyler. Engelleme ve müdahale etme yolları.

Boğazımı temizliyorum. "Güzel. Sanırım bu hafta Palm Beach'te. Hafta sonu için New York'a döndüğünü söyledim. Katılmak istedi ama..."

"Ama yapmadı," diyor Nate rahat bir gülümsemeyle. "Muhtemelen başlama saatini kaçırmak istemedi."

"Yeni bir şirket kurmaktan bahsediyor." "Ne?"

Connie soruyor. "Öyle mi?"

"Evet. Golf yardımcılarıyla ilgili bir şey... Bir yere varacağını sanmıyorum," diyorum elimi sallayarak. "Bu onun günlerini doldurmak için bir hobi projesi."

"Seni rahatsız etmeyi bırakması için buna ihtiyacı olabilir,"

diyor. "Evet. Onunla en son ne zaman konuştun?" diye soruyorum.

Başını eğiyor. "Sanırım... aşağı yukarı üç hafta önce.

Tam da katılmaya zahmet etmediği düğün partisinden önce." "Bunu yaptığı için üzgünüm," diyorum.

Connie başını sallıyor. "Yapma. O kendi başına bir insan," diyor. "Eninde sonunda, bir Thompson'la evlenmemin işimize ihanet ettiğim anlamına gelmediğini anlayacak... *ya da* anlamayacak. Ve bu sorun olmayacak."

Nate bu konuşmayı daha önce yapmışlar gibi birasına doğru başını sallıyor. Ona kaşlarını çatıyorum. "Kabul edecektir."

"Öyle mi?" diye soruyor kuru bir sesle. "Belki, ama benden özür dilememi bekliyorsa, dilemeyeceğim. Gabriel'e aşık olduğum için asla özür dilemeyeceğim."

Tam olarak şey bu. Ona bakıyorum, küçük kız kardeşime. O her zaman çok gençti. Ben daha on bir yaşındayken, sesim kırılmaya ve bedenim boy atmaya doğmuştu. Annem onu ilk kez kucağıma aldığı anda kollarımda minicikti.

O artık küçük değil, bu ifadeyle değil.

"Yapmamalısın," diyorum. "Bu arada Vakıf'ta harika bir iş çıkarıyorsun. Belki de bunu söylememişimdir."

Bana göz kırpmıyor. "Teşekkür . Çalışmaktan keyif alıyorum." "Belli oluyor."

Masamıza sessizlik çöküyor, biraz yapmacık ve biraz da garip. Biramdan uzun bir yudum alıyorum ve tekrar televizyon ekranına bakıyorum. O benim küçük kız kardeşim... ama yine de Isabel ondan daha küçük. Sadece birkaç yaş, ama yine de.

On beş yıl.

Bir suçluluk dalgası daha çöküyor. Isabel'i istediğim istememeliydim. Tamamen yetişkin bir kadın olsa bile, onu başka bir şey olarak hiç tanımamış olsam bile. Kollarımdayken yanlış hissetmesem bile.

Diğerlerinin bu şekilde göreceğinden şüpheliyim.

Connie kesinlikle yapmazdı. Isabel'i bana arkadaşı konusunda güvenilebileceğine inanarak gönderdiğini bilmek suçluluk duygusunu artırıyor. Isabel'e bir iş ve kalacak bir yer vermek için.

Onunla tartışmak için değil. Onu öpmek için değil. Ve kesinlikle onunla yatmamalısın.

On

u. "Peki kiminle buluşacaksın?" Connie Nate'e sorar.

Sırıttıyor. "Bu gece çifte rezervasyon yaptığımı mı ima ediyorsun? Asla yapmam." "Yapmış olman dışında. Değil mi? Sadece birkaç günlüğüne buradasın."

"Evet. Dean'le sonra buluşacağım."

Connie kaşlarını çatı. Tepkisini anlıyorum. Nate'in üniversite arkadaşı Özellikle hoşlandım, en azından birkaç etkileşimimizde. Rahatsız edici bir şekilde küstah.

Nate kıkırdar. "Evet, biliyorum. Ama o daha iyi."

"Biriyle tanıştı, değil mi?" Connie soruyor. "Belki de kız ona biraz yumuşamayı öğrenmesi için yardım ediyordur."

Nate bardağına bakıyor ve biraz fazla rahat bir şekilde omuz silkiyor.

"Harper.

O da bu gece geliyor."

"Zavallı kız," diyor kız kardeşim ve Nate'i dürtüyor. "Dean'i anlıyorum ama ben onun yerinde olsaydım onu birkaç basamak aşağı indirirdim."

Nate ona çarpık bir gülümseme veriyor. Gözlerine ulaşmış gibi görünmüyor. "Evet. O... harika."

"Bu bana şunu hatırlattı... Son zamanlarda düşünüyordum da," diyor Connie, "annem ölmeden önce babam nasıldı? Onu değiştirdi mi?"

Ben de ona bakıyorum. Nate de ona bakıyor ama o sadece sakın bir şekilde bize bakıyor. "Hadi ama çocuklar," diyor. "O kadar da garip bir soru değil. *Onu* çok sordum ama fark ettim ki onu hiç sormamışım. Onu sadece dul bir erkek olarak tanıdım."

Nate elini saçlarında gezdirir. "Şey, o... sürekli işteydi. Contron o sırada büyük bir genişleme aşamasındaydı. Kanada'da zemin kazanıyordu-"

"Şirket değil. Baba. İkinizle birlikte evde nasıldı?"

Soru canımı yaktı. Olmamalıydı ama Isabel'in dün bana söylediklerinden sonra oldu.

Nate bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Bu da hakkında çok konuştuğumuz bir zaman değil. Ve neredeyse otuz yıl önceydi.

"Annem orada olan tek kişiydi," diyorum sessizce. "Her maça, her okul etkinliğine giderdi. Babam bazen gelirdi."

Nate başını sallıyor ama düşünceli görünüyor. "Yine de babam daha eğlenceliydi. Annem yanımdayken kesinlikle o kadar sert biri değildi. Ailece gezilere çıkardık. Farklıydı, evet. O farklıydı. Onun ölümünü gerçekten atlatabildi mi bilmiyorum."

Bir sessizlik daha. Bu sefer baskıcı bir his var ve ikisi de bakışlarını benden kaçırıyor. Tanrı aşkına, ben...

Ne olduğumu bilmiyorum.

Hâlâ Victoria'nın ölümünün yasını tutmuyorum. Sanmıyorum. Bunun ne anlama geldiğini kim bilebilir ki? Hayatlarımızda bir boşluk bıraktı ve geleceğimin olmasını beklediğim her şeyi havaya uçurdu. Otuz dört yaşından daha fazla büyümemiş olması, Willa'nın resitalde piyano çaldığını hiç görememiş olması inanılmayacak kadar adaletsiz... Çocukları hâlâ bebekken ve kocası çok fazla çalışırken zamanın içinde donup kalmış olması... kahretsin.

Biramdan bir yudum daha alıyorum. Bunca zaman, kardeşlerimin benim geri dönülmez bir şekilde keder içinde kaybolduğumu düşünebileceklerini hiç düşünmemiştim. Ama şimdi aklıma takıldı. Endişelenecek bir şey daha.

Bir heyecan çığlığı barı kasıp kavuruyor ve bizim garip sessizliğimizi bir anda bastırıyor. Ekranda skor 2-2 olarak görünüyor ve maçın bitimine sadece birkaç dakika kaldı.

"una bakın," diyor Nate. Sesi huı dolu. "Maxwell emekli olmadan önce her şeyi orada bırakıyor."

İngiliz futbolcunun saha boyunca yarıını izliyorum. Onu fark etmek çok kolay çünkü kamera fark etmemeyi imkansız kılıyor. Adam dünya çapında bir efsane. Times Meydanı'ndaki reklam panolarına asılmış yarı çıplak vücudunu hiç görmek istemediğim kadar çok gördüm.

"İngiliz basını onun önümüzdeki yaz Dünya Kupası'nda oynayıp oynayamayacağını merak edip duruyor," diyor Nate. "Sakatlık geçmişiyle birlikte."

Connie, "Evet, kesinlikle çok uzun zamandır yoktun," diyor.

Nate sadece başını sallıyor ve Connie'nin yorumuna rağmen o da televizyon izliyor. Fırsattan istifade telefonuma bakıyorum. Asistanımdan iki mesaj, Mac'ten alma saatini teyit eden bir mesaj... ve Isabel'den bir mesaj.

Daha önce de mesajlaştık. Çocuklar hakkında, lojistik. Ama bu o kadar sıradan bir şey değil.

Isabel: Şimdi ne istediğimi biliyorum. Kindle'ımı yatağının başucuna bıraktım. İlk beş kitapta vurgulanmış bölümler var... eğer bakmak istersen.

Beynim kısa devre yapıyor ve sonra telefonumu kaldırmam gerekiyor. Kindle'ı komodinin üzerinde beni bekliyor. Lanet olası hayatım boyunca hiçbir şeyi okumakla bu kadar ilgilenmemiştim. Isabel'in gece geç saatlerde ve yatağının rahatlığında, uzanıp ne okuduğunu görmek için-

Lanet olsun. Acı verici bir dnce. *Yanlış* dnce.

Connie tuvalete gitmek için izin istiyor ve ben de dikkatimi tekrar Nate'e veriyorum. Birasına gülümsüyordu.

"Görünüşe göre kötü haberlerin var," diyor. "Yoksa... Şaşırtıcı haberler mi?" "Hepsi iyi," diyorum.

"Doğru." Connie'nin kaybolduğu yere bakar. "Ee, Isabel. Con'un en iyi arkadaşıyla çalışmak nasıl gidiyor?"

erefsiz. "İyi gidiyor." "İyi mi, yoksa de iyi mi?" "Gayet iyi," diyorum.

Kabinde arkasına yaslanıyor ve bacaklarını masanın altına uzatıyor. "Gerçekten çok güzel, değil mi? Connie ve Gabriel'in düğününde tanışana kadar fark etmemiştim."

Gözlerimi ona diktim. "Fark etmemiştim."

"Hayır mı? Eminim ona çıkma teklif etmemin bir sakıncası yoktur," diyor Nate.

Elim biranın etrafında sıkılaşıyor. Bu öfke mantıksız ama yine de yüzeye çıkıyor. Ve yıllardır hissetmediğim bir duyguyla renkleniyor.

Kıskançlık.

Nate'in. Çekici ve komik biri. Bakması gereken iki çocuğu ve yönetmesi gereken bir şirketi yok. Isabel daha kötüsünü yapabilirdi... benim gibi. Ve bu mutlu bir düşünce değil.

Nate kıkırdar. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Londra'da yaşıyorsun," dedim. "Bu pratik olmaz."

"Mm-hmm. Akıllıca," diyor başını sallayarak. "Bak, ona karşı açık ve dürüst ol, tamam mı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne hakkında?"

Ama Nate tereddüt etmiyor. "Ona ne sunabileceğin ve ne sunamayacağın hakkında. Vicky öldüğünden beri hiç kimseyle birlikte oldun mu?"

Ona cevap vermiyorum. Bu konuşma bu gecedен istediğim en son şeydi, kesinlikle en son şey, bu yüzden omzumun üzerinden bakıyorum. Ama Connie hâlâ banyodaydı.

Nate cevabımı bekliyormuş gibi bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum, pes etmesi için cesaretlendiriyorum. Ama pes etmiyor. Görünüşe göre iki kardeşim de bu gece asi olmaya kararlı.

"Evet," diye itiraf ettim sonunda. İki kez. İkisi de otel odalarında hızlı, aceleye getirilmiş buluşmalardı. Teğet geçtiğim kadınlar, benimle aynı şeyi isteyen kadınlar. Ama yine de ikisinde de pişman olmuşum.

"Güzel," diyor. "Bu harika. Sadece ona iyi davran. O Connie'nin en iyi arkadaşı."

"Bunu *biliyorum*."

Ellerini kaldırıyor. "Ve kendine de iyi davran, tamam mı?" "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece... Beş yıl oldu. değil," diyor omuz silkerek. "Taşınmak için devam et."

Buna söyleyecek tek bir şeyim bile .

Devam etmek mi? Isabel'le yaptığımı düşündüğü şey bu mu? *Hâlâ yas tutmak ve ona iyi davranmak* gibi belirsiz terimlerden biri daha. Bunlardan herhangi birini nasıl yapacağımı ya da şu anda yapıp yapmadığımı bile bilmiyorum. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca insanların bana sunduğu boş basmakalıp sözler bana hiçbir zaman çok anlamlı gelmedi.

Isabel'e ne sunabileceğim konusunda dürüst olmak, şu anda her ne yapıyorsak, onu incitmeden ve umutlarını yeşertmeden önce bu işe bir son vermek anlamına geliyor. Şu anda fiziksel olanın ötesinde bir umudu olduğundan şüpheliyim ve bu bir lütuf gibi geliyor.

Elimi enseme gezdiriyorum ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Çünkü ben de onu istiyorum, yıllardır kimseyi istemediğim kadar ve nasıl başa çıkacağımı bildiğimden çok daha fazla. Geçen gece banyomda onu boşaltmak, kalçalarını başıma dolamak ve dilimde onun tadını hissetmek bu ihtiyacı daha da alevlendirdi.

Bunu yapmamalıydım.

Connie ile arkadaşlığının bozulmasından ya da işini kaybetmesinden ben sorumlu olamam. Birine ne kadar az şey verebileceğimi anladıktan sonra işten ayrılmak isteyebilir. Onun gibi güzel ve nazik birine bile.

Belki de en çok acı veren şey budur. Biliyorum ki, on yaş daha genç olsaydım, sorumluluklarım ve yükümlülüklerim olmasaydı, onun için doğru erkek olmak *kolay* olurdu. Bundan zevk alırdım.

Ama ben o adam değilim.

Kendi zevkini keşfederken ona rehberlik etmek ya da ihtiyaçlarını dile getirmesine yardımcı olmak benim işim değil ve kendi zevkimi almak da kesinlikle benim hakkım değil. Bu başkasının hakkı. Daha iyi ve onun için daha uygun birinin. O piçi düşünmekten nefret ediyorum ama bu doğru. Bu kararlar suçluluk duygusu boğazımdan aşağı iniyor. Biraz yatışıyor. Hâlâ bir pisliğim. Ama arzuları doğrultusunda hareket etmeyen biriyim.

Connie birkaç dakika sonra döner. İç çekerek Nate'in yanına oturuyor ve kadınlar tuvaletindeki uzun kuyruklardan şikâyet ediyor. Başımı sallayıp biramın geri kalanını boşaltıyorum ve aralarındaki rahat sohbeti dinliyorum.

Gece geç saatlerde eve geldiğimde, iki çocuğum da mışıl mışıl uyurken, Isabel'in Kindle'ını yatağımın başucunda beni beklerken buluyorum.

Ve doğrudan çekmeceme koydum, kapalı ve okunmamış olarak.

Chapter 22

abel

Tabletimi Alec'in yatağının yanına bıraktığımın ertesi sabahı, gergin bir enkaz gibiydim. Seks hakkında konuşmanın neden *yapmaktan* çok daha zor olduğunu ya da bu konudaki utangaçlığımın nerede yattığını bilmiyorum. Kafamın içinde utangaç değilim. Ama kelimeleri yüksek sesle söyleme fikri.

Bugün cumartesi ve ben sadece yarım gün çalışacağım. Alec'in bir tür toplantısı var ama ayrıntılarını bilmiyorum. Belki de en iyisi budur. Duştan sonra hazırlanırken mesajlara cevap veriyorum. Connie bu akşam bir şeyler içmek için buluşmak istiyor. Aynı binada yaşamadığımız zamanlarda onu görmek artık o kadar kolay değil. Özlüyorum.

Bale grubumla olan dostluğumu da özlüyorum. Çoğu zaman yüzeysel ve bazen de sinsî olsa bile. Ama incinmiş ayaklar, terli alınlar ve zor performanslar üzerine kurulmuş bir bağ var.

Connie'ye mesaj atıp geldiğimi söyledim. Gabriel'le evlendiğinden beri daha meşgul. Bu da mantıklı ama bizim için daha az zaman demek.

Ve belki de şu anda bu iyidir. Alec ve benim hakkımda ne düşüneceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Eğer bilseydi.

Ama o bilmiyor ve ben de bunun böyle kalmasını sağlamalıyım. En azından Alec'in söylemeyeceğine güvenebilirim. Başka kimseyle tanışmadım.

Özel hayatını bu kadar gizli tutan bir adam.

Çatı katındaki yerimden ayrılıp koridorda yürüyorum. Mutfaktan yayılan krep kokusu havada ağır ağır asılı duruyor. Aromayı ve çocukların tiz seslerini takip ediyorum.

Ocağın yanında kreplerle sihrini konuşturan Alec'in iki yanında duruyorlar.

Eşikte durup onu izliyorum. Koyu renk kot pantolon ve gri bir tişört giymiş, saçları duştan sonra hâlâ nemli. Willa'ya nasıl çevireceğini öğretiyor, eli Willa'nın çok daha küçük olan elinin etrafında.

"böyle. Ve altına kaydır... evet. Mükemmel."

İşiliyor. Sam ciyaklıyor.

Bunu ikinci kez gözlemliyorum. Hafta sonu izinli olduğu günlerdeki bu küçük ritüel. Diğer tüm yiyecekler Katja tarafından pişirilir, yemeğe hazır hale getirilir ve hayattan daha büyük buzdolabına düzgünce istiflenir... ama bu değil.

Geçen sefer çocukları krep yapımına dahil ettiğini görmemiştim.

"Günaydın!" Sam yüksek sesle söylüyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve tombul sol yanağında bir un lekesi var. Gözlüklerinin üzerinde de bir parça hamur var.

Ona gülümsedim. "Günaydın çocuklar. Krep mi yapıyorsunuz?"

"Evet," diyor Willa. Alec'e bakıyor. "Ne zaman bitiyor?"

"Altın sarısı olduklarında." Spatulayı geri aldı ve bana baktı. Dün gece Kindle'ı mı okudu?

Ama Alec'in yüzü hiçbir ipucu vermiyor. "Günaydın."

"Merhaba," diyorum.

Willa kolunu çekiştiriyor. "Yanmıyor mu?"

Tekrar aşağı bakar ve başını sallar. "Hayır, sorun yok. İşte, tekrar çevirmeyi dene. Kahvaltıdan sonra eğlenceli bir şeyler yaparız diye düşünüyordum. Sen ne istersin?"

Sam şuruba uzanmakla meşgul, ben de yapışkan parmaklarının erişemeyeceği bir yerden şurubu alıyorum. "Bugün çalıştığını sanıyordum."

"Programımda bazı değişiklikler yaptım." Bir tur daha hamur dökmeden önce bana kısa bir süre bakıyor. "Biri bana anı biriktirmenin öneminden bahsetti."

"Oh."

"Çocukları pikniğe götürmeyi düşünüyordum," diyor. "Kasım ayının başındayız ama ceketlerimizi giyip gelebiliriz. Bir futbol topu getirebiliriz."

Top, sandviç hazırla ve Central Park'ta güzel bir yer bul. Güneşli bir gün olacak gibi görünüyor."

"Sonra dondurma alabiliriz," diyor Willa. İfadesi beni gülümsetiyor. Nadiren bir şeyleri soru olarak ifade eder, çünkü ifadelerin evet alma olasılığının daha yüksek olduğunu öğrenmiştir. Baştan aşağı bir Connovan ve sadece sekiz yaşında.

Alec ona, "Dışarısı buz gibi olsa bile yine de dondurma istersin," diyor.

Başıyla onaylıyor. "Evet."

Kıkırdıyor ve tabağa bir krep daha atıyor. "Pekâlâ, kulağa bir plan gibi geliyor. Park o zaman."

Yemek yapmaya devam edişini izliyorum, hareketleri pratik ve etkili. Bunu daha önce de yaptığı çok açık. Bundan hoşlanıyor.

Kahvaltıda onlara katılmam için ısrar ediyor ve Sam beni de parka götürmek için elimi tuttuğunda onu da yapıyorum. Alec ve ben, sadece çocukların heyecanlı konuşmalarıyla bozulan bir sessizlik içinde hepimiz için yiyecek hazırlıyoruz.

"Bunun olmayacağından emin misin?" diye soruyor sessizce. "Eğer başka planların varsa..." "Yok, bu geceye kadar yok. Connie ile bir şeyler içmek için buluşacağım."

Kaşları kalkıyor ama sadece başını sallıyor. "Pekâlâ. Güzel."

Kız kardeşinden bahsetmesi aramızdaki sessizliği daha da artırıyor. Acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyor? Bilseydi ne düşünürdü?

Dışarıdaki hava serin. Sonbahar Central Park'ı parlak renklerden oluşan güzel bir kaleydoskopla boyadı ve dökülen yapraklar ayaklarımızın altında gevrek. Sam, Alec'in elini tutarken Willa önden atlıyor. İlk başladığımda tanıştığım küçük kızdan çok farklı, özellikle de babası ya da arkadaşları etraftayken. Beni test etme görevini unuttuğundan ya da terk ettiğinden beri. Artık o aşamayı geçtiğimizi umuyorum ama ne zaman geçtiğimizi düşünsem, bana duvarlarının tamamen yıkılmadığını hatırlatıyor.

Yürürken Alec'e bir bakış atıyorum. Kahverengi saçları doğal bir şekilde kurumuş ve bir tutamı alnına düşmüş. Ciddi görünüyor, çocuklara odaklanmış, ama bana dönüp baktığında tek görebildiğim aramızdaki sırrın gerginliği.

Karnım beklentiyle sıkışıyor.

mu? Ne düşündü? kötüsünü oraya koymadım ama bazı sahneler grafikti. Ayrıntılıydı. Kullanılan dil bir romantik okuyucuyu şok etmez ama o öyle biri değil. Belki iğrenmiştir. Öfkelenmiştir.

Kapatıldı.

Sam piknik için durmamız gereken bir yer seçiyor ve ben ve Alec battaniyeyi açamadan oturuyor. Yaprakların arasına uzanıp bir "kar" meleği yapmaya başladı ve bu hepimizi durdurdu.

"Hayal gücün bambaşka," diyorum ona gülümseyerek. "Battaniye konusunda bize yardım etmek ister misin?"

"Evet." Saçına yapışan bir yaprakla doğruluyor. "Bizimle yaşamaya gelmeden önce nerede yaşıyordun?"

Bu yüzümdeki gülümsemeyi koruyor. Küçük çocukların sıkça yaptığı gibi, o da anlamsız sözlerin kralı. "Birkaç blok ötede, Greystone Binası'nda yaşıyordum. Connie teyzenin eskiden yaşadığı yerde."

"Oh." Tekrar uzanıyor ve su şişelerini ve kahve termosunu yerleştirmemize yardım eden Willa'nın aksine pikniği hazırlamamızı tamamen görmezden geliyor. "Ben nehrin karşısında yaşıyor."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. Kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. "Hangi nehir?" Sam uzun bir süre sessiz kaldı. "Sulu olan."

Bu beni kıkırdattı. Alec de eğlenerek ofluyor ve battaniyenin üzerine yanıma oturuyor. "Brooklyn'e taşınan anaokulu sınıfından bir arkadaşı. Orası Doğu Nehri, dostum."

Sam kelimeyi yavaşça tekrarlıyor, hala battaniye yerine solmakta olan çimlerin üzerinde yatıyor. Biz çocukken annemle babam bunun için yaygara koparırdı. Nedense Alec'in umursamamasını seviyorum. Piyano dersleri ve görgü kuralları gibi pek çok şeyi önemsiyor ama çocukların lekeli kıyafetleri bunlardan biri değil.

Burada, Central Park'ın serin havasında, koyu renk kot pantolonu ve lacivert ceketıyla farklı görünüyor. Çok daha cana yakın ve benim alışık olmadığım bir şekilde yakışıklı. Çoğunlukla takım elbise ve smokin giyerdi ya da sadece gömlek ve pantolon giyerdi. Şimdi ise "görevde değil" ve sadece bir baba ve parktaki en seksi baba.

Battaniyeye yaslanıp dirseklerini yanıma dayıyor ve Willa ile Sam'in futbol oynamasını izliyor. Profilini ve çenesini koyulaştıran saat beş yönündeki gölgesini gözlemliyorum.

"Bu iyi bir fikirdi," diyorum.

Başını sallıyor, hâlâ önüne bakıyor. "Evet. Sadece bunu almam için senin üzülmen gerektiği için üzgünüm."

"Sorun değil. Oturma odasının penceresinden her gün Central Park'ı görüyorsunuz. Bazen bu kadar yakında olan bir şeyi fark etmenin zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

Dudakları kıvrılıyor ama bu mutlu bir gülümsemeye benzemiyor. "Evet. Görmesi zor, gerçekten. Isabel... Dün gece bana bıraktığın şeyi okumadım."
"Oh."

Dönüp bana bakıyor ve ela gözlerindeki çatışmayı fark ediyorum. Connie sayesinde tanıştığım ve yıllar boyunca gördüğüm, kararlı ve kontrollü adam yine o. Ama *aynı zamanda* değer verdiğim adam da o. Olmaması gerektiğini düşündüğü bir şeye ihtiyaç duymakla mücadele eden adam.

"Aramızdaki bu şey sana karşı adil değil ve ben... Bunun tekrar olmasına izin veremeyiz. Özür dilerim."

Yavaşça başımı sallıyorum. Geri çekiliyor. *Tekrar*. Reddedilme duygusu içimi kaplıyor ama hayal kırıklığını yüzümden uzak tutuyorum. Sanırım *beni istiyor*. Ama istediği hiçbir şeye sahip olmasına izin vermiyor.

"Herhangi bir ilişkiye hazır değilsin," diyorum.

Sessiz, ama sonra başını sallıyor. "Doğru. Sen Connie'nin arkadaşısın ve ben buna ya da senin işine karışmak istemiyorum. Davranış tarzım zaten yeterince uygunsuzdu."

"Belki de sadece istenmeyen bir şeyse uygunsuzdur," diyorum hissettiğimden çok daha umursamaz görünen bir omuz silkmeyle. "Ama bu sana bağlı."

Aramıza sessizlik çöküyor ve etrafta koşuşturan çocukları izliyoruz. Birbirleriyle alışılmadık iyi oynuyorlar ve güzel bir gün, çocuk sesleri, köpek havlamaları ve kuş cıvıltıları parkı dolduruyor. Ancak havadaki soğukluk değişen mevsimi ve yakında gelecek olan dönüşü hatırlatıyor.

Aramız şimdiden soğudu.

Saniyelerin akıp gittiğini duyabiliyorum ve keşke hâlâ açıkça konuşabilseydik. İstedikini söylediği şekilde iletişim. Ama sanırım bu sadece bir tür yakınlık için önemliydi.

Ama sonra eli battaniyenin üzerinde benimkine değiyor, parmakları benimkilerin üzerinde kayıyor. "İstemediğimden değil," diyor. "Bunu biliyorsun."

Nefes alışım hızlanıyor ve onun yerine çocuklara odaklanıyorum. Yapraklarla kaplı çimlerin üzerinde yuvarlanan topu izliyorum. "Bunu biliyorum. Sadece yeterli olmasını diliyorum."

Eli benimkinin üstünde kalıyor. "Öyle."

"Kesinlikle değil," diye fısıldıyorum. "Geçen gün çok fazla suçluluk hissettiğini söylemiştin. Bu... benim yüzümden de mi böyle hissediyorsun?"

"Isabel," diye mırıldanıyor. "Kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki-"

Top doğrudan bize doğru yuvarlanıyor. Alec hemen tepki verir, bacağını dışarı çıkarır ve piknik sepetine çarpmayı önler. Willa geliyor

ve babasından onlara katılmasını istiyor. Ve işte bu, bütün konuşma bu. Sam ve ben çevreyi keşfediyoruz ve gün, izin günlerinde olması gerektiği gibi çocuklara dönüyor.

O öğleden sonra, Connie ile içki randevum için hazırlanırken kendimi uyuşmuş hissediyorum. Sinirli hissediyorum ve ona içimi dökmek, şu anda beni kırbaçlayan adamdan, uzun zamandır istediğim ama beni geri istediğinde bile bana sahip olmayı seçmeyen adamdan bahsetmek istiyorum. *Ama yapamıyorum.*

Kardeşlerimle de bu konuyu konuşamıyorum. Anlamayacaklar ve belki de beni yargılayacaklar ve ben de gecenin geri kalanında hayal kırıklığımı kafamda taşımak zorunda kalacağım.

Ön kapıya doğru giderken oturma odasının önünden geçiyorum. Alec kanepede oturuyor, iki yanında da birer çocuk var. Küçük ufaklıklar sessiz ve televizyonda oynayan çocuk programına odaklanmış durumdalar, uzun bir günün ardından alışılmadık bir şekilde yorgunlar ve kafalarını kaldırıp bana bakmıyorlar.

Alec biliyor. Sanki siyah bir elbise, palto ve botlardan çok daha müstehcen bir şey giymişim gibi gözleri üzerimde gezinirken daralıyor.

"Mac'i aradım," diyor. "Aşağıda ve daha sonrası için beklemede." "Bunu yapmamalıydın," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Bunu geçen sefer de yapmalıydım."

"Diğer dadılardan herhangi birine araba servisi teklif edildi mi?" diye sordum.

Sesimde bir sınır var.

Kaşlarını çatıyor ve cevap vermemesi yeterli bir cevap. *Beni istiyor*, tekrar düşünüyorum. *Sadece yeterince değil.*

"Bu gece iyi eğlenceler," diyor.

"Sana da."

Mac gerçekten de garajda beni bekliyor. Kulaklığı takmış Bentley'e yaslanıyor. Yüzünde dingin bir ifade var ve beni görünce gülümsüyor.

En azından Cumartesi akşamı çalışmakta bir sakınca görmüyor gibi görünüyor. Ama yine de kendimi kötü hissediyorum.

"Özür dilerim, Alec'in sizi aradığını bilmiyordum."

Başını sallıyor ve bizi trafiğin içine çekiyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım," diyor. Radyoyu biraz kurcalıyor ve ruh halimi okumuş gibi görünüyor, çünkü neşeli bir pop istasyonunda bırakıyor ve başka bir şey söylemiyor.

Ben geldiğimde Connie çoktan bardaydı. Onu görmek güzel. Kumral saçları yüzünün etrafında pürüzsüz ve giydiği şal elbise kıvrımlarını sarıyor. Sert ve tanıdık görünüyor ve onu duymak iyi hissettiriyor

konusmak, yeni hayatıyla ilgili hikâyelerini dinlemek için. Son birkaç aydır daha da sertleşti, ailesine karşı çıktı ve Gabriel'le evlenmeyi kabul etti.

Birbirlerini çok iyi tamamlıyorlar. Benzerlik ve farklılıkların doğru kombinasyonuna sahip iki insan.

Bir gün bunu kendim bulmak uzak bir hayal gibi geliyor.

Yeğenleri hakkında sorular soruyor ama sadece kısaca Alec'ten bahsediyor ve bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Onun hakkında konuşmak zorunda kalsaydım sesimdeki hayal kırıklığını engelleyebilir miydim bilmiyorum.

Kardeşin harika, ama tanıdığım en güçlü otokontrole sahip ve ben de profesyonel bir balerinim.

Bir parçam onun hissettiklerine üzülüyor. Suçluluğundan bahsetmesi... Onun yerinde olmayı hayal bile edemiyorum. Ama bu benim durumumda olmayı kolaylaştırmıyor.

Connie bunun yerine bana odaklanmak istiyor ve bu neredeyse daha kötü. Sağlam kariyer planlarım yok ama elimdeki seçenekleri sıralıyorum ve o da bunları işine gösterdiğinden şüphelendiğim kadar özenle analiz ediyor. On biri biraz geç bardan ayrıldık. İkimiz de gece kuşu değiliz ve işletmenin ön kapısının dışında bana sarılıp veda ediyor.

"Bunu çözeceksin," diyor bana. "Gelecek senin istediğinden biraz farklı görünse bile çözeceğini biliyorum."

Ben de ona sarılıyorum. Belki de haklıdır. bir çözüm var... Sadece kabullenme aşamasına ulaşmam gerekiyor.

Mac beni eve bırakıyor ve karanlık bir daireye dönüyorum. Alec en son dışarı çıktığımda olduğu gibi kanepede oturmuyordu ve mutfakta da yoktu. Neden olsun ki? Duruşunu açıkça belli etmişti.

Oraya bir daha gidemeyiz.

Evim haline gelen geniş odanın ve ebeveyn banyosunun kapısını kapatıyorum. Makyajımı temizlemek hiç zamanımı almıyor ve sonra yatağa girip yatağın yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Ve Alec'e lanet okuyorum. Kindle'ımı okumadı ama hala onda ve şimdi uykuya dalmadan önce hiçbir şey okuyamıyorum.

Yatak odamın kapısı çalındığında sırtüstü yatmış, odasına gidip onu kendim geri almayı düşünüyordum.

Chapter 23

abel

İki keskin vuruş ve ardından sessizlik. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp kalbim küt küt atarak kapıya doğru yürüyorum. Sadece bir kişi olabilir.

Kapıyı açtım.

Bu o.

Üzerinde gri bir pijama altından başka bir şey olmadan eşikte duruyor. Pantolon kalçalarından aşağıya sarkıyor ve geri kalanı da tam teşhir halinde. Geniş omuzları ve göğsü, dağınık kahverengi saçları, iyi tanımlanmış karın kaslarıyla düz karnı ve pantolonunun içinde kaybolan mutlu izi. Her şeyi yakından görmek, onlarca yıllık istikrarlı antrenmanlarla bilenmiş bir vücudun gücü... ve bu o. Bu Alec.

Kapımın önünde üstsüz duruyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor. Sesi alçak, biraz boğuk ve saçları dağınık görünüyor. Sanki elini saçlarında gezdiriyormuş gibi.

Kindle'ımı sağ elinde tutuyor.

Kalbim göğsümde duracak gibi oluyor ama başımı sallıyorum ve onu içeri almak için geri çekiliyorum.

Odanın ortasında durdu. Gözleri yapılmamış yatağıma, sonra bana ve üzerimdeki büyük boy tişörte takılıyor. Birdenbire içimde sadece bir çift basit siyah pamuklu külot olduğunun ve bunun dışında çıplak bacaklarımın farkına varıyorum.

Kollarımı gömleğimin üzerinde kavuşturuyorum. "Alec?"

Başını yavaşça sallıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Denedim. Ben... siktir et. Benim için bıraktığın şeyi okudum," diyor. "Bu... çok aydınlatıcıydı."

Hepsini okumuş.

Ona gösterdiğime inanamıyorum. Seçtiğim kitaplar... hepsi en sevdiklerimden bazıları, ama uysal sayılabilecek şeyler değiller. Romantik olmayan bir okuyucu buna düpedüz porno diyebilir.

Ama okumayacağını söyledi.

Kuma bir çizgi çekmişti.

"Seni anlamıyorum," diyorum. "Bakmayacağını söylemiştin. Bunu yapamayacağımızı söyleyen sendin!"

"Yapmamalıyız," diyor. Yüzü gergin görünüyor. "Yapmamalıyım... ama seni düşünmeden duramıyorum. Konuştuğumuzdan beri her dakika, bir şeyleri durdurduğum için nefret ediyorum. Kafamın içinde sıkışıp kaldın tatlım ve seni çıkaramıyorum. Geçen gece seninle birlikte olduktan sonra daha da kötüleşti. Bunu okuduktan sonra. Kahretsin, senin boşalırken çıkardığın sesleri tekrar dinliyorum ve onları tekrar duymaktan başka bir şey istemiyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve yüzümü avuçluyor. Yüz hatlarına kazınmış hayal kırıklığıyla çelişen şefkatli bir hareket bu. "Bunu yapmamalıyım. Ama lanet , uzak duramıyorum."

"Bu sefer ciddi misin?" Fısıldıyorum.

Başını benimkine doğru eğiyor. Öpücüğü nefesimi kesiyor. Çok iyi olduğu yavaş öpücüklerle benzemiyor, dudaklarının her dokunuşunda kalp atışlarımın hızlandığı öpücüklerle. Bu ilk dokunuştan itibaren bir ateş fırtınası.

Bir iniltiyle ellerini sırtımdan aşağı kaydırıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Daha önce onu hiç bu kadar keşfetmemiştim. Parmaklarım omuzlarında ve sırtında geziniyor. Teni sıcak ve dokunulduğunda sert ve ellerimi üzerinde gezdirmeye doyamıyorum.

Alec yanağımdan boynuma doğru öpücükler konduruyor, sol eli saçlarımın arasına dolanıyor. "Beni delirtiyorsun," diye mırıldanıyor.

Üst kollarını kavırıyorum. "Sen de öyle. Bana nelerden hoşlandığımı öğrenmemi ve sana nasıl söyleyeceğimi bulmamı söylüyorsun ve sonra her şeyi kapatıyorsun?"

Köprücük kemiğimin üzerindeki deriyi gıcıklayan boğuk bir kıkırdama çıkarıyor. "Günaha girmemek için elimden geleni yapıyordum. Ama ben sadece bir erkeğim ve artık bununla savaşamam."

Beni tekrar öpüyor, dili benimkine sürtünüyor ve hisler beni boğuyor. Ondan o kadar çok var ki, tenim tenime o kadar çok değiyor ki, kollarımı boynuna doluyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Fısıldıyorum.

Elleri tekrar aşağı kayıyor ama bu sefer tişörtümün kırımının altında biten eteğine ulaşıyor. Parmakları kalçalarımı okşuyor.

"Ne hakkında düşünüyüm?"

"Okuduğunuz şeyleri..."

Gülümsemesini şakağımnda hissediyorum.

"Aydınlatıcı." "Bunu zaten söylemiştin."

"Mm-hmm. Doğru. Beni kaya gibi sertleştirdi."

Nefes veriyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet." Eli tişörtümün altından kayıyor ve yukarı, kırımının ve sırtımın üzerinde geziniyor. Tenimin üzerinde elektrik vızıldıyor. "Sahnenin kendisi bu dünyanın dışındaydı. Ama onları kendini boşaltmak için kullandığını biliyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim," diyorum ama gülümsüyorum.

Beni öpüyor ve gömleğimin altından elleri yavaşça kaburgalarımı sıyrıyor. "Ama bu doğru."

"Evet," diye nefes alıyorum. Parmakları göğüslerimin altını okşuyor, sonra daha yukarılara, meme uçlarımin üzerine. Bu dokunuşla tenimdeki hisler dalgalanıyor.

İnliyor ve sonra elleri bedenimden ayrılıyor. Onun yerine tişörtün eteklerini kavıyorlar. Tişörtü yukarı çekiyor, ben de kollarımı kaldırıyorum. Tişörtü çıkarıp atıyor, üzerimde külottan başka bir şey kalmıyor.

Koyu renk gözleri üzerimde geziniyor. Her zaman sahip olduğu yoğunluk geri geldi, sadece hepsi bana döndü.

Elleri kalçalarımı kavıyor ve bakıyor, bakıyor ve . Omuz

silkmeme neden oluyor. "Onlar sadece meme."

Hem de küçük olanlardan. Her zaman küçük göğüslüydüm, çoğu gün A, en iyi günümde ise B alırdım. Balede bu bir avantajdı ve bunun için minnettarım. Ama hiçbir zaman sevdiğim bir vücut parçası olmadı.

Alec eğilip kollarını belime doluyor ve ağzıyla sol meme ucumu yakalıyor. Gözlerimi kapatıyorum. *Oh*. Dişlerini kullanıyor ve kirli sakalı tenimi sıyrıyor. Bunu hep sevmişimdir ama bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum.

"Onlarla ilgili hiçbir şey yok," diye mırıldanıyor. "Mükemmel göğüslerin var." Başını kaldırıyor ve diğer meme ucuna da aynı ilgiyi gösteriyor. Onunkilerden biri

Elleri k   yanağımı kavramak için kayıyor ve tamamı geniş avucuna sığıyor.

Kaburgalarımın karnıma doğru öpüyor ve odamdaki pelüş halının üzerinde dizlerinin üzerine   k  yor. Dudakları külotumun kemerine ulaşıyor ve külotumu kalçalarımın aşağı doğru çekmeye ba  lıyor, her seferinde bir santim, bunu yaparken açıkta kalan tenimi öpüyor.

Onu bunu yaparken izlemek bağlı başına bir heyecan. Geniş omuzları, kalçalarımın dayadığı güçlü kolları ve kahverengi saçları.

"Seni tekrar tatmak için ölüyordum," diye mırıldanıyor, kalçamın i   kısmını öperek. Sonunda külotumu sonuna kadar indiriyor ve yere, ayak bileklerimin etrafına düşüyor. "   te bu, üçte bu."

Beni sabit tutmak için bir kolunu kalçalarımın doluyor, diğer koluyla da beni diliyle ayırıyor.

Klitorisime ilk dokunuşu beni rahatlattı. Tanrım, geçen geceden beri bunu düşünüyordum, tekrar istiyordum ve bunun olmayacağını düşünüyordum. Bunu yapmaya olan a  ık ihtiya  ıyla ilgili bir şey var, bu benim   z-bilincimi ve utancımı yıkıyor.

Parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor. "Alec," diye fısıldıyorum. "Bunu sana ben de yapmak istiyorum. Yapmamızı istiyorum... oh. Oh."

Klitorisimi emerken aynı anda bir parmağını içime kaydırıyor ve artık odaklanamıyorum. Tek bildiğim bu sefer daha fazlasını istediğim. *Daha fazlasını*. Kalbimin kulaklarımda çarptığını duyabiliyorum ve kalçalarım kendi istekleriyle ona karşı hareket ediyor.

Beni ne kadar süre çalıştırdığını bilmiyorum ama en u   noktaya gelene kadar. Omuzlarını   eki  tirim. "Alec. Seni istiyorum."

Neredeyse siyah olan gözleriyle bana bakıyor. Tüm gözbebekleri ve tüm arzusu. "Bunu bütün gece yapabilirim."

Başımı sallıyorum. "Bu benim sana ne istediğimi söylemem. Senin istediğin de buydu, değil mi? Ben de seni istiyorum."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ne yapmamı istiyorsun?" "Becer beni," diye fısıldıyorum.

Bir parmağını daha içime sokuyor. "Sen de benim için hazırsın, değil mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

"  ok ıslak ve çok güzel." Ayağa kalkmadan önce klitorisimi son bir kez öpüyor ve beni ürpertiyor. K  lotumdan   ıkıyorum ve altlarına uzanıyorum, onları aşağı çekmek ve çıkarmak istiyorum.

Bu sefer izin verdi.

Ereksiyonunun üzerinden geçirmek için lastiği çekiyorum ve siki serbest kalıyor. Haklıydım. Büyük ve çok sertti ve ona dokunmam *gerekiyordu*.

Temas edince tıslıyor. "Dikkatli ol, tatlım."

Teni avuçlarımın altında sıcak ve onu beceriksizce, dikkatlice okşuyorum, ama o aldırıyor gibi görünüyor. Göğsü ağır nefes alıp vererek inip kalkıyor ve ben de onun bana yaptığı gibi kontrolden çıktığını hissettirmek istiyorum.

Ortalamadan daha uzun ve kesinlikle daha kalın.

Alec ağır ağır nefes alıyor ve sikini okşamamı izliyor. Ama şişmiş başını okşadığımda transı bozuluyor. Başını iki yana salladı. "Hayır. Benimle daha sonra oynayabilirsin. Ama şimdi değil."

"Yanında... getirdin mi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Evet. Ama kelime neydi?" "Prezervatif."

"İşte bu kadar," diyor. Pantolonunu tamamen çıkarıyor ve cebini karıştırarak tek bir paket çıkarıyor. Altın folyo başucu lambamın ışığını yansıtıyor.

Yırtarak açıyor ve yıllardır hayran olduğum o büyük elleriyle prezervatifi takıyor. Uzun parmaklı, geniş sırtlı ve çok erkeksi. Kendini kavrayışını görmek asla unutamayacağım bir manzara.

Vücuduma bakıyor ve çenesi geriliyor. "Tatlım, bunun kontrolü sende olmalı, çünkü ben yapamam. İçimde hiç kontrol kalmadı."

"Güzel." Tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum ve o da tıslayarak bir nefes veriyor. "Kontrolün sende olmasını istemiyorum."

Bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor ve tekrar açtığında gözleri alev alev yanıyor. Yatağıma doğru ilerliyor ve sırt üstü uzanıyor. Aleti dışarı çıkmış, kuzeye doğru eğilmiş. Karnının üzerinde müstehcen bir şekilde büyük görünüyor. "Buraya gel," diyor ve bana doğru uzanıyor. "Üstte sen varsın."

Onun yanındaki yatağa tırmandım. "Tamam. Ben iyi değilim-"

"Harika olacaksın ve içinde olmam gerekiyor," diyor. "Ama bu, girişi kontrol etmeni sağlayacak."

Kalçalarına sarılıyorum. Yatağımda, başını her gece uyuduğum yastığa yatarken devasa görünüyor. Boynundaki tendonlar çıkıntı yapıyor ve kaşlarının arasında derin bir oluk var, sanki ağrıyormuş gibi.

Onu kavriyorum, düz tutuyorum ve giriş yerimde çentiklemeye çalışıyorum. Kalçalarımı kavriyor ve beni izliyor, sonunda geniş başını içeri kaydırırken *bizi* izliyor.

Bu his karşısında titreyerek nefes veriyorum. Evet, gerçekten de kalın ve seks yapmayalı bir yıldan fazla oldu.

"İşte bu," diye mırıldanıyor. Parmak uçları etime batarak inişimi yavaşlatmaya yardımcı oluyor. İki santim daha alçalıyorum ve gerginlik lezzetli bir hal alıyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Kabzasına kadar battığımda inliyor. Dolgunluk hissi ezici. Nasıl hareket edeceğimi bilmiyorum.

Alec'in yüzü hala zevk-acı ile kazanmış durumda ve ben ondan, yüzündeki ifadeden ve altımdaki bedeninden başka bir yere bakamıyorum.

"Bu nasıl bir his?" diye soruyor. Sağ eli birleştığımız yere gidiyor ve klitorisimin etrafında daireler çizmeye başlıyor.

Nefes alışım hızlanıyor. "Sen büyüksün, biliyorsun."

"Hmm." Gözlerinde bir mizah parıltısı var ve bana *bunu anladığını* söylüyor.

bilirsin. "Bu yüzden tempo istedim."

Ellerimi göğsüne koyuyorum ve kalçalarımı döndürmeye çalışıyorum. Onları yukarı ve aşağı kaldırıyorum ya da öne doğru kaydırıyorum ve sürtünmeden zevk almaya başlıyorum.

Parmağı hâlâ klitorisimi okşuyor, diğer eli ise meme ucumu çimdiklemek için uzanıyor. Kombinasyon, üzerimde yıkanan hislere sahip, ben tekrar sınıra gelene kadar hepsini yükseltiyor. Banyosunda üzerime çıktığında hissettiğim gibi hissediyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyor. Sesi hırıltılı ve derin; gözlerimi kapatıp ona ve hislerime odaklanıyorum. "Çok iyi görünüyorsun, tatlım. Bana binmekte çok iyisin. Ve çok güzelsin. Çok güzelsin, sana bakmak canımı yakıyor ama gözümü alamıyorum. İşte bu, Isa... işte bu. Çok iyi hissediyorsun, *çok* iyi. Etrafıma geldiğinde bunu hissetmeliyim."

Benim var.

Orgazm üzerimden ve içimden geçiyor, kalçalarım hareketlerinde kekeliyor, göğsündeki ellerim pençelere dönüşüyor. Vücudum titriyor. Tıpkı hafta başındaki gibi ama daha güçlü.

Olabileceğini düşünmemiştim.

Alec'in elleri sırtımı okşuyor. Hâlâ içimde taş gibi sert ama tenimi yumuşatan eli yumuşak.

," diye mırıldanıyor. "Benim için geldiğinde çok güzel oluyorsun."

Övgü sistemime sıcaklık gönderiyor. Göğsünü öpüyorum ve yavaşça doğruluyorum, hâlâ ona sarılıyorum. "Bunu yapabileceğimi sanmıyordum."

"Her şeyi yapabilirsin," diyor. Ama yüzündeki zevk-acı artmış ve onu hiç görmediğim kadar gergin görünüyor. Boynundaki tendonlar dışarı çıkmış.

Kendisi de tam sınırdadır.

Tırnaklarımı tekrar göğsünde gezdiriyorum ve titriyor. "Beni ters çevir," diyorum.

Elleri kalçalarındaki tutuşlarını sıkılaştırıyor. "Zor olacak," diye uyarıyor. "Göründüğümünden daha güçlüyüm."

Alec bizi ters çevirdi. Sürekli içimde kalıyor ve ben sırtüstü yatar yatmaz hareket etmeye başlıyor. Sert. Hızlıca. Böyle daha da derinleşiyor, çok derin, hızla itiyor.

Bacaklarımı ona doluyorum. İnliyor, kalçamı kavırıyor ve beline doğru daha da sıkı çekiyor. Kahverengi saçları alnına dökülürken vücuduma, içimde nasıl hareket ettiğine bakıyor ve gözleri şehvetle kararıyor.

Hiç bu kadar ateşli bir manzara görmemiştim.

Ellerim sırtında geziniyor, o da ön kollarının üzerine eğiliyor, göğüslerimiz birbirine değiyor. Ağır ve sıcak ve ben buna bayılıyorum.

Ayarladığı sert tempoyu düşünemiyorum.

Gürültülü inlemelerinin sesi göğsünden bedenime doğru titreşiyor. Alec bir kez daha itiyor ve sonra boşalıyor, kalçaları keskin bir şekilde benimkilere çarpıyor.

Üstüme yığılıyor ve hareketsiz kalıyor, ağırlığı beni yatağa mümkün olan en iyi şekilde bastırıyor. İkimiz de hızlı hızlı nefes alıyoruz. Ellerimi sırtında gezdiriyorum, parmaklarım omuzlarındaki kasları yoğuruyor.

Birkaç uzun an boyunca orada yattık.

Düşük bir iniltiyle yukarı itiyor ve aşağı uzanıyor, çekmeden önce prezervatifi tabanından tutuyor. Bu beni biraz irkiltiyor. Fark ediyor ve bana alaycı bir gülümseme veriyor.

Ona gülümsüyorum ve yüzüstü dönerek prezervatifi bağlayıp banyomdaki çöpe atmasını izliyorum. Kendimi kemiksiz, zevkten hafiflemiş ve biraz da duygu sarhoşu hissediyorum ve onun hemen gitmesini gerçekten istemiyorum.

Alec mutfağımdan bir bardak su aldı. Bir bardak daha doldurup yanıma gelmeden önce bardağı boşaltıyor. "Al," diyor ve bardağı bana uzatıyor.

Ben içiyorum, o da yanıma yatağa oturuyor. Hemen bana uzanıyor, sağ eliyle karnımı, kalça kemiğimi ve bacaklarımı okşuyor. Onları biraz aralıyor ve uyluklarımın iç kısmındaki kızarıklığı izliyor.

Kaşlarını çatıyor. "Sert davrandım." "Hoşuma gitti."

"Mm-hmm. Seni çok uzun zamandır arzuluyorum," diyor. Gerçekmiş gibi söylüyor ama göğsümde bir sıcaklık yayılmasına neden oluyor. Kaşlarını çatarak diğer uyluğumun iç kısmına doğru ilerliyor ve ikisini birbirinden daha da ayırıyor. Bacaklarımın arasındaki incelemesinin yoğunluğu beni biraz kendime getiriyor. "Umarım çok ağrın olmaz."

Bu beni güldürüyor.

Yukarı bakıyor, kaşları kalkık. "Ne?"

"Hayatım boyunca çoğu gün ağrım oldu. Eskiden gerinir ve dans ederdim. *yaşıyorum*. Ben gayet iyi olacağım."

Yüz ifadesi öfkeye dönüşür. "Siktir. Kalçan. Bacaklarını etrafıma sarmamalıydım."

"Öncelikle, ben bunu yaptım ve gayet iyiydi. Yatakta arka arkaya on iki fouetté yapmamı istemediğin sürece sorun yok."

Elini kalçama götürüp tenimi yumuşatıyor. Yüz ifadesi düşünceli ve biraz kapalı bir hal alıyor ve ben bunu istemiyorum. Geri çekilmesini istemiyorum.

Bundan pişmanlık duymasını ve kendini suçlu hissetmesini istemiyorum. "Ne düşünüyorsun?" Fısıldıyorum.

İşaret parmağı kaburgalarımın birinin üzerinde geziniyor. "Hayal ettiğim kadar güzelsin ve umduğumdan da iyi hissediyorsun," diyor.

"Sanki bu bir sorunmuş gibi konuşuyorsun."

"Öyle," diyor. Ama dudaklarında bir eğiklik var. "Çünkü sadece bir kezle yetinmeyeceğim, tatlım. Seni neyin tahrik bulmak en sevdiğim yeni şey."

Onu aşağı çekiyorum ve o da bana izin veriyor, yatağımda yanımda uzanıyor. Onu öpüyorum ve o da beni öpüyor, yavaş, becerikli, yavaş tempo tekrar devralıyor.

Alec iri elini göğsümde gezdiriyor, parmakları göğüslerimin arasında geziniyor ve sonra karnımdan aşağı inen orta çizgiye dalıyor. "Söyle bana," diyor ve sesi en çok sevdiğim hışırtilı ses. "O kitaplardaki hangi şeyleri gerçek hayatta yapmak istiyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Alec."

"Anlat bana," diye tekrarlıyor. Eli sol kalça kemiğimi okşuyor. "Eğer söylemesi çok zorsa, okuduklarımdan sana seçenekler sunacağım. Edepsiz konuşmalar mı?"

Başımı omzuna doğru çeviriyorum. "Evet. Ben... evet. Bunu çok isterim." "Mmm. Övgü, belki." Eli doğru iniyor, parmakları süpürme. "Sana ne kadar iyi hissettiğini söylemeye devam edeceğim. Bak. Tadına bak."

Gözlerimi kapatıyorum. "Evet. Bu tür bir şey. Tabii eğer gerçekse."

Kıkırdıyor. Boğuk bir ses ve gözlerim tekrar açılıyor. Böyle güldüğünde ona bakmak zorundayım. Tüm yüzünü ısıtıyor. "Tatlım, seninle müstehcen konuşmak hayatımda yaptığım en kolay şey olacak."

"Oh." Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Saat beş yönündeki gölgesi bu gece daha ağır. "Ben de aynısını yapabilirim, biliyorsun."

"Mmm. Bana senin iyi kızın olduğumu söyle?"

Gözlerim açılıyor ve sonra kıkırdıyorum. "Evet, eğer seni tahrik eden buysa." "Sanırım istersen onun yerine sana böyle hitap edeceğim. Tanrı biliyor ya, gerçek bu.

O kadar iyisin ki, acı veriyor." Ağzını boynuma götürüyor ve hassas derimi öpüyor. "Herkesin içinde seks mi?" diye soruyor. "O, altını çizdiğin sahnelerden birindeydi. Olurdum ama bunun için çok fazla riskim var. "

"Hayır... değil. Ben de pek sevmem."

Duraklıyor. "Peki, özellikle o sahnede hoşunuza giden şey neydi?"

"Um. Şipşak? Kahramanın bunu yapmasını sevdim. Çünkü çok tahrik olmuştu." Sesim ince çıkıyor. Bunu yüksek sesle söylemek, neden bu kadar beğendiğimi anlatmak çok utanç verici.

Ama o sadece mırıldanıyor.

"İlginç." "Ne olmuş ona?"

"Genel olarak kadınların şipşaktan hoşlandığını düşünmüyordum."

"Evet, belki çoğu bilmiyordur. Ben de emin değilim ama önemli olan bu değil."

"Fantezi nedir o zaman?"

"Sen... şey, çok fazla tahrik oldun. Zar zor kontrol edebiliyorsun, bana çok fazla ihtiyacın var Bunun pek gerçekçi olmadığını biliyorum."

Bir kaşını kaldırır. "Tatlım, senden o kadar tahrik *oldum* ki kontrol . Öyle olmasaydım, kiraladığım dadının yatağında olmazdım." Bu beni gülümsetti. "Öyle mi? Seni çıldırtıyor muydum?"

"Diyelim ki seninle ilgili fanteziler kurmak için herhangi bir yardıma ihtiyacım olmadı." Eli bacağımın üzerinde daireler çiziyor. "Göster bana."

Yüzümü ona çeviriyorum. Gözleri çok yakın, ela ve sıcak, teni zevkten kızarmış. Ben de öyle görünüyor olmalıyım. "Sana ne göstereceğim?"

"Okuduğun kitapları kullanarak kendini nasıl boşalttığını."

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Tamam."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm." Kendi hevesim beni biraz şaşırttı. Uzanıyorum ve elini kalça kemiğimin üzerinde durduğu yerden çekiyorum. Bacaklarımın arasına yerleştiriyorum ve parmaklarını klitorisime yönlendiriyorum. "Her zaman buradan başlarım."

Kendini bir dirseğinin üzerine kaldırarak ellerimizin hareketini izliyor. "Sırt üstü, böyle mi?"

"Genellikle, evet. Ama bazen karnımın üzerinde."

"Mm-hmm. Parmakların hangi hareketleri yapıyor... ah." Dikkatle izliyor, parmakları benimkilerin yanında yivlerini buluyor. "Durma."

Zevk tekrar içimde yükseliyor. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim, ama

Öyl

e. Elimi geri çekiyorum. "Bunu yapmanı istiyorum."

Bir oradaydı, dokunuşumu kendi dokunuşuyla değiştirdi, ama aynı kalıbı tekrarlıyor. O olduğunda çok daha zevkli geliyor. Serbest kolunu altımdan geçiriyor ve ben omzuna dönüyorum, içime yayılan elektrikten başka hiçbir şeye odaklanmıyorum. Güzel kokuyor. Erkek, seks ve sabun gibi.

"Alec," diyorum.

Ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Ona karşı her zaman hissettiğim duygular yüzeyin hemen altında gizleniyor, şimdi burada olduğu, bana sarıldığı, *dokunduğu* için o kadar yakın ki, bu hisler beni uçuruyor.

"Evet?"

"Bir daha kendini geri çekme," diye fısıldıyorum.

Parmakları, benimkiler gibi ama daha iyi hareket ediyor ve ona daha fazla erişim sağlamak için dizlerimi büküyorum.

", " diyor. "Seni bu kadar güzel kim getirebilir ki?"

Bu beni usulca iç çekmeye itti. "Aynen öyle."

"İyi bir kız gibi benim için tekrar gelebilir misin?" diye sorar.

Gözlerimi omzuna kapatıyorum, nefes alışım övgüyle birlikte artıyor. Bunları o derin sesiyle, eliyle söylediğini duymak

Bacaklarımın arasında... Kindle'ımı ona vermek harika bir fikirdi.
"Evet," diye fısıldıyorum ve hisler beni alıp götürüyor.

Chapter 24

Alec

İşin, başlangıçtaki sınırlarını aşan bir genişleme şekli vardır. Her toplantı, e-posta ve telefon görüşmesi potansiyel bir tehdittir. Bazı günler, zamanımın çoğunu onları ele geçirmemelerini sağlamak için harcadığımı hissediyorum. Sanki bir CEO'dan ziyade bir bekçiymişim, korları yangına dönüşmeden söndürüyormuşum gibi.

Ama kaçınmak istemediğim bir dikkat dağıtıcı var.

Mesajlar.

Öğleden sonra yönetim kuruluyla yapacağım toplantıya hazırlanıyordum ki telefonuma bir mesaj daha geldi.

■

Isabel: Fizyoterapist az önce çıktı. Haftalık seansları ayarladığın için tekrar teşekkür ederim, Alec. Gerçekten minnettarım.

■

Elbette. Kararınız nedir?

■

Isabel: Ne yazık ki değişmedi.

Telefonumu bir kenara bırakıp gündeme bakıyorum. COO'm bu toplantının büyük bir kısmına başkanlık ve CFO'muz da üç aylık faaliyetler hakkında bizi bilgilendirecek.

Sayılar. Satın alma ekibi de orada olacak ve geçtiğimiz yıl Contron'a eklediğimiz yeni ürünlerin üzerinden geçecek ve Connie Vakfın çalışmaları hakkında rapor verecek...

Tekrar telefonuma uzandım.

Alec: Bugün ne yapıyorsun?

Çocukları almadan önce en az üç saati daha var ve bunu daha önce hiç sormadığımı fark ettim. Çoğu gün arkadaşlarıyla takılıyor mu? Ailesiyle vakit geçiriyor mu? Kitaplarını okuyor mu?

Isabel: Şimdi parkta koşuya çıkacağım, sonra da muhtemelen biraz kitap okurum. Sam ve Willa için evde bir hazine avı hazırladım bile.

Hazine avı mı?

Isabel: Yemekten sonra genellikle çok enerjik olurlar. Merak etmeyin, ikisi de ödevlerini yapacaklar.

Doğru. Bu önemli, ama... oyun da öyle. Bunu biliyorum. Ama bunun gerçekleşmesi için hiç çaba sarf etmedim. Bu bana her zaman çocukların *yaptığı* bir şey olarak görünmüştür. Yapmadıkları şeyleri teşvik etmek ebeveynlerin işidir. Ev ödevi. Piyano. Spor. Diller. *Disiplin*.

Ben böyle yetiştirildim.

Yine de Isabel'in faaliyetlerinin yarattığı etkiyi inkar etmek mümkün değil. Küçük dans partileri Sam'i başka hiçbir şeye benzemiyor ve Willa bile Isabel'in dönmesine izin verilmediği uyarısıyla birlikte onları istemeye başladı.

Toplantı gündemine bazı notlar ekledim, eksik kalan noktaları tamamladım. COO'ya yenilenebilir enerji sektöründeki işçi grevi söylentilerini ve bunun bizi nasıl etkileyeceğini ele almamız gerektiğine dair bir e-posta gönderiyorum.

Ve sonra kendi disiplinim tekrar kırılıyor.

Bunu dört gözle bekliyorum. Hazine olarak ne sakladın?

Isabel: Sanırım bunun senin için de bir sürpriz olmasına izin vereceğim.

Alec: İşvereninden bir şeyler mi saklıyorsun?

Isabel: Sadece bilmesi gerekmeyen şeyleri.

Telefonumdaki ismine, altı harfe bakıyorum ve göğsümde bir sızı hissediyorum. Dün gece eve geç geldikten sonra kapısını çaldım ve onu beni beklerken buldum.

Bu dünya için fazla tatlı. Benim için çok tatlı.

hangi kitabı okuyorsun? Şu seks romanlarından birini mi?

İtiraz edeceğini biliyorum. Daha o yanıt vermeden bunu bekliyorum, ama yine de geldiğinde kıkırdamama neden oluyor.

Isabel: Baharatlı sahneleri olan ROMANTİKLER. Ve cevabım evet. Size kahraman ve kadın kahramanı nerede bıraktığımı söyleyecektim ama şimdi söylemeyeceğim.

Ha.

Dur tahmin edeyim. Seksi mesajlar atıyorlar ve kahramanımız az önce kadın kahramanımıza işten eve döndüğünde ona ne yapacağını anlatmayı bitirdi.

Diğer uçta sessizlik var ve bu ani duraklama beni gülümsetiyor. *Evet.* Kahraman bunu yapabilir, kesinlikle. Isabel hakkında birkaç fanteziden fazlasına sahibim. Son zamanlarda zihnimde değerli bir yer kaplıyorlar ve beni dikkatim dağılmış, gergin ve azgın bir halde bırakıyorlar.

Hoparlöründen keskin bir ses yayılıyor ve ardından asistanımın sesi odayı kesiyor. *"David Connovan sizi görmek istiyor."*

Elimi yüzümde gezdiriyorum. *Tabii ya.* Şirketten biri, büyük ihtimalle Lauren, ona yönetim kurulu toplantısını haber vermiş olmalı.

"İçeri gönderin," dedim.

Ofisimin masif ahşap kapısı açılıyor ve babam eskiden kendisine ait olan alana adımını atıyor. Kırışmış gür saçları geriye taranmış ve elleri arkada kilitlenmişti.

Ayağa kalkıyorum. "Baba. Bu zevki neye borçluyum?"

Ofisimdeki kitaplıkların önünden geçiyor, raflardan birindeki bir kitabı ya da bibloyu incelemek için ara sıra duraklıyor. Dikkati oraya yerleştirdiğim torunlarının resmine takılıyor.

"Yönetim kurulu toplantısına katılabileceğimi düşündüm" diyor. "Sessiz bir ortak olarak tabii ki. Liderliğinize müdahale etmeyeceğim."

Doğru.

Ama sadece onun orada olması bile. Birincisi, masanın etrafındaki herkesin ne kadar rahat olduğuna müdahale eder. Aslında çok net olan hiyerarşiyi karıştırır.

Contron'un eski patronu. Şimdiki değil.

Babam kaşını kaldırdı. " bir sorun mu var?" "Hayır," diyorum.

Masamın karşısındaki sandalyeye oturdu. Benden beş santim daha kısa ve daha tıknaz bir yapısı var, ama bunun dışında birbirimize çok benziyoruz.

İnsanlar yorum yapmaya bayılıyor.

"Sanırım Mark yönetim kurulundan emekli olmayı düşünüyor." Oh, lanet olsun.

"Henüz resmi bir karar vermedi," diyorum.

Babam elini masanın kenarında gezdiriyor. "Sanırım geri dönmeliyim. Yönetim kurulundan emekli olmak yanlış bir karardı ve hala paylaşabileceğim uzmanlığım var."

Kurulda olmamanız bunu yapmanızı engellemiyor sanırım. Lauren'ın hâlâ ona rapor verdiğini zaten biliyorum. Şimdi Mark'la da gayri resmi bir konuşma mı yaptı?

Onu tekrar yönetim kurulunda görmek istemiyorum. Eğer kendi egosunu değil de Contron için en iyisini düşünseydi, bunu da fark ederdi.

Babam Contron'u ulusal bir markadan uluslararası kurumsal bir süper güce dönüştürdü. Bir örümcekten daha fazla bacağı olan bir holding. Onu bugünkü haline getirdi. Ancak bu, ben yönetim ekibine katıldığımda şirketin hatasız olduğu anlamına gelmiyor.

Benim yönetimim altında, David Connovan'ın kendini iyi hissetmesini sağlayan risklere tutunmak yerine daha *akıllıca* riskler aldık. Daha yalın ve daha hızlı hale geldik, yönetimi düzene soktuk ve birinci sınıf dış danışmanlar tuttuk. Artık büyüme aşamasında değiliz. Bakım aşamasında geliyoruz.

Babamın "evetçi" adamlarının çoğundan da kurtuldum. Eski gözdelelerinin rütbelerinin düşürülmesi, emekli edilmeleri ya da işten çıkarılmaları hakkında sinsice yorum yapsa bile fark etmişti.

değiştirildi.

"Ee?" diye sorar. "Duyuruyu yapacak mısınız?"

Kendine özgü bir şekilde bana bakıyor. *Mağara*, diyor o bakış. Ve ergenliğimin uzun yılları boyunca, öyleydim. Her seferinde.

Neden A alamadın? Piyano çalış. Yaz boyunca burada çalışacaksın.

Ancak Contron'da hisseleri dışında hiçbir dayanağı kalmadı.

"Bu akıllıca olmaz," diyorum. "Emekliliğine odaklanman senin için daha iyi olur. Aspen'deki pansiyonu daha yeni satın aldın, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu

düşünmüyorsun." "Hayır, düşünmüyorum."

"Bunu yeniden düşünene söz ver" diyor. "Mark birkaç ay daha emekli olmayacak. Diğerlerinin ne düşündüğünü öğrenmek için etrafı dolaşacağım. Adaylığımı kabul edeceklerinden hiç şüphem yok."

Ellerim masamın üzerinde yumruk oluyor. "Bunu düşüneneğim," diyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Güzel. Şimdi, aile meselelerine gelelim. Şükran Günü'ne sadece birkaç hafta kaldı. Sen mi ev sahipliği yapmayı planlıyorsun, yoksa ben mi yapayım?"

"Sen nasıl istersen," diyorum ona.

"Benim o zaman." Önümden geçip geniş pencerelere bakıyor. "Connie ve kocasını davet edecek misin?"

Onun küçüklüğüne karşı kafamı sallamak istiyorum. "Eğer ev sahipliği yapacaksanız, bu size kalmış."

"Mm-hmm. Ama ona bundan bahsedeceksin."

"Evet, bunu yapabilirim."

"Güzel. Ve bana onun hakkında bilgi

ver." "Yönetim kurulu toplantısında

olacak," diyorum.

Cevap vermiyor, sadece bana sinirli bir bakış atıyor. Bugün top oynamıyorum. Bunun onu da kızdırdığını biliyorum ama umursayan tek bir parçamı bile bulamıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmamak benim, Connie'nin ve Nate'in tüm hayatımız boyunca ana amacımız olmuştu. Ama o çekip gitti, emekli oldu. Bu kararı veren oydu ve keşke o da bu tavrından vazgeçse. Ama eminim mezara kadar yanında götüreceği tek şey bu olacak.

"O harika," diyorum. "Onu hiç görmediğim kadar mutlu ve Vakıf ile harika işler yapıyor. Contron için harika bir sosyal yardım kaynağı ve hayırseverlik profilimizi yükseltiyor."

Boğazının arkasından uğultulu bir ses çıkarıyor. "Güzel. Bu çok iyi."

"Onu arayıp sohbet etmeli ya da yemeğe çıkarmalısın."

Babamın kaşları alçaldı. "Bize söylemeden bir Thompson'la evlenen o."

"Kızını hâlâ tebrik etmeyen sensin," diye karşılık veriyorum.

Homurdanıyor. Düşük bir iniltiyle sandalyesinden kalkıyor. "Bugün havanda değilsin," diyor.

"Öyle ?" Hoş bir şekilde sordum. "Fark etmemiştim."

Ayrılıyor, şüphesiz kendi kalan yöneticilerle sohbet etmek için. Elimi yüzüme sürüyorum ve Connie'nin babam hakkında sorduklarını düşünüyorum. Annem ölmeden önce nasıl farklıydı. Şimdi nerede olduğunu.

Willa ya da Sam bundan otuz yıl sonra bu koltukta oturuyor olur muydu? Ve ben de onları aynı şekilde rahatsız ediyor olur muydum? Bu düşünce hoş bir düşünce değil. Zihnime bir diken gibi batıyor ve acıyı bastırmak için telefonuma uzanıyorum.

O da mesaj .

Isabel: Evet, kaldığım yerden devam ediyorum. Kahramanın yerine geçebilir misin?

Memnuniyetle. Tek yapabileceğim onun yerine geçmek olsa bile. Çünkü ben bir aşk romanı kahramanı değilim, hele onunki hiç değilim. Kimse hayalindeki erkeği bu kadar yükün altına sokmaz.

Alec: Bu gece, altını çizdiğin teknedeki seks sahnesinin seni neden bu kadar tahrik ettiğini anlatmanı istiyorum ve bunu yüzüme binerken yapmanı istiyorum.

Gönder tuşuna bastım ve onun aldığını hayal ettim. Okuduğunu. Onda sevimli bir utangaçlık var, ama bu sadece istek ve ihtiyaçlarının sözelleştirilmesiyle ilgili. Hayal gücünün vahşi olduğunu biliyorum. Benim için altını çizdiği kitaplardaki sahneler bana yeterinden fazlasını anlattı.

Halka açık seks. Bir partide, dolaba karşı sert bir şipşak. Mutfak adasında bir kadının üzerine çıkmak. Sert seks, yumuşak seks, masaj seksi. Ve her yerde, kahramanların sevişmeye ne kadar ihtiyaç duyduklarını ilan ettikleri kirli konuşmalar sayfaları dolduruyor.

Kadınların bunu istediğini bilmiyordum ama Isabel bana bundan hoşlandığını kesin bir dille öğretti. İstiyor. İstenmek istiyor ve Tanrı biliyor ki ben de istiyorum. Onunla birlikte olmak günümün en kolay kısmı. Öyle olmamalı. Ama öyle. Daha önce bir kadınla hiç bu kadar meşgul olmamıştım. Victoria'yla karşılaştırmak canımı yakıyor ve bastırmak için elimden geleni yaptığım suçluluk duygusunu geri getiriyor. Kafamdaki tüm düşünceleri aynı anda tutamıyorum.

Bunun nereye gidebileceğini, Isabel'in isteyip de benim veremeyeceğim şeyleri. Connie'nin öğrenmesi. Suçluluk duygusuyla birlikte hepsini kovuyorum, aşağı itiyorum ve sadece şu ana odaklanmaya çalışıyorum.

Ve ben ona zevk verebildiğim sürece, o bunu istediği sürece, bu yeterli olacaktır.

Hazine avı başarılı oldu. Isabel kenarda durur ve sakın, nazik sesiyle arayışımızda "sıcak" mı yoksa "soğuk" mu olduğumuzu belirtir.

Sonunda, Willa ipuçlarını çözen kişi olur. Hazine şöminenin yanında, dekoratif kütüklerin arkasına saklanmıştı. Isabel ve ben onlara tezahürat yaparken o ve Sam hazineyi çıkarıyorlar.

İki küçük torba şeker, her biri için bir tane.

Isabel bana küçük bir gülümseme veriyor. "Kusura bakma, senin de katılmanı planlamamıştım, yoksa üç tane saklayacaktım."

"Benim kendi tatlılarım var," diyorum. Sesim biraz kısık çıktı ve bakışlarını kaçırdı. Ama gözlerinde ne demek istediğimi anladığını görmeden önce değil.

Hay sikeyim. şeyler söyleyemem.

Onun yerine çocuklarıma döndüm. "Hey, neden ikinize de birer kase almıyorum, yatmadan önce çizgi film izlerken ödülünüzü yiyebilirsiniz?"

Çocuklara ikinci kez söylememe gerek yok. Normal akşam kargaşası başlıyor ve heyecanlarının ardından onları yatağa sürüklemek zorunda kalıyorum. Ama yüzlerindeki mutluluğu görmek buna değiyor. Normal bir Salı günü ailece bir oyun ve şeker... Sanırım Sam'in aklı başından gitmiş olabilir.

Willa'nın sakinleşmesi normalden daha uzun sürüyor. En sevdiği kitabı okuyorum ve o da sayfaları takip ediyor, göz kapakları ağırlaşıyor.

"Bence," diye fısıldıyor sonunda, "o kadar da kötü değil."

Kızımın saçlarını okşuyorum. "Isabel?"

"Mm-hmm. Belki," diye mırıldanarak ekliyor, övgüleriyle her zaman suskun ve ben de ona gülümsüyorum. Bana kendimi o kadar çok hatırlatıyor ki. Bazı günler görünüş olarak Victoria'ya çok benziyor, ama diğer yönlerden bana çok benziyor. Bebek bakıcıları ve dadılar için de başa çıkması kolay biri değildim. Connie için yeterince iyi olmadıklarını düşündüğümde onları düzelttiğimi hatırlıyorum.

Willa'nın nefes alış verişini düzeliyor, yüzü uykuyla gevşiyor. Kitabı kapatıp oturma odasına gitmeden önce bir dakika daha onun yumuşak nefeslerini dinliyorum.

Isabel kanepeye kıvrılmış, televizyonun sesini kısımış. Bacakları katlandığında bile uzun ve siyah tayt giymiş. Giydiği kazak bedenini cüceleştiriyor. Siyah saçları örgülü ve omzunun üzerinden aşağı sarkıyor.

Gözleri benimkilerle

buluşuyor. "Hey," diyorum.

Gülümsüyor, sadece benim için ayrılmış gibi hissettiren sıcak bir gülümseme. "Merhaba." "Hazine avı için hazırım."

Chapter 25

Al ec

Isabel'in gözleri büyüyor ve sonra kıkırdıyor. Bu sesi bütün gün dinleyebilirim. "Öyle mi?"

Yanına oturuyorum ve bir kolumu omuzlarına doluyorum. Boştaki elim kalçasına iniyor ve içimdeki gerilim hemen boşalmaya başlıyor. Ona dokunmak bir uyuşturucuya dönüşüyor.

"Evet. Bugünkü fikrin harikaydı."

"Sinirleneceğini düşünmüştüm."

"Hayır. Neden?"

"Salı günü şeker, değerli zaman kaybı..." Sesini alçaltıyor, alaycı bir şekilde derinleştiriyor. "Gelecek için beceriler geliştirmeliler, Isabel."

Kalçasını çimdikliyorum. "Bu ben mi olmalıyım?"

Kıkırdıyor. "Evet. Belki de gerçekten çivilemek için kaşlarımı çatmalıydım.

o."

"Ben kaşlarımı çatmam."

"Elbette," diyor, gözlerinde dans eden bir gülümsemeyle. "Sen tam bir her zaman mutluluk ve rahatlık."

"Tamam, bu kadar yeter. Buraya gel." Belini kavriyorum ve onu üstüme çekiyorum, böylece bana sarılıyor.

Ellerini boynuma doladı. "Bu benim cezam mı?"

"Evet. Beni eğlendirmek için zorlandın," diyorum. "Rahatlığın resmi olmamı mı istiyorsun?"

Kaşları kalkıyor. "Demek öyle, öyle mi?"

"Kesinlikle öyle." Ellerimi kalçalarının üzerindeki girintiye yerleştiriyorum. Ellerimin altındaki beli de diğer yerleri gibi sıkı. "Bugün çok mutlusun."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu öğleden sonra gerçekten ilginç bir telefon aldım."

"Oh?"

"Bale koreografı önümüzdeki Salı benimle bir şeyler içmek için buluşmak istiyor."

Ellerim sıkıştı. "Öyle mi?"

"Evet. O bir usta, yaptığı işte mükemmel. Dans ettiğimiz onun prodüksiyonu... Ayrılmak zorunda kalmadan önce *ben de* dans ediyordum." Heyecanla gülümsüyor. "Onunla daha önce hiç böyle bire bir görüşmemiştim."

"Anlıyorum."

"Ne istediğini bilmiyorum," diyor. "Sakatlığımı biliyor elbette ve muhtemelen en başta kesilmemi öneren de oydu. Ama yeni bir prodüksiyonu olabilir. Bilirsiniz, iyileştiğimde."

Başparmağımı kazağının eteğinin altından geçirip karnının sıcak tenini okşuyorum. "Mac seni her iki yöne de götürecektir."

Sırıttıyor. "Biliyor musun, senin otoriter olduğunu hep biliyordum."

"Heyecanlıyım. Ve heyecanlanmana sevindim." Serbest kalan elimle saç örgüsünü çekiştirip saç bandını çıkarıyorum. Kalın dalları çözüyorum ve saçlarının omuzlarına düşmesine izin veriyorum, kalın, parlak, siyah teller.

Parmaklarını gömleğimin yakasının altından geçirip tenime yaslıyor. "Artık kuaförüm sen misin?"

"Mm-hmm." Saçlarını kazağının üzerine yaydım, göğüslerinin üzerinden aşağı doğru fırçaladım. Çok güzeldi. Yıllar önce Connie'nin bizi tanıştırdığı ilk andan beri hep çok güzel ve çok dikkat dağıtıcıydı.

Onu öne doğru çekiyorum, başını kendime doğru çekiyorum. Her noktada birbirimize dokunuyoruz. "Gün içinde sana mesaj atmamalıyım," diyorum. "Boş zamanlarında dikkatini dağıtıyorum."

Gülümsüyor. "Patronum çok talepkârdır."

"Evet, öyle." Parmaklarımı kazağının eteğini bulana kadar sırtında gezdiriyorum. Elim altından yukarı kayıyor. "Hep seni düşünüyordu."

gün, o küçük mesajlar sayesinde."

"Öyle mi?" Kalçalarını yuvarlıyor, kasıklarına sürtünen yumuşak bir hareket. Yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor ve onları karartıyor. "Bu tanımlamayla benim de seni düşünmeme neden oldun."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm. Ve bunun karşılığını yarın ödeyebileceğimi düşünüyorum."

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, alay etmek niyetiyle, ama tadı çok güzel. Öpücüğü derinleştiriyorum ve onu kucağıma doğru daha sıkı çekiyorum.

"Nasıl?" Ben soruyorum.

Elini saçlarımın arasına soktu. "Sanırım bu bir sürpriz olacak."

"Eğer buna sadık kalırsan beni çok çalıştıracaksın."

Arkasına yaslanıyor, gözleri parlıyor. "Sence bunu yapabilir miyim?"

"Kolayca." Elimi kalçalarında gezdiriyorum, başparmaklarımın bacaklarının arasındaki kumaş kaplı V'ye doğru kaymasına izin veriyorum. Ona en son bu şekilde dokunmamın üzerinden yirmi dört saat geçmişti ve sanki yirmi dört saat çok fazlaymış gibi geliyor. "Bugünlerde her zaman sertim."

Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Benim için uzun zaman oldu, tatlım."

Kollarımda sertleşiyor ama eli saçlarımda gezinmeye devam ediyor. Sesinde bir tereddüt var. "O zamandan beri...?"

İç çektim. "Hayır. O zamandan beri..."

karşılaşmalarım oldu." "Oh. Çok mu?"

"İki," diyorum. Böyle bir konuşma yapacağımızı düşünmemiştim.

Bu benim de sahip olmak *istediğim* bir şey değil ve gurur bir konu da değil. Ama tırnaklarını kafa derime lezzetli bir şekilde geçiriyor ve yüzünde sadece merak var.

"Bana onlardan bahset," diyor.

"İlki bir konferansta tek gecelik bir ilişkiydi, ikincisi ise tanıdığım bir kadındı. Bir haftalığına şehre dönmüştü." Başımı iki yana sallıyorum. Bunlar yanlış yönlendirilmiş bağlantı kurma girişimleri, cinsel ihtiyacın giderilmesi ve suların test edilmesi idi. Devam etmenin mümkün olup olmadığını görmek için. "Bunu gerçekten umursuyor olamazsın."

Kaşları kalkıyor. "Tabii ki biliyorum. Zor muydu?"

Ne sorduğunu biliyorum. Ama cevaplamak istediğim şey bu değil, çünkü suçluluk çekmecesini hala kilitli, bu yüzden onun yerine onu daha yakına çekiyorum. "Evet, çok," diyorum. "Yoksunluk kesinlikle bazı şeyleri daha da zorlaştırıyor."

Ama bu sadece yıllarca kilit altında tuttuğum, her zamanki gibi tek başıma yatıştırdığım ve tatmin ettiğim bir ihtiyacımı azaltmıştı.

Isabel bir şekilde anahtarı bulmuştu ve şimdi tek düşünebildiğim ona sahip olmak.

Gözlerini deviriyor. "Yani sen yoksun bir adamsın, bunu mu söylüyorsun?"

"İnanılmaz derecede." Onu tekrar öpüyorum ve kışını ellerimle kavrayarak bana sürtünmeye devam etmesi için cesaretlendiriyorum. "Hiç kimseye bu kadar ihtiyacım olmamıştı."

Çevik parmakları gömleğimin üst düğmesini açıyor, sonra bir başkasını, böylece elini içeri sokabiliyor. Dokunuşu içime sıcaklık yayıyor. Başını geriye yatırıp boynunu öpüyorum, o sırada aklıma kötü bir düşünce geliyor.

"Peki ya sen?"

"Ha?"

"En son ne zaman seks yaptınız?" "Sanırım dün geceydi."

Köprücük kemiğine doğru kıkırdıyorum. "Ukala. , anlat bana." "Bir... yıl önce. Belki biraz daha fazla."

Tüm bunlara rağmen, cevap beni derin bir seviyede memnun ediyor. Sadece üç ay önce , resimde hala biri olabilirdi. Başka bir dansçı, eski bir arkadaş, geceleri ona mesaj gönderen biri. O zaman kıskançlıkla başa çıkabilir miydim emin değilim. Kaderinde kendi yaşında biri olduğundan zaten eminim ama o adam hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum.

Bedenlerimizin arasına uzanıyor ve elini aşağı doğru sürttüğü sert uzunluğun üzerinde kaydırıyor. Sıkı kavrayıştan bir nefes tıslıyorum. Pantolonumun kumaşı pürüzlü ve sürtünme beni daha da sertleştiriyor.

"Sabah, gündüz ve gece," diyorum ona. "Beni ne kadar delirttiğini bilmiyorsun."

Kulağıma doğru sertçe nefes alıyor ve eli kumaşın üzerinden beni okşuyor. "Gerçekten mi?"

"Sen taşındığından beri son birkaç yıldan daha fazla mastürbasyon yaptım." "Nereye?"

Başımı kanepeye yaslayıp onun şehvet dolu gözlerini izliyorum. Bu haldeyken onu sonsuza dek izleyebilirim. Tamamen bedenindeyken ve tek başına söndüremeyeceği bir ateşle kızarmışken.

"Her sabah duş. Her gece yatak."

Göz kırpıyor. "Duş mu?" "Evet."

"Görmek istiyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Şimdi duş almamı mı istiyorsun?"

Aniden bir talepte bulunduğunu fark etmiş gibi dişlerini alt dudağına geçiriyor. *Hadi bebeğim*, sanırım. Bunu dile getirmesini istiyorum.

"Evet. Şimdi," diyor.

Onu yatak odama çekiyorum ve kapıyı arkamızdan sıkıca kapatıyorum. Bir daha düşündüm de, onu da kilitledim. Çocuklardan birinin kapıyı kilitli bulup kapıyı çalmasını ya da bana bağırmasını, kesinlikle görmemeleri gereken bir şeyi görmelerine tercih ederim.

Beni izliyor, banyomdaki makyaj masasına yaslanmış, kahverengi gözleri kocaman. Sanırım *övgü*. Buna her zaman çok güzel karşılık verirdi ve benden müstehcen konuşmamı istedi.

Başka bir meydan okuma gibi geliyor. Ona şimdiye kadar yaşadığı en iyi orgazmları yaşatmak ve sadece okuduğu her fanteziyi yerine getirmek. Bu son olmayacak. Hayatta iyi olan hiçbir şeyin uzun sürmediği gibi, bunu iliklerime kadar biliyorum ama bu arada ona hayatının en iyi seksini yaşatamazsam kahrolsun.

Onu gelecekteki tüm erkekler için mahvetmek istiyorum.

Kendine dokunduğunda, gelecekteki sıkıcı kocasını becerirken ve kız arkadaşlarına hayatının en ateşli kaçamağını düşündüğü kişi olmak istiyorum.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Kemer tokasını çözüyorum. "Her sabah," diyorum ona, "sert bir şekilde uyanırdım ve seni düşünürdüm. Bu beni çıldırttı. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Seni bu şekilde düşünmemem gerektiğini biliyordum."

Kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum. Ilık suyu açıyorum. Yukarıdan hafif bir spreyci halinde akıyor. Cam kapıyı açık bırakmıştım ve o da kapıya yaslanmış beni izliyordu.

"Neden," diye nefes alıyor. Gözleri vücudumda ve bakmasına izin veriyorum. Bir elimi karnımda ve sikimin üzerinde .

"Neden seni düşünmemeliyim?"

"Mm-hmm."

Kendimi sıkıyorum ve baskıdan dolayı inliyorum. Yirmi dört saattir burada, onun yanında olmayı bekliyordum. Uzun ve yavaş bir hareketle pompalıyorum, tam başımı sıkıyorum.

"Çünkü sen iyisin ve çok gençsin. Kimse anlamaz," diyorum.

Bana bakıyor, ağır ağır nefes alıyor. "Aramızdaki yaş farkı o kadar da büyük değil." "Yeterince büyük," diyorum. On beş yıl hiçbir şey değil. "Çok büyük

hayatımızdaki insanlar bunu sorgulamamalı. Kız kardeşim benden sana yardım etmemi istedi ve sen de bana iş için geldin. Sen benim çalışanımsın. Yine de," diyorum, kendimi baştan aşağı okşayarak, "her sabah aklıma sen geliyorsun."

Nefesi kesilir. "Burada, bu duşta."

Bir elimi fayans duvara dayıyorum. "Evet. Burada, bu duşta."

Aşağıya, sikime ve onu sabit bir tempoda pompalayan elime bakıyor. Ateş omurgamı yalıyor. Beni izleme şekli, beni eşiğe yaklaştırmak için yeterli. Burada durduğum tüm sabahlar boyunca, onun da bana katılacağını hiç düşünmemiştim. Isabel kazağının eteğini parmaklıyor. "Ve sen beni düşündün."

"Evet." Duruşumu genişletip vuruşlarımı hızlandırıyorum, avuç içimi başın üzerinde kavislendirdiğimden emin oluyorum. "Durmaya çalıştım. Duramadım. Sadece vücudunu, saçlarını, gülümsemeni ve seni becermek istediğim tüm yolları gördüm. Seni boşaltmak. Seni o daracık egzersiz kıyafetleriyle yoga yaparken gördükten sonra... Lanet olsun, Isa. Onları senden koparmak istedim."

Kazağını başının üzerinden çekip aşağıdaki taş döşemelere bırakıyor. Yumuşak görünümlü pamuklu bir sütyen giymiş, tenine leylak rengi. Meme uçları ince kumaşı zorluyor.

Vücudunun uzun, ince hatlarını içime çekiyorum.

"Böyle mi ?" diye soruyor. "Nasıl çıplak görüneceğimi mi?" "Evet."

Başparmaklarını taytının kemerine geçiriyor ve muhteşem bacaklarından aşağı çekerek taytını çıkarıyor ama külotunu üzerinde bırakıyor.

"Ve öpüştükten sonra, sana oral seks yaptıktan sonra..." Başımı salladım. "Burada tekrar oynattım. Tekrar tekrar. Şimdi kıyafetlerinin geri kalanını çıkar, tatlım."

Sütyenine uzanıyor ama gülümseyerek duraklıyor. "Bu bir emir mi patron?"

"Evet."

Isabel sütyenini çekiştirerek çıkarıyor ve yerdeki diğer kıyafetlerine katılıyor. İnledim. Çok güzel göğüsleri var. Küçük, ancak bir kupa kadar, sıkı, gergin meme uçları var. Tıpkı onun geri kalanı gibiler. Mükemmeller.

Külotunun lastiğiyle oynuyor. "Bakalım... Hiç duşta sana katılmamı hayal ettin mi?"

Sesim boğuk çıkıyor. "Evet."

Külotunu indirip içinden çıkıyor ve ben onun amını görünce hırlıyorum. Serbest kalmasını engellemek için sikimin tabanını sıkıca kavıyorum. "Siktir, çok güzelsin."

Isabel benimle birlikte akıntının altına giriyor. Saçlarını nemlendiriyor ve çıplak omuzlarına damlacıklar gönderiyor. Sikimi bırakıyorum ve elimi taşaklarıma götürüp onları yuvarlıyorum.

"Size katılmış olsaydım," diyor ve bir elini göğsümde gezdiriyor, "sabah görevlerini memnuniyetle üstlenirdim."

Onun eli benimkinin yerini alıyor. Daha küçük ve tutuşu daha az sert ama çok daha iyi hissettiriyor. İnliyorum ve iki kolumu da duvara dayıyorum. Bu onu hapsediyor ve suyun yüzümden uzakta, sırtıma vurmasına izin veriyor.

"Aynen böyle," diye mırıldandım. "Sadece biraz daha sıkı, tatlım."

Alışıyor ve hızlanıyor, sonra çene çizgime, boynuma minik öpücükler konduruyor, çıplak vücudu ıslak ve tam önümde. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kendimi göğüslerini avuçlamaktan ve meme uçlarını çimdiklemekten alıkoyamıyorum.

"Duşta mı geldin?" diye soruyor.

"Evet." Elim bacaklarının arasına kaydurdım ve ipeksi tenini okşadım. Girişini dürtüyorum. "İçine girmeyi, seni tam burada doldurmayı düşünürdüm."

Yumuşak bir nefesle nefesi kesiliyor. Ellerinden biri sikimi okşamaya devam ediyor, diğeri ise taşaklarımı ovuyor ve sikimin dibine . "İçime boşalmayı düşündün."

"İsa, bunu milyonlarca kez düşündüm." Alnımı onunkine yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin, elleri üzerimde çok iyi hissediyorum. "Düşündüğüm tek şey bu. Elim sikimin üzerinde, ağzını, göğüslerini, amını düşünüyorum."

Her nasılsa tutuşu daha sıkı, daha iyi, daha sıcak oluyor. "Şimdi benim için gel o zaman," diye mırıldanıyor yanağıma karşı. "Karnımın her yerine boşal."

Kahretsin. Acı verici bir şekilde sertleştiğimi hissediyorum ve bir şeyler vermek zorunda ve bir şeyler veriyor. Onun elinde zonkluyorum ve sonra boşalıyorum. Boşalmam içimden çıkıp karnına ve göğsüne yayılırken, o beni okşamaya devam ediyor. Şakağına karşı inliyorum ve ateşin içimde kükremesine izin veriyorum.

Hayatımın on yılını kaybetmişim gibi hissediyorum.

"Ben de sana sakso çekmeyi planlıyordum," diye mırıldanıyor. "Ne yazık ki daha uzun süre dayanamadın."

Ellerimi aşağı kaydırıp sıkı kıkını kavırıyorum ve bir yanağına yumuşak bir şaplak atıyorum. "Her zaman sonrası var," diyorum. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

Kıkırdıyor ve kollarımda geriye yaslanıyor. Birkaç damla ona ulaşıyor ve başının tepesini ılık sprey taneleriyle buğulandırıyor. Koyu renk saçları başının etrafına dağılmış ve kollarımdaki kıvrak vücuğuyla çok güzel görünüyor. Yanakları gül rengine bürünmüş ve cildi nemli görünüyor.

Benim için fazla iyi, tekrar düşünüyorum. Onu döndürüp göğsüme yaslıyorum ve yüzümüzü su püskürten yere çeviriyorum. Biraz sabun alıp ikimizi de yıkamaya başladığımda tekrar kıkırdıyor, göğüslerine ve karnına ekstra özen göstererek tüm kalıntılarımdı duruluyorum.

"Ben de seni istiyordum," diye mırıldanıyor, başını omzuma yaslayarak. "Aylardır, bundan önce."

Yumuşakça söylenen itiraf karşısında gözlerimi kapatıyorum. Planım onu gelecekteki tüm partnerleri için mahvetmekti, onun için uygun erkek olamasam bile şimdiye kadar yaşadığı en iyi seks olmaktı.

Beni de mahvedeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Chapter 26

abel

Antoine gelmeden önce gerginim, şehir merkezindeki bir restoranda bir masada oturuyorum. Mum ışığı odayı aydınlatıyor, diğer konukların yüzleri üzerinde dans ediyor ve garsonlar her yerleşimi ezbere biliyormuş gibi masalar arasında dolaşıyor.

Bale dünyasında bir efsanedir ve New York Bale Topluluğu onu iki sezon üst üste çalıştırmıştır. Bu onun son sezonu, Aralık ayındaki son gösteriden sonra başka bir yere gidecek. Duyduğuma göre, memleketi Paris'e dönecekmiş.

Belki de koreografisini yapacağı bir sonraki gösteri için dansçılara ihtiyacı vardır.

Antoine on dakika geç geldi. Sigara dumanı deri ceketinin yakasına yapışmış, ama nane şekeri gibi de kokuyor.

"Isabel," diyor yumuşak bir Fransız aksanıyla. Uzun yıllar yurtdışında çalışmaktan yıpranmış, zar zor fark edilen bir tonu var. "Benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Gülümseyerek sandalyeme geri çöküyorum. "Aradığınıza çok sevindim. Şirkette işler nasıl?"

Omuz silkiyor. Biraz gülümsüyor. "Her zamanki gibi. Irina zamankinden daha fazla şikayet ediyor ve iki erkek koro dansçısı

hamstringleri. Çöküşün eşiğinde sallanıyoruz ama bunun nasıl olduğunu bilirsiniz."

Kulağa doğru geliyor. Ona Paris'teki bir sonraki gösterisini soruyorum ve beni eğlendirmekten büyük mutluluk duyuyor. Bu bir Puccini operasının bale yorumu ve üzerinde çalıştığı koreografiyi detaylandırıyor. Büyüleyici. Daha önce süreci hakkında bu kadar çok konuştuğunu duymamıştım. Onunla hiç böyle konuşmamıştım, bire bir ve şarap eşliğinde.

Bu dünya hakkında tekrar bir şeyler duymak da çok *doğru geliyor*. Bale hakkında konuşmak, hatta tekrar *düşünmek*. Sanki kafamda son birkaç aydır kullanamadığım koca bir sözlük taşıyorum.

İlk kadeh şarabın ardından bir tane daha, sonra bir tane daha içtik ve hala kalçam hakkında bir şey sormadı. Ama şu anki işimi soruyor.

"Şu anda dadılık yapıyorum," diyorum alaycı bir gülümsemeye. "Çok tatmin edici kalçam iyileşirken faturalarımı ödüyor. Sanırım birkaç ay içinde normale dönecek."

Kaşları havaya kalktı. "Kahretsin, bu doğru. Şimdi daha iyi o zaman?"

"Evet, çok daha iyi," diyorum. "İyileşirken esnekliğimi korumak için egzersizler yapıyorum."

Antoine mırıldanarak başını sallar. "Güzel, güzel. Çok güzel bir dansçıydın." Bu içimi ısıttı. "Teşekkür ederim."

"Çarpıcı fouettés. Koroda çok işe yarar." Gözleri alaycı ve biraz da çapkın. "Söylesene, bekar mısın?"

Ona göz kırpmıyorum. "Um, evet."

Masanın üzerinden uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımla aylakça oynuyor. "Hepimiz bu işin içinde değil miyiz?" diyor çarpık bir gülümsemeye. "İlişki yok, aşk yok, sadece iş ve acı. Hepimiz yalnızız ama bale böyle bir şey."

Şoktan donmuş gibi hissediyorum.

Şirketler tek bir hafta sonunda enstest ilişkiye girebilir. Erkek ve kadın dansçıların, bizim dans partnerlerimizi değiştirdiğimiz gibi yatak arkadaşlarını değiştirmeleri yeterince yaygındır. Ancak sanat yönetmenlerinin balerinlerle yatması tamamen başka bir şeydir. Bu olur. Sadece o kadar sık değil... ama ününü duymuştum.

"Isabel..." diyor ve parmaklarını elimin arkasına vuruyor. "Antrenmanda seni izlemek çok güzeldi. Sanırım seni olması gerekenden daha fazla izledim."

Oh.

Hayır.

Göğsümde acı veren bir şey var, taşıdığım son umutlar da çatırıyor. "Senin... ününü duymuştum," diyorum. "Çok yalnızmışsın gibi görünmüyor."

Dişleri bir gülümsemeyle parlıyor. "Yalnızlığın farklı türleri vardır. Elbette balerinlerle eğlendiğim de olmuştur ama yönettiğim şirkette değil."

Sanırım *bu bir yalan.*

Gözleri yumuşuyor. "Artık New York'tan ayrılıyorum... Burada geçirdiğim zamanı hatırlamak istiyorum. Geride kalanları en iyi şekilde değerlendirmek. Sen de bunu istemiyor musun?"

Söylediklerini tam olarak sindirmem birkaç saniye alıyor. Kafamda anlamlandırmak için, ama tam olarak yapamıyorum ve bu canımı acıtıyor.

"Dans hakkında konuşacaksın sanıyordum," diyorum. Sesim biraz sert çıkıyor. Benimkinin üzerinde uzanan eline bakıyorum ve tamamen yanlış görünüyor. Bu doğru el değil, yıllardır özlemini çektiğim el ya da dokunuş değil. Artık bana çok tanıdık gelen eller.

Kıkırdıyor. "Dans etmek mi? Ah, senin için bir yerim olsaydı? Oh, Isabel, asla asla deme," der. "Birlikte iyi vakit geçireceğiz, sen iyileşeceksin ve... göreceğiz. Belki, evet?"

Elimi geri çektim. Hayal kırıklığı içimde hızla ilerliyor ve göğsümde bir ağırlık gibi hissediyorum, beni yavaşça yeryüzüne indiriyor. Altımda açılmasını ve beni bütünüyle yutmasını istiyorum. Beni uzaklara götürmesini.

"Şarap için teşekkürler," diyorum. "Artık vaktim geldi."

Sandalyede arkasına yaslanıyor ve diliyle azarlayıcı bir ses çıkarıyor. "Hemen gidiyor musun? Söylediğim bir şey yüzünden mi? Hadi, bir bardak daha al. Artık içebilirsin, artık dans etmiyorsun!"

Acaba böyle mi düşünüyordu? Bunu şirketten ayrılan diğer balerirlere de yaptıysa, onlardan oluşan bir liste varsa ve hepsinin önünde yeni bir iş vaadinde .

Kendimi çok sıcak hissediyorum ve Kasım ayının serin havasına ihtiyacım var. Dışarı çıkmam lazım. "Teşekkür ederim," diyorum.

"Hoşça kalın."

Paltomu koluma atıp restorandan aceleyle çıkıyorum. *Ağlama*, diye düşünüyorum. Uzaklaş buradan. Gözlerim yanıyor ama gözyaşlarımı zorlayarak yürümeye devam ediyorum. Restoranın ön girişinde bekleyemem.

Antoine da yakında ayrılırsa olmaz.

Uyuşmuş parmaklarımla Mac'e mesaj atıyorum. *Köşedeki fast-food dükkanının önünde bekliyorum.*

Üç dakika sonra oradaydı. Tanıdık siyah şehir arabasını görünce rahatlayarak iç çektim. Mac gülümseyerek kapıyı açıyor ve ben de renkli camların arkasına gizlenmiş pelüş deri koltuklara gömülüyorum. Tuhaf bir şekilde ikinci evim gibi hissetmeye başlıyorum. Koltuğun arka cebinde, çocuklarla uzun yolculuklarda kullandığımız iPad ve okul sonrası atıştırmalıkları koyduğum küçük bir sırt çantası var.

Mac bizi trafiğin içine çekti. Nefes almaya odaklanıyorum ama acıyor. Göğsüm çok daralıyor. Sanki tam nefes alamıyor ve yeterince oksijen alamıyormuşum gibi.

Dikiz aynasından bana bakıyor. " misin, Isabel?"

"Evet," diyorum. Ama başımı sallıyorum ve önümdeki deri koltuğun arkasındaki karmaşık dikişlere bakıyorum. "Hayır. Umduğum gibi gitmedi."

Mac'in sesi derinleşir. "Biri seni incitti mi?"

"Evet ama fiziksel olarak değil. I.... Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum." Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Çok aptalca."

"Orta konsolda mendiller var," diyor. Araba hızını belli belirsiz artırarak Yukarı Doğu Yakası'na doğru geri dönüyor. "Ve eğer konuşmak istersen, oldukça iyi bir dinleyiciyimdir."

Yol kısa sürdü. Vedalaşırken daha sakindim ama o kadar da değil. Saat daha 22.00. Çocuklar uyuyalı çok oldu... ama Alec uyumayacak.

Beni böyle görmesini istiyor bilmiyorum.

Ön kapının kilidini olabildiğince sessiz açıyorum. Daire, girişteki yumuşak gömme aydınlatması ve oturma odası ile mutfığa açılan geniş kapısıyla beni karşılıyor. Odama ulaşmak için hepsinin arasından geçmem gerekiyor.

Televizyonda boğuk sesler var; haberler gibi geliyor. Sessiz klavye tıkırtıları. Kanepede çalışıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve oturma odasına doğru yürüyorum.

Alec beni gördü. "Hey," dedi. Ama sonra yüzü kararıyor. "Isabel?"

"Ben iyiyim, gerçekten."

Dizüstü bilgisayarını kaldırıyor ve tek bir yumuşak hareketle ayağa kalkıyor. "Ne oldu?"

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarım akmaya başlıyor. Bu sefer onları durduramıyorum. "Ben tam bir aptalım."

"Hayır, değilsin." Bir kolunu belime doluyor ve boştaki eliyle yanağımı okşuyor. Sesi sertleşiyor. "Ne oldu? Seni kim incitti?"

"Kendim ve aptal umutlarım."

Kaşları çatılıyor ve gözlerinde endişe parlıyor. "Mümkün değil."

Başımı omzuna yasladım ve gözyaşlarımın utanmadan akmasına izin verdim. Neden bu buluşmanın baleye geri dönmemle sonuçlanacağını düşünmüştüm ki? Geriye dönüp baktığımda umutlarım şimdi çok aptalca ve çok safça geliyor.

Benim için geri dönüş yolu olmayabilir.

Alec ellerini sırtımda gezdiriyor ve beni kendine doğru sımsıkı tutuyor. "Tatlım," diye mırıldanıyor. "Gel. Bırak beni... buraya."

Beni yatak odama götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Yatağıma doğru gidiyorum, o da beni takip ediyor ve yanıma uzanıyor. Kollarına doğru kayıyorum ve gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Onları durduramıyorum.

Kariyerimin bir başka ölümü gibi hissediyorum. Belki bu abartılı bir his ama şu anda düşündüğüm şey bu.

Kapı kapandı. Yol kapandı.

Balerin Isabel Morales. Bu, çok kullanılmış bir giysinin etiketi gibi yavaş yavaş yıpranacak bir kimlik. Solacak ve yavaş yavaş yeni bir tane alacağım. Isabel Morales, dadı. Yoga eğitmeni. Üniversite öğrencisi.

Ama şu anda, sadece Isabel'im ve kayboldum.

Alec'in eli saçlarımın üzerinde geziniyor. Göğsü yanağımın altında sertleşiyor, düzenli nefeslerle yükselip alçalıyor.

"Anlat bana," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Onun için bir daha dans etmemi istemedi, ne New York'ta ne de Paris'te."

"O zaman ne istiyordu?" Alec'in sesi bana sorarken sertleşiyor.

"Sadece benimle yatmak istedi."

Benimkinin altındaki bedeni sertleşiyor ve sesi öfkeyle keskinleşiyor. "Ne istedi?"

"Evet." Kıkırdıyorum ama tamamen mizahtan uzak. "Ben... Bu yüzden aradığını hayal bile edemezdim. Dans ettiğimi hatırladığınızı sanmıştım. Kalçamı kontrol etmek istediğini. Ama ben sadece yatağa atmaya çalıştığım başka bir kızmışım."

Alec şakağıma doğru bir şeyler mırıldanıyor ve kollarıyla beni sıkıca sarıyor. "Çok özür dilerim."

"Bir daha dans etmeyeceğim," diyorum. Bu sözler üzerime yeni bir hüznün dalgası gönderiyor ve başımı boynuna gömüyorum. Alec'in kollarında bu yüzden ikinci kez ağlıyorum. Planladığımdan iki fazla.

İlk sefer bundan çok farklıydı. Her şey anlık bir üzüntü, günlük mesleğimin kaybıydı. Bu daha çok bir kimliğin kaybı gibi hissettiriyor.

Sahneye geri dönmenin gerçekten bir yolu olmadığının farkına varmak. "Diğer seçenekleri düşündün mü?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Ama her biri yenilgi gibi geliyor."

"Diğer profesyonel balerinler kariyer değiştirmiş olmalı," diyor. Uzanıp dizimden tutuyor ve bacağımyı vücuduna doğru çekerek beni yarı yarıya üzerine yatırıyor. "Ne yapmaya devam ettiler?"

Bu soru gözyaşlarımı yavaşlatıyor. "Hayatları oldukça çeşitlidir. Oldukça ünlülerse, bazıları... alanında uzman oldular. Ama çoğu... Bilmiyorum."

"Onlardan biriyle iletişime geçebilir misin?"

Tavsiye ister misin?" Gömleğine karşı göz kırpyorum. "Evet. Sanırım."

"Güzel," diye mırıldanıyor. Sağ eli başımda, saçlarımda, sırtımda geziniyor. "Hazır başlamışken şu koreografin iletişim bilgilerini de ver."

"Neden?"

"Çünkü bir daha asla çalışmayacağından emin olmak istiyorum."

Boynuna doğru zayıfça kıkırdıyorum ama o gülmüyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha. Son gözyaşlarımın da akmasına izin veriyorum.

Dirseğimin üzerinde yükseliyorum ve Alec'in gözlerine bakıyorum. Sabit, endişeli ve biraz da öfkeliydi.

Boştaki elimi çenesinde gezdiriyorum. "Nasıl üstesinden ?"

"Neyi?" diye soruyor.

"Planladığınız geleceği, sahip olacağınızı düşündüğünüz geleceği kaybettiniz. Bir koca olarak kimliğinizi. Bu sizi nasıl parçalara ayırmadı?"

Başparmağımyı yanağımda gezdirip gözyaşımı yakalıyor. Saçımı kulağımyın arkasına sıkıştırıyor. "Beni parçaladı," diyor sessizce.

"Oh."

"Ama benim bir kimliğim *vardı*, tatlım. İki kimliğim daha vardı. Yeni bir baba ve bir Connovan'dım. Bu beni ayakta tuttu. Senin de başka kimliklerin var."

"Şu anda kendilerini gerçekten zayıf hissediyorlar."

"Elbette öyleler. Ama onları bulacaksın. Sen bir kız kardeş ve bir kızsın. Sen bir arkadaşsın. Çok çalışkansın. Nazıksın." Son kelimeyi canı acıyormuş gibi söylüyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Ayaklarının üzerinde duracaksın. İnsanlar her zaman başarır, oraya ulaşmak çok acı verse bile."

Titrek bir nefes alıyorum. "Yaptın."

"Öyle mi?" diye soruyor. Ama sesinde alaycı bir mizah izi var. "Evet, sanırım yaptım. Hepimiz yaptık."

"Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. İki çocuk ve tek başına."

Kulağımın kıvrımına bakıyor, parmakları kabuğun üzerinde geziniyor. "O öldüğünde Sam sadece altı aylıktı ve ben ondan bir yıl sonra CEO oldum."

"İkisini birden yürüttüğüne inanamıyorum. Hâlâ yaptığına inanamıyorum."

"Sana göre bu işi pek iyi yapmıyorum," diyor dudaklarını kaldırarak. Sesinde suçlama yok. Sadece sakın bir kabullenme.

Başımı salladım. "Hayır, hayır, yapıyorsun. Etkileyici. *Sen* ." "Yardım alıyorum. Buna de dahilsin ve etkileyici olan sensin. Çocuklar seni henüz kırmadım. Huşu içinde olan benim."

Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum. Şakağı boyunca, koyu kaşları boyunca. Onu daha yaşlı ve bir şekilde daha sert gösteren saat beş gölgesi boyunca. Tıraş olmamasına bayılıyorum. "Seni tanıdığım ilk birkaç yıl hiç gülümsemedin," diye mırıldanıyorum.

Kaşlarını indirdi. "mı?"

Başımı sallıyorum. "Bugün hâlâ nadiren oluyor. Ama başlangıçta... İçinde çok şey taşıdığın hissine kapıldım. Her şeyi içinde tutuyordun."

Alec uzun bir nefes alıyor ve gözlerini kapatıyor. Ve az önce söylediklerimi dehşetle fark ediyorum. Başından beri açıkça belirttiği birkaç şey var. Ölen karısı hakkında konuşmuyoruz; kederinden bahsetmiyoruz; ve o bir ilişki piyasasında değil.

Ama sonra tekrar gözlerini açar. "Sanırım sende de var," diyor.

"Belki de bu yüzden sende fark ettim."

Başparmağını diğer yanağımda gezdirerek gözyaşlarımın son kalıntılarını da siliyor. Ucu dudaklarıma iniyor, yavaş daireler çiziyor. "Bu gece yalnız kalmak ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Gitme."

"Yapmayacağım." Başımı aşağı çekiyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. İlk başta nazik bir öpücüktü ama hızla derinleşti. Kendimi bu duyguların içinde boğmak ve diğerlerini geride bırakmak istiyorum, en azından şimdilik.

Gömleğinin düğmelerini açıyorum ve parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum. Tırnaklarımı bu tende gezdirmeye bayılıyorum. Bu onu her zaman inletir ve şimdi de yapıyor. Bu benim en sevdiğim seslerden biri.

Elini saçlarımın arasına daldırıyor ve diğer eli kalçamın üzerinde gezinerek kalçasını daha sıkı tutuyor.

Ama sonra dudaklarını benimkilerden ayırdı. "Özür dilerim. Üzgünsün."

"Seni istiyorum," diye mırıldanıyorum. Boştaki elim pantolonunun kemerini buluyor ve tokasıyla oynuyor.

Kısık sesle nefes veriyor.

"Öyle mi?" "Evet."

Bizi ters çeviriyor, beni kollarının arasına alıyor. "Peki o zaman," diyor ve beni tekrar öpmek için eğiliyor. "Seni daha iyi hissettirmeme izin ver."

Altında çırılçıplak kalana kadar her seferinde bir parça olmak üzere kıyafetlerimi çıkarıyor. Alec alışmaya başladığım bir adanmışlıkla tenime öpücükler bırakıyor. Hiçbir şeyi yarım bırakmıyor. Bacaklarımı ayırıyor ve parmaklarıyla yarığımı okşayarak iç kalçalarımı öpüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve duygularımın içinde rahatlıyorum. Bunu yapmaktan hoşlanıyor. Bana söylemişti ve beni yalarken çıkardığı iniltiye bakılırsa bu hâlâ doğru. Beni ağzı açık bir nezaketle öpüyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Dilinin her cömert dokunuşunda nefes alışım hızlanıyor. Sanki zaman sınırı yokmuş, ulaşılabilecek bir hedef yokmuş, sadece zevk alınacak bu eylem varmış gibi kendini buna adıyor ve ben yatağın rahatlığına daha da gömülüyorum. Zevk dalgaları içimde yükseliyor, her biri bir diğerinden daha güçlü.

Bir parmağını içime sokup kıvrıyor ve ek basınç iç çekmeme neden oluyor. Elimi saçlarına doğru itiyorum ve kısa telleri sıkıca kavıyorum.

Bu gece gelebileceğimi sanmıyordum. Sadece uyandırdığı bu sıcak hislerle hüzünlü duyguları kovalamasını ve tenini tenimde hissetmeyi istedim. Ama yine de içimde bir orgazm büyüyor.

Omuzlarına doğru kayıyorum, onları çekiştiriyorum. "Seni istiyorum."

Puslu gözlerle bana bakıyor. Beni değerlendirdiğini, yüzümde kalıcı bir keder belirtisi olup olmadığını izlediğini hissedebiliyorum.

Omzunu sıkıca kavıyorum. "Şimdi, Alec."

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Kemerinin tokasını çözüyor.

"tatlım," diyor. "Biz de biraz pratik yapalım mı?" "Ne pratiği?"

Fermuarını indiriyor. "Ne istiyorsun?"

Bu soru karşısında gözlerimi devirmek istiyorum. Ama eli pantolonunun üzerinde geziniyor, başparmakları kemerine takılı ve bana bunu söyletecek.

"Beni becermen istiyorum," diye yalvarıyorum yumuşak bir nefes vererek.

İçinden bir ürperti geçiyor ve diğer elini hala önünde açık duran iç uyluklarımda gezdiriyor. "Neyle?" diye soruyor ve pantolonunu indiriyor. Sertleşmiş ve hâlâ iri, dimdik duruyor.

"Sadece buraya gel," diyorum ve sikini sıkıca kavıyorum. Onu öne doğru çekiyorum ve Alec başımın yanındaki dirseğine dayanarak üzerime düşüyor.

Sert vuruşlarım karşısında inliyor. "Kahretsin, tatlım."

Bacaklarımı birbirinden ayırmak için dizini kullanıyor ve kendini girişime hizalıyor. İçeri iterken, sırtım tatlı bir basınçla kavisleniyor. Tanrım, çok kalın.

"İşte bu," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "İşte benim kızım."

Bu övgü karşısında gözlerim kapanıyor ve içime bir sıcaklık daha doluyor. Kalçalarını döndürmeye başlıyor ve ben omuzlarını kavıyorum, yüzüm oradaki pürüzsüz tene bastırılıyor. Her zamankinden daha yavaş ve hassas, her dalışı derin ve ölçülü.

Bacaklarımı açıyorum ve kalçalarımı onun hamlelerini karşılamak için yukarı kaldırıyorum. Bana karşı sıcak ve ağır, kapüşonlu gözlerini ve ağır nefes alışını seviyorum.

Baldırımı kavıyor ve beni neredeyse ikiye bölene kadar yukarı, yukarı ve yukarı çekiyor. Bacağımı yukarıda tutmak için kolumu dizimin arkasına doluyorum. Yaralı kalçamdan kaçınıyor ve bunun için onu seviyorum.

İtişleri tekliyor. "Kahretsin, çok ."

"Profesyonel tehlike."

İçinden bir ürperti daha geçiyor ve hareketleri değişiyor, daha hızlı, daha sert oluyor. İçime girdiği yere bakıyor ve yeni açıyla görmek daha kolay.

"Beni çok iyi alıyorsun, Isa," diye mırıldanıyor. "Şuna bak. İçine ne kadar iyi sığdığımıza bak."

Bu konumlandırmayla, her vuruşta klitorisime çarpıyor ve beni tam eşiğe itiyor. Vücudum sıkılaşıırken beni izliyor

Beklenti. Sağ eli yüzümü kavlıyor ve kalçaları hızlanıyor.

Boşalıyorum, onun etrafında ve altında parçalanıyorum, titremeler uzuvlarımdan aşağı iniyor. Alec yüzünü boynuma gömüyor. "Siktir," diye inliyor. Kalçaları sarsılıyor ve sonra o da boşalıyor, sırtı ellerimin altında geriliyor ve kalçaları daha derine itiyor. İçimde nabzının attığını hissediyorum ve sonra gevşiyor, kasları dokunuşumla gevşiyor.

Bacağımı indiriyorum ve onun yerine beline doluyorum. Tüm ağırlığını bana vermesi için onu aşağı çekmeye çalışıyorum ama direniyor.

"Beni ezmeyeceksin," diye mırıldanıyorum.

O teslim oluyor ve ben yatağa nefis bir şekilde bastırılıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onun kokusunu, sıcak boynunu ve yanağımı gıdıklayan saçlarını içime çekiyorum. O kadar büyük ki, beni tamamen kaplıyor.

Dudakları kulağımda, boynumda geziniyor. "Bu senin öne çıkan fantezilerinden biri değildi," diye mırıldanıyor omzuma doğru. "Vanilya misyoner seksi."

Evet, sanırım öyleydi. Sadece Kindle'ımda yoktu.

Alec dirseğinin üzerine kalkıyor. Teni kızarmış ve alnında görmeye alışık olduğum gerginlik silinmiş.

Gözleri aniden kısılır. "Kahretsin. Prezervatif."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum." Elimi gür saçlarında gezdiriyorum. "Öyle misin?"

Parmaklarımı kafa derisinde gezdirerek başımı sallıyorum. "Evet. Balerin olmak ve her ay regl olmak pek yardımcı olmuyor. Ben yıllarca regl olmadım."

"Oh." Kaşlarını çatıyor. "Bu güvenli mi?"

"Evet, sanırım öyle. En azından yaygın bir durum." Onun endişesi beni gülümsetiyor. Nedense ne yaparsam yapayım ilk düşündüğü şey benim iyiliğim oluyor. *Bırak Mac seni götürsün. Kalçan iyi mi? Güvende misin?*

Bizi yan yatırıyor, kalçalarını benimkilere kilitliyor ve hâlâ içime gömülü tutuyor. "Unuttuğuma inanamıyorum."

"O ana kapılıp gitmek."

"Evet," diyor. Ama kaşlarını çatıyor, sanki bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyormuş gibi.

"Ya sana bunun fantezilerinin bir parçası olduğunu söyleseydim?"

Kaşları aşağıya düşüyor ve dudaklarında durgun, maço bir gülümseme yayılıyor. "İlginç."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Şimdilik." Beni tekrar öpüyor ve kalçalarını çevirerek yavaşça içimden çıkıyor. Sırt üstü uzanıyorum ve onun banyoya gidişini izliyorum. Su bir saniye sonra açılıyor ve kısa süre sonra elinde bir bezle geri dönüyor.

Bacaklarımı iterek beni ayırıyor. Bakışları içimden sızan sıcaklığa takılıyor. "Anladım," diyor. Sesinde bir kısıklık var. "Fantezinin o kısmını... Kesinlikle anlıyorum."

Beni temizlerken nazik davranıyor ve sonra bezi bir kenara atıyor. Yatağımın kenarında, eli elimde oturmaya devam ediyor.

Ondan kalmasını istemek
istiyorum. Kalır mı
bilmiyorum.

Daha önce hiç yapmadı.

Diğer odada çocuklar var, bazen uyanıp gecenin bir yarısı yatak odasının kapısını çalan çocuklar. Bu aynı zamanda bir sınır. Aramızda kullandığımız bir başka katman, işleri düzenli ve tertipli tutan bir katman. Bunun romantik bir ilişki olmasını engelliyor. Ve bu gece zaten bir katmanı attık.

İki elimi de onun tanıdık ellerine doluyorum. "Bir süre daha benimle kal."

Yatağımın örtüsü üzerinde birlikte duran ellerimize bakıyor.
Bir an için cevap vereceğini sanmıyorum.

Ama sonra başını sallar. "Yatağa gir."

Yorganın altına, yatağımın tanıdık yumuşaklığına tırmanıyorum. Sessiz bir iç çekişle o da peşimden geliyor. Beni kendine doğru çekiyor, başımı çenesinin altına sıkıştırıyor ve bir kolunu etrafıma sarıyor.

Elleri vücudumda rahatlatıcı daireler çizerken gözlerimi omzuna doğru kapatıyorum. Yarın, hüznün geri döneceğini biliyorum. Bu gece öğrendiklerimle ilgili sorular aklımı kurcalayacak. Geleceğime dair korkular.

Ama şu anda ezici bir yorgunluktan başka bir şey hissetmiyorum.

Ağzı şakağımın üzerinde ılık. "Benim için son bir kez iyi ol," diye mırıldanıyor, "ve uykuya dal."

Bu beni onun tenine karşı gülümsetiyor. *Her zaman otoriterdir.* Ama istediğini yapmam ve kollarında sürüklenmem uzun sürmedi.

Chapter 27

abel

Uyandığımda gitmişti. Yorgan sanki uykumda dönüp duruyormuşum gibi etrafıma dolanmış ve başım ağırlaşmış. Yine de yeterince uzun kalmıştı. Ben uykuya daldığımda buradaydı.

Dün gece yaşananlar acı verici bir farkındalıkla geri döndü. Antoine. İçkiler. Teklif. Arkamı dönüp yüzümü yastığa gömdüm.

Gitti.

O hayat gitti.

Her zaman kurduğum hayalimde başarısız oldum.

Uzun yıllar boyunca hakim görüş hep *daha çok çalışmak oldu*. Ben de pek çok kez daha çok çalıştım. Daha erken sabahlar, daha uzun antrenman seansları, sıkı esneme saatleri. Ama bu sakatlığın dansçıları bitirdiğini daha önce de görmüştüm. İyileşmek ya da iyileşmek *için sadece daha çok çalışmak yetmez*.

Alec, senin başka kimliklerin de var, demişti.

"Dadı "lığı tam zamanlı yapmak ister miyim bilmiyorum. Çocuklar çok sevimli. Kendimden, burada çalışmaktan, burada yaşamaktan... tahmin ettiğimden daha fazla keyif alıyorum. Ama bu iş bittiğinde başka bir aile için her şeyi yeniden yapacağımı hayal etmek zor.

Emekliliğin yaklaştığını biliyordum. Profesyonel bir dansçı için emeklilik her zaman gelir ve asla hazır olduklarında gelmez.

Sadece yirmi beş yaşında olacağını hiç düşünmemiştim.

Kendimi yataktan sürükleyerek duşa giriyorum. Alec çocukları çoktan uyandırmıştı ve mutfaktan sıcak kahvaltılık kokuları geliyordu. Sırt çantalarını hazırlamaya başlıyorum ve Sam'in rüyayı anlatmasını dinliyorum.

Sabahın geri kalanı aynı ev içi kaos içinde geçiyor: ödevleri ve beslenme çantalarını hazırlamak, başıboş şapkaları ve ayakkabıları toplamak ve arabada bitmek bilmeyen bir sohbetle St. Mac ve ben onları bırakıyoruz, ikimiz de el sallıyoruz ve okulun merdivenlerini koşarak çıkmalarını izliyoruz.

Arkadaşça bir sessizlik içinde arabaya geri döndük. Bentley'i sabah trafiğine doğru çekip daireye geri dönüyor. Pencereden dışarı, artık tanıdık gelen merdivenlere bakıyorum. Her sabah bu yoldan gideriz. Tuğla evler, ağaçlı sokaklar.

"Biliyor musunuz, ben her zaman şoför değildim," diyor Mac.

Şaşkınlıkla ona baktım. Ama o yola bakıyor, omuzları gevşemiş.

"Oh? Daha önce ne yaptın?"

"Aslında hapis yattım." Bunu rahatça söylüyor ve omzunun üzerinden bir bakış atarak sağ şeride geçiyor. "On iki yıl yattım, iyi halden sekiz yıl yattım."

Zihnim tamamen boşaldı. Ne diyeceğimi, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

Bu onu sıcak bir şekilde kıkırdatır. "Olma. Bana çok şey öğretti. Cezamı çekmek için ne yaptığımı bilmek ister ? Çoğu insan ister. İlk soruları bu olur."

Yutkunuyorum. "Evet. Eğer bana söylemek istersen."

"Ben New Yorklu değilim," diyor. "Hayır, Boston'luyum. Babam arabalarla çalışırdı. Kendi araba dükkanını işletirdi. Çok severdim. Okulda olmadığım her an, ki çok oldu, o dükkandaydım. Motorlarla uğraşır, kaportaları parlatırdım. Bilmem gereken her şeyi öğrendiğimi düşündüğüm anda liseyi bıraktım, bu da on altı yaşında ne kadar olgun olduğumu gösteriyor. Mahallem zor bir yerdi. Babam pek ortalarda yoktu ve zaten o kadar da iyi değildi. Ama arabalar..." Başını sallıyor, sesinde hürmet var. "Onları şimdi olduğu gibi o zaman da çok seviyordum. Araba dükkanını devralmayı planladım. Bunu hak ettiğimi düşündüm."

"Ama," diye devam ediyor ve dikiz aynasından bana bakıyor, "önce yüksek hayatı yaşamak istedim. En hızlı arabaları, en seksi arabaları sürmek. Onlarla yarışmak. Bunu yapmak insanı çabucak kötü arkadaşlara bulaştırıyor. Yine de hepsini istedim. Birkaç arkadaşımın oto hırsızlığı yapmaya başlamam uzun sürmedi. Arabaları güçlendirdim, yarıştırdım, sonra da kâr için takla attırdım. Porsche'ler, Bugattiler... ince ayarlı bir makine gibi çalışıyordu."

"Bunların hiçbirini bilmiyordum," diyorum dikkatlice. "Kaç yaşındayken...?"

"Ne zaman yakalandım? Yirmi yedi yaşındaydım. O zamanki kız arkadaşım hamileydi ve ben de bizim için biraz daha fazla para kazanmak istiyordum. Ama işler ters gitti." Başını sallıyor ve sesi pişmanlıkla kasvetli bir hal alıyor. "Orada bir güvenlik görevlisi olmaması gerekiyordu ama vardı. Olaylar şiddetlendi. Hayatta kaldı ama zar zor. Çok korkmuştum. Olacaklardan ve yaptıklarımızdan. Üç gün sonra polisler kapımı çaldı."

"Suçumu kabul ettim. Cezamı çektim... dışarı çıktım. Oğlumla tanışabilmek için yıllarca çalışmam gerekti. Onu ilk gördüğümde on bir yaşındaydı." Mac'in sesi gururla titriyor. "Şimdi yirmi iki yaşında, annesiyle birlikte DC'de yaşıyor ve devlet üniversitesine gidiyor. Her fırsatta onu görmeye gidiyorum."

"Adı ne?" Ben soruyorum.

"Jeremiah. Sarah ona kendi adını verdi ama bence oldukça iyi bir iş çıkardı."

"İkinci bir şansın olmasına sevindim," diyorum.

"Ben de öyle." Parmaklarını direksiyona vuruyor. "Ve ne var biliyor musun? Hâlâ arabalarla çalışıyorum. Bu şehirdeki en hızlı ya da en gösterişli araba olmayabilir ama zarif. Gerçek bir klasik güzellik. Sahibi olmayabilirim ama buna ihtiyacım yok. Onu her gün kullanıyorum ve her zaman cilalı ." Dikiz aynasından bana bakıyor ve gözleri gülümseyerek kırışıyor. "O çocukların hayatlarının bir parçası olabiliyorum ve onları güvenli bir şekilde okula götürüp getirebiliyorum. Bir zamanlar çok önemli olduğunu düşündüğüm yüksek hayat olmayabilir ama çok daha iyi bir hayat."

Gözlerimdeki ani neme karşı gözlerimi kırıştırıyorum. "Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Yola dönüp bakıyor ve başını sallıyor. "Olma. Cezamı çekmeyi hak ettim ve kafamı toplamam için buna ihtiyacım vardı. Demek istediğim... şey, kelimelerle aram pek iyi değildir. Ama sanırım anladınız?"

Ona gülümsedim. "Evet, gülümsedim. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Dün oradaydı, Antoine'ı terk ettikten sonra beni eve bıraktı. Başarısız dans kariyerimi biliyor. Ve belki, sadece belki... Alec bu sabah yolculuklarında bir şey söyledi.

Her şeyin harika olması için planladığınız gibi sonuçlanması gerekmez. Ve bu benim çalışabileceğim bir şey.

Eve döndüğümde, evdeki spor salonunda her zamanki iş dışı rutinimi yapıyorum. Egzersiz yapıyorum, kalçamın etrafındaki kasları esnetiyorum. Sonra uzun bir duş alıyorum ve otuz dakika boyunca New York'taki dans öğretmenliği pozisyonlarına bakıyorum. Bale eğitmeni olma fikri biraz canımı sıkıyor. Öyle olmasını beklemiyordum ama öyle oldu.

Sahip olduğum bale öğretmenlerinin çoğu... sertti. Bu alıştığım ve uyum sağlamayı öğrendiğim bir dünya. Ama karşılığında sertlik gösteren kişi olmak istediğimden emin değilim.

Kaçındığım mesajlara cevap veriyorum. *Evet anne, pazar günü aile yemeğine geleceğim. İzin günüm.* Connie'ye birkaç gün önce komik bir resim gönderdim ve o da sonunda bana kendi resmini göndererek cevap verdi. Masasında oturmuş, esneyen ağzını yarı yarıya kapatmış. Altına "*Bir kocaya sahip olmak beni yoruyor*" yazmış.

Koridordaki sehpanın üzerinde duran kalın deri cüzdan gözüme iliştiğinde öğle yemeği hazırlıyordum. Alec'in. Unutmuş olmalı. Bu daha önce hiç olmamıştı ve ona mesaj atmak için telefonumu açtım.

Ama bir düşünce oluşmaya başladı. Küstah, riskli ve genelde olmadığım bir şey. Yine de şu anda normalde olduğum kişi değilim.

Bu yüzden farklı bir şey yazıyorum.

Isabel: Görünüşe göre cüzdanını evde unutmuşsun. Ofisini ziyaret etmek ister misin?

Evet, biliyorum. Can sıkıcı. Ve... evet. Eğer vaktin varsa.

Isabel: Zamanım var. Senin var mı?

Hayır, ama yapacağım.

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve o altı küçük kelimeye bakıyorum. Sıcaklık göğsümden yayılıyor ve midemde toplanıyor.

Isabel: Kindle'ımdaki vurgulanmış sahneyi hatırlıyor musun?

Beynime kazındı. Ve cevabım evet.

Isabel: Gerçekten mi?

Evet. Buraya gel.

Sırıtiyorum ve aceleyle yatak odama gidiyorum. On dakika boyunca kıyafetlerimi karıştırdıktan sonra kalçalarımın yarısına kadar inen, çorapsız bir elbisede karar kılıyorum ve üzerine uzun bir palto geçiriyorum. Her zaman düz olan saçlarımı kabartıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Gözlerim iri, yanaklarım kızarmış ve biraz çılgın görünüyorum.

Güzel, çünkü bunu hissediyorum.

Alec'in cüzdanını ve çantamı alıp Katja'ya el sallıyorum. Az önce geldi ve her zamanki yemek hazırlığını yapıyor. Ertesi gün için herkes için kahvaltı, öğle yemeği paketleri ve akşam yemeği.

"Genelde unutkan değildir," diyor dilini şaklatarak. "Seni Mac mi götürüyor?"

"Evet," dedim.

Katja buzdolabını açıyor ve paketlenmiş bir sandviç ile soğuk bir soda alıyor. "İşte," diyor ve ürünleri ellerime tutuşturuyor. "Ona öğle yemeğini getirebilir misin?"

"Ona öğle yemeği mi hazırladın?"

Yanaklarında biraz pembelik var. "Bazı günler," diyor. "Tamam, şimdi git."

Mac beni Midtown'daki Contron gökdelenine götürüyor. Dev lobiye girdiğimde kalbim küt küt atıyor, tıpkı haftalar ve haftalar önce ilk görüşmemde olduğu gibi.

Resepsiyonda durdum. Bana sert bir bakış attı.

"Peki sen kimsin?"

"Alec Connovan için çalışıyorum," dedim. "Onu görmeye geldim."

Gözleri kısılıyor ama bilgisayarında tıklamaya devam ediyor. Sadece birkaç saniye sürer. "İsim?"

"Isabel Morales."

"Harika, isminiz dosyada var. İşte anahtar kartınız. Tüm gün boyunca geçerlidir ve sizi doğrudan asansörle kendi katına götürecektir. Lütfen çıkarken kartı bana geri verin." Kırmızı dudakları profesyonel bir gülümsemeye dönüştü. "Gününüzün tadını çıkarın, Bayan Morales."

Asansör beni göz kamaştırıcı sayıda kat çıkarak Alec'in ofisinin bulunduğu en üst kata çıkarıyor. Burayı geçen seferden hatırlıyorum, beyaz koridoru, cam bölme duvarları ve duvarlardaki çerçeveli fotoğrafları. Sanki buraya aitmişim gibi yürüyorum, kalbim şimdi göğsümde küt küt atıyor.

Asistanı bana başıyla veriyor ve masasındaki bir düğmeye basarak mikrofona konuşuyor. *Bayan Morales sizi görmek istiyor.* Bir saniye sonra, Alec'in ofisinin dev ahşap kapısı açılarak aydınlık mekânı ve içerideki adamı ortaya çıkarıyor.

İçeri giriyorum. Eğer insanlar beni izliyorsa, onları görmezden geliyorum. Alec'ten başka hiçbir şey yok, dev cam masasının arkasında oturuyor ve arkasında Manhattan'ın silueti var.

Kapı arkamdan kapanıyor. "Merhaba," dedim.

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Merhaba." "Cüzdanınız bende."

"Teşekkür ederim." Masasından kalkıyor ama oturmaya devam ediyor, kollarını kolçaklara doluyor. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor ve bir kaşını soru sorar gibi kaldırıyor.

Ve?

Doğru ya. Ona okuttuğum sahneyi ben başlatmıştım. Kahramanın ofisine gelen kadın kahraman, onu mola vermeye zorluyordu.

Çantamı bırakıyorum ve ceketimi silkiyorum. Sinirlerim aniden boğazımı sıkıyor. "Demek burada çalışıyorsun."

"Evet," diyor. Derin sesi eğleniyor. "Genelde genç ve güzel kadınlar tarafından ziyaret edilmem."

Elbisemi için bir avucumu aşağı kaydırıyorum. "Bunu duyduğuma sevindim." "Mm-hmm. Güzel görünüyorsun."

İltifat göğsümde bir sıcaklık yaratıyor ve bu o. Bu ofisin tüm etkileyciliğine ve içindeki ütülü takım elbiseye rağmen, bu Alec.

Masasının etrafında dolaşıyorum. "Çok mu çalışıyorsun?"

"Her zaman." Bacaklarını açmış, başını geriye atmış, dikkatle beni izliyor. "Ama biraz ara verebilirim."

Bacaklarının arasına giriyorum ve elimi saçlarında gezdiriyorum, yumuşak tellerin parmaklarımın arasından kaydığını hissediyorum. Her zaman bu kadar dokunulmaz görünürken, ona bu şekilde dokunmama izin verilmesi hâlâ gerçek dışı geliyor. O artık bu şekilde benim.

Alec kalçalarımı kavıyor. "Bu elbise..." "İyi mi?"

"Mm-hmm. Az bile."

Onu öpmek için eğildim. Tadı sıcak kahve ve kararlılık gibi ve bir iniltiyle beni kendine çekiyor. Beni öne doğru çekmesine izin veriyorum ama kucağına oturmuyorum.

Onun yerine bacaklarının arasına giriyorum. Gözleri kararır. "Isabel..."

Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum. Bu çılgınca geliyor. Başka birinin yapabileceği bir şey ama burada, bu halı kaplı zeminde ve Alec Connovan bana bakarken ben varım. Alnı yine çatık, sanki burada olduğuma gerçekten inanamıyormuş gibi. Bunu yaptığımıza.

Gömleğinin düğmelerini açıp kemer tokasıyla uğraşmaya başladım. Alec'in sesi alçaktı. "Burada olduğuna inanamıyorum." "Bunu daha önce burada hiç yapmadın mı?"

"Hayatta olmaz," diye mırıldandı. Fermuarını indiriyorum ve sikini tutmak için uzanıyorum. Temas edince inliyor. Zaten yarı sertti ve ben okşadıkça elimde daha da kalınlaşıyor.

Onu ağızma alıyorum ve üstümdeki adamın boğuk iç çekişiyle ödüllendiriliyorum. Alec'in eli saçlarımın arasına kayıyor. "Gerçek dışı," diye mırıldanıyor. "Oh... siktir. Evet."

Daha önce onun sikini emmemiştim ve bunu çok istiyordum. İlk seferin onun ofisinde olacağını düşünmemiştim. Tüm çalışanlarının o kapının hemen dışında olduğunu ve bu binanın onun krallığı olduğunu bilmek hisleri artırıyor. Tadı güzel, tuzlu ve nefes alışındaki boğuk seslere bayılıyorum.

Kalbim hızlı atıyor, sanki bir egzersiz seansından çıkmışım gibi ve kitaptaki sahneyi düşünüyorum. Böyle bir şey yaşadığıma inanamıyorum.

hayat. İçimde bir heyecan yaratıyor.

Dudaklarımı onun etrafında sıkıyorum ve boğazımın arkasına ulaşana kadar onu alabildiğim kadar derine alıyorum. Sonra tekrar yapıyorum, tekrar, parmakları saçlarımda sıkılaşıyor.

"Bu çok iyi. Siktir. Yapamam... Sahnede neyi sevdiğini hatırlamaya çalışıyorum ama düşünemiyorum."

Bu beni kıkırdatıyor. Aletin etrafına titreşimler gönderiyor ve tekrar inliyor.

Diğer eliyle saçlarımı düzeltiyor. "İşte bu," diye mırıldanıyor. "Bunu benim için tekrar yap. Böyle gül."

Ben yapıyorum ve o bir nefes daha tıslıyor. Hiçbir şey bu kadar iyi gelmemiştir. Başımı sallayarak tekrar yapıyorum ve nefes alış veriş hızlanıyor. Salarıma dolanmış parmakları baskı uygulamıyor, sadece sabit bir ağırlıkla hareketlerimi takip ediyor.

Sol eli yanağımlı okşuyor. "Bu manzara," diye geveliyor. "Seni sonsuza dek ağızda sikimle izleyebilirim."

Oh.

Kelimeler içime bir sıcaklık yayıyor ve hareketlerimi hızlandırarak dilimi geniş kafasının üzerinde gezdiriyorum. Alec tekrar inliyor. Başını sandalyenin arkasına yasladığını, gözlerini kapattığını ve bana kilitlendiğini görmek için yukarı bakıyorum.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyor, başparmağı şakağımlı okşuyor. "Her şeyimi alabilir misin?"

Onu olabildiğince derine, öncekinden daha derine sokuyorum ve o yine inliyor. Kendimi bir metre boyunda hissediyorum. Bunu ona yapan bendim, masasında, ofisinde, CEO'su olduğı şirketin binasının içinde. özölüyor ve hepsi benim yüzümden.

Dişlerimi sıkıyorum ve dudaklarımı onun sikinin etrafında daha sıkı kapatıyorum.

"Siktir. Çok iyi," diyor dişlerini sıkarak. "ok yakınım.

Tatlım, seni becermem lazım."

Devam ediyorum ama bana izin vermiyor. "İsa. Seni masamda istiyorum."

Ona bakıyorum, hareketlerim duruyor. Saçlarımı geriye doğru tarıyor. "Bu manzara," diyor kısık sesle. "Bunu asla unutmayacağım. Şimdi , bebeğim. İşte bu kadar."

Yumuşak bir patlamayla onu bırakıyorum ve beni ayağı kaldırıyor. Elleri elbisemin eteklerini kavırıyor ve yukarı doğru çekerek kalçalarımı ve uyluklarımı geçiyor. Elbise

belimin etrafında sıkı bir karmaşaya dönüşüyor.

Alec'in parmakları neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen dantelli tangaın üzerinde geziniyor. Beni ilk kez böyle bir şey giyerken görüyor, her zamanki pamuklu kıyafetlerimin dışında bir şey. "Bunları benim için giydin."

"Evet, yaptım."

Alnını karnımın alt kısmına yaslıyor, burnu göbeğimin üzerindeki küçük üçgeni sıyrıyor. Derin bir nefes alıyor ve kalçalarındaki eller sıkılaşıyor.

"Tatlım, fantezilerinden biri hızlı bir sevişmeydi. Seni hızlıca becermemi istiyordun."

"Evet," diye nefes alıyorum.

Tangamı çekiştirerek indiriyor ve beni görüşüne açıyor. Sandalyesinden kalkmadan önce hassas tenimi birkaç kez öpüyor.

Eli bacaklarımın arasına giriyor, parmakları kıvrılıyor, test ediyor. "Islaksın," diye mırıldanıyor. Sonra sağ koluyla masasının üzerinden geçerek kâğıtları yoldan kaldırıyor ve dizüstü bilgisayarını kenara itiyor. Bir kalemlik devriliyor ama fark etmemiş gibi görünerek beni masaya doğru çeviriyor.

", Isa. Tam buraya."

Cam masanın üzerine eğilip kıcımı olabildiğince yukarı kaldırıyorum. Nabzımı kulağımda duyuyorum ve göğsümde gürlediğini hissediyorum. Açıktayım. Arkamda uçsuz bucaksız beton kuleler, pencereler üzerine pencereler, yakından görülemeyecek kadar uzak ama yine de *orada*. Alec de öyle. Arkamda duruyor, eliyle beni ayırıyor ve sonra içeri itiyor.

Masanın kenarına tutunuyorum ve iniltimi bastırmaya çalışıyorum. Boyuna alışmaya başlıyorum ama her zamankinden daha az hazırlıklıyım ve yanma çok lezzetli. Elleri kalçalarımı demir gibi kavırıyor. Beni hızlı ve sert bir şekilde sikiyor ve çıkardığı seslere bayılıyorum. Homurtuları, inlemeleri ve sert nefes alışları.

Dikişlerim sökülüyormuş gibi hissediyorum.

"Çok gerçek dışı hissediyorsun. Beni çok iyi kavırıyorsun." Dibe vuruyor ve bir süre orada kalıyor, kalçalarını döndürüyor ve baskı beni miyavlatıyor. Her pompalamasında klitorisim masanın kenarına çarpıyor. Adrenalin, sinirler, zevk, hepsi birleşip delici bir coşkuya dönüşüyor.

Boşaldığımda inlememek için alt dudağımı ısıyorum. Orgazm beklenmedik bir şey, ama ne olursa olsun içime doğru ilerliyor, yaptığımız şeyin yasadışılığı, konumu ve onun istikrarlı derin itişleriyle güçleniyor.

Alec yaklaştı. Bunu nefeslerinin sığlığından, müstehcen konuşmamasından ve kalçalarının keskinliğinden duyabiliyorum. Nefesi kesiliyor ve sonra o da boşalıyor, hem de ruhu bedeninden sökölüyormuş gibi gelen alçak bir iniltiyle. İçimde nabzı atıyor ve ben bunu *hissediyorum*, daha önce prezervatiflerle asla yapamadığım bir şekilde hissediyorum.

İkimiz de nefesimizi tuttuğumuzda beni kucağına çekiyor, hâlâ içime gömölü. Göğsüne yaslanıyorum ve kendimi kemiksiz hissediyorum.

Elleri çıplak kalçalarımnda, karnımın alt kısmında, açıkta kalan her yerimde geziniyor. "Bu," diye mırıldanıyor yanağıma karşı, "gerçek dışıydı. Buraya geldiğine inanamıyorum."

"Ben de geldiğime inanamıyorum."

"Yapabilirim," diyor. Eli bacaklarımın arasında oynuyor, hassas klitorisime dokunuyor ve ben onu itiyorum. Kıkırdaması bir kahkahaya dönüşüyor. "Tanrım. Şimdi her iş günü ne kaçırdığımı biliyorum."

"Geri gelebilirim. Bunu tekrar yap."

"Mm-hmm. Hiç iş yapamazdım ama bir şekilde umursayacağımı sanmıyorum." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve usulca iç geçiriyor. "Harika hissediyorum."

Bu beni yine kıkırdattı. "Amacım buydu." "Ben..."

Isabel, benim dadım olmayı asla bırakma."

Bir kolumu boynuna doladım. "Oh? Bu resmi olarak görevlerime dahil mi o zaman?"

Dişleri boynumun kenarına saplanıyor ve ben de saçını çekiyorum. "Evet. Bunu sözleşmene ekleyeceğim. Patronunun her zaman iyice boşalmasını sağla."

"Süzölmiş, ha?"

"Kurudu," diyor.

Boş boş saçlarıyla oynuyorum ve sebepsiz yere gülümsediğimi fark ediyorum. olabileceğini bilmiyordum. Biriyle samimi olmak her nasılsa çok kolay. Ne istediğimi açıkça söylemek ve bunun karşılığını almak. Yarı açık dizüstü bilgisayarından yüksek sesli bir ping sesi geldi. Takvim hatırlatıcısına benziyor. Alec boğazıma gömdüğü başını bile kaldırmıyor. Onun Kolları hâlâ bana sıkıca sarılmış durumda ve derin derin nefes alıyor.

"Seni işten alıkoyuyorum," diyorum. "Neyi yeniden planladın ki?"

"New York belediye başkanıyla bir toplantı."

"Olamaz mı?"

"Hayır," diyor ve sesinde bir gülümseme var. "Pazarlama ekibimle bir toplantım var. Gerçi sadece bir saat erteledim, yani on beş dakika içinde orada olmam gerekiyor."

"*Aslında* ne iş yapıyorsun?"

Yine kıkırdıyor. Bunu daha önce hiç bu kadar çok yaptı mı? Göğsümdeki sıcaklık yeniden kabarıyor. "Tatlım, bu gece çocuklar uyuduktan sonra sana istediğin kadar anlatacağım. Ama bence bu seni sadece uyutur."

"Hayır, ilgileniyorum."

"daha çok sizi ve dans kariyerinizi dinlemek istiyorum," diyor. "Sorularım var. Tatlım... Pazar gecesi izinli olduğunu gördün mü?"

"Evet, yaptım."

"Ben de öyle," diyor. "Katja'dan kalmasını ve çocuklara bakmasını istedim. Benimle akşam yemeği ye."

"Sadece ikimiz mi?" diye soruyorum. Soru samimi geliyor ve havada asılı kalıyor, *ikimiz* kelimeleri yanlış söylediğimi düşünene kadar büyüyor. *Biz* diye bir şeyden hiç bahsetmedik. Seks, zevk ve bunun gibi çalıntı anlardan daha fazlası hakkında hiç konuşmadık.

Ama başını sallıyor. "Evet, sadece ikimiz." "Tamam," diye mırıldandım.

"Güzel." İç çekmeden önce elleri son bir kez çıplak kalçalarımı okşuyor. "Ofisime girdiğin anda ne planladığından şüphelenerek yarı sertleşmişim."

"Öyle miydin?" Fısıldıyorum.

"Mm-hmm. Tıpkı sana dokunduğum anda ıslandığın gibi." Başımı çeviriyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Uzun bir süre sadece öpüşüyoruz, eli bacaklarımda üzerinde kayarken o içimde gömülü kalıyor. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğu ve ne kadar sık boşalmak istediğim konusunda kendimi yirmi yaş genç, yeniden bir genç gibi hissettiriyorsun."

"Hâlâ gençsin," diyorum.

Bir kaşını kaldırıyor ve gözlerinde kendini küçümseyen bir parıltı var. "Hayır, değilim tatlım. Senin gibi değilim. Şimdi gidelim. Benim banyom var."

Temizleniyorum ve o banyonun kapısına yaslanmış bana bakarken tangamı tekrar yerine çekiyorum. Elbisemi aşağı çekiyorum ve saçımı tarayarak bir düzene sokuyorum.

Hâlâ arzunun izlerini taşıyan ve ofisine ilk girdiğim zamankinden çok daha yumuşak olan gözleriyle beni izliyor.

Elimi takım elbiseli göğsünde gezdiriyorum. "Umarım masanda becerdiğin ilk kadın ben olurum."

Beni takip etmek için dönüyor, elleri cebinde. "Sen ilksin," diyor. "O masaya bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım."

Paltomu çekiyorum. "Pekala... görev tamamlandı."

Bana gülümsüyor.

Ben de ona gülümsüyorum.

Takviminden bir ping daha geliyor ve ben gülüyorum. "Tamam, . Çok meşgul bir . Ben gidiyorum."

"Keşke olmasaydım," diyor. "İkinci raunt kulağa o kadar da kötü gelmiyor." "Bu gece," diyorum.

Başını sallıyor ve aşağı uzanarak alaycı bir gülümsemeyle pantolonunun üzerinden kendini ayarlıyor.

Bu beni kıkırdatıyor ve çantamı omzuma kaldırıyorum. "Tamam. Güle güle."

"Güle güle," diyor.

"Git dünyayı fethet." "Zaten fethedildi" diyor.

Bu o kadar ukalaca bir söz ki gözlerimi deviriyorum. O da bir fatih gibi görünüyor, dikkatli gözleri ve tertemiz takım elbisesiyle orada duruyor, dağınık bir masa ve arkasında New York City silüeti var.

"İyi yönet o zaman," diyorum. "Her zaman öyle yaparım."

Başımı ona doğru sallıyorum, dudakları yukarı kalkıyor ve sonunda kapıya ulaşıyorum. Gitmek istemiyorum. Ama gidiyorum ve kapı elektronik menteşeler üzerinde sallanarak açılıyor ve dış ofisin aydınlık alanı ortaya çıkıyor.

Alec'in asistanı bana bakıyor. *Bir şeylerden şüphelendiğinden* emin olmamı sağlayacak kadar profesyonel bir ses tonuyla, "İyi günler," diyor. Köşeyi dönüp koridorda CEO'nun ofisinden uzaklaşarak diğer yönetici odalarına doğru ilerliyorum.

"Oh!" Birkaç adım ötede bir kadın durdu. Kumral saçlı, tanıdık ve gülümsüyor. "Isabel? Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba!" Connie ve ben sarıldık ve yanaklarım yandı. Belki de sarılmak yanlış bir hareketti? Belki de şimdi kolonya ve seks gibi kokuyorumdur?

Ama o sadece geri adım atıyor, yüzünde hâlâ bir gülümseme var. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir şey bırakmam gerekiyordu. Alec bu sabah cüzdanını evde unutmuş."

Başını sallıyor. "Gerçekten mi? Bunu sana o mu yaptırdı?"

"Oh, çok mutlu oldum. Contron'u görmek eğlenceli," diyorum aptal gibi. Alec'le az önce yaptığımız şey yüzümün her yerine yazılmış, alınma damgalanmış, aramızdaki havada asılı kalmış gibi hissediyorum.

Ama Connie sadece gülüyor. "Gerçekten mi? Sana her gün bir tur attırabilirim.

Bana söylemeliydin, öğle yemeği yiyebilirdik."

"Özür dilerim, meşgul olacağını düşünmüştüm," diyorum. Bu tamamen yalan. Bunu düşünmemiştim bile ve suçluluk duygusu üzerime çöktü.

İç çekiyor. "Muhtemelen haklısın. Şu anda son yatırımımız üzerinde çalışıyorum ve halledilmesi ve anlaşılması gereken çok fazla evrak işi var. Hey, aslında burada olman harika. Pazar günü boş musun? Gabriel ve ben bir parti veriyoruz."

"Pazar günü mü?"

"Evet. Eskiden nasıl poker geceleri düzenlediğini hatırlıyor musun? Yine yapıyoruz. Arkadaş gruplarımızı birleştirmeye çalışıyoruz." Uzanıp elini omzuma koydu. "Orada bir sürü yeni insan olacak. Seksi erkekler de. Sen de gelmelisin."

Kendimi başımı sallarken buluyorum. "Kulağa harika geliyor. Orada olacağım."

Işıl ışıl gülümsüyor. "Harika! Aslında ben de tam Alec'e gidip onun da gelmesi gerektiğini söyleyecektim. Sanırım ona e-posta yoluyla değil de yüz yüze sorarsam beni reddetmekte daha çok zorlanacaktır."

Kıkırdıyorum. "Evet, ."

"Daha fazla dışarı çıkması gerekiyor" diyor. "Pazar günü görüşür müyüz?" "Evet, kulağa harika geliyor. Sabırsızlanıyorum."

Koridorda kaybolmadan önce bana bir hoşça kal kucaklaması yapıyor ve kardeşinin ofisine ve onun geniş, artık dağınık olan masasına doğru ilerliyor.

Ve suçluluk duygum artıyor.

Chapter 28

Al ec

Mevsim için alışılmadık sıcak bir Kasım günü ve hepimiz Willa'nın tenis maçından eve yürümeyi seçiyoruz. At kuyruğunu sallayarak önümde mutlu bir şekilde yürüyor, her zamanki gibi antrenmandan yorgun ama ruhu mutlu. Antrenmanlarına daha sık gitmeye özen göstermeliydim. Kortta harikaydı. Her zamanki gibi tüm ruhunu ortaya koyarak canla başla oynadı.

Sam'in eli benim elimde. Alışılmadık bir durum, çünkü yanıma zincirlenmekten hoşlanmıyor, koşmayı, dokunmayı ve New York kaldırımlarının sunduğu her şeyi incelemeyi tercih ediyor. Isabel'le mutlu bir şekilde sohbet ediyor. Saçma sapan süper kahraman güçleri buluyorlar. Kimin başlattığını bilmiyorum ama bunun ikisi arasında devam eden bir konu olduğu açık.

Sesi sakın ve ilgili, söylediği her şeye yanıt veriyor, bazı yorumları ne kadar çılgınca olsa da. Dinlemesi güzel.

Hoştan da öte.

Yarın geceyi sadece onunla geçirmeyi, belki onu bir restorana götürmeyi planlamıştım, ne kadar bencilce olsa da. Ama sonra Connie ofisime geldi ve partisine gelmem için beni suçluluk duygusuna sürükledi. Sadece kendime bile itiraf etmek utanç verici olsa da, Isabel'in katılımından bahsetmesi dengeleri değiştirmişti.

Küçük kız kardeşimin artık hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir hayatı var. Bir kocası, yeni bir dairesi ve benimkinden giderek uzaklaşan bir işi var. Son birkaç ay bana ağabeylikte de başarısız olduğumu gösterdi. Görünüşe göre tüm rollerimde yetersiz kalıyorum.

Oğul, baba, kardeş, CEO... Kendime güvendiğim tek rol *sevgililik*. Isabel'i boşaltmak, ona zevk vermek ve onun fantezileriyle oynamak. Belki de karışıma bir akşam yemeği eklemek kötü bir fikirdi. Ama bu işe onunla başlamak son derece kötü bir fikirdi ve ben bunu çoktan yaptım.

Ve bundan pişmanlık duymayı kendimde bulamıyorum. Pişman olacağımı hiç sanmıyorum.

Hayatta ileriye ve yukarıya doğru dans etmeden önce eğlenceli bir anıdan başka bir şey olmamaya mahkum olan geçici bir durak olsam bile. Benden ve bu dadı pozisyonundan uzakta, benim kollarımdan çıkıp başkasınınkine girecek. Kendi yaşında bir adamın. İki çocuğu olmayan bir adam. Dul ya da CEO olmayan, onu her akşam yemeğe çıkaracak ve paylaştıkları bir yatakta sevişecek zamanı olan biri.

Isabel Sam'e "Sonsuz kase mısır gevreği yiyebilme gücü," diyor. "Ne kadar yersen ye, her zaman doludur."

Düşük bir *ooohing* sesi çıkarır. "Baloncuk üfleme gücü!"

"Evet, bu iyi bir tane. Bununla kötü adamların dikkatini dağıtacağın kesin," diyor. "Willa, tuhaf bir süper güç fikrin var mı?"

Kızım dönüyor, geriye doğru yürüyor ve parlak gözlerle bize bakıyor. "Hmm. Belki... çim yetiştirme gücü."

"Çimen mi?"

"Mm-hmm. Gerçekten uzun otlar gibi."

Bu beni güldürüyor. "Çimenleri sağa sola savurursanız kötü adamların kafası kesinlikle karışacaktır."

Willa bana gülümsüyor. "Baba, seninki ne?"

Zamanı durdurma yeteneği, diye düşünüyorum, ona bakarken. Sam'in küçük elini ve Isabel'in sakın varlığını hissediyorum. Onlar önce... ve Isabel gitmeden önce.

"Çok sert hapşırarak," diyorum. "Kötü adamları hemen ."

Hem Sam hem de Willa gülüyor. Kolayca eğleniyorlar ve ben yan tarafa bakıp Isabel'i izliyorum.

"Bu ilham vericiydi," diyor.

"Teşekkür ederim."

"Onun hakkında bir çocuk kitabı yazmalısın," diye takılıyor.

Başımı sallıyorum. "Sanırım mısır gevreği ile olan süper gücünü daha çok seviyorum.

Çok daha faydalı."

Gülümsemesi genişliyor ve ben de kendi dudaklarımın çekildiğini hissediyorum ve yaptığımız şey çok saçma. Konuşuyoruz. Çocukların önünde flört etmek. Ama bunu durduracak gücü de kendimde bulamıyorum. Her fırsatta utanmadan onun arkadaşlığından zevk alamıyorum.

Willa biraz sıçrar. "Isabel," diyor. Sesinde *büyük bir soru geliyor* havası var ve Isabel'in *evet* cevabındaki eğlenceyi duyuyorum. Sırada her ne varsa iyi olacak. Bahse girerim yarın hangi atıştırmalığı alacağıyla ilgili bir şeydir.

"Kendi çocuklarını istiyor musun?" Willa soruyor. Peki.

Beklediğim bu değildi.

Isabel başını sallar. "Evet, sanırım öyle. Bir gün çocuk istediğimden oldukça eminim. Ama buna daha yıllar var," diyor.

"Mm-hmm. Üç çocuk istiyorum," diyor Willa. "Hepsi kız. Sen ne istiyorsun?"

Isabel kıkırdar. "İki, sanırım."

"Erkek mi kız mı?"

"İkisinden biri ya da ikisi de. Bir tercihim yok," diyor Isabel. "Bu konu hakkında çok düşünmüş gibisin. Kızlarınıza ne isim vereceksiniz?"

Willa, bunu kesin bir plan olarak gören birinin otoritesiyle, izlemeyi sevdiği bazı çizgi filmlerden tanıdığım isimleri sıralıyor. Yanımdaki Sam üç kız fikrine şiddetle karşı çıkıyor.

Tabii ki Isabel çocuk istiyor. *İki tane*. Sürpriz değil ama yine de sürpriz gibi geliyor. Her ne yapıyorsak tabutuna bir çivi daha çakıyoruz. Bir gün harika bir anne olacak. Bunu hayal etmek kolay ve bu görüntü göğsümde bir sızı yaratıyor. Buna daha yıllar var, demişti. Yerleştiğinde ve hazır olduğunda.

Ve ona bunlardan herhangi birini verebilmem pek mümkün değil. Zaten yeterince zamanım yok ve bu düşünce, aramızda daha fazlasının olabileceği konusunda içimde yeni bir suçluluk duygusu uyandırıyor. Onu her yönden benim yapmaktan. Yeniden birinin kocası olma ihtimali.

Tekrar kaybedecek birine sahip olmanın.

Ve neden beni seçsin ki? Aradaki on beş yıllık fark şimdi önemsiz gibi gelebilir, ama onun için çocuklar yıllar uzaktaysa, ben geç yaşında olabilirim.

O zamana kadar kırklı yaşlardaydı. Bu imkansız.

Ama bana izin verdiği sürece onun gelmesini sağlayan adam *olabilirim*.

İsimler hakkında konuşuyorlar, listeleri karşılaştırıyorlar, Willa ciddi ama mutlu, Isabel ise meşgul ve eğleniyor. Konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum.

Elimdeki el. Sam'in sesi, daha iyi isimlerle araya girmeye çalışıyor, örneğin sevdiği süper kahramanlar.

Boğazımı temizliyorum. "Kiminle evleneceksin, tatlım?"

Willa kaşlarını çatı. Belli ki düşünce süreci o kadar ileri gitmemiştir. "O bir prens olacak," diye karar verdi. "Ben de prenses olacağım. Ve kızlarım da."

Isabel güler. "Gerçekten mi? Bu inanılmaz." "Kiminle evleneceksin?"

Willa sorar.

"Oh, kim olduğunu bilmiyorum. Onunla henüz tanışıp tanışmadığımdan emin değilim," diyor Isabel hafifçe. "Ama onun bir prens olacağını sanmıyorum. Bunlar senin için ayrılmış şeyler. Ama en önemlisi iyi biri olması."

"Güzel," diye tekrarlıyorum sessizce.

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Evet. Sanırım bu hoşuma giderdi. Şefkatli, koruyucu... ve hayatta gerçekten önemli olan şeylere zaman ayıran."

Benim tam tersim gibi görünüyor o zaman. Bana ikincisini daha çok yapmamı söyledi. Her kimse, ona iyi davranırsa iyi olur. Ağladığında ona sarılmalı ve hayallerini teşvik etmeli.

Onun nasıl bir hazine olduğunu bilse iyi olur.

"Bence," diyor Willa yüksek sesle, "bir prensle evlenmek daha iyi." Elimi çenemde gezdiriyorum. "Evet, belki de anahtar budur."

Eve döndüğümüzde Katja'nın akşam yemeğiyle bizi beklediğini görüyoruz. Katja evimizin değişmez bir varlığı ve bu sefer de durum farklı değil. Çocuklar hemen ona akın ediyor ve ellerini yıkamak için acele etmeden önce ikisinin de küçük bir şeyler atıştırmasına izin veriyor.

Isabel ve Katja sessizce sohbet ediyorlar. Masaya oturuyorum ve kendimi yüz yaşında hissediyorum. İyi bir adam istiyorum. İki çocuk. Muhtemelen kendine ait bir ev. Yeni bir iş ve evde geçirilecek zamanlarla ve ev dışında yaşanacak maceralarla dolu bir hayat. İstikrarlı bir aile hayatı. Ve bolca dağıttığı gülümsemeleri ve nezaketiyle şımartacağı biri.

Daha yirmi beş yaşında, yani hiçbirisi için acelesi yok. Yuva kurmadan önce rahatlıkla bir on yıl daha bekleyebilir.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Çizdiği resmi hayal etmek kolay ve zihnim onunla bir hayatın nasıl olacağına dair boşlukları dolduruyor.

Bunu istememek çok zor.

Akşam yemeği her zamanki kaostur. Bazılarını kandırmak gerekse de yemek yeniyor. Banyo zamanı ve yatma zamanı; Sam uyuduktan sonra yanında uzun süre kalıyor, yıldızlarla süslü örtüsünün altında göğsünün yükselip alçalmasını izliyorum.

Daha fazla çocuğum
olabilir mi? Daha fazla
çocuk *istiyor* muyum?

Düşünce, onu atmadan önce olması gerekenden daha uzun süre kalıyor. Bu saçma bir soru ve neden su yüzüne çıktığını çok iyi biliyorum.

Hayır, bunların hiçbirine sahip olamam. O yola tekrar giremem, onunla olsa bile. İlk seferinde acı çok büyüktü. İkinci kez sanmıyorum... aynı sonuç riski varsa olmaz.

Isabel'i sevmek ve kaybetmek beni öldürür.

Koridorda durup duvara yaslanıyorum ve manzarayı seyrediyorum. Yine bir çift tayt ve büyük boy bir kazak giymiş. Dev kanepenin ortasında bağdaş kurmuş oturuyor ve televizyon açık, sesi kısık. Saçları bağlanmamış, uzun ve siyah, omuzlarından aşağı, neredeyse beline kadar uzanıyor. Makyajsız. Artık farkı anlamayı öğrendim. Her iki haliyle de çok güzel, ama sanırım en çok bu halini seviyorum. Yumuşak, rahat ve evinde, burada benimle görüldüğünde.

Beni görünce yüzüne tatlı bir gülümseme yayılıyor. "Hey."

"Merhaba."

"Orada durup izleyecek misin yoksa bana katılacak mısın?" "Henüz karar vermedim."

Gözlerini deviriyor. "Ben ne istediğimi biliyorum." "Mm-hmm. Neymiş o?"

Gülümsemesi parlıyor. "Sen, burada yanımda oturuyorsun. Benimle *Gilmore Girls* izlemeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Aradaki mesafeyi geçip ona yaklaşıyorum. Kanepe yumuşak, ama o daha da yumuşak, yanıma yaslanmış. "Bu lanet gösteri," diye mırıldanıyorum.

"Bunu ilk sorduğunda aklımı kaçırdığımı düşünmüştüm." "Öyle mi?"

"Mm-hmm. İşte Connie'nin somurtkan kardeşi, *bana* en sevdiğim diziyi soruyordu."

"Dram mı?"

"Drama ve komedi bir arada. Söyle bana," diyor elini dizime koyarak, "akşamları burada dizüstü bilgisayarınla bana katılırdın..."

Kaşımı kaldırıyorum. "Sadece seninle vakit geçirmek mi istiyordum?"

"Evet. Öyle miydin?"

"söyleyeyim," diyorum. "Hayali kasabanın maskaralıklarını *o kadar* da ilginç bulmuyorum."

Kıkırdıyor ve daha yakına kayıyor, ben de kolumu ona doluyorum. Onu bu şekilde tutmak çok doğru geliyor. Onu yanıma bastırmak ve her nefeste göğsünün genişlediğini hissetmek. Onu sonsuza kadar burada tutmak istiyorum.

O programını izliyor ve ben de yapmamam gereken şeyleri düşünmekten kendimi alamıyorum.

Keşkeler. Ne zamanları. Geleceği ve bunun onu nereye götürebileceği.

Şakağından öperim. "Bugün yüzünü gördüm." "Gördün mü?"

"Mm-hmm. Eve yürüyüşümüz sırasında sokak dansçılarını izlediğin zaman."

Biraz gülümsüyor. "Evet. Çok eğleniyorlarmış gibi görünüyordu. Bana yıllar önceki halimi hatırlattı. Gençliğimden beri böyle dans etmemiştim. Bale ifade özgürlüğüyle ilgili değildir. Titiz ve disiplinlidir ve o sokak dansçıları bunun tam tersiydi."

"Bunu yapabilirsin," diyorum.

Kıkırdıyor ve ben de belini sıkıca kavıyorum. Bugünle ilgili bir şey bana ona sonsuza kadar bu kadar özgürce dokunamayacağımı düşündürüyor.

"Belki, ama nereden başlayacağımı bilemem," diyor. "Yine de bir düşünce."

Bacaklarını üzerime çekiyorum ve kanepeye yaslanıyorum. Başparmağım dış uyluğunun üzerinde küçük daireler çiziyor. Ekranda biri sarışın diğeri esmer iki genç kadın kavga ediyor gibi görünüyordu. Ne hakkında olduğunu anlamadım.

Isabel tekrar konuştuğunda neredeyse bölümün sonuna gelmiştik. "Alec..."

"Evet?"

"Aklında bir şey var."

Ona, sorularla dolu nazik kahverengi gözlerine bakıyorum. Çikolata rengindeler. "Anlat bana," diye mırıldanıyor.

Dönüp onun taytlı kalçasındaki elime bakıyorum. "Uzak gelecekte çocuk istiyorsun," diyorum.

Bir an sessiz kalıyor ama sonra başını sallıyor. "Evet, sanırım anlıyorum."

Başparmağımın etrafında dönmeye devam ediyorum, hareketi izliyorum. "Sana bunu verebilecek adamı düşünüy. Daha önce bahsettiğin iyi adamı."

"Oh."

"Onu düşünüyorum ve ondan nefret ediyorum," diyorum acı bir şekilde. Gözleri açılıyor ama ben duramıyorum. "Bunu söylemek doğru değil ama gerçek bu. Ben de onu düşünüyordum. Ona nasıl bakacağını, nasıl sevişeceğini. Bana anlattığın gibi ona tüm fantezilerini nasıl anlatacaksın ve o seni, bugününü ve geleceğini nasıl elde edecek. Onun çocuklarını doğurup harika bir anne olacağını ve bunun senin için bir anıdan başka bir şey olmayacağını. Ve her gece *onun* yatağında uyuyacaksın."

"Alec," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diyorum kabaca. "Bu mantıksız. Ama görünüşe göre, daireme girdiğin ve aklımı başımdan aldığın günden beri böyle oldum."

"*Alec*," diyor yine ve adımın dudaklarından dökülmesini bu kadar sevdiğim için nefret ediyorum. Onun sesini kulağıma fısıldamasını ya da göğsümde inlemesini arzular hale geldim. "*Senden* bahsediyordum."

Gözlerim kısıldı. "Ne?"

"Şefkatli ve koruyucu olan iyi adam mı?" Dişlerini alt dudağına gömüyor ve gözlerinde utangaç bir parıltı var. "Ben senden bahsediyordum. Sen o iyi adamsın."

Oh.

Oh... ve oh *lanet olsun*.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum, sözlerinden duyduğum sevinci bastırıyorum. Göğsümün şişmesine neden oluyorlar. "Bu çok daha kötü."

Kollarımdaki kadından tam bir sessizlik geliyor ve az önce ne söylediğimi fark ediyorum. Başımı sallıyorum ve onun şaşkın bakışlarını kendi bakışlarımla karşılıyorum. "Tatlım, ben o adam *değilim*. Şu anki halim bana ancak yetiyor, her yöne savrulmuş durumdayım."

"Bu doğru değil."

"Öyle," diye mırıldanıyorum. Bunu çok iyi biliyorum. O gün aldığım telefon aklımdan geçiyor; Victoria'nın ani anevrizma haberi. Kaçırılan uyarılar ve annesinin suçlaması. *Eğer çalışmasaydın*

o kadar çok, işaretleri görürdün. Ve sonrasındaki sarsıcı boşluğu, kasvetli daireyi ve sonsuza dek kaybolan sesini.

Bunu kaldıramazdım...

Yapamam. Bir daha asla.

"Tatlım..." Devam ediyorum ve elimi yanağında gezdiriyorum. Gözlerinde sessiz bir yıkım var ve ben de bundan nefret ediyorum. Onu oraya koyduğum için nefret ediyorum. "Senin için on beş yaş çok büyüğüm. Çocuklarım var, beni çok meşgul eden bir işim var ve sunabileceğim başka bir şey yok. Senin önünde *her şey* var. Güzel bir geleceğin var."

"Sen de öyle," diyor. Kaşlarının arasında bir çatıklık var, onun tanımlayıcı özelliklerinden biri olduğunu öğrenmeye başladığım inatçı reddetme. Ölçülü ama orada, omurgası çelikten yapılmış.

"Hayır, istemiyorum. Az önce çocuk istediğini söyledin. Benim zaten çocuğum oldu. Senin hâlâ yaşamak istediğin her şeyi yaşadım."

Ağzı açılıyor ama hiç ses çıkmıyor. Bu inkar edilemez gerçeğe karşı hiçbir itiraz yok.

"Sana ilk seferinde dokunmamalıydım." İnce boynunda, bayıldığım sıcak, pürüzsüz teninde geziniyorum. "Ama ben bencil bir adamım, açgözlü bir adamım ve yaptım. Muhtemelen sonunda bu yüzden benden nefret edeceksin, ama bana yardım et, üzülmeyi kendimde bulamıyorum."

Dudakları kaşlarını çatarak aşağı eğildi. "Peki, bu ne anlama geliyor?" "Her zaman olduğu gibi aynı anlama geliyor."

"Sadece seks mi?" diye fısıldıyor.

Kelimeler yenilgi gibi geliyor. Ben de duyuyorum ve *hissediyorum*. Ona orgazm yaşatan bir erkekten daha fazlası olmak istiyorum. Benden ayrıldıktan çok sonra bazen hatırlayabileceği bir adamdan, bir anıdan ya da bir parti anekdotundan daha fazlası.

Bir klişeden daha fazlası. *Patron ve dadı*.

"Sadece seks." Kabul ediyorum.

Çünkü ne kadar istesem de onun için o adam olamayacağımı biliyorum.

Chapter 29

abel

Mac, New York sokaklarında Gabriel ve Connie'nin paylaştığı büyük apartman dairesine doğru ilerliyor. Arabayı her zamanki gibi sakın kullanıyor, ama yolculuk her şeye rağmen sarsıntılı geçiyor ve bunun nedeni yanımda oturan adam.

Alec kendi penceresinden bakıyor, ben de benimkinden.

Özel dikim bir takım elbise giymiş. Onu ilk kez takım elbise içinde görmüyorum ama ilk kez parmaklarımı göğsünde ve saçlarında gezdirmek, tertemiz kıyafetini bozmak için içimde bir kaşıntı hissettim.

Ben hiçbirini yapmıyorum.

Dün geceki konuşmamızdan sonra yatağa yalnız gitmiştim. O an için doğru bir hareket gibi gelmişti ama sonunda benim olan yatakta uzanmış, tavana bakıyor ve kafamda onun sözlerini tekrarlıyordum.

Daha fazlasını istemiyor. Benim istediğim, onunla hep istediğim, yıllarca beslediğim boş hayalden fazlasını değil. Bunu ona hiç söylemedim bile. O odaya her girdiğinde kalbimin nasıl hızlandığını. Connie, kardeşinin uğrayacağından söz ettiğinde onunla aynı ortamda beş dakika geçirebilmek için nasıl da oyalanırdım.

Son birkaç aydır, gerçekten bir yerlere varmışız gibi hissediyordum. Açılmaya, gülümsemeye, beni içeri almaya başlamıştı... ama yapmıyor. Buraya kadar ama daha ilerisi yok.

Sadece seks.

Arabayla yanlarından geçerken dışarıdaki binalara bakıyorum. Sokaktaki insanlar, burada dünyanın başka yerlerinden çok daha fazla çeşitlilik gösteriyor. Burada büyümüş olmama rağmen New York'un bu özelliğini hiçbir zaman hafife almadım. Her millet temsil ediliyor. Dünyanın her köşesinden gelen turistler. Gurbetçiler, diplomatlar ve iş delegeleri. Sanat, kültür, diller ve... sonsuz olasılıklar. Sonsuz açık kapılar.

Eskiden bundan zevk alırdım. Şimdi ise geçmek istediğim iki kapının da kapalı olduğunu hissediyorum.

Bale.

Alec.

Bugün de sessizdi, benimle aynı yoğunlukta çocuklara odaklanmıştı. Dün geceki sözler aramızdaki kolay arkadaşlığı, onun yanında her zaman hissettiğim güveni bozmuştu.

Mac bir dönüş yapıyor ve ben yüksek binaların olduğu uzun caddeyi fark ediyorum. Yaklaştık.

"Hey," diyor Alec. Parmakları benimkileri okşuyor, aramızdaki boş orta koltuğa dayanıyor.

Aşağı bakıyorum. İri, geniş eli benimkinin üzerinde duruyor, sırtı hafifçe bronzlaşmış. Elleri artık bana tanıdık geliyor. Hâlâ erkeksi ve çekici.

"Ellerini hep sevmişimdir," diye fısıldıyorum.

Parmakları benimkilerin üzerinde kıvrılıyor, elimi gözlerden saklıyor. Dudakları sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi aralanıyor. Ama ağzından bir şey çıkmıyor ve o da ellerimize bakıyor. Kavrayışı sıkılaşıyor.

Belki de söylenecek tek şey budur.

Mac arabayı bir apartman dairesinin önünde durduruyor, biz de iniyoruz. Kasım havası uygun bir şekilde serin, ama iyi hissettiriyor. Arabanın içindeki gergin sıcaktan daha iyi.

Mac bize "Gecenin tadını çıkarın" diyor.

Ona gülümsedim. "Teşekkür . Sana da."

Bana ne söylediğini ya da neden söylediğini unutmadım. Alec'in Mac'in geçmişini bilip bilmediğini merak ediyorum. Ona yan gözle bakarken, sorma zamanının çoktan geçmiş olabileceğini biliyorum. *Sadece seks.* Belki artık kanepede kollarına uzanıp tembel tembel *Gilmore Girls* izleyip hiçbir şey konuşmayacağım.

Connie ve Gabriel'in dairesi tamamen dönüştürüldü. Geniş açık alanlı oturma odası, iki katlı pencereleri ve dev

kitaplıklar, tanımak zor. Şimdi burası bir poker sarayı. Yeşil keçe kumaşla kaplı ve krupiyelerin görev yaptığı iki büyük masa ortaya . Her yer insan kaynıyor. İlk bakışta en az yirmi kişi görebiliyorum ve terasa açılan kapının dışındakileri saymıyorum bile.

Alec yanımda iç geçiriyor. "Bu..."

"Evet," diyorum. "geleni yapmışlar. Vay canına."

Büyük mutfak adası, ancak pahalı bir yemek şirketi tarafından düzenlenebilecek şekilde güzelce kaplanmış ve sergilenmiş mezelerle dolu. Süslü bir buz heykeli görünce duruyorum.

"İmkânı yok," diye mırıldandım. Connie'yi yıllardır tanırım. Onu iyi tanıyorum. Ama onun bu yanını, Connovan yanını, sanki bunlar hiçbir şey değilmiş gibi dairesinin etrafında paha biçilmez yadigârlar taşıyan, gösterişli partilere katılan, özel jetlerle uçan ve hiç bitmeyen bir kaynakmış gibi para harcayan yanını sadece teğet geçtim.

için, Gabriel, Connie ve Alec için gerçek bu.

Alec yanımda kalıyor. Sert ve isteksiz hissediyor ve nedenini anlıyorum. Çok mecbur kalmadıkça bu tür etkinliklere katılmaz.

Connie odanın diğer ucundan bizi fark etti. Bize yönelirken gülümsemesi ışıldıyordu. "de " Beni kucağına çekti. "Burada olmanıza çok sevindim. Tanışmanı istediğim bir sürü insan var."

"Var mı?"

"Ah evet." Kardeşine döner ve ona da sarılır. O da kaşlarını çatarak bir kolunu ona doluyor. "Ben de burada olmana sevindim. Sevdiğin viskiyi stokladım."

"Macallan?"

"Evet."

"Teşekkür ederim," diyor ama kaşları hala çatık. Ne düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum ve uzanıp elini tutma içgüdüğü çok güçlü.

Sadece yaşayanların dünyasına dönmeni istiyor, demek istiyorum. İnsanlarla konuşmanı ve gerçekten eğlenmeni.

Ama yapmadım. Connie onun yerine beni uzun boylu ve sessiz ağabeyinden uzaklaştırıyor. Beni şık , ellerinde içkileriyle bir grup arkadaşıyla tanıştırıyor. Birkaçını üniversite günlerinden tanıyorum ama çoğu yeni, Gabriell'in arkadaşları. Connie herkese onun en iyi arkadaşlarından biri olduğumu söylüyor.

Yapmaya çalıştığı beni iyi hissettiriyor.

Gruplardan biriyle yaptığımız uzun bir sohbetin ardından bardan bir içecek alıyoruz.

"Tamam," diye fısıldıyorum ona, "bu arkadaşların birleşmesi projesi iyi gidiyor gibi görünüyor."

Gözleri parlıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Evet."

"Tanrı'ya şükür. Gabriel her zaman bu poker gecelerine ev sahipliği yapardı ve ben de bu geleneği birlikte sürdürebileceğimizi düşündüm."

"Sadece biraz yükseltmek mi?" Mutfığa doğru başımı salladım. "Bir buz heykeli mi?" "Tamam, bu benim fikrimdi," diye itiraf ediyor. "Biraz çöküş istedim."

Bu beni gülümsetiyor. Connie asla bir şeyi yarım yamalak yapmaz. Nasıl yapacağını bildiğinden emin değilim. "Burada bir sürü var. Ama bu harika bir fikir. İnsanlar iyi geçiniyor gibi görünüyor."

"Öyle, değil mi? Düşündüm de, ailelerimiz asla aynı odada rahat edemeyecek... bu yüzden en azından tüm arkadaşlarımızın rahat olmasını sağlamalıyız."

Elimi omzuna koyuyorum ve sesimi alaycı bir ciddiyetle yükseltiyorum. "Haberin olsun, Gabriel'e ya da arkadaşlarına karşı kurumsal bir kin beslemiyorum."

Gülüyor. "Bilmediğini biliyorum. Sen benim en karmaşık olmayan arkadaşımsın ve bunun için seni seviyorum."

"Sadece bunun için mi?"

"Hayır, sen aynı zamanda benim yoga sorumluluk ortağımsın."

"Doğru, doğru." Kadehimi onunkine tokuşturuyorum ve midemdeki suçluluk duygusunu görmezden geliyorum. *Benim en karmaşık olmayan arkadaşım.*

Keşke.

Mutfak tezgahına yaslanıp partiye bakıyorum. Kocasını Gabriel poker masalarından birinde oturuyor. Sırıttırıyor, birkaç kartı göğsüne yakın tutuyor.

"Gabriel mi oynuyor?"

"Evet. gece bir iddiaya girdik ve kazanmak için çok istekli."

"Bahis mi?"

"Evet." Bana gülümsüyor ve biraz omuz silkiyor ve ben de ne demek istediğini anlıyorum.

"Oh. *Bir bahis.*"

"Evet, aynen öyle. Kazanırsa da çok mutsuz olmayacağım, öyle söyleyeyim."

Omzunu kendiminkiyle dürtüyorum. "Kıskandığımı söylemiyorum ama söylemiyorum da."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama artık daha çok boş vaktin var, değil mi? Çıkmak için? Bale topluluğunda olduğun zamanlara kıyasla."

"Evet, biraz. Ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Arkadaşlık uygulamaları biraz iç karartıcı geliyor."

"Sana birini ayarlayacağım," diyor Connie. Gözleri ani bir görevle parlıyor. "Burada kesinlikle ilgilenen insanlar var."

"Düğün partinizdeki o adam gibi olmadıkları sürece-"

"Oh, hayır, geri gelmeyecek. Bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşıydı." Başını sertçe sallıyor. "Herkes açık barları idare edemez, özellikle de pislikler. Tamam. Bakalım seni kiminle tanıştırebilirim..."

İkimiz de odayı tarıyoruz. Gözlerim her zaman yöneldiği adama kayıyor ve onu kolayca buluyor. Poker masalarında ya da barda değil. Büyük gömme dolapların yanında duruyor, bir bardak viskiyi kavırıyor ve biriyle konuşuyor.

Kim olduğunu görmek için yana eğildim... Bir esmer. Başka bir şey seçemiyorum.

Bir kez başını sallıyor, gözlerini kadından ayırmıyor. "Kim o?" diye soruyorum.

"Hmm? Oh, Alec'in konuştuğu kadın mı? Gabriel'in kuzenlerinden biri. Aslında konuşuyor olmaları oldukça iyi bir işaret." Daha iyi görebilecekmiş gibi öne doğru eğiliyor. "Ve... bu bir kavga gibi görünmüyor. Hah. Belki de ailelerimizin aynı odada olması için bir umut vardır."

"Eminim vardır." Göz ucuyla Connie'ye bakıyorum.

Sormak üzere olduğum şey... ama onu benim bilmediğim bir şekilde tanıyor.

Ve onun kardeşi olan bulmacanın cevapları için çaresizim. "Alec'in tekrar biriyle çıkmayı düşündüğünü düşünmüyorsun değil mi?" diye sordum.

İçkisinden uzun bir yudum alıyor. "Hayır," diyor sonunda. "Keşke yapsa. Romantik hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Daha önce de pek bir şey bilmediğimden değil... Yani, Victoria ile ben daha on beş yaşındayken tanıştılar, sanırım. Neredeyse on yıl boyunca birlikteydiler ve bunu anlıyorum ama... beş yıl oldu." Omuz silkiyor ve bana bakıyor. "Bir şey fark etmediysen tabii? Onunla aynı dairede yaşayan sensin."

"Yine de ayrı kanatlar."

"Evet. O dadı odalarını görmüştüm. Oldukça iyi, değil mi?"

"Kesinlikle, hiçbir şikayetim yok. Ve hayır. Herhangi bir... randevu görmedim ya da duymadım." Yalan olmasa da yalan gibi geliyor.

Sadece seks.

Boğazımı temizliyorum. "Victoria ile nasıl tanıştılar?"

"Emin değilim, gerçekten. Sanırım ortak arkadaşlarımız aracılığıyla oldu." İç çekiyor. "Bence aşkı yeniden bulmak ona gerçekten iyi gelecektir. Vicky ölmeden önce onunla hiç tanıştın mı?"

"Hayır, yapmadım." Vefatı, Connie ile arkadaş olduğum sırada gerçekleşti. Çok net hatırlıyorum. Birlikte takıldığımız ilk zamanlardan biri olan brunch'ı ve ardından haberi aldığı anda yüzünü görmeyi.

"Doğru. O hala *Alec*'ti. Asık suratlı, düzenli, zorba kişiliği. Mükemmel bir evlat ve ağabey. Nate ve ben hiçbir zaman onun örneğine uygun yaşayamadık." Sesi yumuşuyor ve sonra tekrar iç çekiyor. "Ama o öldükten sonra bu aşırıya kaçtı. Aslında buraya gelmesini sağladığım için çok mutluyum."

"Öyle mi?"

"Ah, evet. Onunla konuşmaya gittiğimde hayır diyeceğini düşünmüştüm ama şaşırtıcı bir şekilde hemen kabul etti. Hatta benimle konuşmak için ofisinden bile çıktı." Kıkırdıyor. "Daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim."

Gözlerimi öndeki poker masalarından ve yeni kartları dağıtan krupiyelerden ayırmıyorum. "Bu harika," diyorum. Bunun yere saçılmış kalemler ve kâğıtlarla ya da havadaki seks kokusuyla bir ilgisi olmadığından eminim.

Omzumu tekrar dürtüyor. "Ve sanırım bunun seninle bir ilgisi var."

Kalbim durdu. "?"

"Evet. Ona senin geleceğini söyledim, nasıl olsa Mac kullanacaktı ve burada konuşabileceği başka biri olacaktı." Kocaman gülümsüyor. "Yeğenlerime ve kardeşime bu kadar iyi davrandığın için teşekkür ederim. Ona katlanmanın kolay olmadığını biliyorum."

Başımı salladım. "Evet. Benim için zevkti."

Kolunu benimkine geçirdi. "Şimdi gidip kaynaşalım. Burada seni tanıştırmak istediğim en az üç erkek var. Biri çok seksi ama konuşması biraz zor, ama diğer ikisi çekici ve ilginç olmanın mükemmel dengesinde."

"Sen, evli bir kadın mı?" Sahte bir öfkeyle söylüyorum.

Beni yanına çekti. "Bir kız hâlâ bakabilir. Ayrıca, seni Todd'la tanıştırmamı öneren Gabriel'di. Hadi gidelim."

Yolda içkimin son damlasını da boşaltıyorum ve yeni bir tane alıyorum. Gabriel ve Connie'nin bu gece için tuttukları barmenin izniyle, buzlu bir bardakta biberiye dallı bir şey. Sert bir şey.

Todd gerçekten hoş biri. Yaklaşık benim boyumda, kıvrırcık kahverengi saçları ve sıcak gözleri var. Onunla biraz sohbet ettikten sonra Connie'nin sessizce ortadan kaybolduğunu ve kalabalığın arasına karıştığını fark ediyorum. Onu poker masasında Gabriel'in yanında otururken görüyorum. Gabriel elini Connie'nin dizine koymuş, kulağına bir şeyler fısıldıyor.

İçimden bir sızı geçiyor. Ben de bunu istiyorum. Bu partinin olduğundan çok daha farklı olabileceği acı verici bir netlikle yüzüme çarpıyor. Bu ben ve Alec olabilirdik, ama o olmayacağını açıkça belirtti.

Asla da olmayacak.

"Peki nerede çalışıyorsun?" Todd soruyor.

Soruyu elimden geldiğince iyi bir şekilde ele alıyorum ve o da herkesin yaptığı gibi yanıt veriyor. *Profesyonel balerinden* bahsedince kaşları kalkıyor, *kalça sakatlığı* ve *erken emeklilikten* bahsedince anlayışlı bir gülümseme.

Onunla konuşmak kolay. Hoş da. Beni ve sadece beni izlediğine bakılırsa, ilgileniyor.

İkinci içkimi de boşaltıyorum.

Flört ediyordum gibi hissediyorum ve bu yanlış geliyor. Ama alındığımdan değil. Aksine, hiç şu an olduğumdan daha az bağlı olmamıştım. Bir işe, bir şehre, bir adama. *Sadece seks*, demişti. Ve eğer Alec benimle olmayacaksa, ona olan küçük aşkı da beslemeye devam etmemeliyim.

Artık o kadar küçük gelmese bile.

Odanın öbür ucunda Connie'nin bizi izlediğini fark ediyorum. Bana küçük mutlu bir gülümseme veriyor. *Harika iş*, diyor.

Bale şirketi beni bıraktıktan sonra bana iş bulmamda yardımcı oldu ve şimdi de bu partide beni herkesle tanıştırıyor. İyi niyetli ve hayatımda olduğu için çok minnettarım.

Ama insanların yardımına ihtiyaç duyan kişi olmaktan da yoruldum.

Eskiden her gün bir görevi olan bir kadındım. Şafakta uyanır, ayaklarım ağrıyana kadar dans eder, her akşam sahneye çıkardım. Azimliydım. Şimdi ise uçurumdan aşağı yuvarlandım.

Todd elini koluma koydu. "Bir içkiye daha ihtiyacın var gibi görünüyor."

Uzun bir süre boş sigarama bakıyorum ama sonra ona gülümsüyorum. "Biliyor musun? Bu harika bir fikir. Bu arada terası gördün mü?"

Parlıyor. "Hayır, . Bana etrafı gezdirmek ister misin?"

"Memnuniyetle," diyorum.

Partide yürürken yanımda olduğunun aşırı farkındayım. Terasa çıkıyoruz. İçerideki tüm partililerin gözü önünde konuşurken ve üşüdüğümü fark ettiğinde... Ceketini omuzlarıma örtmesine bile izin veriyorum.

Uyuşmuş hissediyorum.

Söylediklerini dinliyorum, sohbete katılıyorum, hatta gülümsüyorum ama içimde şey hissetmiyorum. Dün gece Alec'le yaptığım konuşmadan bu yana mücadele ettiğim tüm duyguların şok edici bir yokluğu var.

Tuvalete gitmek için izin istediğimde neredeyse yirmi dakikadır konuşuyorduk. "Hemen döneceğim," diyorum Todd'a.

Bana gülümsüyor. Basit bir gülümseme, *bekleyeceğim* bir gülümseme ve ben onun gibi birini istemeyi çok istiyorum. Karmaşık, düşünceli ve bağlanmaktan korkmayan birini.

Beni de isteyen biri.

Partiye katılanların arasından geçerek misafir banyosuna giden koridora ulaşıyorum.

Alec elimi tuttu.

Beni karanlık koridora çekiyor, kaşları çatılmış ve gözleri kısılmış. "Şimdi de biriyle flört mü ediyorsun?"

"Flört etmeye açık biri gibi görünmüyorsun," diye karşılık veriyorum. "Bunu açıkça belirtmiştin."

Kaşlarını çattı. "Ben öyle demedim."

"Evet, aynen öyle dedin."

"Sana istediğini veremeyeceğimi söyledim. Seni istemediğimden değil." Todd'un omuzlarıma attığı takım elbise ceketinin yakalarını parmaklıyor. Kaşları çatılıyor, alaycı bir ifadeye bürünüyor. "İzlediğimi biliyordun."

"Hayır, yapmadım. Çünkü bütün gece bana dikkat etmedin."

Eli benimkinin üzerinde sıkılaşıyor ve beni koridorda sürükleyerek bulduğu ilk kapıyı açıyor. Karanlık ve düzenli bir ofise açılıyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"*Sadece* sana dikkat ediyordum." Elleri ceketini kavıyor ve üzerimden iterek yere düşmesine izin veriyor. "Buraya gel."

Beni öpüyor. Dudakları benimkilere karşı sert, kararlı ve ben bu saldırının altında yumuşuyorum. Ona dokunmak, onu öpmek uyuşturucu gibi. Kollarını etrafımda hissetmek.

Keşke bu şekilde can atmasaydım.

"Eğer benimle yatıyorsan," diye mırıldanıyor, elleri kışımı kavramak için aşağı kayıyor, "başka kimseyle yatmıyorsun."

"Bu senin için de geçerli," diyorum. Güzel kokuyor, kolonya gibi ve sıcak Cilt.

Şakağıma doğru kıkırdıyor. "Başka birini düşünemiyorum bile. Sadece sen varsın. Uzun zamandır sadece sen *varsın*. Sen benim dadım olmadan önce bile."

Arkama yaslanıyorum. "Önceden mi?"

Bakışları dudaklarıma düşüyor ve başparmağı çenemde geziniyor. "Evet. Fark , seni fark etmemeye çalıştım... ama tabii ki fark . Çok güzeldin. Seni düşünmemek çok zordu."

Nefes alamıyormuşum gibi

hissediyorum. "Ve çok

hoş," diye mırıldanıyor.

"Güzel mi?"

"Mm-hmm." Gözleri kapanıyor ve beni kendine çekiyor. "Gerçekten güzel. *İyi*di. Tatlı ve kararlıydın ve o zaman bile seni istiyordum ama sana sahip olmaya hakkım olmadığını biliyordum."

"Her türlü hakka sahipsın," diye fısıldıyorum.

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Bir daha başka bir adamın ceketini giyme." "O zaman herkesin içinde seninkini giymeme izin ver," diye fısıldıyorum.

Alec inliyor ve elleri vücudumda sıkışıyor. "Bunu neden yapamayacağımı biliyorsun."

"Hayır," diyorum dudaklarına karşı. "*İstemiyorum*. Eğer beni istiyorsan... beni senin yap."

Beni tekrar öpüyor, dudaklarını dudaklarıma güçlü ve morartıcı bir şekilde değdiriyor. Elleri kışımın altından aşağı kayıyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyor, ayaklarımı sırtının alt kısmında birleştiriyorum.

Her öpücük aynı şeyi söyler. *Sen benimsin*. Beni kolayca destekliyor, saçlarını sıkıca kavradığımda inliyor.

"Sen yanımdayken düşünemiyorum," diye mırıldanıyor. Boynumu, küçük kırmızı elbisemin ince askısına kadar öpüyor. "Bu çok sinir bozucu."

"Benim için nasıl olduğunu düşünüyorsun?" Mırıldanıyorum.

Aramızda yeterince hava yok ve hâlâ çok fazla var. Elim gömleğinin dar yakasından içeri sokup tenine ulaşmaya çalışıyorum. Dokunmak ve yakınlaşmak için her şeyi yaparım.

Elbisemin askısını aşağı çekip köprücük kemiğimi öpüyor. Dudakları yanıyor. "Sana her zaman ihtiyacım var," diye itiraf ediyor. "Bunun için senden biraz nefret ediyorum, tatlım. Beni yeniden birine muhtaç ettiğin için."

Elimi saçlarında gezdiriyorum. "Biliyorum. Ben de hissediyorum." "Başka erkeklerle flört etme," diye uyarıyor.

"O zaman bana bunun sadece seks olduğunu söyleme."

Dudakları benimkileri okşuyor. "Bu sadece seks değil," diyor. "Ve bana yardım et, öyle olmasını istemiyorum. Seni benim yapmak istiyorum."

Onu öpüyorum ve dudaklarıma karşı inliyor, elleri elbisemi çekiştiriyor. Ona yardım ediyorum, kumaşı belime kadar çekiştiriyorum. Beni bir masanın kenarına yaslıyor ve o kadar derinden öpüyor ki nefes alamıyorum.

"O zaman yap," diyorum kemer tokasına uzanarak. "İhtimallerin bize karşı olması umurumda değil. Ben sadece seni istiyorum."

Nefesi sertleşiyor ve bacaklarımın arasını, külotumun ince kumaşını okşamak için kayıyor. "İslanmışsın."

"Evet."

"Siktir. İşte, izin ver-"

Kapı açılır ve karanlık alana parlak bir ışık yayılır. Kapı aralığında, tanıdık bir kişinin ışıklı şekli.

"Isabel?" Connie neşeyle sorar.

Sonra Alec ve beni birlikte görünce dondu kaldı.

Chapter 30

Alec

Isabel'i kız kardeşimin görüş alanından çıkarıyorum. Isabel hâlâ giyinik ama bu içgüdüsel, karşı koyamadığım bir şey.

"Alec?" Connie soruyor. Dudaklarında ismim belli belirsiz duyuluyor ve sonra kendi evindeki çalışma odasından geri dönüyor ve kapı arkasından çarparak kapanıyor.

"Kahretsin," diyor Isabel. Beni itiyor ve masanın üzerinden atlayarak elbisesini kalçalarının üzerine indiriyor. "Kahretsin, buna inanamıyorum... Aman Tanrım."

"Her şey girecek," diyorum. Ama sesim boş geliyor.

Isabel elini yüzünde gezdirir. "Bu şekilde öğrenmemesi gerekiyordu. Yapamam... Onunla konuşmam gerek."

"Bırak ben yapayım," dedim.

Başını iki yana sallar. "Hayır, bunu yapması gereken benim... kahretsin. Ya benden nefret ederse?"

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki yapmayacak."

"Pekala olabilir, çünkü hiçbir şey gibi davranıyorum ve bu işi bana ayarlayan da o..."

"Hey, ben yaparım. Onunla konuşmama izin ver. Eve gitmek ister misin?"

Gözleri uzun bir süre benimkilerde kalıyor ama sonra başını sallıyor.

"Hayır, bunu yapmam gerek. Birlikte gideriz."

". Hadi gidelim."

Sesim hissettiğimden çok daha sakın çıkıyor. Tekrar dışarı çıkıyoruz ve bıraktığımızdan farklı görünmeyen partiye giriyoruz. İnsanlar hâlâ gülüyor, oynuyor ve sanki bomba patlamamış gibi sohbet ediyor.

Gabriel mutfak tezgahına yaslanıyor. Gözlerine bir kez bakıyorum ve Connie'nin ona çoktan söylediğini anlıyorum. Midem bulanıyor.

Bakışları esrarengiz, yanımdaki Isabel'den bana doğru ilerliyor. "Nerede o?" diye soruyorum.

"Şu anda seninle konuşmak istediğinden emin değilim," diyor bana. Isabel'e döndüğünde sesi yumuşuyor. "O üst kattaki yatak odasında."

"Teşekkürler," diye fısıldar Isabel. Parti misafirlerinin arasından geçerek üst kata çıkan merdivene doğru gözden kaybolur.

Kayboluşunu izliyorum. "Yani Connie ne söyleyeceğimi duymak istemiyor söyle."

"Şu anda değil," diyor Gabriel. "Kız kardeşinin en iyi arkadaşı mı? Kiraladığın Dadı?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sanki uygun cazibe konusunda uzman sensin?" "Touché," diyor. Sonra iç geçiriyor ve her zamanki gülümsemesi tereddütlü bir şey. "Bak, bir keresinde bana demiştin ki... şey. Dikkatli ol ama çok dikkatli olma."

"Bu da ne demek oluyor?" Sorum niyetlendiğimden daha sert çıktı. Tüm "Thompson'lığına" rağmen Gabriel son birkaç aydır Connie'ye iyi bir koca olmaktan başka bir şey yapmadı ve onun kararlarına güvenmem gerekiyor.

"Bakın, ikiniz mi? Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Ama sanırım sen de Connie'yle benim başıma gelecekleri göremedin." Omuz silkiyor. "Kız kardeşine oldukça benziyorsun ve onu iyi tanıyorum, bu yüzden bunun senin için de geçerli olduğunu hissediyorum. Fazla düşünme."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Doğru. Teşekkürler."

"Eninde sonunda sana mantıklı gelecektir. Şimdi üzüntülerini bir bardak viskiyle daha mı boğmak istersin, yoksa kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmak mı? Çünkü kızların konuşmasının biraz zaman alacağından şüpheleniyorum." Bir kolunu uzatarak etrafımızdaki partiyi işaret ediyor. "Burası beklemek için fena bir yer değil."

Öyle değil. Elllerinden geleni yapmışlar ve bu da belli oluyor. İnsanların karışımı da oldukça harika. Hiç kimse gelip de

bana bir etkinlik ya da iş anlaşmaları için ipucu veriyor. Bu, iş partilerimi ve çocuklarımın okulundaki bağış toplama etkinliklerini bir mil aştı.

Ama burada kalamam. Connie benimle yüzleşmek istemiyorsa, öyle olsun. "Isabel'e eve taksiyle döndüğümü ve Mac'in onu beklediğini söyle," diyorum.

Gabriel.

Başını sallıyor. ". Yapacağım."

"Bu akşamki davet için teşekkürler."

"İstediğin zaman gelebilirsin" diyor.

Ben de ona başımı sallayarak, buna ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum ama... tamam. Sanırım bunda doğruluk payı var. Her ne kadar kayınbiraderim olmasını beklediğim son kişi olsa da artık bir aileyiz. Onun da aynı şeyi hissettiğini tahmin edebiliyorum.

"Poker masalarında iyi şanslar," diyorum.

Sırtışı çarpıklaşıyor ve biraz da sinsileşiyor. "Teşekkürler."

Gürültüyü geride bırakıyorum ve asansörün ani sessizliği sarsıcı oluyor. Zihnimde, açık kapı aralığında Connie'nin silüetini görebiliyorum ve Isabel'in panikle soluduğunu duyabiliyorum. *Kahretsin... Aman Tanrım.*

Evet.

Bu istediğim ya da ihtiyacım olan son şeydi.

Belki de Connie'nin benimle konuşmaması iyi bir şey, çünkü ona ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir fikrim olmazdı. Bir elimi enseme gezdiriyorum ve kucaklamak yerine yürümeyi düşünüyorum. Çabuk olmayacak ama bu gece çabukluğa ihtiyacım yok. Çocuklar yatıya kaldı. Ne Isabel ne de Connie beni yanlarında istemiyor. Ofis kapalı. İhtiyaç duyulmamak garip

Şehrin büyüüne kapılmış bir şekilde yürümeye başlıyorum ve hiç düşünmemeye çalışıyorum. Eğer düşünürsem, sadece pişmanlık duyacağımı biliyorum.

Isabel geceleri odama gelmiyor.

Döndüğünde sesini duyuyorum ama ön kapının tıkırtısı ve parke zeminde attığı dikkatli adımlar o kadar sessiz ki gizlice içeri girmeye çalıştığı belli oluyor. Ben de odasına gitmiyorum. Telefonumu kontrol ediyorum, mesajlarımızı gözden geçiriyorum ama ondan yeni bir mesaj yok.

Bir tane yazıyorum. *Nasıl gitti?* Ama daha önceki davranışlarımın anısı göndermemi engelliyor. O koridorda aklımı kaçırmıştım. Onu konuşurken, eğlenirken, o adamın İtalyan kesim takım elbise ceketini ince omuzlarına giyerken görmekle ilgili bir şey...

Yatakta dönüp duruyorum. Sinir bozucu. Olan buydu. İsteddiği her şeyi yapamayacağı için değil, aynı şeyi herkesin içinde ona yapmaya hakkım olmadığı için. Çünkü biz bir sırız ve lanet olsun, sır olarak kalmamızı *istedim*. Peki, bu gerçek neden hâlâ yüzümü kızartıyor?

Çok uzun zamandır kıskançlık hissetmemiştim.

Bunu bana birkaç kez hissettirdi. Bu acı bir duygu, dilinizde kül gibi ve midenizde alevlenen hayal kırıklığı gibi. Belki de ona sahip olmadığım için daha yoğun hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Düşünceleri uzaklaştırıyorum. Bunun yerine diğerleri yüzeye çıkıyor, sanki zihnim boşluğu kaldıramıyormuş gibi ve her biri bir öncekinden daha imkansız.

Isabel burada yaşıyor. Her gece yanımda uyuyor. Kariyerinde ona yardım , günlerini anlatmasını dinliyorum, onu güldürüyorum. Güldüğü zaman inanılmaz oluyor. Zihninin çalışma şeklini seviyorum.

Tekrar evlenmek nasıl bir şey olurdu? *Onun* kocası olmak?

Telefonumu yüzüstü komodinin üzerine bırakıp sırt üstü dönüyorum. Bu düşünebileceğim bir şey değil. Bunu biliyorum. Çocuk istiyor. Yanında olmamı, yakın olmamı istiyor. Onu yirmi beş yaşında üvey anne yapamam. Arkadaşları, ailesi... herkes bir klişeden başka bir şey görmeyecek. Dadı ve patron. Eninde sonunda, o da isteyebilir. Bundan daha fazlasını da isteyebilir. Benimkine uyum sağlamak yerine kendi hayatını kurmak isteyebilir.

Ve beni terk ederse bununla başa çıkamam.

Ama bu, engellerin var olmadığı bir geleceği hayal edemeyeceğim anlamına gelmiyor. Eğer o gerçekten benim olsaydı.

Aşağı uzandım ve sikimi tuttum. Kavradığımda hızla kalınlaşıyor. Kapalı göz kapaklarımda ardında Isabel'i gelinlik içinde hayal ediyorum. Gelinliği üzerinden sıyırıp çıkarıyorum ve gün için giydiği dantelli iç çamaşırları beni şaşkına çevirdiğinde gülüşünü duyuyorum. Parmağında bir alyans ve elmas bir nişan. Büyük taş karşı çıkmıştı ama gizliden gizliye seviyordu. Sütyeninin kaplarını aşağı doğru çektiğimde kıkırdıyor, bana istekli diyor, meme uçlarını emdiğimde saçlarımı tutuyor.

Hayalimde, suçluluk duygusu yok, birlikte olduğumuz için bizi küçümseyen kimse yok, sadece yüzünde saf bir neşe var. Bana sanki ona istediği her şeyi verebilecekmişim gibi bakıyor. Bana kocam diyor. Ve kendi elim yerine onun sol elinin sikimin etrafında olduğunu hayal ettiğimde, hassas tenime karşı onun evlilik yüzüğünü hissediyormuş gibi yapıyorum.

Gelin onun içine boşalma hayaliyle orgazm oluyorum. Isabel adımı fısıldıyor, sırtı altımda eğiliyor ve güzel vücudu parlak güneş ışığında sergileniyor. Geceleri yatak odamdan çalınan bir an değil. Yavaş, lüks ve bizim. Bu bir şeyin başlangıcı.

Ve sonunda uykuya daldığımda, tüm bunların gerçek olabileceğine dair bir rüya görüyorum.

Ertesi sabah berbat bir ruh hali içindeyim. Çocuklar da bunu fark etmiş olmalı çünkü Sam kahvaltı sırasında yaramazlık yapıyor ve yağmurluklarını giymek zorunda kaldığı küçük bir sinir krizi geçiriyor. *Havanın* beş yaşındaki bir çocuk üzerinde pek etkisi yok.

Isabel ve Mac çocukları okula götürüyor, ben de erken bir toplantı için taksiye atlayıp ofise gidiyorum. Nate'in satın almaya çalıştığı Avrupa'daki bir firmayla ve saat farkından dolayı toplantıları planlamak daha zor.

Her şey yolunda gidiyor. Olabildiğince sorunsuz, ta ki asistanım masamda vızıldayınca kadar.

"Constance seni görmek için burada." Ah.

Planlanmış bir toplantımız yok ve onun burada olmasının tek bir nedeni var.

Burada.

"İçeri gönderin," dedim.

Kapı açıldı ve kız kardeşim içeri girdi. Kumral saçları onu annemize çok benzeten detay, şık bir at kuyruğu şeklinde geriye çekilmiş. Yüzü gergin çizgilerle belirlenmiş.

"Connie," dedim.

"Alec," diye karşı çıkıyor. Masamın karşısındaki sandalyeye oturuyor ve sanki bir savaşa hazırlanıyormuş gibi bacak bacak üstüne atıyor.

"Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm," diyorum.

Gözleri yarıklara dönüşüyor. "Haberini paylaştan sen olmak istediğin için mi üzgünsün? Yoksa kimsenin bilmemesi gerektiği için mi üzgünsün?"

Tamam. Yani bu konuşmalardan biri olacak.

Connie ile çatışmamız her zaman nadir olmuştur. Bu yılın başlarına kadar başka yerlerde sergilediğini gördüğüm ateşi bana göstermeye başlamamıştı.

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Isabel buna ne dedi?"

"Hayır," diyor ve sesi sertleşiyor. "Ben sana soruyorum."

"Ve ben bu soruya cevap vermeyeceğim."

"Burada CEO moduna girmeye iznin yok. Bu bir iş görüşmesi değil."

"Benimle yaptığın şey bu değil mi?" Ona soruyorum. "İyi gidiyorsun bu arada."

Başını sallar. "Bak, onu sana tavsiye eden bendim. Bu konuda ısrar eden bendim ve bunu yaptım çünkü sizin harika bir işveren olacağınızı biliyordum ya da bildiğimi sanıyordum. Zor, evet. Ama ondan faydalanacak biri değil."

"Ondan faydalanmıyorum."

"Evet, o da aynı şeyi söyledi," diyor Connie. "Başka ne dedi?"

Ama Connie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Senin için çok uygunsuz hale gelirse onu kovamazsın."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bunu asla yapmam."

"Tamam. Güzel. Bana aranızdaki ilişkinin ciddi olmadığını söyledi." "Söyledi," diyorum yavaşça. "Doğru. Güzel."

Connie, "Açıkçası bunun benim için daha az mı yoksa daha çok mu tuhaf olduğunu bilmiyorum," diyor. İç çekiyor ve bu seste bir dünya duygu var. "Tanrım. Sadece onu incitmeni istemiyorum, Alec. Şu anda buna ihtiyacı yok."

"Ona zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Erkekler bunu her zaman söyler ve sonra tam tersini yaparlar" diyor. "Niyetiniz nedir? Eğer ciddi değilse?"

"Karmaşık bir durum," diyorum.

"Karmaşık çünkü sen onun patronusun ve iş ile eğlenceyi karıştırmak istemiyorsun?"

"Evet," dedim sertçe. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Yaklaşık yirmi başka neden daha var, bunlardan biri de tam önümde duruyor.

Connie iç geçirir. "Victoria'dan beri hiçbir şeye açık olmadığını biliyorum... ve bu konuda hiç konuşmadığımızı da biliyorum. Ama hayatına devam etmeni istemez miydi sence?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu konuşmak istediğim son şey. Onun yerine bana bağırırsa daha kolay olurdu.

"Büyük olasılıkla," diyorum.

Victoria'yı düşünmek çoğu gün yapmaya çalıştığım bir şey değil. Şimdi değil, Isabel'le değil. Her şeyi kafamda tutmak ve onunla olduğum adamla şu anda olduğum adamı uzlaştırmak çok karmaşık.

Kız kardeşimin sesi sert ama ses tonundaki kırılganlığı duyabiliyorum. "Hayatına devam etmek istiyorsan sorun değil. Biraz eğlen. Bu durumda en büyük destekçin ben olurum. Ama *en iyi arkadaşım*la olmak zorunda mıydı? Onun konusunda sana güvenmiştim! Bu işe ve iyileşirken kalacak bir yere ihtiyacı var."

Bu çok daha iyi.

"Biliyorum. Seni incitmek istememişim," diyorum. Bu sözleri söylemek çok zor. Söylememeliydim ama öyle. Sık sık böyle konuşmayız. Ama küçük kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratmak son zamanlarda çok yaptığım bir şey.

"Bu çok... garip," diyor. Sandalyeden kalkıyor ve saatine bakıyor. "Pazarlama ekibiyle toplantım var. Ve dürüst olmak gerekirse... başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece onu incitme, Alec. Ne istediğin konusunda çok net ol."

"Bu çok kolay olduğu için mi?" Kuru kuru soruyorum.

Connie'nin gözleri büyür. Bir an sessiz kalır ama sonra başını sallar. "Hayır. Değil. Ama bunu onun iyiliği için yap. Şimdiden başka işlere bakmaya başladı ve bu iş bittiğinde onun kazançlı çıkacağından emin ol."

Gelecekte hangi kariyer yollarını izleyeceğini düşündüğünü biliyordum, ama aktif olarak iş başvurusunda bulunmak?

Bu benim için yeni bir haber.

"Başka ne dedi?" Connie'ye tekrar sordum. Kulağa yalvarıyormuşum gibi geliyorsa, umursamayacak kadar ileri gitmişim demektir.

"Onun yerine onunla konuş," diyor Connie.

Ofisimden çıkıp gözden kayboluyor ve kapı çarparak kapanıyor, beni dinginliğin yakınından bile geçmeyen sağır edici bir sessizliğin içinde bırakıyor.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Hay sikeyim.

Isabel'le konuşmam lazım. Ama bu gece Contron'un yıllık galası var, her zaman Şükran Günü'nden bir hafta önce yapılır ve benim de katılmam gerekiyor. Konuşma çoktan hazırlandı, sahne kuruldu. Babam da orada olacak ve bana yine yönetim kurulu pozisyonunu soracağını biliyorum. Connie ve Gabriel de orada olacak.

Ama Isabel yapmaz.

Ve ilk kez, onu randevum olarak getirebilmeyi gerçekten çok isterdim.

Chapter 31

abel

Willa ve Sam benim kurtarıcılarım. Onların bulaşıcı enerjisine odaklanmak bana kendi hayatımı, babalarını ya da teyzelerini düşünecek zaman bırakmıyor. Okuldan sonra Willa'nın tenis antrenmanı var, Sam futbol oynuyor. Daha sonra oturma odasındaki kalın peluş halının üzerine çöküyoruz. İkisi de ev ödevi yapmak istemiyor, bu yüzden bugün onun yerine uzanarak yapmaya karar verdim. Piknik tarzı.

İkisi de bunu aşırı derecede komik buluyor. Pozisyon Willa'nın el yazısı için pek uygun olmasa da, ödevlerini yeterince çabuk bitiriyoruz. Sam'inki her zaman çok . Anaokulunda olduğu için ödevleri evdeki her bir ana renkteki eşyayı tanımlamak ya da odalar arasındaki adım sayısını saymak gibi şeyler.

Alec bütün gece dışarıda.

Bu akşam bir galaya katılacağını biliyordum. Buzdolabının üzerinde asılı duran, Katja, çocuklar ve benim hayatımızı yönlendirmek için kutsal kitap olarak kullandığımız programda gördüm. Yani Connie partide öğrendiğinden beri doğru düzgün konuşmadık.

Onunla konuşmak beni korkuttu. Bu beni korkuttu çünkü ikimiz arasında daha önce hiç böyle bir çatışma yaşamamıştık ve bu kolaylıkla geçiştirilebilecek bir şey değil. Omuz silkip geçebileceğimiz bir şey değil.

Omuzlarımızı kaldırıp bir çırpıda uzaklaştık. Gördüklerinden çok korktuğu belliydi. *Hiç düşünmemiştim... Kendinden faydalanıldığını hissetmiyor musun? Hayır demekten korktuğun bir pozisyonda olmanı istemiyorum.*

Bu analiz Alec'in ve benim dinamiklerimizden uzaktı.

Ona ciddi olmadığımızı söylemişim. Gerçek dudaklarımda dolaşsa bile her şeyi önemsiz göstermeye çalıştım. *Ona aşık olduğumu düşünüyorum ama onun aynı şekilde hissetmediğinden oldukça eminim.*

Kıskançtır. Korumacıdır. Nazik, ilgili ve çekici, evet, ama bu aşk anlamına gelmiyor. Ve daha fazla çocuk sahibi olamayacağını her adımda açıkça belirtti.

Bence gerçekten *evlilikten* bahsediyor. Gerçek bir ilişki, iyileşme potansiyeli olduğu kadar incinme riskinin de olduğu bir ilişki.

Sam'e yatmadan önce kitap okuyorum. Daha üçüncü sayfaya gelmeden uykuya dalıyor, futbol oynadığı günlerde her zaman olduğu gibi bitkin düşüyor. Tatlı görünüyor, uzun kirpikleri kızarmış yanaklarını örtüyor ve göğsü hızlı nefeslerle yükseliyor. Alnından öpüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Yatak odasına girdiğimde Willa kitap okumaya başlamıştı bile. "Selam," dedim sessizce. "Okumamı ister misin?"

Babasının olmadığı akşamlarda uyumasına yardım etmeme izin verip vermeyeceği genellikle yarı yarıya değişiyor. Ama son zamanlarda cevabım *hayırdan* çok evet oldu.

Kitabını bir kenara koyar ve başını sallar.

Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. Kâküllerini gözlerinden uzaklaştırarak arkasını döndü. "Altıncı sayfa."

"Tamam, oradan devam edeceğim."

Ben kısık bir sesle okuyorum, o da benimle birlikte metne bakıyor, gözleri hareket ediyor. Çok çabuk öğreniyor. Çocukların sünger gibi zihinleriyle her fırsatta bilgiyi özümsemeleri inanılmaz.

Tekrar konuştuğunda son sayfadaydım. "Özür dilerim," diyor.

"Ne için?"

"Kaba olduğun için. Buraya ilk geldiğinde."

Ona gülümsedim. "Tatlım, sorun değil. Dadıların hayatınıza girip çıkmasının zor tahmin edebiliyorum. Ama özrünü takdir ediyorum."

Başını sallıyor. Biraz iç çeker. "Dadıları sevmem. Ama senden hoşlanıyorum."

"Teşekkür ederim." Koltuğa geri yaslanıyorum ve uzanıp saçlarını okşama isteğimle savaşıyorum. Bana karşı bu kadar tatlı ve açık olması çok ender rastlanan bir şey ve bu bir hediye gibi geliyor. "Neden dadıları sevmiyorsun?"

Yorganının kenarına bakıyor, parmakları kumaşla oynuyor. "Eğer bir dadımız olmasaydı, babam evde bizimle olurdu." diyor. "Çalışamazdı."

Ah. Sesindeki inancı duyunca kalbim biraz kırıldı. Daha yakına kayıyorum. "Tatlım, baban seninle olmak istiyor. Hem seninle hem de Sam'le. Yapabilse her zaman burada olurdu. Sadece ona bağlı bir sürü insan var ve onlara da yardım etmeyi seviyor."

"Mm-hmm. Biliyorum."

"Bunu ona hiç söyledin mi?"

Başını sallıyor.

"Sanırım nasıl hissettiğinizi duymaktan mutlu olacaktır."

"Evet." Parmakları battaniyesinin saçaklarını örüyor. "Annem ölmemiş olsaydı o da burada olurdu. Babam yalnız. Çalışmak zorunda olduğunu biliyorum."

"Evet, bu da doğru," diyorum dikkatle. "Onu özlüyor musun?"

Willa tavana bakmadan önce hızla bana bakıyor. "Evet. Bazen onu hatırlıyorum. Bazen de düşünüyorum... belki de hatırlamıyorum?"

Biraz hızlı ve sessiz bir şekilde soru olarak yöneltildi. "Bu bana mantıklı geliyor," diyorum. "O öldüğünde sen çok küçüktün. Sam'in şu an olduğundan daha gençtin."

"Evet."

"Hatırlamak zorunda değilsin. Baban hem senin hem de kardeşin için hatırlıyor ve bilmek istediğin her şeyi sana anlatacak."

Bana bakmak için döndü. "Annen hayatta mı?"

"Evet, yaşıyor. Burada, New York'ta yaşıyor."

"Güzel olmalı," diyor Willa. "Saçını örüyor mu?"

Bu beni gülümsetti. "Artık değil ama ben senin yaşındayken öyleydi."

"Katja bazen saçımı örüyor. Eğer nazıkçe rica edersem," diye mırıldanıyor. Esniyor, o kadar geniş esniyor ki eskiden süt dişinin olduğu boşlukta yeni bir dişin başlangıcını görebiliyorum. "Ve sen."

Saçlarını okşuyorum. "Ne zaman istersen."

"Mm-hmm. Okumaya devam et," diye mırıldanıyor.

Kitabın son sayfasını açıyorum. *Son'a* gelmeden önce Willa'nın nefes alış verişi düzleşmişti. Kapıya doğru sessizce ilerlemeden önce bir süre yanında kalıp iyice uyuduğundan emin oluyorum.

Çıkarken odaya göz gezdirirken gülümsemeden edemiyorum. Tam Willa'ya göre. Morlar ve bejlerin karışımı, pelüş halılar ve oyuncaklarla dolu büyük bir kitaplık. Sam'e yaptığım gibi onun kapısını da aralık bırakıyorum.

Fısıltıyla yaptığı itiraf çok dokunaklı. Sekiz yaşındaki bir çocuk için dadıların gerçekten tek bir amacı var, o da babasının çekip gitmesine izin vermek. Ama o zaten çocuklarıyla birlikte olmak için daha fazla çaba sarf ediyor. Daha fazla hafta sonu çalışmıyor, daha fazla akşam evde. Willa ile piyano çalışıyor.

Kanepede bağdaş kurup oturuyorum, bir şeye ihtiyaçları olursa diye çocukların yatak odalarına yakın bir yerdeyim ve telefonumdaki mesaja bakıyorum. Günlerdir taslağını hazırlıyordum. Geriye kalan tek şey gönder tuşuna basmak.

Son iki yılda üç balerin şirketten ayrıldı. Benimle bir kahve içmek isteyip istemeyeceklerini sormak istiyorum.

Artık korkak olamayacağıma karar vermeden önce birkaç dakika daha mesaja bakıyorum. Geleceğim planladığım gibi görünmeyebilir ama bu yine de harika olamayacağı anlamına gelmez. Ve bunu gerçekleştirebilecek tek kişi de benim. Çok uzun zamandır, başkasının mükemmellik imajı için çalışıyordum. Başkasının koreografisi ve başkasının vizyonu. Bunu sevmiştim. O zamanlar.

Ama benim için başka bir şey denemenin zamanı geldi. Gönder tuşuna bastım.

Ön kapı açıldığında hâlâ telefonumda New York'taki dans stüdyolarının bir listesini yapıyordum. Alec içeri girdi. Yorgun görünüyordu, saçları dağınıktı ve takım elbisesinin yakası biraz buruşmuştu.

"İşte buradasın," diyor.

Telefonumu yere bıraktım. "Selam. Nasıl gitti?"

Kravatını çekiştiriyor ve aramızdaki mesafeyi aşılıyor. "Çocuklar uyudu mu?"

"Evet. Willa çok tatlıydı. Başlangıçta nasıl davrandığı için özür diledi."

Kanepeye çöktü. "Gerçekten mi?"

"Evet." Ona yarım bir gülümseme veriyorum. Connie ve Gabriel'in partisinden beri konuşacak zamanımız olmamıştı. "Selam."

"Merhaba," diye mırıldanıyor. Elimi avuçlarının arasına alıyor ve başparmağıyla sırtımda daireler çiziyor. "Onunla konuşman nasıldı?"

"Connie?"

"Evet."

"Zordu. Gerçekten çok zordu."

Kaşları aşağı doğru . "Kızgın mıydı?"

"Evet, ama özellikle bana olduğunu sanmıyorum. Daha çok duruma yönelikti.

Ona söylemediğimizi... bunun büyük bir sürpriz olduğunu." "Bana kızgındı," diyor kuru bir sesle. Ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bugün erken saatlerde ofisime gelip seni incitmeye iznim olmadığını söyledi. Pek verimli bir konuşma olmadı."

"Bunun için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

İç çekiyor. ". Bu senin hatan değil. Bununla ilgili hiçbir şey ."

Daha yakına kayıyorum, bacaklarımız birbirine dayanıyor. "Yorgun görünüyorsun." "Uzun bir gün oldu." Gözleri benimkilerin üzerinde.

"Bana dedi ki

Bunun ciddi olmadığını söylemiştin."

Kalp atışlarım . "Evet. Bunu söyledim." "Böyle mi hissediyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Alec," diye mırıldanıyorum, "bana söylediğin *buydu*. Yakalamaca oynamaya devam edemem."

Başparmağı yanağımı okşuyor ve başımı geriye yatırıyor. Geçen her saniye aramızdaki gerilim artıyor.

"Orada da sana adil davranmadım," diyor sonunda. Sesinde hayal kırıklığı var. "Bizi düşünmeyi bırakmayı defalarca denedim ama *yapamıyorum*. Bu imkânsız. O yüzden çekip giden sen olmalısın çünkü ben bunu yapamam. Senin yararına olsa bile."

"Benim çıkarım mı?" Ben diyorum. "Seninle birlikte olmak benim için en iyisi." Bana karanlık bir bakış fırlatıyor. "Isabel."

"Neden olmasın ki?"

"Isabel," diye tekrarlıyor, sanki adım ona acı veriyormuş gibi. "Çünkü sen daha büyük şeyler için yaratılmışsın. Kendi yaşındaki erkekler için, dünyayı dolaşmak için, yeni iş fırsatları için. Seni yatağında istiyorum ama oraya ait olmadığını biliyorum. Bunun binlerce nedeni var. Bin bir tane. Çünkü ailenin benim yaşındaki bir adamı onaylayacağından şüpheliyim. Çünkü iki çocuğum var ve sen üvey anne olmak için çok gençsin. Zaten zaman konusunda ikilemdeyim ve hiçbir şeyi doğru yapmak için yeterli zamanım yok. Ve bu konuda berbatım... ilişkiler, duygular, bağlantılar.

"Ama aynı zamanda daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bu yüzden çekip gidemiyorum. Tanrı yardımcım *olsun, bizi istiyorum*. Ama *istemek* bu işte mükemmel olacağım anlamına gelmiyor. Bizde. Ve eğer hak ettiğinden daha az olursam buna katlanamam."

Başımı sallıyorum. "Ama ben mükemmel istemiyorum. Yirmi yılını ulaşmaya çalışıyorum ve bununla işim bitti. Mutlu bir orta yol istiyorum." Elini yüzünde gezdiriyor. "Mutlu bir orta yol."

"Evet. Mükemmel mi istiyorsun? Mesele bu mu? Çünkü beni ve sahip olabileceğimiz şeyleri daha önce sahip olduklarınızla kıyaslıyorsanız, ben... ben buna uygun yaşayamam."

Gözleri parlıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Karın. Evliliğin." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve geri güç veriyorum. "Ben sadece olduğum kişi olabilirim. Eğer yeterince olgun olmadığımı ya da güçlü bir iş kadını ya da yüksek bir mevki sahibi olmadığımı ..."

"Isabel," diyor. "Seni Victoria ile kıyaslamıyorum."

"Kıyaslamıyor musun?"

"Hayır. Denedim... siktir et. O benim geçmişim, her zaman da öyle olacak ama şu anda aramızda olanlarla hiçbir ilgisi yok. Böyle düşündüğüne inanamıyorum." "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diyorum. "Ondan, evliliğinizden ya da onunla ilgili herhangi bir şeyden hiç bahsetmiyorsun. Tek bahsettiğin şey kederin."

Connie de bundan bahsetti. O ölmeden önce ne kadar ."

Elleri omuzlarımdan aşağı kayıyor, kollarımı kavıyor. "Tatlım," diyor. "Onun hakkında konuşmamamın nedeni bu değil."

"Öyleyse neden? Geleceğimde istediğim kişi olmayacağını sana düşündüren ne?" Ellerimi boynuna kilitliyorum ve sıcak teninin altındaki nabzının düzenli atışını hissediyorum. "Konuş benimle. Tek istediğim bu, Alec. Sadece konuş benimle."

Elleri belime dolanıyor ve beni kucağına oturana kadar kendine çekiyor. Ona tekrar bu kadar yakın olmak doğru hissettiriyor. Her zaman en iyi dokunarak iletişim kurmuşuzdur.

"Onun hakkında konuşmuyorum," diyor sonunda, "çünkü nasıl konuşacağımı bilmiyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Nereden başlayabilirim ki?" diyor. "Neden onun hakkında bir şeyler duymak istiyorsun ki? Sürekli ondan bahsedersen bu çocukları nasıl üzmez?"

Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum. "Annen sen çocukken öldü. Değil mi?"

Gözleri şaşkınlıkla kısıldı. "Evet. On üç yaşındaydım." "Baban daha sonra onun hakkında konuştu mu?"

Alec'in gözleri kararır. "Pek sayılmaz. Yıkılmıştı ve Contron'un içinde kayboldu. Contron onu bütünüyle yuttu ya da o Contron'u yuttu."

Elbette."

"Yani öğrendiğin şey bu. Ölen insanlar hakkında konuşmuyorsunuz ve işinize odaklanıyorsunuz."

Kaşlarını çatıyor, gözleri daha da kısıyor. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Seninle Vicky hakkında konuşmak işleri nasıl daha da karmaşık hale getirmez ki? Sen... Isabel, çocuklarım dışında yıllardır hayatımda sahip olduğum ilk gerçek *iyi* şeysin. Seninle olmak her şey demek. Bu kanepede ya da yatağında birlikte geçirdiğimiz o çalıntı anlar... günümü güzelleştiriyorlar."

"Öyle mi?"

"Bir mil farkla," diyor. "Eğer istersen... bunun hakkında konuşabilirim. Evliliğim hakkında."

Ona gülümsüyorum. "Bana ondan bahsedecek misin? Sonunu anlatmak zorunda değilsin. Ama belki başlangıcını? İkiniz nasıl tanıştınız?"

Bir süre sessiz kaldı. "Ortak bir arkadaşımız aracılığıyla. Bir akşam yemeği partisiydi ve o da oradaydı."

İçime bir kıskançlık saplanıyor ama sonra tekrar kayboluyor. Böyle hissetmem hiç adil değil. Onun da benden önce bir hayatı vardı, tıpkı benim gibi. Erkek arkadaşlarım oldu. Başkalarıyla ilkleri paylaştım.

Parmaklarımı takım elbise ceketinin yakalarına doluyorum. "Evlenmeden önce ne kadar süre çıktınız?"

"Üç yıl, aşağı yukarı birkaç ay. Mum ışığında bir akşam yemeğinde evlenme teklif ettim. İstedığinin bu olduğunu ima etmişti." Başını sallıyor, kaşları iniyor. "Bunu gerçekten duymak istiyor musun?"

"Evet. Bu senin geçmişin."

"Geçmişteki erkek arkadaşlarını duymak istemem. Buna hakkım yok. Ama duyardım." Başını kanepenin arkasına yaslıyor. "Benzer şeyler istiyorduk. Anne olmaya hazırdı. Aslında heyecanlıydı. Komik ve destekleyiciydi ve sosyalleşmeyi gerçekten seviyordu. Tüm sosyal aktivitelerimizi takip eden oydu. Akşam yemeği partileri, etkinlikler ve film geceleri."

"St. Regis'te bağış kampanyaları" diyorum.

Dudakları kıvrılıyor. "Aynen öyle. Bağış toplama gecesini o organize ederdi."

"Nerede çalışıyordu?"

"Pazarlama eğitimi almıştı ama Willa'ya hamile kaldıktan sonra çalışmadı. Sam, Willa'dan sadece üç yıl sonra dünyaya geldi."

Victoria'nın işe geri dönmesi hakkında hiç konuşulmadı." "Onu özlüyor musun?" diye sordum.

Benden uzaklaşıp çocuklarının odalarına doğru bakıyor. Kapılar hâlâ hafif aralık ama yatak odaları çocukların sessiz konuşmamızı duymayacakları kadar uzakta.

"Onu çocuklarım adına özlüyorum," diyor. "Benim kaybettiğim şeyin aynısından onlar da mahrum bırakıldı. Bunu onlar için asla istemedim ve şimdi bu onların hayatı."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Başparmakları kalçalarımın üzerinde alçak daireler çiziyor, dalgınca ve bunu yaptığının farkında olduğundan emin değilim. "Kendi iyiliğim için... tabii ki. İlk yıllarda. Ailemizin merkezinde, onun seçilmesine yardım ettiği bu lanet çatı katında çok açık bir delik vardı ve ben elimden geldiğince onu yamamaya çalıştım."

"Harika iş çıkardın. Katja, Mac? Oluşturduğunuz rutinler?" Buzdolabındaki programı, hiç kaçırmamaya çalıştığı akşam yemeklerini ve yatmadan önce okuduğu masalları . "Başardın."

"Olabilir. Denedim," diyor. Öne doğru eğilip alnını benimkine dayıyor. "Yirmi yıl boyunca mükemmel olmaya çalıştığını mı söyledin?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Ben bu işi iki kat daha uzun süredir yapıyorum," diyor. "Ve son birkaç yıldır, mümkün olan her şekilde başarısız oluyorum. Seninle de başarısız olacağımdan şüpheleniyorum tatlım ve bu bana söyleyebileceğimden daha fazla acı veriyor. Ama ben halledeceğim. Çünkü *bunu* durdurmak..." Beni öpüyor, dudakları en hafif dokunuşlarla benimkilerin üzerinde geziniyor. "Bu beni öldürür. Sen benim mutluluğum oldun, Isabel."

Ellerimi boynuna doğru kaydırıyorum. "O zaman durma."

"Gitme," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Sesi boğuk geliyor. "Benimle konuşmadan gitmeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum.

Beni kollarına alarak ayağa kalkıyor ve bacaklarımı arkasına kilitliyorum. Beni koridorda yatak odasının aksi yönüne doğru taşıyor. Süitimin kapısını açmasına yardım ediyorum.

"Kal," diyor ve gömleğimi öpüp çıkarıyor. Ellerini yavaş ve saygılı bir okşayışla vücudumda gezdiriyor.

Dokunuşundaki ihtiyaçtan ürperiyorum ve sadece tek bir şeye cevap verebiliyorum. "Vereceğim."

Chapter 32

Al ec

Geç oldu.

Geç oldu ve o evde değil. Endişelenmemeliyim ama yine de endişeleniyorum, yatağında dizüstü bilgisayarımı açmış , biraz çalışıyorum. Çocuklar çoktan uykuya dalmış, ev sessiz, ışıklar sönmüş. Kapım aralık. Geri döndüğünde duyabilmek istiyorum.

Kız kardeşinin bu akşam başka bir komedi gösterisi vardı. Isabel gideceği için heyecanlıydı, ben yatağına uzanıp Kindle'ında okuduğu son kitapla ilgili sorularla ona eziyet ederken hazırlanıyordu.

Gerçekten bağlandığınız bir fanteziniz var mı? Özellikle değil, ama baskınlık yönünü seviyorum. Hiç rol denemek istedin mi? Bence eğlenceli olabilir.

Verdiği her cevapta yüzü kızarıyordu. Gülümsüyordu. Onu daha iyi anlamamı sağlayan cevaplar veriyor ve gözlerimi ondan alamıyordum. Gülümsemesinden ve bulaşıcı neşesinden.

Mac'in hafta sonu izni olduğu için taksiye binmişti. Eve de bir tane tutacak. Yine de saat neredeyse gece yarısı oldu ve ne mesaj attı ne de aradı.

Bilgisayarı kapattım ve gözlerimi ovuşturdum. Bir parçam onunla gitmek istiyordu. Bir ya da iki bira alıp komedi kulübünün köşesinde oturmak ve kolumu ona dolayarak Isabel'in kız kardeşine tezahürat yapmasını izlemek. Ona yaslandığını hissetmek için

Bana, birlikte gülelim. Kulağına bir şeyler fısıldamak. Sadece *biz olabileceğimiz* bir yerde onunla birlikte olmak, şehirde bir çift olmak.

Bana inanılmaz derecede eğlenceli geldi... ve sadece inanılmazdı. Bunu ona önermedim bile. Kabul edeceğini düşünemedim. Başka bir bebek bakıcım da yoktu.

Ve bu hep olmayacak mı? Alternatif bir bebek bakıcısı bulamazsam onunla asla böyle şeyler yapamayacağım. Onunla o eğlenceli, karmaşık olmayan şekilde çıkmakta asla özgür olamayacağım.

Telefonum çaldı.

Hemen aldım. Numarayı tanımıyorum ama bir saniye sonra yine de yeşil düğmeye basıyorum.

"Merhaba."

"Alec? Merhaba. Ben Isabel. Ben Isabel." Sesi aceleciydi ve sanki çok işlek bir caddedeymiş gibi arkasında bir telaş vardı.

"Isa? Neredesin?"

"Kız kardeşimle birlikteyim. Az önce soyulduk."

"Ne?"

"Yoldan geçen birinin telefonundan arıyorum. Bize bir çağırabilir misiniz?"

Ben... Ben nereye gitmemiz gerektiğini bilmiyorum. Can-"

"Eve gel," dedim. "Kız kardeşin de gelsin, yoksa onu evine bırakabilirim."

"Her şeyimizi aldılar. Telefonlarımızı, anahtarlarımızı, cüzdanlarımızı..."

"Burada uyuyacak." Çoktan yataktan kalkmışım ve şifonyerin üzerinde bıraktığım bir çift pantolonu kaptım. "Seni hoparlöre veriyorum. Bana adresi söyle. Şimdi güvende misin?"

Yeri sayıyor, ben de telefonuma not alıyorum. Olayın olduğu yerden birkaç blok ötede bir fast-food restoranının yanındalar. Ama sesinden sakın ve kontrollü olduğu anlaşılıyor... muhtemelen şokta.

Onu suçlamıyorum.

Arabanın anahtarlarını alıp gidip onu kendim alma ihtiyacı çok baskın. Neredeyse *siktir et*, çocuklar uyuyor ve bütün gece uyuyacaklar diyecek kadar güçlü. Ama bu riski alamam. Katja'yı aramalıyım.

"Gelip seni alacağım. İçeride, fast-food dükkanında kal."

"Çocuklar ne olacak?"

"Ben çözeceğim."

"Tamam. Sanırım artık gitmeliyim."

"Geliyorum," dedim ona. "Merak etme."

Usluca iç geçiriyor. "Artık değilim."

Telefonu kapattık ve hemen Katja'yı aradım. Telefonun sesini hoparlöre veriyorum ve zil sesi odada yankılanırken üzerime bir kazak geçiriyorum. Dördüncü çalışta cevap veriyor ve ben de durumu olabildiğince kısa ve öz bir şekilde açıklıyorum.

Hizmetçimin sesi dehşete düşmüş gibi geliyor. "Ne? Git getir onu!" "Planım bu. Buraya gelebilir misin? Eğer çocuklardan biri-" "Evet, evet, elbette. Şimdi ayakkabılarımı giyiyorum."

İki bina ötede oturduğu için ona sonsuza dek minnettar kalacağım. Dört yıl önce o daireyi satın almak harcadığım her kuruşa değdi. Ona teklif ettiğim oldukça düşük kira ile Katja'nın acil durumlarda yakınımında olmasını sağladı.

Birkaç dakika sonra geldi ve kapıda buluştuk. Arabamın anahtarları çoktan elimdeydi. Mac çoğu gün arabamı kullanıyor olabilir ama bu nasıl kullanacağımı unuttuğum anlamına gelmiyor. Binanın sessiz garajında, kapıya en yakın park yerinde tertemiz beni bekliyor. Otuz saniye sonra arabadan iniyorum.

Soyulmuş.

Bıçak zoruyla mı? *Silah zoruyla mı?* Kafamdaki uğultu etrafımdaki trafiğin sesini kadar yüksek. Otomatik pilotta, köprüye ve Brooklyn'e doğru sürüyorum. Nasıl soyuldu? *Soyuldu.*

Onu bir daha asla gözümün önünden ayırmak istemiyorum.

Sonunda işlek bir kavşakta durmam çok uzun sürdü. Bir hamburgercinin neon tabelası ve dışarıda sigara içen, konuşan, gülen insanlar. Brooklyn'in havalı bir bölgesinde bir hafta sonu gecesi. Şehir canlı.

Kaldırıma yanaşıp camımı indiriyorum. Onu görmem sadece bir saniye sürüyor, restoranın ön kapısını iterek açıyor. Kısa saçlı, büyük boy ceketli ve çizmeli bir kadın onu takip ediyor.

Isabel'in yüzü beni görünce yumuşuyor.

Dışarı çıktım ve saniyeler içinde onun yanıdaydım, elim belindeydi. "İyi misin?"

"Evet, ben . Biz de . Sadece ." "Ne oldu?"

"Sana arabada anlatırız. Hadi gidelim," diyor. Kız kardeşine dönüyor ve benim elim Isabel'in belinden düşüyor. Doğru. "Bu benim küçük kardeşim, Elena. Elena, bu Alec Connovan."

Küçük kız kardeşi açıkça aynı kumaştan kesilmiş. Benzer genler, sadece farklı bir şekilde yeniden düzenlenmiş. Bir inç daha kısa, biraz daha geniş omuzlar, ama

Aynı siyah, parlak saçlarla. Onunki omuz hizasında ve iyi yıpranmış bir deri ceketin üzerinde dans ediyor. Septum yüzüğü ve parlak gözleri var.

"Merhaba," diyor. "Siz bizim şövalye parıltımanızsınız."

"Parlayan zırhlı şövalye," diye düzeltiyor Isabel.

"Doğru. Uzun bir gece oldu," diyor Elena. "İçerideki sarhoş üniversite öğrencileri yüzünden daha da uzadı. Evinde kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Elbette." Onlar için arka kapıyı açıyorum ve önce Elena tırmanıyor. Isabel'in gözleri kardeşini takip etmeden önce bir süre daha benimkilerde oyalanıyor.

Öfkemden başka bir şeye odaklanmak çok zor. Bu nasıl olmuş olabilir? Bunu onlara kim yaptı? Ellerimi direksiyona yerleştiriyorum ve çok sıkı kavriyorum.

Isabel arka koltukta iç geçiriyor. Dikiz aynasına bakıyorum ve onun başını koltuğa yasladığını, gözlerinin yarı kapalı olduğunu görüyorum. "Eve gitmek için sabırsızlanıyorum," diyor.

Yola dönüp baktım. "Ne oldu?"

"Metro durağına doğru yürüyorduk ve... bir anda oldu. Çok hızlı oldu."

"Üç adam yanımıza geldi," diyor Elena. "Bizden cüzdan ve anahtar istediler."

"Bıçakları vardı," diye ekliyor

Isabel. "*Neleri* vardı?"

"Bize gösterdiler. Gerçekten kullanmış olabileceklerinden emin değilim. Sadece gençlerdi." Başını sallıyor ve ben aynadan ona bakıyorum. "Tedirgin ediciydi."

"Tedirgin edici mi? Korkutucuydu" diyor Elena. "İlk tepkim gülmek oldu ama bu konuda son derece ciddiydiler. Anahtarlarım cüzdanımdaydı. Kaybetmeyeyim diye düzgünce bozuk para cebine sıkıştırmıştım. Bunun olduğuna inanamıyorum. Sanırım hala şoktayım."

"Evet, ben de," diyor Isabel. "En azından setini öldürdün."

Elena kıkırdar. "Teşekkürler. Biliyor musun, bu deneyim ne kadar korkunç olsa da, bunu kesinlikle bir sonraki rutine ekleyeceğim."

Isabel, "Bu konuda gülebilmek ," diyor.

Kolay normalleşme çabalarına rağmen, sesleri gergin geliyor.

Bu tedirginliği duymak kanımı kaynatıyor.

"Onlara iyice bakabildin mi?" diye sordum.

"Oldukça karanlıktı," diyor Isabel. "Ama Elena ve ben konuyu konuştuk ve yarın karakola gideceğiz."

"Mac seni bırakacak," diyorum. "Bundan sonra seni her yere o götürecektir, özellikle de gece dışarı çıkacaksan."

Arka koltukta sessizlik var.

"Bu nazik bir teklif," diyor Isabel sonunda. Nazik bir teklif mi?

Onu baloncuklu naylonla kundaklamak ve bir daha gözümün önünden ayırmamak istiyorum. Mac'in onu gezdirmesi hiç hoş değil. Bu benim lanet olası akıl sağlığım için.

Telefonu almak için cebime uzanıyorum ve gözlerimi yoldan ayırmadan onlara geri veriyorum. "Bankalarınızı arayabilir misiniz bir bakın. Tüm kartlarınızı iptal edin."

"Kahretsin, haklısın," diyor Elena. "Eğer para istiyorlarsa, soymak için yanlış kişiyi seçmişler. Çek hesabım zaten kırmızıdaydı."

Isabel kıkırdar, ama sesi zayıftır. "Evet."

Siktir et. Ona ne kadar para çaldıklarını soracağım ve hepsini geri ödeyeceğim.

de. O orospu çocukları kalıcı bir iz bırakmayacaklar.

Önce Isabel, sonra da Elena'nın banka ve kredi kartı acil yardım hatlarını aramalarını dinliyorum. Ben binamın yeraltı garajına girene kadar işleri bitmiş oluyor.

Ben kapısını açmadan Elena dışarı fırlıyor ve Isabel de hemen ardından onu takip ediyor. Onu kollarıma alma ihtiyacı karşı konulmaz bir his. Göğsümün içinde bir kaşıntı var ve sadece onu bana karşı hissetmek bu kaşıntıyı yatıştırabilir.

Onu kilitledim ve zorla uzaklaştırdım. Kız kardeşinin haberi yok.

Asansörle çatı katına çıkıyoruz. Isabel Elena'yla usulca misafir odasından, duş almak ve soğuk bir şeyler içmek için nasıl sabırsızlandığından bahsediyor ve konuşmanın nezaketi öfkemin keskinleşmesine neden oluyor.

Biri bu ikisini nasıl soyabilir?

Eve döndüğümüzde Katja Isabel'e sıkıca sarılıyor. Kızların iyi olup olmadığını ve nasıl hissettiklerini soruyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak mutfak adasına yaslanıyorum. Tüm bunları dinlerken çenemin her geçen dakika daha da gerildiğini hissedebiliyorum.

Katja ve Isabel lojistik hakkında konuşmadan önce bana temkinli bir bakış attılar.

Misafir odaları, yemekler ve çocuklar.

Elena bana daha yakın durmak için geliyor. Bakışları oturma odasında dolaşıyor, bar arabasında, kuyruklu piyanoda ve büyük televizyonda duruyor.

"Vay canına. Kendine göre oldukça iyisin," diyor bana. Bakışlarımı onunkilere kaydırıyorum. "İdare ediyorum."

"Kız kardeşimin burada yaşamayı neden sevdiğini anlayabiliyorum. Vay be. Bu bir şömine mi?" "Evet."

"Tamam, şakam yüz kat daha iyi oldu. New York'lu serseriler tarafından soyulduktan sonra başka tür bir soyguncu tarafından alındık. Bir New York milyarderi." Gülümsüyor. "Bu arada bu bir şaka. Suları test ediyorum. Biraz iğnelemenin senin için sorun olup olmadığını görmek için."

Ona göz kırpıyorum. "Evet. Bu harika bir şakaydı." "Gördün mü, şimdi ciddi misin değil misin anlayamıyorum."

"O ciddi," diyor Isabel, kız kardeşinin yanına gelerek. "Sadece onun bizim içinde bulunduğumuz adrenalini dolu, kıkırdayan ruh halinde olduğunu sanmıyorum. , sana odamı göstereyim."

Koridorda kayboluyorlar. Bana acımasızca gülümseyen Katja'ya iyi geceler diyorum. "Mac orada olmamasından nefret edecek."

"Bu onun hafta sonu ."

"Yine de. Bundan nefret edecek."

Boynumu döndürüyorum. "O durumda harika olurdu."

Katja başını sallıyor. O da ayrılmadan önce bir süre daha oyalanıyor ve gece için evine dönüyor.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum. Kendimi bir kez daha yalnız buluyorum. Daire sessiz ama artık boş değil. Ve sakın de değil.

Birisi ona bıçak çekmiş. Isabel'e.

Ağzımda ekşi bir tat var, kötü ve acı bir şey ve onu temizleyemiyor gibiyim. Süzdüğüm bir bardak viskiyle bile. Bu yüzden kendime bir tane daha dolduruyorum ve oturma odasındaki kanepeye çöküyorum.

Ona sarılmam gerek. Bana iyi olduğunu söylediğini duymak için.

Ayak sesleri koridorda yankılanana kadar neredeyse bir saat geçti. Onları tanımaya başladım, parke zeminde çıplak ayakla yürürken çıkardığı sesi. Sessizliğe yakın.

"Selam," diyor sessizce. Eşofmanını ve atletini giymiş, saçlarını ıslak bir örgüyle toplamış. Sutyen yok, makyaj yok.

Bardağımı yere bıraktım. Artık üçüncü bardağım. "Kız kardeşin mi?"

"Uyuyor."

Ona uzanıyorum ve kollarımda yumuşuyor. Kollarımı beline doluyorum ve şampuanının kokusunu içime çekiyorum. Çenemin altındaki saçlar nemli ama teni sıcacık.

Gözlerimi kapatıyorum ve ona sarılıyorum.

Boynumu öpüyor. "Çok korkutucuydu." "Çok korkunçtu," diye mırıldandım.

"Bizi aldığınız için teşekkürler."

Bir elimi sırtında, kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. Onu güvende ve sağlam hissediyorum. "Mm-hmm."

Kucağımda geriye yaslanıyor. "Bizi almaya geldiğinden beri gerginsin." Kahverengi gözleri endişeyle kırışmış. Bunu görmekten nefret ediyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra benim için endişelenmemeli.

"Soyuldun," dedim. "Bıçak zoruyla."

Başını sallıyor. "Evet. Elena'nın geceyi burada geçirebilmesine gerçekten minnettarım. Oda arkadaşları şimdiye kadar uyumuşlardır. Seninle telefonu kapattıktan sonra onlardan birini aramaya çalıştık ama kimse açmadı."

"Elbette," diyorum. Isabel'in kollarımda olması yardımcı oluyor ama yeterli değil. Onun asla kaybolmayacağını bilmek yeterli olabilir.

Eli çene çizgimde geziniyor. "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yine içine kapanıyorsun," diyor. "Bunu görebiliyorum. Bana ne düşündüğünü söyle."

"Tehlikede olan sendin."

"Evet. Ama yine de ne düşündüğünü duymak istiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan nefes alıyorum. "Seni oraya kadar götürüp kendim dönmeliydim diye düşünüyorum."

"Alec," diye fısıldıyor. "Çocuklar sende."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Biliyorum ve her zaman da bileceğim. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Orada olmalıydım."

"Her yerde olamazsın."

"Olmam gerek. Olmak zorundayım."

Eli yanağıma yerleşiyor. "Neden?"

Ellerim yumruğa dönüşüyor, sırtının alt kısmına dayanıyor. "Çünkü sana bir şey olmasına izin veremem."

Şaşkın bir nefes verirken dudakları aralanıyor. "Anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Birini önemsemek... korkutucu. Anlıyorum."

"Dehşet verici demek hafif kalır."

"Kızgın mısın?"

"Çok öfkeliyim," diyorum. "Bunu yapan adamlar... Boyunlarını sıkmak istiyorum. Onları bir yere kilitlemek ve anahtarı atmak istiyorum."

"Bunu kastetmiyorsun," diye fısıldıyor.

Onu bırakıyorum ve o da yanımdaki kanepeye çöküyor. Çok fazla şeyi çok hızlı hissediyorum ve nedenini bilmiyorum. Nefes almanın neden zor geldiğini bilmiyorum.

"Evet, biliyorum."

"Neden?" diye soruyor. Orada oturmuş, sadece beni izliyor ve acı verecek kadar *iyi* ve tatlı görünüyor. Sanki anlamak istiyor. Birinin ona zarar vermesi, onun gitmesi fikri boğazımın düğümlenmesine neden oluyor.

Kanepeyi itiyorum. Sehpanın etrafından dolaşıp geri dönüyorum, hareketlerim çılgınca.

"Alec," diyor usulca. "Ne hissediyorsun?"

"Az önce *öldü!*" Dedim. Kelimeler sessiz odada patladı.

Gözleri genişledi. "Oh."

"Bir saat önce hayatta ve iyiydi, bir saat sonra ise gitmişti." Parmaklarımı şıklatıyorum. Ses aramızdaki boşlukta yankılanıyor. "Uyarı yok, veda yok. İlk seferinde zar zor üstesinden geldim. Bir daha dayanamayacağım. Bir daha asla."

"Alec..."

Başımı sallıyorum. "Yapmayacağım. O adamlar... Onları öldürmek istiyorum."

"Hayır, " diyor. "Yarın aynı şeyi söylemeyeceksin."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bundan pek emin değilim. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir parçam gibi hissediyorum. Sonsuz derecede daha iyi bir parça ve seni kaybedemem. Bir daha asla güldüğünü duymama, gülümsediğini görmeme ya da hissetmeme fikri..." Başımı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum ama . Öfke hâlâ hissediliyor. "Bununla başa çıkamam."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Alec," diye tekrar fısıldıyor. "Yeni birine bakmak korkutucu."

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyebileceğimi sanmıyorum.

Kollarını belime doluyor ve kendini yakınımına bastırıyor, zarif vücudu benimkinin içinde eriyor. İnce kaşorse üzerinden göğüs uçlarının sertliğini hissediyorum. Sabun ve şampuanının çiçeksi kokusunu alıyorum. Teninin sıcaklığını hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi başının üzerinde, omuzlarında, sırtının küçük kısmına kadar gezdiriyorum. Bildiğimden daha büyükmüş. Bu. O. Biz. Rahat hissettiğimden daha büyük.

"Numaramı ezbere biliyor muydun?" diye sordum.

"Sizin için çalışmaya başladığımda ezberlemiştim," diyor. "Çocuklar adına sizinle her zaman iletişime geçebileceğimden emin olmak bana imzalattırdığınız dadı sözleşmesinde yazıyordu."

"Oh. Bu iyi. Akıllıca."

Omzuma doğru gülümsüyor. "Evet. Anladığım kadarıyla bunun farkında bile değilmişsin."

"Okudum ama bu yıllar önceydi. Buraya gel. Sana ihtiyacım var," diyorum saçlarına karşı. "Hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar. Ama..."

"Anladım." Yanağı omzuma yaslanmış, sesi yumuşak bir mırıltı. "Bu senin tekrar incinebileceğin anlamına geliyor. Tıpkı benim olabileceğim gibi."

Elimi atletinin altından geçirince avuç içim sırtının pürüzsüz tenine değiyor. "Evet."

"Bu risk, birini önemsemek için ödediğimiz bedeldir" diyor. "Bunu ödemeye istekli misiniz?"

Birkaç uzun an boyunca ona sarıldım. Sonra başını geriye yatırıp dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Tenimin altında kavrulan ona yakın olma ihtiyacı alevleniyor, onu hissetmek ve güvende ve sağlam olduğunu bilmek.

Bilmiyorum, söylemek istiyorum.

Ama ellerim ve dudaklarım başka bir şey söylüyor. *Artık bir seçeneğim var mı bilmiyorum.*

Kollarını boynuma doluyor. "Beni yatağına götür," diye fısıldıyor.

Onu kaldırıyorum ve odama giderken bana yapıyor. Çarşafların altına girdiğimizde çıplak bedenini benimkine o kadar sıkı bastırıyor ki kalbinin atışını hissediyorum.

Onu kaybetmenin acısıyla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Ama gitmesine de izin veremem.

Chapter 33

abel

"Dün gece kendi odanda uyumadın ve dün sana nasıl dokunduğunu gördüm." Kız kardeşim kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana gerçeği söyle. Neler oluyor burada?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Elena."

"Isabel," diyor. Yatağında bağdaş kurmuş oturuyor, hala pijama olarak ona ödünç verdiğim büyük boy gömleği giyiyor. "Sen her zaman berbat bir yalancıydın."

"Hiçbir konuda yalan söylemiyorum."

"Cevap vermekten kaçınıyorsun ve bu neredeyse aynı şey," diyor. "Yani... oldukça zengin, ha?"

"Evet," diyorum. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok, hele de geceyi çatı katında geçirmişken. Ama yine de itiraf etmek rahatsız edici geliyor. Elena benim ailemin, ev hayatımın bir parçası. Bale hayatımın, Constance Connovan'ın en iyi arkadaş olduğu hayatımın değil.

İki dünya buluşuyor.

"Annem ve babamdan aşağı bloktaki Cohen'ler gibi zengin değil. Hayır, *Bill Gates* gibi zengin. Kapıcı, hizmetçi ve özel uçak zengini."

"Özel uçağı yok," diyorum. Ama sonra kaşlarımı çatıyorum. "En azından ben öyle düşünmüyorum."

"Isabel." Başını sallıyor ve gözleri parlıyor. "Bu adamla bir ilişki yaşadığına inanamıyorum. *Seninle!*"

"Bir ilişkimiz yok. Bu yanlış bir şey yaptığımız anlamına gelir."

"Tamam, yani onunla takılıyorsun," diyor. "Değil mi? Çünkü dün gece sana bakışı... arabadan indiğinde mahvolmuş gibiydi. Sanki seni kaldırımda ölü bulmayı bekliyormuş gibiydi."

Dişlerini alt dudağına geçirdim. O bakışı ben de görmüştüm. "Evet, bir ilişkimiz var. Bir çeşit. Sanırım."

Her iki kara kaşı da kalkıyor. "Bir *ilişki* mi?"

"Evet, gibi bir şey. Daha çok erken. Ve o..." Başımı sallayarak ediyorum. Karısının ölümünden dolayı hala acı çektiğini düşünmüyorum, ama dün gece bunun ne gibi yaralar bıraktığını her zamankinden daha açık hale getirdi. Bugüne kadar karar vermesini etkileyen izler.

Dün ayrıca beni önemseydiğini söylemeye en çok yaklaştığı andı. Ama bunu her bakışıyla ve ellerinin her dokunuşuyla gösterdi ve bu sadece kelimelerden daha fazlasını ifade ediyor.

Ellerimi yanaklarıma bastırıyorum. "Onu okumak oldukça zor." Elena'nın gözleri açılıyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

"Evet," diye mırıldandım. "Gerçekten istiyorum."

"Vay canına. Lanet olsun." Başını yavaşça sallıyor, dudakları aşağıya doğru dönüyor. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Yani, ne istersen onu yaparsın, ama bu adam... senden çok daha yaşlı. Orta yaşlı gibi."

"Kırk yaşında," diyorum. Aslında birkaç gün içinde kırk bir yaşına girecek. Programda görmüştüm. Katja, doğum gününün büyük bir olay olmasını hiç istemediğini ama çocukların sabahları ona sürpriz yapmayı sevdiklerini söyledi. Onları mutlu etmek için her yıl kutlamayı istemeye istemeye kabul ediyor.

"Evet. Dediğim gibi. Orta yaşlı."

"Geçen yıl otuz dokuz yaşındaydı. Yaşı otuz olsaydı kulağa daha mı hoş gelirdi?"

"Evet," diyor tereddüt etmeden. "Ama bu yine de eski olurdu. O... Senin doğum günün Aralık'ta. Yani o..."

"On beş," diyorum kuru bir sesle.

Yüzü aydınlandı. "Doğru. Teşekkürler. On beş yaş büyük. Isabel!" "Elena!"

"Annem ve babam *çıldıracak.*"

Masa sandalyesine çöküyorum. Sözleri midemde bir endişe düğümüne neden oluyor. "Sence?"

"Tabii ki. Zaten iki çocuğu ve bir hizmetçisi olan yaşlı, zengin bir Yukarı Doğu Yakalı ile eve mi geliyorsun?" Ellerini dua eder gibi birleştirdi. "*Buena suerte.*"

Ellerimle başımı kapatıyorum. "Hayır, izin yok. Yoksa daha da çıldırarak."

"Çıldırıyor mu? Dün gece öfkeli bir yetkinliğin resmiydi." Sesini sahte bir baritona düşürüyor. "İşte telefonum. Tüm kartlarınızı iptal edin."

"Evet, bunu bazen yapıyor. Ama yaş farkı meselesinin onu çok rahatsız ettiğinden eminim, söylediğinden daha fazla. Ve karısı gerçekten aniden öldü. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Oh. Nasıl?"

"Anevrizma," diyorum. "Olay olduğunda en küçükleri sadece birkaç aylık bir bebektir."

"Kahretsin. Bunun nasıl travmatik olabileceğini anlayabiliyorum." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak çatıyor. "Ama seni kullanmıyor ya da başka bir şey yapmıyor? Çünkü bunu kabul edemem."

"Hayır, tabii ki değil."

"Güzel. Peki emin misin?"

"Eminim."

"Güzel," diyor tekrar. "Çünkü bazı bale öğretmenlerinin sana ve diğer dansçılara çok kötü davrandığını biliyorum. Bu saçmalığı normalleştirmeni ve şimdi ilişkilerinde bunu beklemeni ya da bunun gibi çarpık bir şey yapmanı istemiyorum."

Ona göz kırpıyorum. "Elena, yapmadım. Hem de hiç."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Sormak bana düşerdi, biliyorsun. Bir kız kardeş ve bu gizli ilişkideki tek aile üyeniz olarak. Tahmin ettiğim gerçeği olmasaydı, bana söylediğin için onur duyardım." Kaşlarını çatıyor. "Biliyor musun, *neredeyse* görebiliyorum. Çok heteroseksüel, çok yaşlı bir şekilde seksi sayılır. Güçlü, sessiz bir erkek gibi."

İnledim. "O *yaşlı*

değil." "Elbette."

Ailelerimiz hakkındaki yorumu zihnime bir diken gibi batıyor ve tam olarak çıkaramıyorum. "Keşke ben de senin gibi olabilseydim," diyorum.

Bir an sessiz kalır. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor her zamanki kabadayılığından eser olmayan bir sesle.

"Sen her zaman çok cesurdun," diyorum. "Kimsenin senin hakkında ne düşündüğünü ya da ne söylediğini umursamıyorsun. Annemin bütün gece ağladığı piercinginden üniversiteyi bırakmana ve şimdi stand-up'a devam etmene kadar. Her seferinde o sahneye çıkıp ortalığı yıkıyorsun. Keşke şu anda ben de bundan biraz alabilsem."

Elena sadece bana bakıyor. Sonra biraz gülüyor ve kucağındaki ellerine bakıyor. "Ben hiç de öyle görmüyorum."

"Öyle değil mi? Sen her zaman çok korkusuzdun."

"Sen yolu açan kişisin," diyor. "Seb ve ben, her gün kendini olabileceğinin en iyisi olmak için zorlayan bir aبلaya sahiptik. Seni kahvaltıdan önce kalkıp esnerken ya da hafta sonları koşarken koreo çalışırken görürdük. On iki yaşındayken seyirciler arasında oturdum ve binlerce insanın önünde mükemmel bir performans sergilediğini gördüm." Yarı güler. "Korkusuz olan hep sen oldun. Ben de seni takip etmeye çalıştım. Asla senin kadar çalışkan ya da zarif olamayacağımı biliyordum, bu yüzden farklı bir yol izledim. Seb ve ben her zaman senden daha az başarılı olacaktık. O zaman neden insanları memnun etmeye çalışalım ki?"

O son cümlesini bitirmeden kalkıp sandalyemden kalkıyorum ve yatağına onun yanına oturuyorum. "Benden daha az başarılı olmayacaksın. Bu çılgınlık."

Biraz omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Sen ailemizin en büyük başarısısın. Hepimiz, kuzenler, teyzeler, amcalar, büyükanne ve büyükbabalar, senden hep sevgiyle bahsederiz."

"Özür dilerim," diyorum. "Bunun seni ya da Seb'i nasıl etkileyeceğini hiç fark etmemiştim. Son zamanlarda bunu çok yaptığımı keşfettim. Her şeyimi dansa verdim ve onun dışındaki hayata hiçbir şey vermedim."

"Özür dileme. Sen harika bir rol modeliydin."

"Tanrım, bir rol model olmayı düşünmemiştim bile. Sadece tek bir amacı olan bir gençtim." İç çekerek yatağıma uzandım.

Elena yanıma uzanıyor, ikimiz de tavana bakıyoruz.

"Belki de" diyor, "sizi ayakta alkışlatmayacak şeyler yapmaya alışmanız gerekiyor. Performans sergilemeyi bırakın ve yaşamaya başlayın."

Tepedeki ışıklara odaklanıyorum. "Kulağına şiiirsel geliyor."

"Okulu bırakmadan önce bir dönem İngiliz Edebiyatı okudum," diyor. "Bazıları aklımda kalmış."

Kıkırdıyorum. Dönüp ona bakıyorum, çok tanıdık ve bir şekilde büyümüş. "Bana insanların ne düşündüğünü görmezden gelmemi mi söylüyorsun?"

"Evet," diyor hemen. "Ben bile. Alec'in yaşlı olduğu konusunda daha önce ne demiştim? Öyle düşünüyorsam ne olmuş? *Sen ne düşünüyorsun?*"

Gülümsüyorum. "Eğer bu ciddi bir ilişkiye dönüşürse annem ve babam gerçekten çıldırır."

"Öyle olacak," diyor kesin bir ifadeyle. "En azından ilk başta. Ama sonra, eminim bu da senin aşırı başarılı olduğun bir başka şey olacak. Seb ve ben sadece çıkabiliriz ya da normal partnerler bulabiliriz ama Isabel öyle değil. Sen sadece bir milyarder bulmalıydın."

Kıkırdıyorum. "Ondan hoşlanmamın nedeni hiçbir zaman bu olmadı."

"Biliyorum," diyor. "Bu senin tarzın değil. Ama yine de hepimizden daha iyi performans göstermekten kendini alamıyorsun. Endişelenme." Eli yatak örtüsünün üzerinden benimkini kavırıyor. "Seni seviyorum, sinir bozucu derecede mükemmel olsan bile."

Elini geri tutuyorum. "Ben de seni seviyorum ve sen olduğun gibi mükemmelsin."

O gün karakola gittik. Çocuklar da geldi. Onlara ne olduğu anlatılmıştı ama hem Sam hem de Willa bana tekrar tekrar sormaya devam ettiler. Sansürlenmiş bir versiyonunu aldılar. Kimse bıçaktan bahsetmemiştii ve Alec böyle şeylerin sadece gecenin çok geç saatlerinde, küçük çocuklar çoktan uykuya dalmışken olduğunu açıkça belirtmişti.

Bugün Pazar ve güneş dökülen yaprakların üzerinde güzelce parlıyor. Şükran Günü bu Perşembe ve New York şimdiden kışın hızla yaklaştığını gösteren o soğğun pençesinde.

Bu mevsimi hep sevmişimdir.

Elena çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Onu hemen benimsiyorlar, o, ben ve kardeşliğimiz hakkında sorular soruyorlar. *Bir kız kardeşe sahip olmak nasıl bir şey?* Bu Willa'dan. Sam onun septum piercingini merak ediyor ve onun için dramatik bir şekilde döndürdüğünde zevkle ciyaklıyor.

Alec tüm bu süre boyunca yanımda sabit bir varlık olarak durdu. Bize her adımda yardımcı oluyor ve Elena'yı eve götürmek için bir araba sipariş ederek günü sonlandırıyor.

Vedalaşırken ona, "Senden ne kadar para doğrudan Isabel'e ya da bana bildir," der. "Bunu ben çözeceğim."

Sadece başını sallıyor ama gülümsüyor. "Tamam, sen gerçekten zenginsin."

"Gerçekten öyleyim," diye kestirip atıyor. "Ben de Isabel'e yardım etmek istiyorum ve buna ailesi de dahil. Başına bunlar geldiği için üzgünüm."

"Minnettarım," diyor. Sonra göz kırparak bana döndü. "Tamam. Anlamaya başlıyorum."

Ona başımı salladım. "Arabaya bin."

"Peki, hanımefendi."

Arabaya tırmanıyor ve camdan bize el sallıyor. Arabası uzaklaşıyor ve hepimizi evim olarak görmeye başladığım binanın dışındaki kaldırımda bırakıyor.

"O çok havalı," diye duyuruyor

Willa. "Ben acıktım," diyor Sam.

"Kız kardeşin biliyor mu?" Alec soruyor.

Yan yana duran, ikisi kısa biri çok uzun boylu olan hepsine dönüyorum. Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Hadi içeri geçelim. Bir kapalı alan pikniği daha yapalım mı? Sam, sanırım dün akşamki yemekten arta kalan yiyecekler var."

Çocuklar önümüzden lobiye doğru koşuyorlar. Alec yanımda yürüyor, elinin tersi benimkini okşuyor.

"Evet, anladı ve ben de ona yalan söylemek istemedim,"

diyorum. "Anladım. Artık iki kız kardeşimiz de biliyor."

"Ödeştik." Elini kendi elimle dürtüyorum.

Onu geri itiyor. "Bunu Con'dan daha iyi karşıladığına sevindim."

"Evet, çok eğlendi. Yine de ailemizin ne düşüneceğine dikkat çekti."

"Ailen ne düşünür?" Alec'in sesi kararır.

"Merak etmeyin, hiçbir varsayımda bulunmuyorum. Birbirimizi ailelerimizle tanıştırmaktan çok uzak olduğumuzu biliyorum. Eğer o noktaya gelebilirsek tabii," diyorum. Onu tekrar dürtüyorum ve asansörü bekleyen çocukları izliyorum. "Bu benim baskı yaptığım falan anlamına gelmiyor. Bir ilişki yaşamaya hazır olmadığını biliyorum."

Bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Ailen bizim hakkımızda *ne* düşünür?"

Dudaklarımı ıslattım. "Şaşıırırlar. Daha önce eve sadece bir erkek arkadaş getirdim. Soruları olacağını düşünüyorum. Nasıl çıkmaya başladığımız hakkında..."

"Hmm. Rezervasyonunuz var mı?"

"Senin bir av olduğunu düşünürler," diyorum. Bu kadarının kesin olarak doğru olduğunu biliyorum. İlk başta aramızdaki yaş farkı hakkında bir şeyler söyleyecek olsalar bile.

Homurdanıyor. "Doğru. Belki yüzeysel olarak. Benimle birlikte olarak fedakârlık yapacak olan sensin."

Bu beni duraksattı. Fedakarlık mı? Gerçekten böyle mi hissediyor?

Ama sonra asansörün kapıları açıldı ve çocuklarının yanına doğru yürüdü. Onu takip ediyorum ve daha sonra bu konuda daha fazla soru soracağıma söz veriyorum.

Chapter 34

Al ec

Soygundan kurtulmak çok zor. Korku ertesi gün ve ondan sonraki gün de devam etti. Birkaç gece boyunca, dairenin diğer tarafındaki büyük boy yatağında uykuya dalarken ona sarıldım. Kollarımın arasında yarı örtülü çıplak vücudu için uyanık kalmaya değerdi. Onun yumuşak nefes alışını duymak, güvende ve sağlam olduğunu bilmek ve benim olduğunu bilmek. En azından şimdilik. Ta ki saatime bakıp çocuklarımın bazen uyanıp beni aradıkları saatin yaklaştığını ve bedenimi onunkinden ayırmam gerektiğini anlayana kadar.

Bunu yapmak gittikçe zorlaşıyor.

O Salı işten eve döndüğümde, apartmanda artık tanıdık gelen kahkaha sesleriyle karşılaştım. Büyük ihtimalle başka bir dans partisi. Kravatımı çıkarıp oturma odasına girdiğimde onları, Willa, Sam ve Isabel'i hareketli bir salsa şarkısı eşliğinde dans ederken buluyorum.

Isabel Willa'nın elini tutuyor ve onu döndürüyor. İkisi de gülümsüyor. Çok güzel bir manzara.

Beni ilk Sam görüyor, hızlı adımlarla bana doğru koşuyor. Onu havaya kaldırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Dans!" diyor. "Isabel bir iş buldu!"

Ona dönüyorum. Sam'in sözleri üzerine dans etmeyi bıraktı, mutlu gülümsemesi soldu.

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

Isabel başını sallıyor. Willa'nın eli onunkinden kayıyor ve kızım piyanoya doğru dans ediyor. "Sen eve gelene kadar pratik yapmak için bekledim," diyor. "Bugün de bana yardım edebilir misin?"

"Evet, tabii ki tatlım," diyorum. Ama sesim gergin çıkıyor. "Bu iş hakkında önce Isabel'le konuşmama izin ver."

Isabel çabucak, "Aslında görüldüğü gibi değil," der. "Neden gidip Katja'nın mutfakta akşam yemeği için yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmıyorsunuz?"

Sam kollarımda kıpırdanıyor, ben de onu bırakıyorum. Katja'nın sebze doğradığı büyük mutfak adasına koşarak kız kardeşine katılıyor.

Koridorun sonundaki Isabel'in odasına doğru başımı sallıyorum. Beni zarifçe geçiyor ve koridorda hızla yürüyor. Ellerimi ceplerime sokarak onu takip ediyorum. Tabii ki başka bir iş bulmuştur. Bu beni şaşırtmamalı. Buradaki dadılık pozisyonu her zaman yolculuğunda bir duraktı, bir varış noktası değil. Yakıt ikmali ve rehabilitasyon için bir mola.

Odasına giriyor ve ben de kapıyı arkamdan yarı kapalı bir şekilde itiyorum. Isabel buraya taşınmadan önce sadece iki kez girdiğim bu odanın şimdi bana bu kadar tanıdık gelmesi tuhaf. Şimdi, onun arkasındaki yatağı kendi yatağım kadar iyi tanıyorum.

Dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Bu bir iş *fikri*. Bugün Diane ile buluştum. Dokuz ay önce emekli olmuş bir balerin. Kahve içtik ve konuşmaya başladık ..." Gülümsüyor. "Bence birlikte bir dans stüdyosu kurabiliriz."

"Bir dans stüdyosu," diye tekrarlıyorum.

"Evet. Dansı mükemmeliyet için değil, eğlence ve egzersiz için benimseyen bir yer. Her yaş grubu için olabilir." Gözleri heyecanla parlıyor. "Çocukları okuldan almak için neredeyse geç kalana kadar saatlerce bu konu hakkında konuştuk. Uzun zamandır dans konusunda bu kadar enerjik hissetmemiştim."

Onun coşkusu beni mutlu ediyor. "Bu harika, tatlım."

"Daha önümüzde uzun bir yol var. Ama işi bırakan diğer dansçılarla ilgili bazı ipuçlarımız var... birkaç ders vermek isteyebilecekler." Gülümsemesi çarpıklaşıyor. "Seyirci önünde performans sergilemek değil. Ama bu dans ve neşe... ve bu ikisi benim için yıllardır birbirine bağlı değildi. Bunu yeniden deneyimlemeyi dört gözle bekliyorum."

"olacaksın," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Önyargılısın."

"İş fikirleri konusunda her zaman mükemmel bir yargıcımdır."

"Doğru." Gözlerini deviriyor ve bir elini uzatarak yaklaşıyor. Elini kavıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Bu yeni bir dadı bulman gerektiği anlamına gelmiyor, biliyorsun."

Ellerimi sırtının küçük kısmına yerleştiriyorum. Omurgasının yumuşak kıvrımı boyunca ellerimi dayamak dünyada en sevdiğim yer haline geldi.

Hayır, bugün işi bırakmıyor. Ama bu sonsuza kadar bizimle olacağı anlamına gelmiyor.

"Henüz değil," diyorum.

Hafif parmaklarını çenemde gezdiriyor. Kahverengi gözleri sıcak, o kadar sıcak ki rengi neredeyse sıvı gibi görünüyor. "Farklı bir işim olması," diyor usulca, "birbirimizi görmeyi bırakmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

Hayır, değil. Beni istediği sürece burada olacağım. Bebek bakıcım varken otellerde çalıntı geceler. Akşam yemekleri, eğer boş olduğum birkaç gece onu dışarı çıkarmama izin verirse. Stüdyosu açıldığında ona çiçekler ve asla kendisinin alamayacağı cömert hediyeler göndermek istiyorum. Onu elmaslarla süslemek ve lüks içinde yastıklamak. Gelmesini sağlamak için yeni yollar bulmaya devam edeceğim.

Ama korku beni terk etmiyor. Bu daireden çıktığında, kendine yeni bir hayat kurmaya başladığında, bundan daha fazlasını isteyecek. Kendi yaşında bir erkek arkadaş. Çocuksuz bir adam, *daha fazla* çocuk isteyen bir adam ve bir gün o muhteşem bir şekilde otuz beş yaşındayken elli yaşında olmayacak bir adam.

"Hayır, değil," diyorum.

Kaşları aşağı düşüyor ve sıcak gözlerini sıkıntılı bir hale getiriyor. "Alec?"

Onun yerine onu öpüyorum, ince bedenini kendime doğru çekiyorum. Tadı güzel, taze ve tanıdık. Onu öperken ve kollarımda erirken bile bir gün bunu kaybedeceğim düşüncesi başımı ağrıttıyor.

Bu, onu böyle öpmek, yeter de artar *bile*. Olmak zorunda.

Kollarını boynuma doluyor ve dudaklarına karşı inliyorum. Bunu yapmasına bayılıyorum. Sanki bana sonsuza kadar tutunmak istiyor.

Odanın diğer ucundan küçük bir nefes sesi geliyor.

Isabel'i bırakıyorum. Elleri göğsüme doğru kayıyor ve ikimiz de dönüyoruz.

Willa kapı aralığında duruyor. Sam hemen yanında, kolunun altından dışarı bakıyor. İkisinin de gözleri kocaman.

Katja köşeyi döner ve arkalarında durur. "Çocuklar, gitmek yok- *oh!*"

Üçü de Isabel ve bana bakıyor.

Ellerini göğsümden çekti ve bir adım geri çekildi.

"Baba," diyor Willa. "Neden Isabel'i öpüyorsun?"

Zihnim karardı. Tamamen dağıldı ve ben sadece çocuklarıma içimde batan bir hisle bakabiliyorum. Onlar hayatımdaki en önemli şey. Onları hiç bir kadınla tanıştırmadım. Anneleri dışında başka bir kadınla birlikte olma fikrini aklıma bile getirmedim.

"Haydi çocuklar," diyor Katja. Sesinde saçma sapan bir ton var ve şu anda benim hakkımda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. "Bırakalım da büyükler konuşmalarını bitirsinler."

"Ama konuşmuyorlardı ki!" Sam itiraz ediyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. " değil. Teşekkürler ama içeri gelin çocuklar.

Bunun hakkında konuşalım."

Yanımda, Isabel bir ayağından diğerine kayıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Özrü midemi daha da bulandırıyor. "Yapma," diyorum ona.

O yanlış bir şey yapmadı.

Sam sanki her zaman buradaymış gibi odaya giriyor. Willa uzaktan takip ediyor, gözleri bir yapbozu birleştirmeye çalışır gibi benimle Isabel arasında gidip geliyor.

Tepkilerinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Isabel'in yatağının kenarına oturuyorum. "Tamam," diyorum. "Sorularınız neler?"

Sam yanımdaki yatağa tırmanıyor. Willa onun yerine masasındaki sandalyeye oturmuş olan Isabel'e doğru kayıyor.

Kızım bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Bu babamla evleneceğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor Isabel.

Isabel kızıma bakmadan önce hızla bana bakıyor. "Ah, hayır. O anlama gelmiyor."

"Yani onunla evlenmeyeceksin?" Willa soruyor. Sesinde bir hayal kırıklığı izi var.

Boğazımı temizliyorum. "Isabel ve ben birbirimizden çok hoşlanıyoruz. Ama bu gelecekte ne olacağını bildiğimiz anlamına gelmiyor."

Willa sözlerimden etkilenmiş gibi görünmüyor. "Yeni annemiz olacak mısın?"

Sam soruyor.

Oh, vay canına. Isabel'in gözleri açılıyor ve bana bakıyor. Midem yine bulanıyor. Bu kadarı çok fazla. Bu tam da ona yüklemek istemediğim şeydi, tüm dünyayı ayaklarının altına seren yirmi beş yaşındaki bir kadını kendinden uzaklaştırabilecek türden beklentiler.

"Aptal olma," diyor Willa. "Bizim bir annemiz var. Sadece öldü."

"Bu aptalca bir soru değil," diyorum Sam'e. Kız kardeşinden uzaklaşıp bana bakıyor, gözleri geniş ve güven dolu. "Ama Willa haklı. Tekrar evlensem de evlenmesem de annen her zaman annen olarak kalacak. Yapabilseydi burada seninle olurdu."

Başını sallıyor. Bacaklarını dışarı atıyor.

Willa kaşlarını çatıyor. "Annemi hâlâ seviyor musun?" diye soruyor.

Tanrım.

Kollarımı dizlerime dayıyorum ve kızıma bakıyorum. "Tabii ki. Annemi her zaman seveceğim. O harikaydı ve bana ikinizi verdi."

Willa başını sallıyor. "Tamam. Ama aynı anda iki kişiyi sevebilir misin?"

Ondan Isabel'e bakıyorum. Aşk mı? Daha önce hiç böyle bir tartışma yaşamamıştık.

Bu.

Isabel bakışlarımı hemen kaçırıyor. Bir elini Onun yerine Willa'nın koluna giriyor ve sesi yumuşak ama kararlı. "Aynı anda birden fazla kişiyi önemsemek kesinlikle mümkün," diyor. "Ben hem seni hem de Sam'i önemsiyorum, tıpkı senin hem babanı hem de kardeşini sevdiğin gibi."

Willa başını sallıyor. Başını eğip Isabel'e bakıyor. "Yani babanın kız arkadaşı mısın?"

Isabel bana bakıyor. Yüzünde bir belirsizlik var. "Um..." Kahretsin.

Ondan kız arkadaşım olmak isteyip istemediğine hemen karar vermesini isteyemem. Bu konu hakkında konuşmadık, bunu etiketlemek, halka açıklamak. Her şey fiziksel olarak başladı. Kindle'ını okumak. Onu boşaltmak. Fantezilerini gerçekleştirmek. Geceleri yalnız iki yetişkin, birbirlerinde teselli arıyorlar.

Çok, çok daha fazla bir şeye dönüştü, ama hiçbir zaman *Konuşma*. Benim de bunu yapmam doğru olur mu bilmiyorum.

"Neredeyse akşam yemeği oldu," diyorum onun yerine. "Bu konuyu ikinizle de daha sonra, yatmadan önce konuşacağımıza söz veriyorum. Ama neden şimdi gidip ellerinizi yıkamıyorsunuz ve sonra Katja'nın masayı hazırlamasına yardım etmiyorsunuz?"

Willa başını sallıyor. Sam neredeyse isteksizce onu takip ediyor ve bana dönüp bir bakış atıyor. "Ondan hoşlandım," diyor bana.

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum. "Tabii ki biliyorsun." O benim çocuğum. Harika bir zevki var.

Çocuklar kapıdan çıkıp kaybolurlar. Isabel onları takip etmek için ayağa kalkar ve yanaklarında şiddetli bir renk vardır. Utanıyor.

"Tatlım," dedim.

Omzunun üzerinden bana bir gülümseme veriyor. Gergin görünüyor. "Gidip masayı hazırlamaya yardım etmeliyim."

"Hepsinin bu şekilde öğrendiği için üzgünüm," diyorum.

Başını sallıyor, gözleri alışılmadık derecede parlak. "Hayır, eninde sonunda olacaktı. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Beni odasında yalnız bırakarak kapıdan çıkıp kayboluyor. İçimi çektim ve yatağını ittim. Hay sikeyim. Hangi kadın bu sorulardan bunalmaz ki? Benimle ilişkiye girmenin sıradan bir yanı yok. Eğer bunu yaparsak, hemen *bir şeye* dönüşecek.

Bu da kaybedecek bir şeyim olacağı anlamına geliyor.

Chapter 35

abel

Ertesi gün tamamen . Birkaç hafta önce bunu programda görmüş, buna göre hazırlanmış ve hatta heyecanlanmışım. Şimdi aynı coşkuyu yakalamakta zorlanıyorum.

Kız arkadaşı olup olmadığını istemedi.

Sakin ve mantıklı yanımların gayet makul olduğunu söylüyor. Henüz o konuşmayı yapmadık. İlişkiyi tanımlamadık ve kesinlikle henüz resmi bir şey yapmadık. Ama bu, incinmiş hissedilen yanımları yatıştırmıyor.

Ve incinmiş hissetmekten çok yoruldum.

Onun yerine kendimi hazırlıklara verdim. Şükran Günü'nden bir gün önce ve Alec'in doğum günü. Bugün kırk bir yaşına giriyor.

"Hazır," diyor Sam. Mutfaka bir sandalye çekti ve yaban mersinli krep yaptığım yerin yanında duruyor. Willa diğer tarafımda, ocağın yanındaki bir tabağa yaban mersinlerini özenle diziyor. Yakınımda yarısı açılmış bir kutu mum duruyor. Tüm bunları yapabilmek için okuldan önce gülünç derecede erken kalkmıştık.

"Bu güzel görünüyor," diye mırıldanıyor ve tabağın dış kenarı boyunca oluşturduğu halkaya bir yaban mersini daha ekliyor.

"Sence baban kahvaltısının yanında kahve ister mi?" I
Sor.

Willa burnunu kırıştırarak bana bakıyor. "Portakal suyu, sanırım."

"Tamam, ona bir bardak koyalım..." Büyük bir tepsi buldum ve birlikte yemek. Sam, Katja'nın her zaman girişteki masanın üzerinde tuttuğu taze buketten bir çiçek koparıyor ve portakal suyu bardağının içine sokmaya çalışıyor. Onun yerine peçetenin üstüne koymaya karar veriyoruz.

Willa krep yığınının içine birkaç mum yerleştiriyor ve ben de onları yakıyorum, iki çocuk da pür dikkat beni izliyor. Sam küçük heyecanlı alkışlar yapıyor. Gözlükleri yamuk duruyor, onun ve ablasının önünde çömelmeden önce düzeltiyorum.

"Tamam. Plan nedir?"

"Kapıyı açıyorum," diyor Sam hemen.

"Ve şarkı söylüyoruz," diyor Willa. Gözleri parlıyor. "Ben başlıyorum ve sen de katılıyorsun. Tamam mı?"

Artık onların dadısı olmadıgımda onları çok özleyeceğim. "İşte böyle. Hadi gidelim. Ve gerçekten sessiz olalım."

"Bu bizim süper gücümüz," diye fısıldıyor Sam. Teatral bir şekilde çömelir ve mutfaktan çıkar.

Onlar koridorda Alec'in yatak odasını gösteren kapalı kapıya doğru ilerlerken tepsiyi dengeliyorum. Saat yediyi biraz geçiyor ve çoktan uyandığından eminim. Hiçbir zaman uyuyan biri olmadı.

Dün gece çocuklara bizim hakkımızda başka ne söyledi bilmiyorum. Eve geldiğinde onları her zaman kendisi yatırır ve dünkü ritüel normalden daha uzun sürdü.

Sinirlerim midemi geriyor. *Anneni hâlâ seviyor musun?* Bu soru omurgamdan aşağıya doğru buzları fırlattı. Haftalardır, gecelerini ve akşamlarını, endişelerini ve gülümsemelerini bana verdiğinde bile kendini tutuyordu. Ve bunun geçmişı yüzünden olduğı hissinden kurtulamıyorum.

Sam kapıyı iterek açar ve Willa şarkı söylemeye başlar. Kardeşı de hemen ona katılıyor. Daha sessiz şarkı söyleyerek arkalarından gidiyorum ve Alec'in yatağının başucundaki ışığın yanmasını izliyorum.

Oturmak için kendini yukarı itiyor. Yorgan çıplak göğsünden düşüyor, belinin etrafında toplanıyor. Saçları dağınık, sevmeye başladığım gibi, sadece o yataktayken olduğı gibi.

Gülümsüyor. "Bu nedir?"

Tepsiyi yatağının ayak ucuna koyuyorum ve şarkı bitiyor. Sam hemen Alec'in yanına tırmanıyor ve Willa krepleri işaret ediyor.

"Yeterince mumumuz yoktu."

Alec başını sallamadan önce bakışlarını bir an için benimkilere çeviriyor.

" değil.

Hepsini alayım..."

O küçük alevleri üflerken çocuklar alkışlıyor. Ona portakal suyunu uzatıyorum ve yatağın en ucuna tüneyip çocukların çarşafların üzerinde emeklemesini izliyorum. Gözümü tepside ayırmam iyi olacak yoksa bir şeyler devrilecek.

Alec Sam'i tekrar yanına çekiyor ve bana bakıyor. "Yardım ettin," dedi. diyo

r. Başımı salladım. "Mutlu yıllar, Alec."

Biraz gülümsüyor, ama gözlerine ulaşmıyor ve benim sinirlerim Midem küçük bir topa dönüştü. "Teşekkür ederim. Bu ne sürpriz, çocuklar. Sanırım bu şimdiye kadarki en iyi doğum günüm olacak."

"Büyükbabama ne zaman gitmemiz gerekiyor?"

"Bu akşama kadar değil," diyor Alec. "Nate Amcan da orada olacak ve bir sürü Şükran Günü yemeği. Yiyebileceğimizden daha fazla."

Willa, "Nate Amca'yı seviyorum," diye açıkladı. "Connie Teyze de orada olacak mı?"

Tırnaklarıma bakıyorum ve suçluluk duygumu bastırmaya çalışarak Alec'in cevabını bekliyorum. "Hiç sanmıyorum tatlım. Muhtemelen kocasının ailesiyle kutlama yapıyordur. Sanırım hafta sonu için gidiyorlardı. Ama gelecek hafta gelip sizinle yemek yemek istediğini biliyorum. Bana daha dün söyledi."

Ona baktım. "Öyle mi yaptı?"

Alec başını sallıyor ama yarım gülümsemesi alaycıdır. Doğru. Çocuklarla takılmak istiyor, onunla değil ve belki benimle de değil. Partiden beri doğru düzgün konuşmadık. Biraz mesaj atmaya çalıştım, o da cevap verdi ama normalde olduğu gibi akıp gitmedi. İyi olacağımıza inanmaya çalışıyorum ama şu anda... Bilmiyorum.

Hiçbir şey bilmiyorum ve bundan da yorulmaya başladım. Sürekli bir belirsizlik içinde olmaktan. Bale grubundan ayrıldığımdan beri, hayatım belirsizlik içinde geçen uzun bir egzersiz oldu.

Ama bugün güzel bir gün.

Alec'in doğum günü, Şükran Günü yemeği ve mutlu çocuklar.

"Isabel," diyor Willa. Yaban mersinli kreplerden birini çiğniyor, şurup yok, bal yok. Sadece kurabiye gibi tutuyor. "Eğer babamla evlenirsen," diye başlıyor, ilk kelimeyi vurgulamaya özen göstererek, "bir bebeğin olabilir mi? Bir kız kardeşim olsun istiyorum."

Alec sessiz bir iniltiyle başını karyolaya yaslıyor. "Willa, geleceği bilemeyiz," diyor usulca.

"Biliyorum," diyor mutlulukla. "Bu yüzden "eğer" dedim. Sen ne düşünüyorsun?"

"Şey, bir gün çocuk istiyorum, yani... belki?" Ben de öyle dedim.

Başını sallıyor, biraz yumuşamış görünüyor. "Tamam. Olabilir. Ama lütfen kız kardeş olsun, çünkü benim zaten küçük bir erkek kardeşim var."

Alec bir elini yüzünde gezdiriyor ve ben onun tedirginliğini fark etmemeye çalışıyorum. Dün geceyle aynı.

"Tamam, bunu aklımda tutmaya çalışacağım," diyorum, "ama ne olacaklarını bebekler seçer, ebeveynler değil. Bunu etkilemenin bir yolu yok."

"Biliyorum," diyor tekrar. Sonra krebini almaya çalışan Sam'i dürtüyor. "Doğum günün ne zaman? Yatakta da krep ister misin?"

"Aralık," diyorum ve Alec'e bakıyorum. Bir elini Sam'in kıvranan başının arkasında gezdiriyor ama gözleri uzaklara bakıyor.

"Oh. Noel," diyor Willa.

"Aslında Aralık başı. Ama evet oldukça yakın."

"Yirmi altı yaşına mı giriyorsun?" Alec bana soruyor.

Başımı salladım. "Evet."

"Yirmi altı," diye tekrarlıyor Willa. "Kırk bir. Ve ben sekiz yaşındayım." Devam etmeden önce bir süre duraksıyor. "Yani beni doğurduğunda otuz üç yaşındaydın, baba?"

"Otuz iki," diyor.

Willa sayıları yavaşça tekrarlıyor. Ellerinden birini kullanarak dört parmağa kadar sayıyor ve sonra geri bırakıyor. "İkiniz de yaşlısınız."

Bu beni güldürdü. "Evet, ikimiz de sizden çok daha büyüğüz, bu kesin! Haydi, düzgünce yemek ister misiniz? Mutfakta bir ton krep var."

Sam yataktan fırlar. Willa da Alec'in sağ elinden tutup onu sürükleyerek peşinden gidiyor. Üzerinde genellikle uyumadığı bir şey olan pijama pantolonu var... ve az önce bıraktığı yastığın altından dizüstü bilgisayarını görünüyor.

Doğru ya. Uyanıktı ve çocuklar için numara yapıyordu. Böyle küçük şeyler onu daha çok sevmemi sağlıyor.

Yanımdan geçerken elimi okşuyor. "Onlara yardım ettiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

"Mutlu yıllar," fısıldıyorum.

Bu akşam için, Şükran Günü yemeğinden sonra, çocuklar uyuduktan sonra, başka bir şey planlıyorum. Kesinlikle krep ya da mum içermeyen ama bir sürpriz ve yatak içeren bir şey.

Birkaç saat sonra girdiğimiz daire bana Alec'in evini çok az hatırlatıyor. İkisi de taç pervazları ve savaş öncesi detaylarıyla aynı klasik yapıya sahip, ama hepsi bu. Benzerlik burada bitiyor. Burası yaşanmışlık hissi vermiyor. Oturma odasının en uzak duvarını kaplayan porselen dolapları ve İran halılarının kenarlarının mükemmel bir şekilde döşenmiş olmasıyla neredeyse müze gibi.

Connie'den babasının bir zamanlar tüm ailenin yaşadığı dairede nadiren kaldığını duydum. O üniversiteye gittikten ve babası emekli olduktan sonra, burası sadece büyük tatillerde ziyaret edilen bir yer haline gelmiş.

Sam yanımda yürüyor. Üzerinde kolalı bir gömlek var, yakası boynunu sarıyor ve bir çift mavi chino pantolon giymiş. Neredeyse okul üniforması gibi görünüyor.

Buradaki rolümü biliyorum. Çocuklara yardım etmem gerekiyor ama Alec'e bakıp çenesindeki gerginliği fark ettiğimde, acaba ona da yardım etmem gerekmiyor mu diye düşünüyorum.

Kardeşi Londra'dan uçakla gelmişti. Bizi ilk karşılayan Nate oldu, Sam'i kollarının arasına aldı ve Willa'nın saçlarını karıştırdı. Willa karşılık olarak onu itiyor, o da gülüyor.

"Bunu yaptığında çok hoşuna giderdi." "Hayır, hiç sevmedim," diye açıkladı.

Tekrar kıkırdıyor. "O zamanlar daha gençtin." O ve Alec, yetişkin erkeklerin sık sık yaptığı o tek kollu, yarım yamalak şekilde sarılırlar.

"Connie gelmiyor mu?" Alec soruyor.

Nate başını sallıyor. Dudaklarında alaycı bir ifade var ve bakışları Alec'e dönmeden önce hızla bana kayıyor. "Hayır. Babamın onu davet etmediğini söyledi."

Alec yumuşak bir inilti çıkarır. "İnatçılığı beni öldürecek." "Kendi ayakları üzerinde duruyor. Bunu görmek harika," diyor Nate. Sonra da bana düzgünce sarıldı. "Ve sen de sevgili Isabel'i getirmişsin. Seni görmek her zaman güzeldir."

"Sen de," diyorum. Bazı yönlerden Alec'e çok benziyor - takım elbiseleri, kendine güveni, Connovan soğukkanlılığı - ama o gülümseyen, çekici olan versiyonu.

Alec çocuklarla birlikte seslerin yükseldiği yere doğru yürüyor. Nate ve ben de peşlerinden, ritmik sesler çıkaran dev bir dede saatinin yanından geçiyoruz.

Nate, "Bu ailenin çok fazla olabileceğini biliyorum," diyor. "Constance, Alec, babamız... belki ben bile."

Bu beni gülümsetti. "Belki mi?"

"Bir ya da iki kusurum *olabileceğini* kabul etmeye hazırım, evet. Kardeşlerime söylemeyin."

"Bu sırrı mezara götüreceğim."

Başını sallıyor. Bir elini çenesinde gezdiriyor ve Alec'in babasıyla konuştuğu yere doğru bakıyor. Günlerdir içimde yaşayan, sessiz ve istenmeyen bir ortak olan gerginlik yeni bir seviyeye ulaşıyor.

Bu adamla hiç tanışmadım ama hakkında çok şey duydum.

Nate, "Alec iliklerine kadar sadıktır," diyor, "ve hiçbir şeyi hafife almaz. Ama o kolay kolay açılacak biri değil. Hiçbir zaman da olmadı..."

Başımı salladım. "Evet, bunu öğreniyorum."

Nate kıkırdar. "Bence buna değer, eğer devam edersen. Onunla çıktığımdan değil. Ona çok farklı nedenden dolayı bağlıyım."

Bu beni güldürüyor. Nate çıktığımızdan şüpheleniyor yani? Alec ona söylemiş olmalı. Kahkaham beklediğimden daha güçlü bir şekilde patlıyor. Odadaki erkeklerin dönmesine neden olan endişe ve biraz tedirgin edici atmosferle daha da arttığına şüphe yok.

David, aralarında onlarca yıl ve birkaç santim fark olan oğullarının daha yaşlı bir versiyonu gibi görünüyor. Saçları gri, gözleri çelik gibi. Alec'e dönmeden önce kısa bir süre bana bakıyor.

Doğru ya. Ben sadece torunlarının dadısıyım. Oğlunun sevgilisi değilim. Çünkü ben oğlunun sevgilisi değilim. Alec'in kız arkadaşı, partneri ya da geleceğine işaret eden herhangi bir kelime de değilim. Henüz değilim.

Yemek odası masası güzel süslemelerle dolu. Şu anda altı kişi olan bizleri değil de on beş kişilik bir aileyi ağırlayabilecek gibi görünüyor.

Burada. Yarın ailemde yiyeceğim Şükran Günü yemeğinden çok farklı bir his var içimde.

Sesler, ortam, sürekli sorular, duygular, ortaya çıkacak tartışmalar.

Masanın etrafına oturduk. Ben masanın ucunda, Sam ve Willa'nın arasında oturuyorum, ikisinden birinin bana ihtiyacı olursa hazırım. Alec Sam'in diğer tarafında ve Nate de onun karşısında. Bu aynı zamanda David'in de masanın diğer ucunda, benim görüş alanımda olduğu anlamına geliyor.

Ama çocuklar harika davranıyor. Sanki büyükbabalarının evinde olduklarını ve farklı kuralların geçerli olduğunu biliyorlar. Üç adam, biz hindiye, tatlı patates püresini ve et suyunu keserken iş konuşuyor. Çalışanlar bardaklarımızı düzenli olarak dolduruyor ve masadaki tabakların dolup taşmasını sağlıyor.

Ancak yolun yarısına geldiğimizde babaları soruyu soruyor. "Kız kardeşin neden burada değil?"

Nate ve Alec kısa bir bakış alışverişinde bulunurlar. "Onu davet ettiğinize inanmıyorum baba," diyor Nate.

"Daimi bir daveti var. Bunu biliyor," diyor David. Araya girmemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

"Artık bir kocası var," diyor Alec. "Tatili onun ailesiyle geçirmeye meyilli olabilir... özellikle de sen onların düşününe gelmemeye karar verdikten sonra."

David sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. Nate'den Alec'e bakar, kalın kaşları aşağıya doğru inmiştir. "Mantıksız," diyor. "Thompson denen çocukla tanışmadan önce hiç böyle davranmazdı."

"Gabriel," diyor Alec. Sesi alışılmadık derecede keskin. "Onun adı bu. Connie'nin seçtiği adama saygı duymak için Thompson Enterprises'ı sevmek zorunda değiliz."

David uzun bir süre Alec'e bakıyor. Yorumu görmezden gelmeyi tercih ediyor ama Alec'in keskinliğinden etkilendiğini görebiliyorum. "Ona gelmesini sen mi söyledin?"

"Ona hoş geldin dedim," diyor Alec. Aradaki fark açık.

Babaları başını sallıyor ve şarap bardağına uzanıyor. "Haftalardır beni aramadı. Kendi ailesine öncelik vermeyi ne zaman bıraktı bilmiyorum."

İçimde bir öfke kabarıyor. *Her zaman* ailesine ve Contron'a öncelik verir. Tartışmasız bir hata.

"Belki de senden bir özür bekliyordur," diye cevap veriyorum.

Masa o kadar sessizleşiyor ki iğne atsan yere düşmez. Sadece Sam hâlâ yemeğini yiyor, çatalını patatesleri toplamak için kullanıyor.

"Peki," diyor David, "*sana* kim sordu?"

Nate başını sallar. "O Connie'nin en iyi arkadaşı. Ve haksız da değil."

Alec kıpırdamadan duruyor. Babasına bakıyor ve profilinden çenesindeki gerginliği görebiliyorum.

Ama ben de sinirlendim ve bu işin peşini bırakamıyorum. "Evet, ben Connie'nin arkadaşayım ve yıllardır öyleyim. Senin onaylamadığın biriyle evlendi," diyorum. "Sorun değil. Çocuklar ebeveynleri için yaşamamalı ama gördüğüm kadarıyla sen tüm çocuklarını buna zorlamışsın."

Kelimeler içimden dökülüyor. Alec ve benimle ilgili, Connie ve benimle ilgili belirsizliklerimden kaynaklanan bir hayal kırıklığı ve sadece *birine* karşı durmam gerekiyor.

Ama ardından gelen sağır edici sessizlikte... belki de Alec'in babası olmamalıydı. Yine de içimde bu sözlerden pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum.

David'in yüzü öfkeyle çarpılır. Ancak Alec, yaşlı adam konuşmadan babasına doğru bir el kaldırır.

"Hayır," diye emrediyor Alec. "Ona tek bir sert söz ya da yemek masasına uygun olmayan başka bir şey söyleme. Bu konuşmaya daha sonra devam edeceğiz. Sadece sen ve ben."

David, Nate'e destek bekliyormuş gibi bakar. Ama Alec'in küçük kardeşi sadece omuz silkiyor. *Kendini bu işe sen bulaştırdın.*

"Peki," diyor David. Ama sesinden hoşnutsuzluk yayılıyor. "Sanırım yemeğe devam edeceğiz. Daha fazla kızcılık sosu getiren garson nerede?"

Masanın etrafına sessizlik çöküyor. Elimi güven verici bir şekilde Sam'in sırtında gezdiriyorum, ancak Alec'inkiyle karşılaşıyorum. Büyük bir elini çoktan oraya koymuştu. Parmakları benimkilerin üzerinde kıvrılıyor, bir kez sıkıyor, Sam'in formunun arkasına gizleniyor.

"Kulağa çok kaba geliyor," diyor Sam. Hindisini çiğniyor ve parlak gözlerle masanın etrafına bakıyor. "Isabel babamın kız arkadaşı ve çok iyi biri. Süper kahramanlık oynuyoruz."

Başımı ellerimin arasına gömmek istiyorum.

Nate şarap kadehinin arkasından kıkırdıyor.

Alec ise doğrudan babasına bakıyor. "Sonra," diye tekrarlıyor. Sesinin tonu hiç değişmiyor. Ailesiyle birlikte, ama aynı zamanda Contron'un CEO'su ve babasının onu her zaman olması için eğittiği adam.

Akşam yemeği fazla uzun sürmez.

Çocukların sabrı tükeniyor ve Nate çalışma odasına gitmemizi öneriyor. Kendimi çocukların arasında yerde buluyorum ve üzerinde on yedinci yüzyıldan kalma bir gemi resmi olan eski bir yapbozu bir araya getirmeye çalışıyorum. Biraz zor, ama çocuklar aldırıyor gibi görünüyor, en azından şimdilik.

Nate bize katılmak için geliyor.

"Onu görmezden gel," diyor. "Yıllardır bunu yapmaya çalışıyorum."

Willa'nın başına bir el koydum. "Değer verdiğim insanları aşağılaması çok zor."

Nate başını sallar. "Biliyorum. Bak, sen de buradayken çalışmak zorunda değilsin. Çocuklara annemin eskiden sahip olduğu ürkütücü bebek koleksiyonunu gösterebilirim. Birkaç dakikanı alır."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler. Hemen tuvalete gideceğim."

Çocuklar Nate'le birlikte koşarak uzaklaşıyor ve ben karanlık ahşap panelli çalışma odasında düşüncelerim ve sessizliğimle baş başa kalıyorum. Bulmacayı kenara itip ayağa kalkıyorum. Ben de bir bardak su içebilirim. Şakaklarımda zonklamaya başlayan baş ağrısına iyi gelebilir.

İşte o zaman kapalı kapının arkasından gelen sesleri duyuyorum. Çalışma odasına açılıyor olmalı... çünkü David'in sesini net bir şekilde duyabiliyorum.

"Demek dadiyla yatıyorsun," diyor. "Tebrikler, sen bir klişesin. Bu iyi bir şey. Sadece dışarıda olduğu gibi kafana girmesine izin verme."

Kulağımı kapıya dayadım.

"Ona kaba davranmayacaksın," diyor Alec. Derin sesi öfkeli, o kadar öfkeli ki, genellikle koruduğu sıkı kontrolden sızıyor. "Ve Connie hakkında yeğenlerinin önünde kötü konuşmayacaksın."

"Tanrım, ağzından çıkanı kulağın duysun," diyor David. "Burası hâlâ benim evim ve hepiniz hâlâ benim çocuklarımsınız."

Gergin bir duraklama oldu. "Hepimiz büyüdük. Bize öyle davranmayı deneyebilirsiniz."

"Sana her zaman bir yetişkin gibi davrandım."

"Evet," diyor Alec. Ses tonunda bir kuruluk var. "Yaptın, değil mi? Bu ayrıcalığı hem Nate'e hem de Connie'ye tanımayı dene."

"Sen kim oluyorsun da bana babalık dersi veriyorsun? Çocukların daha çok küçük," diyor David. "Connie koca olarak Thompson'ı seçiyor, sen de servet avcısı bir kızla yatmaya başlıyorsun. Sanki ikiniz de aklınızı kaçırmışsınız."

Keskin bir nefes alıyorum.

"Az önce ne dedin sen?" Alec'in sesi zehirli.

"Bak, kaç yaşında, yirmi mi? Düşün evlat. Dadı olarak çalışıyor ve işvereni sensin. Etrafın paranın sağlayabileceği her şeyle çevrili ve karının artık yaşamadığını biliyorsun. Sen kolay bir hedefsin. Annen öldükten sonra benzer kadınlarla tanışmadığımı mı sanıyorsun? Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ama kafanla düşün, sakinle değil," diyor babası. "Güzel ama eş olacak biri değil. Annen gibi değil, Victoria gibi de değil."

Kapıdan uzaklaşıyorum. Kalbim güm güm atıyor ve düşünemiyorum, başka bir kelime duyamıyorum. Alec'in aynı fikirde olduğunu duymayı kaldırmamın imkânı yok... Ve istenmediğim bir yerde daha bulunmayacağım.

Seçilen kişi olmak için yıllarca savaşmaktan bıktım.

Chapter 36

Al ec

"Annen gibi değil, Victoria gibi de değil," diyor babam.

Uzun zamandır böyle bir öfke hissetmemiştim. Isabel soyulduktan sonra hissettiklerime çok benziyor ama farklı çünkü bu sefer suçluyu görebiliyorum.

Ve o tam .

"Tavsiyemi dinleyin," diye devam ediyor, "ve gardınızı düşürmeyin."

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Peki bu tavsiyeye uymak sana tam olarak ne kazandırdı?"

Gözleri kısıldı. "Ne?"

"Annem öldüğünden beri yalnızsın. O harikaydı. Onu ben de hatırlıyorum. Öldüğünde on üç yaşındaydım. Ama bu neredeyse otuz yıl önceydi. O yüzden sana tekrar soruyorum. Gardını düşürmeyerek eline ne ?"

Babam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Tek başıma üç çocuk büyüttüm ve Contron'u ülkenin en büyük şirketlerinden biri haline getirdim. Sahip olduğum şey bu. Dikkatimi dağıtan bir şey yok, karışıklık yok. Yoksa yeniden evlenmemi, kendime ödül gibi bir eş bulmamı ve senin de Contron'un mülkiyetini paylaşacağın üç yeni kardeşin olmasını mı tercih ederdin? Çünkü dikkatli olmazsanız torunlarıma da bunu yapacaksınız." O

başını sallıyor. "Kırk bir yaşında seninle güvenli seks konuşması yaptığıma inanamıyorum. Bu arada doğum günün kutlu olsun."

"Elinde *hiçbir şey yok*," diye tıslıyorum. "Gerçek cevap bu. Annemin hatırasına sahiptin ve kendini şirkete adadın ve bizi dadılara teslim ettin. Verdiğin örnek bu... Ve bu seni tek başına bıraktı. Lauren dışında yalnız, ama orada da gerçek bir şey yapamıyorsun, değil mi?"

Babamın gözleri açılıyor ama sesi çirkinleşiyor. "Peki Lauren hakkında ne biliyorsun?"

"Onunla ilişkiniz on yılı aşkın bir süredir devam ediyor," dedim. COO'muz hatırlayabildiğim kadarıyla Contron'un vazgeçilmezlerinden biriydi ve babama şiddetle bağlı kalmaya devam ediyor. Babamın yıllardır bu psikopat saçmalıklarla onu kendinden uzak tuttuğunu düşünürsek, bunu görmek neden bu kadar zor? *Daha istikrarlı bir şey öneremem çünkü servet avcısı olabilirsin.*

"Bu seni " diyor.

"Tıpkı Isabel'le olan ilişkimin seni ilgilendirmedeği gibi," diye karşılık veriyorum. "Tanrım, *hiçbir şey* bilmiyorsun. O bir ödül eşi olabilecek en son kişi. Benimle birlikte olarak hayatında bir şeyleri feda edecek en son kişi o. Herkesin yaş farkıyla ilgili sorularını yanıtlamak ve yirmi beş yaşında üvey anne olmak zorunda kalacak. Belki bazı kadınlar rahat bir hayat karşılığında bunu seve seve kabul eder ama o değil. Onun hakkında bir şeyler bilseydiniz, çok çalışmaktan korkmadığını da bilirdiniz." Parmağımı ona doğru kaldırıyorum. "Burada bana söylediğin şeylerin *hiçbirini* ona söylemeyeceksin, yoksa yemin ederim seninle bir daha konuşmam."

Babam başını sallıyor. "Kaç aydır tanıdığın bir kız için beni tehdit ediyorsun, bir ay mı? İki ay mı?"

Hay sikeyim. Benimle olmak, *gerçekten* benim olmak, tüm bunlarla başa çıkmak anlamına gelirdi - Contron'un beklentileri, iş seyahatleri, gergin aile ilişkileri ve bir sonraki CEO'nun atanmasıyla ilgili nihai miras savaşı.

Bu adamın kayınpederi olması anlamına gelir.

Bunun farkına varmak içime bir zehir dalgası gönderdi. "Baba, yönetim kuruluna geri dönmeyeceksin."

Şok olmuş bir kahkaha atıyor. "Yeni kızınla ilgili bir kavga yüzünden mi yerimi reddediyorsun? Eğer durum buysa, seni CEO yaptığıma inanamıyorum."

"Hayır. Sen bana sorar sormaz buna karar verdim, ama seni eğlendirmek için bu fikri düşündüm." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve yıllar önce bana öğrettiği bakışlarla ona bakıyorum. "Şirket yoluna devam ediyor. Sen de devam etmelisin ve yönetim ekibine karışman hoş karşılanmıyor. Senin görüşlerine ihtiyacımız yok. Bize yardım değil, zarar veriyorsun."

"Bu çok küstahça," diyor babam.

"Hayır, gerçek bu. Eğer kızınızla aranızı düzeltmek istiyorsanız, onu arayacaksınız. Bir öğle yemeği ayarlarsın. Ve ona, koca seçimi sizi şaşırtmış olsa da, kendi kararlarını verme yeteneğine saygı duyduğunuzu açıkça ifade edeceksiniz. Ayrıca Connovan Vakfı için yaptığı çalışmalardan dolayı onu öveceksiniz. Bana özel olarak iyi bir başlangıç olduğunu söyledin, o yüzden ona söyleyeceksin. Yüzüne karşı."

Babamın gözleri daha da kısılr. "Ama yapmamı istediğin tek şey bu değil, değil mi?"

"Hayır. Önyargılarını, duygusal olgunlaşmamışlığını ve Isabel'le olan ilişkiye verdiği tepkiyi tetikleyen diğer her şeyi alıp kıcına sokmanı istiyorum," diyorum. "Ben ihmalkâr bir baba ya da beceriksiz bir CEO değilim çünkü aşık olabilir ve tekrar evlenebilirim. Victoria'ya kötü bir koca olmadım çünkü hayatıma devam etmeyi seçiyorum. Sizin yerinizde olsaydım, aynı şeyi kendim için de yapardım ve belki Lauren'a uygun bir randevu teklif ederdim. Tabii bunca zaman senin bir parça cesaret göstermeni bekledikten sonra hâlâ istekliyse."

Babamın yüzü kıpkırmızı. Kızgınlıktan mı yoksa şoktan mı bilmiyorum. İkisi de olabilir ve sınırına ulaştığını biliyorum. Adam ancak patlayana kadar bu kadarını kaldırabilir.

"Cesaret," diye tükürdü.

"Evet. Karın öldü," dedim. "Baba, benimki de öyle. Bundan daha kötü bir deneyim olamaz. Ama hayatın devam etmesi gerektiğini ve yaşamaya devam etmemiz gerektiğini öğreniyorum. Annem de senin için bunu isterdi."

Uzun süre kalmayız.

Çocuklar tatlı istiyor ve biz Nate'le oturma odasında yerken babam apartmanda bir yerlerde somurtuyor. Kardeşim bana birkaç meraklı bakış attı.

Üçüncü kez bana baktıktan sonra ona "Sonra" diyorum.

Başını sallıyor, her şeyi olurla bırakıyor. Nate birkaç gün içinde Londra'ya geri dönüyor ama çok yakında dönecek. Arkadaşı Dean'in nişanlandığını ve kendisinden sağdıç olmasının istendiğini söyledi.

Bir şeyleri hatırlamakta daha iyi olmaya çalıştım. Daha ilgili. Uzun bir süre boyunca, umursamamak daha güvenli bir seçenektir. Belki hâlâ öyledir. Ama bu onu doğru seçenek yapmaz.

Eve dönerken yanımdaki Isabel çoğunlukla sessiz. Mac bizi götürüyor. Şükran Günü için yarın izinli ve tüm hafta sonu uzakta olacak. Isabel ona planlarını soruyor ve oğlu ve Mac'in DC'ye yaklaşan seyahati hakkında sohbet ediyorlar.

Geldiğimizde buzdolabında bir pasta vardı ve bu sefer çocuklar mumlarımızı üflemek için acele etmediler. Kırk bir. Isabel'le tanışana kadar bir kez bile yaşlanmayı düşünmemiştim ya da yaşım üzerine kafa yormamıştım.

Ve şimdi, yanımda duruyor ve çocuklarımla birlikte gülüyor, gençlik ve olasılıklarla muhteşem, göz kamaştırıcı, harika bir şekilde canlı görünüyor.

Ancak akşamın ilerleyen saatlerinde, çocuklar yattıktan ve ev nihayet sessizleştikten sonra, bütün öğleden sonra söylemem gereken şeyi söyleme şansım oldu.

Isabel mutfak adasının kenarında oturuyor. Koyu renk gözleri okunmuyor, yüz hatları bir gölün el değmemiş yüzeyi gibi sakin. Onun zarif sakinliğini her zaman sevmişimdir. Sanırım Connie beni yeni arkadaşıyla ilk tanıştırdığında, güzelliğini fark etmeden önce bile beni etkileyen şey buydu. Altında ne yattığını merak etmeme neden oldu.

Kalçalarının arasına giriyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Seninle nasıl konuştuğu için özür dilerim."

"Merhaba," diye fısıldıyor. Eli saçlarımı geriye doğru tarıyor, teni benimkine karşı serin.

"Bugün için özür dilerim," diyorum tekrar. "Bunun muhatabı olmak zorunda kaldığın için üzgünüm... Ve bunun daha basit olmadığı için de üzgünüm."

"Babanın tutumu senin suçun değil" diyor.

"Belki de değil. Ama seni ona göstermek öyle." Derin bir nefes alıyorum. Mükemmel kokuyor, ev ve sıcaklık gibi.

"Eninde sonunda onunla tanışacaktım. Şey... belki," diyor. Elini ensemdaki saçların arasından geçiriyor, ince parmakları saç telleriyle oynuyor. "Mutlu yıllar, Alec."

Alnımı onunkine yaslıyorum. "Teşekkür ederim. Umarım yakında biter."
"Kutlanmaktan hoşlanmıyor musun?" diye soruyor. "Sanırım daha sonra yatakta sana yapmayı planladığım oral seksi atlayacağım."

Lanet olsun. "Eğer bunu planlamak için onca zahmete girdiyseniz..."

"Evet, çok çaba harcadım." "Mm-hmm. O zaman kabul edeceğim."

"Çok cömertsin," diye alay ediyor.

"Bu benim göbek adım."

Parmakları kolalı gömleğimin yakasının altında kıvrılıyor. "Ama sadece yatma vaktini engellemeyecekse, ihtiyar."

İnledim. "Başlama."

"Hmm. Ayak uyduramayacağın için mi?"

Ani bir uyarıyla belini sıkıca kavırıyorum. "Ayak uyduracağım," diyorum. "Kaç yaşına gelirim geleyim, yine de seni isteyeceğim."

Ama beni istemeyebilirsin.

Yanağını yanağıma yaslıyor ve derin bir nefes alıyor. Vücudunun ellerimin altında yumuşadığını, bana karşı eridiğini hissediyorum. Bu en güzel his.

Elimi saçlarında gezdiriyorum. "Ama tatlım, ben yaşlıyım, tüm şakalar bir yana."

Geri çekildi. "Kırk bir yaş değil." "Hayır.

Ama seninle kıyaslandığında öyle."

Isabel kaşlarını çatar. "On beş yıl çok değil."

"Yirmiye kıyasla değil belki ama elverişli olan tek yön bu." Sesim acı geliyor. "Bak, bu konuda hiçbir şey senin için adil değil. Bunu biliyorum. Sen yirmi beş yaşındasın. Önünde keşfedeceğin, macera yaşayacağın, kim olduğunu ve ne istediğini bulacağın yıllar var. Benim kısıtlı zamanım ve iki çocuğum buna uymuyor."

Gözlerinde meydan okuyan bir kıvılcım var. "Ne demek istiyorsun? Çok genç olduğumu mu?"

Başımı salladım. "Hayır, çok yaşlıyım."

Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce başını sallıyor ve tezgahın üzerine geri kayıyor. "Yani sevişmek için çok genç değilim ama doğru düzgün biriyle çıkmak için çok mu gencim?"

Sözlerindeki kabalık çenemin gerilmesine neden oluyor. "Hayır, ama bunu bir düşün tatlım. *Gerçekten* düşün. Beni ailenizle nasıl tanıştırdınız? Bitmek bilmeyen sorularla, yorumlarla ve küçük

Açıklamalar? Ve üvey anne olmak istiyor musun? Çünkü ben bir paket anlaşılmayım. Çocukları sevdiğini biliyorum, şimdiye kadar sahip oldukları en iyi dadı sensin ve seni sonsuza dek onlarla izleyebilirim... ama bir dadı işi bırakabilir. Bir üvey anne bırakamaz, hem de öyle böyle değil ve sen *yirmi beş* yaşındasın."

Kaşlarını çattı. "Bunu benimle ve benim için en iyi olanla ilgili hale getirme."

"Ama öyle," diyorum. "Her zaman öyleydi. Burada fedakârlık yapacak olan sensin. New York'u terk edemem, Contron'u terk edemem, çocuklarımı terk edemem."

"Bu neden bir sorun olsun ki?" diye soruyor. Vücudu gergin, kopmaya hazır bir tel gibi. "Bana nedenini söyle. Açıkla bana."

Bunu nasıl göremez? En başından beri benim için açıktı. Isabel benim... ama elimde tutamayacağım. Onun çekip gittiğini hayal etmek ne kadar acı verse de.

"Çocuk istiyorsun. Bunu bana sen söyledin ve tabii ki istiyorsun. Harika bir anne olacaksın. Diyelim ki beş yıl içinde istiyorsun. En erken. Sen otuz yaşında olacaksın... Ben de kırk altı. On yaşına geldiklerinde elli altı, yirmi yaşına geldiklerinde altmış altı."

Elleri göğsüme bastırıyor. "Ben de hesap yapabiliyorum. Rakamları kafamda hesaplamadığımı mı sanıyorsun?"

"Eminim öyledir, ama bunu deneyimlemek farklı olacak." Başımı tekrar sallıyorum ve babamın bugünkü sözlerini düşünüyorum. Bu düşüncelere sahip olan tek kişi o olmayacak. *Servet avcısı. Kupa karısı. Aşk uyumu olamaz. Dadı ile evlendi.*

Nereye gidersek gidelim bu varsayımlar onu takip edecek.

Ve o bunun o kadar üstünde, o kadar ötesinde ki, benim yüzümden onun hakkında olumsuz bir şey düşünen birinin düşüncesi bıçak gibi kesiliyor.

Isabel beni bir kez daha itiyor, ben de geri çekiliyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak adadan kayıyor. "Bu babanın bugün söyledikleriyle ilgili, değil mi?"

"Hiç de değil."

"Yalan söylüyorsun," diyor. "İkinizi çalışma odasında konuşurken duydum. O diyor ki... seni sadece paran, statün ya da bu daire için istediğimi söylüyor. Sanki tek istediğim güzel şeylermiş gibi."

"O bir pislik," diyorum şiddetle. "Onu bir saniye bile dinleme." "Ama sen de onun gibi düşünüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki yok. Vücudunda altın arayan bir kemik yok, olsa bile önemli değil. Eğer benim olsaydın, seni şımartırdım."

"Durmam için bana yalvardın."

Gözleri büyür. "Ama başkalarının bunu düşüneceğini düşünüyorsun. Bu mu yani? Başkalarının ne düşüneceğinden mi korkuyorsun? St. Regis'teki, bağış toplama etkinliklerindeki annelerin ne düşüneceğinden mi? Connie de ne düşünecek? Contron CEO'sunun dadıyla takılmasıyla ilgili başlıklar?" Bir adım geri atıyor ve gözleri parlıyor. "Sen de mi bu klişe anlatıya inandın?"

Öne doğru bir adım atıp omuzlarını kavıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve gözlerinde gördüğüm parlaklıktan nefret ediyorum. Tutkuyla nefret ediyorum. "Beni dinle," diyorum. "Diğer insanların ne düşüneceği umurunda değil. Uzun yıllar boyunca öyle yaptım. Ama öğrendiğim bir şey varsa, o da bunun önemli olmadığıdır. Bu rüzgâr. Gürültü. Bildiğimiz gerçeğin yanında hiçbir şey."

"O zaman neden bundan bahsettin?" diyor. "Bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Çünkü bu *sizi* incitecek. İnsanların varsayımlarına, yan bakışlarına, sorularına katlanmak zorunda kalacaksın. En iyi arkadaşınla olan ilişkini zaten mahvetmiş olabilirim... Ama senin için daha fazla şeyi mahvedemem. Sen dünyayı hak ediyorsun. *Her şeyi* hak ediyorsun ve seni inciten herkesi kesip atmak istiyorum."

"Ama o sensin," diye fısıldıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Beni inciten sensin. Tereddütünle, belirsizlikle ve aşırı korumacılığınla. Bunların hiçbirine inanmıyorum."

Hayal kırıklığı içinde nefesimi üflüyorum. "Haftalardır düşündüğüm tek şey bu. Bizim ve çocukların matematiği, arkadaşlarının ve ailenin ne düşüneceği. Ve eninde sonunda *senin* ne düşüneceğin."

"Ne demek istiyorsun? Ne düşünmeye başlayacağım?"

"Yaş meselesi şu anda küçük gelebilir. Birkaç yıl sonra öyle olacağını sanmıyorum."

"Bu doğru değil. Hiçbir zaman doğru olmadı." Elini yanağıma koyuyor ve artık serin değil. Şok edici derecede sıcak hissettiriyor. "Ya kendini net olarak göremiyorsun ya da bana pek güvenmiyorsun. Seni çok yaşlı göreceğimi düşündüren ne? Ya da şu anda diğer odalarda uyuyan güzel çocuklara kızacağımı?"

"Çünkü daha önce görmüştüm," diye mırıldandım. Gözleri açılıyor. "Ne?"

"Bunun olduğunu gördüm."

"Victoria ile mi?"

"Hayır, annemle. Babamdan sadece sekiz yaş küçüktü ama o kadar... hayat doluydu ki. Biz doğduktan sonra ve babam haftalarca iş seyahatlerine çıktığında bu duyguları azaldı. Bunu yaşadığını görmeye dayanamıyorum. Çok daha iyisini hak ediyorsun."

Ve bana kızmama izin veremem.

Bu beni öldürür.

Isabel'in eli yanağımdan kayıyor ve sesi sertleşiyor. "Ne istiyorsan onu alıyorsun. Yıllardır bunu yaptığını gördüm, gazetelerde okudum. Contron senin CEO'luğunla her zamankinden daha büyük. Bahane üretmiyorsun ve kendini tutmuyorsun. Peki neden şimdi? Neden burada benimle?"

Gözlerimi kapatıyorum ve elimde kalan tek gerçeği sunuyorum.

"Çünkü sana acı çektirmekten sorumlu olamam. İş, şirket... Onları seni önemseyen kadar önemsemiyorum."

Çünkü seni seviyorum, sanırım. Ve bu beni kırıyor.

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Hayır," diyor. "Bu mantığı kabul etmiyorum. Beni incitmek istemediğin için uzaklaştığını söyleyemezsin. Hayatta hepimiz inciniriz. Bu kaçınılmaz ama seçim yapma şansımız var. Ben yıllarca bunu yaptım. Acıyı ve ağrıyı seçtim, sırf o hayatın neşesini de yaşayabilmek için. Ve belki ben de sizinle aynı şeyi yapmaya hazırım. Belki ben incinme riskini kabul etmeye hazırım... ama senin hazır olduğunu sanmıyorum."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Hiçbir kelime. Bunun içimi ne kadar parçaladığını ona nasıl göstereceğimi bilmiyorum, benimle birlikte olmasını etrafındaki herkese her zaman haklı göstermek zorunda olduğu düşüncesi.

Yıllardır.

Ama aynı zamanda her şeyi başka biriyle yapacağını düşünmek beni öldürüyor. Başkasının bebeğini doğurması, şehir dışına taşınması, nezaketi ve sevgisiyle başkasını onurlandırması.

"Sanırım tekrar incinmekten korkuyorsun" diye fısıldıyor. Sevdiğin birini kaybetmekten, zor konuşmalar yapmaktan, çocuklarının bizimle ilgili sorularıyla baş etmekten... ve çevremizdekilerin senin dadınla evlendiğine dair algılarından. Bence bu tamamen seninle ilgili. Beni korumakla ilgili değil."

"Isabel," diyorum kabaca. "Her zaman seni korumakla ilgiliydi. Bu iş, fizyoterapi, araba servisi... Seni istiyorum-"

"İş mi?" Sesi yarı kırık geliyor. "Ne demek iş?"

"Bir parçam seninle ilgilenmek istedi. Hep istedim." Bir elimi enseme ovuşturdum ve hayal kırıklığı içinde iç çektim. Bu dürtü kabul etmek istemediğim kadar uzun süredir içimdeydi. Zarif hatları, yumuşak gülümsemeleri, nazık sözleri. Benimle her zaman bir insan gibi konuşmuştu. Connie'nin kardeşi ya da yoldan geçen bir yabancı gibi değil, tanımak istediği biri gibi. Ve ellerim o zaman da onu tutmak için ağrıyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Dürtümü bastırmak için elimden geleni yaptım.

"Ama yapmayacaksın," diyor. "Ya da yapacaksın ve aklına göre beni kollamak bu işi şimdi bitirmek demek. Çünkü söylediğiniz şey bu, değil mi? Yaş farkı ve senin beni koruma yöntemin ve... ve... insanların algıları..." Sertçe yutkunuyor ve gözleri parıldarken ağzı sabit duruyor. "İstenmediğim yerlerde bulunmaktan ya da birilerinin onayını almak için çalışmaktan bıktım. Eğer gerçek bir şey denemeyip güvende ve sefil kalmayı tercih ediyorsan, o zaman tamam. Bu senin seçimin, Alec."

İsteniyorsun, demek istiyorum. O kadar çok ki başka bir şeyi nasıl düşüneceğimi bilemiyorum.

Beni geçip yatak odasına doğru ilerliyor. Uzun saçları her hızlı adımda sırtında dalgalanıyor.

"Isabel," diyorum.

Ama o arkasını dönmüyor. Adımları hızlanıyor ve ben yumruklarımı sıkmış, her kelimeden pişmanlık duyarken kalakalıyorum.

Hepsini kastetmiş olsam bile.

Chapter 37

abel

Şükran Günü'nü ailemle geçiriyorum.

Bugün benim izin günüm ve etrafımın sıcaklık, kahkaha ve lezzetli yemeklerle çevrili olması harika. Tek bir hata yaptığımda annem paslanmış İspanyolcam için beni azarlıyor ve Seb masanın altından bacağımı dürtüyor. Göz kırıyor, ben de gülümsüyorum. Dil düzeltmelerinin yükünü genellikle o çekiyor.

Çocukluğumun geçtiği evde, masa oyunlarından ve çok fazla tatlıdan sonra, kanepede sırtüstü uzanarak geceliyorum. Kız kardeşim bir zamanlar evim dediğim dairede, yanımdaki şişme yatakta ölü gibi yatıyor.

O zamanlar bile pek burada değildim.

Her zaman erken kalkar, koşuya ya da stüdyoya giderdim. Ve gece geç saatlerde, ev ödevlerimi yetiştirirken, aile uyurken mutfak masasında oturdum. Sadece aşağıdaki sokaklardan gelen hafif siren sesleri ve kahkahalar bana eşlik ederdi.

Bazı şeyler değişmez.

Şu an uyanık olmamalıyım. Telefonumu kontrol etmemeliydim ama yine de ediyorum.

Mesaj atmadı.

Yarı yarıya öyle olmasını umuyordum. Şu anda onun da uyanık olmasını, karanlık bir yatak odasında, alıştığım yatakta yatıyor olmasını. Kendi tavanına bakıyor.

Ağlamamak için gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Ağlamak istemiyorum. Dans, kalçam ve beklentilerim için bu kadar çok ağlamışken olmaz. Hele ki bu şeyler nihayet yoluna girmişken. İki eski balerinle birlikte yeniden dans edebileceğim, eğlenmek için dans edebileceğim potansiyel yeni bir işim var. Hayat güzel. *Harika.*

Ama dün gece Alec'in yüzündeki ifadeyi unutamıyorum. Kederli, sinirli ve onu hiç görmediğim kadar yıpranmış görünüyordu. Sanki dünyanın yükünü taşıyordu. *Bırak onu,* diye bağırarak istemiştim. *Hepsini taşımak zorunda değilsin.*

On beş yıl.

On beş. Dün gece ona bu kadar eziyet çektiren farkı kafamda heceliyorum. Ailemdeki tüm yaş farklarından daha büyük, doğru. Ama teyzem amcamdan yedi yaş büyük ve bir araya geldiklerinde kimse kılını bile kıpırdatmadı. İnsanlar gerçekten bu kadar umursar mıydı? Elena'nın dediği gibi ailem çıldırır mıydı?

Belki yaparlardı. İlk başlarda. Ama hayat uzun ve duygular çabuk yatışıyor.

Kız kardeşime bakıyorum. Pencereden sızan zayıf ışıktaki yirmi yaşından daha genç görünüyor. Bana etrafımdaki insanların ne düşünebileceğini görmezden gelmemi ve sadece ne istediğime odaklanmamı söylemişti.

Ama sevdiğim adam tarafından istenmek istiyorum.

Ve eğer buna sahip olamayacaksam, daha azıyla yetinmek istemiyorum.

Bir zamanlar sık sık gittiğim smoothie dükkanında otururken kendimi endişeli hissediyorum. Connie her an burada olabilir ve onu göreceğim için gerginim.

Ayak parmağımı tanıdık bir ritimle yere vuruyorum. Hayatım boyunca koreografi öğrenmek için kullandığım 8'e kadar sayıyorum. Asla başarısızlık yok. Her zaman tutarlı. Beş, altı, yedi, sekiz... ve başlıyoruz.

Mesajıma hemen cevap vermişti. Buluşup konuşmaktan mutluluk duyacağını söyledi.

İşleri yoluna koymak istiyorum. Pek çok şeyi doğru yapmak istiyorum ve bu konuda proaktif olmamın zamanı geldi.

Pencere kenarındaki koltuğumdan Connie'yi fark ettim. Yaya geçidinden aceleyle geçiyor, uzun bej trençkotu açık ve altındaki koyu zümrüt rengi elbiseyi ortaya çıkarıyor. Ayrıca uyluk hizasında çizmeler giyiyor.

Bu manzara beni gülümsetiyor. Sert, korkusuz ve havalı görünüyor. Baştan aşağı bir iş kadını. Temel gibi görünen ama bizim için sadece yüzeysel olan yönlerimizle ne kadar farklı olduğumuzu her zaman sevmişimdir. O benim için ilham kaynağı olmaktan başka bir şey olmadı.

Connie beni gördüğünde gülümsüyor. Sarılıyoruz ve karşımdaki koltuğa oturuyor. "Berry Blaster ve yulaflı kurabiye için sabırsızlanıyorum" diyor. "Haftalardır onları arzuluyorum."

"Evet, son zamanlarda buraya gelmemiştik," diyorum. Düzenli Cumartesi yogası ve smoothie ritüelimiz dadılık işim nedeniyle sekteye uğramış, ardından da o meşum partiden sonra askıya alınmıştı.

Bana küçük bir gülümseme fırlatıyor. "Evet. Yine de buraya döndüğümüze sevindim."

"Ben de."

Sipariş veriyoruz ve onun işi, Gabriel ve yılbaşı gecesini için planladıkları gezi hakkında biraz konuşuyoruz. Bana iş beklentilerimi soruyor, ben de ona dans stüdyosu fikrini anlatıyorum. *Eski balerinler tarafından, hevesli olanlar için.*

Connie bu fikir karşısında çok heyecanlandı. Bana yatırımlar, iş planları ve zaman çizelgeleri hakkında sorular soruyor, ben de gülerek ona konseptin henüz emekleme aşamasında olduğunu söylemek zorunda kalıyorum.

"Harika görünüyorsun," diyor. "Mutlu, bundan bahsederken. Bunu görmek harika."

Başımı sallıyorum. Pipeti kullanarak klasik Green Supreme'imi tek shot zencefille karıştırıyorum. "Bir süredir değildim, değil mi?"

Gülümsemesi azalıyor. "Hayır. Baleden ayrıldıktan sonra kendinde değildin. Bu... Bunu atlatmana yardımcı olmak için ne yapacağımı bilemedim."

"Ben de öyle. Sadece birkaç ay önce olduğuna inanmak zor."

"Evet. O zamandan beri çok şey oldu."

Ayağımla masanın ayağına duyulmayacak şekilde bir 8 sayımı daha vuruyorum. "Evet öyle," diyorum. "Ama bunların hiçbirinin seni incitmesini istemedim. Bu istediğim son şeydi."

Smoothie'sine bakıyor. "Bunu biliyorum. Bunu her zaman biliyordum, ilk başta üzgün olduğumda bile. Olması gerekenden daha sert tepki verdim ve bunun için özür dilemek istiyorum. Belki bu sana kızgın olduğum izlenimini verdi ama kızgın değildim. Kızgın değilim."

"Sen değil misin?"

"Şaşırdım, şaşırdım ve endişelendim," diyor. "İkiniz için de. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. O benim kardeşim, onu seviyorum ve ona saygı duyuyorum ama duygular ve yakın ilişkiler konusunda pek iyi değil. Tanrım, ailemde öyle biri var mı bilmiyorum. Ben de dahil." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve derin bir nefes alıyor. "Ama onun seni incitmesini ya da senin onu incitmeni istemedim ve taraf seçmek zorunda kalmak istemedim. Seçmemeye karar verdim. İkinizin arasında ne olursa olsun." Ellerini kaldırıyor ve gözleri kararlı. "Ben İsviçre'yim, İsveç'im ya da her neyse."

"Tanrım, evet. Tabii ki. Senden asla beni kardeşine tercih etmeni istemem."

"Senin istemeyeceğini biliyorum, o da istemezdi ama ben bunu denklemden çıkarmaya karar verdim. Kimseyi kimseye tercih etmeyeceğim." Gülümsemesi biraz çarpıklaşıyor. "Umarım sen de seçmezsin. Onunla ne olursa olsun, yine de benim arkadaşım olacak mısın?"

"Tabii ki! Aman Tanrım, Con, hiç düşünmemiştim... kesinlikle." "Bu haftalar boyunca ben de bu konuda endişeliydim." "Bu haftalar boyunca ben de endişelendim."

başını salladı ve biraz alaycı bir şekilde güldü. "Gabriel bu konuyu seninle konuşmamı söyleyip duruyordu. Ben de konuşacaktım ama duygularımı kelimelere dökmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Bu kalbimi sıkıştırıyor. Tabii ki. Alec tamamen aynı, neden olmasınlar ki? Aynı evde ve aynı baba tarafından yetiştirildiler.

Alec'in bizimle, arzuları ve istekleriyle ilgili tüm o kolay iletişimine rağmen, duygularını ifade etmekten ölesiye korkuyor olmalı. Ve bunu anlıyorum. Yakın ilişkiler söz konusu olduğunda bu benim çok iyi bildiğim bir şey değil. Ama duygular hakkında konuşmaktan *başka bir* şey yapmayan kardeşlerim, ebeveynlerim, teyzelerim ve kuzenlerim var. Bol bol pratik yaptım.

Ve hiç olmadı.

Connie'nin de yok.

Bir kez daha derin bir nefes alıyor ve yüz ifadesi üzüntüye dönüşüyor. "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ben de biraz kıskandım."

Kaşları havaya kalktı. "Kıskandın mı?"

"Evet. Tanrım, hayır." Hafifçe kıkırdıyor ve ben de gülümsüyorum, aramızdaki gerilim azalmaya başlıyor. "Hayır, ama yakınlığınız hakkında. Yıllarca kardeşimin bana açılmasını sağlamaya çalıştım ama başarılı olamadım ve sen üzgünken yanında olmak istedim... ama bunun yerine birbirinizi buldunuz." Omuz silkiyor ve sesi dikkatle değişiyor. "Bu pek asilce değil belki de. Mantıklı da değil. Ama o ilk hafta böyle hissetmişim. Sanki beni atlamışsın gibi. Ve bunu bir sır olarak saklamıştın!"

Gülüyorum. "O kadar zordu ki! Sana söylemek istedim, çünkü sana her şeyi anlatıyorum, ama yapamadım!"

"Yapabilirdin," diyor. Ama sonra yine kıkırdıyor. "Tamam, belki de olmazdı. İlk konuşmamızda 'Bence bu adam çok seksi' deseysin nasıl tepki verirdim emin değilim. O senin kardeşin."

Ellerimi kaldırıyorum. "İşte tam da bu yüzden sana söylemedik. Yine de bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm. İstedğim bu değildi. Ne de Alec'in, biliyorum."

Başını sallıyor. Smoothie'sini döndürüyor. "Anlıyorum. Şükran Günü için babamlara gittiğini duydum... ve her şey yolunda gitmemiş. Bunun için çok üzgünüm."

"Nate mi söyledi?" "Evet."

"Pekala," dedim. "Bunun için özür dilememelisin. Alec de bunu yapıyor, baban için ya da senin hatan olmayan durumlar için özür diliyor."

Güçsüzce gülüyor. "Sanırım bir alışkanlık. Alec'in kişiliğine yerleşmiş bir şey."

"Özür dilemek için mi?"

"Hayır, Tanrı bilir bunu nadiren yapar. Hayır. Sorumluluk almak için. Bunu her şey için, herkes için yapar. Sanki sorumluluk onda bitiyor. Bu harika bir özellik ama bazen fazla ileri gidiyor olabilir."

Onun sözleriyle birlikte başımı sallıyorum. "Aynen öyle. Bu beni çıldırtıyor, çünkü sanırım o, bunu sağlayamazsa... pardon, bunun hakkında konuşmak ister misin? Seni tuhaf hissettirmek istemem."

Başını sallıyor ve kumral saçlarından bir tutam alnına düşer. "Hayır, hayır, devam et! Bu sefer gerçek bir içgörüyü sahip olabileceğimi hissediyorum, ki daha önce bir balet arkadaşın sana çıkma teklif ettiğinde bunu hiç yapmamıştım. Ve olsun, kardeşimin kusurları hakkında konuşmaya her zaman hazırım. Seks hayatı? Kesinlikle hayır."

Gülüyorum. "Bildiğim iyi oldu. Detay yok."

"Ufacık bir tane bile değil," diyor. "Tamam, şimdi ateş et."

"Ateş etmek" o kadar kolay değil. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum, gerçekten," diyorum. "Sanki işlerin yüzde yüz mükemmel gideceğinden emin olamıyorsa, yapmaya değmeyeceğine inanıyor gibi? İş söz konusu olduğunda buna inandığını sanmıyorum," diyorum çabucak, "ama belki ilişkilerde? İnsanların birlikte olduğumuz için bize yan gözle bakmayacağından ya da benim asla... incinmeyeceğimden, onu terk etmeyeceğimden, hatta ölmeyeceğimden emin olamıyorsa, o zaman buna değmez."

Yüz ifadesi yumuşar. "Evet," diyor. "Bunu görebiliyorum."

"Bize karşı şansımız var," diyorum. "Bunu biliyorum. O daha yaşlı ve zaten çocukları var. Bazı ayarlamalar olacaktır. Ama denemek istediğimi hissettim."

"Aranıyor mu? Geçmiş zaman mı?"

Omuz silkiyorum ve duygularımı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. Başarılı olduğumdan emin değilim. "Belki, evet. Eğer... bunu bir şans verecek kadar istemiyorsa, o zaman başka nereye gidebiliriz ki?"

Connie elini benimkinin üzerine koydu. "Ya-"

Telefonum çalıyor, yanımdaki ahşap masanın üzerinde yüzüstü yatıyor. Ona gülümsüyorum ve uzanıyorum. "Üzgünüm, okul ya da çocuklarla ilgili bir şey olabilir."

"Elbette, al."

Ama bu okulla ya da çocuklarla ilgili değil.

Yeni kurulan Seattle Bale Topluluğu ve saygın koreograf Antoine Dubois'dan sakatlığımı atlatmaya çalıştığımı ve iş aradığımı duymuşlar.

Ve işte tam da böyle, hayat başka bir sorun çıkarır.

Chapter 38

Al ec

İş günü kasvetli.

Mutfağımdaki etkileşimin üzerinden sadece birkaç gün geçti ama Isabel'le bir daha doğru dürüst konuşma fırsatı bulamadım. Şükran Günü hafta sonunun geri kalanını izinli olarak ailesiyle geçirdi. Pazar akşamı döndüğünde yatak odasının kapısını hemen kapatmıştı.

Kapının önünde durdum, kapıyı çalmak istedim ama çalmamam gerektiğini biliyordum.

O korkunç gecede gözlerindeki ifade aklımdan çıkmıyor. Gözlerimi her kapattığımda yüzünü, kızgın ama üzgün gözlerini ve yanağından süzülen o gözyaşını görüyorum. Bu, kaçınmak istediğim her şeyin kanıtı.

Isabel, incinmiş.

Ben, onu incitiyorum.

Bir elimi yüzüme sürüyorum ve ekranımı dolduran e-postalara odaklanmaya çalışıyorum. Asistanım çoğunu filtreleyerek harika bir iş çıkarıyor, ancak her biri zamanımdan bir dilim talep eden çok fazla mesaj hala akıyor gibi görünüyor.

Bu talepler on yılı aşkın bir süredir hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Artık zamanımı istediğim gibi kullanamıyorum.

Ama bu yine de işleri yoluna koyamayacağım anlamına gelmiyor. Isabel'e karşı ne yapmam gerektiğini bilmiyorum olabilir ama Connie'ye ne söylemem gerektiğini biliyorum.

Asistanım boş olduğunu teyit ediyor ve ben de onun adını taşıyan ofise doğru yürüyorum. *Constance Connovan*. Annem öldükten hemen sonra, Connie küçükken ona sarıldığımı hatırlıyorum. Annemizi hatırlamadığı ve o sırada boğucu üzüntüyü hissetmediği için şanslı olanın o olup olmadığını merak ediyordum... Ya da bildiğim hayat çökmüş olsa da anılara sahip olduğum için şanslı olan ben miydim? Ve onu korumanın benim görevim olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Connie masasının arkasında oturuyor. Artık yürümeye başlayan bir çocuk değil. O benim yetişkin, evli, işinde çok başarılı ve müşterilerle arası çok iyi olan kız kardeşim. Yüz ifadesi nötr ama gözlerinde yumuşak bir şeyler var. Belki de artık bana o kadar kızgın değildir.

"Alec? Ne istiyorsun?"

Ellerimi masasının karşısındaki boş sandalyeye koyuyorum. "Aramızdaki bu uçurumu nasıl düzeltereğimizi bilmek istiyorum," diyorum. "Eğer Isabel için üzgün olduğumu söylememi istiyorsan... Üzgünüm. Ama senin istediğinden şekilde değil. Hiçbir şeyden pişman değilim ama bu şekilde öğrendiğin ve seni üzdüğü için üzgünüm. Niyetim asla bu değildi."

Kaşları kalkıyor. "Oh."

"Bana kızgındın. Hâlâ kızgınsan, sorun değil," diyorum. "Ama ne olursa olsun, özür dilerim."

Başını sallıyor ve parmaklarını masaya vurarak birkaç uzun an geçiriyor. "Nate bana Şükran Günü yemeğinden bahsetti. Neler olduğunu. Yani, bildiği kadarını."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet."

"Babama ne anlattın? Masada ne olduğunu biliyorum ama sonrasında değil."

"Peki." Elimi çenemde gezdiriyorum. "Nate'le benim favori olduğum konusunda şakaştığınızı biliyorum. Bundan sonra olacağımdan şüpheliyim."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ona önyargılarını kıcına sokmasını söyledim." Bunu söylerken kıkırdıyorum. Connie'nin yüzü şoktan donuklaşıyor ve bu benim kıkırdamamı daha da derinleştiriyor. "Ne dedin?" Ona soruyorum. "Kaba olabileceğimi düşünmedin mi?"

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Hayır, hayır, sadece... um. Babamı azarlıyorsun ve buna gülüyorsun. Sadece gülüyorsun, nokta. Seni böyle görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Neyse ki, bir cevap gerekli görünmüyor. Connie bir elini saçlarının üzerinde gezdirir. "Bunu söylediğin için teşekkürler."

yol. Isabel hakkında. Bunu takdir ediyorum. Kızgın değildim... şimdi sakinleşmek için zamanım oldu, aslında sizin mükemmel bir eş olabileceğinizi düşünüyorum."

Şimdi kaşlarım kalktı. "Pardon?"

"Mükemmel bir eşleşme," diye tekrarlıyor. "Kişilikleriniz, hedefleriniz, duyarlılıklarınız... Bunu görebiliyorum. İkinizi de. Hayal etmeye çalıştığımdan falan değil," diye ekliyor gülümseyerek. "Ama bu dünyadaki en çılgınca şey değil."

Sözleri beni özgürleştiriyor. Omuzlarımdaki yükün bir kısmını silip süpürüyorlar. "Onaylıyor musun?" diye soruyorum.

"Kesinlikle, birbirinizi mutlu ettiğiniz sürece. Ama bence bunu yapma şansınız yüksek... ve son haftalardaki kahkahalarınıza ve ruh halinizdeki iyileşmeye bakılırsa, bence bunun cevabı evet. Öyle değil mi? O seni mutlu ediyor mu?"

Kız kardeşimin yanından geçip pencerenin dışındaki yağmurlu New York manzarasına bakıyorum. Buna cevap vermek kolay. "Evet."

İç çekiyor. Yumuşak bir ses, sanki bunu duymaktan mutluymuş gibi.

Ona dönüp bakıyorum. "Ama bu, karşılığında onu mutlu edebileceğim anlamına gelmiyor."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Fark etmez," diyorum. Acı gerçeği ortaya koyarken sesim sertleşiyor.

"Con, gerçekler pek de değil. Ben ondan on beş yaş . Şu anda bir geçiş döneminde ve *her yere* gidebilir. Herhangi bir işe girebilir, herhangi bir şehri görebilir, seyahat edebilir. Çalışabilir. Artık üniversiteye gitmek isteyebilir. Onu engellemek isteyeceğim son şey. Diğer seçenek... Eğer benimle kalmayı seçerse, fiilen üvey anne olacak Connie. Senin baldızın olabilir." Connie yavaşça başını sallıyor, yüzü ciddidir. "Evet. Bunu düşündüm."

"

Ben başımı sallıyorum. Tanrı'ya şükür ki kız kardeşim ve onun mantıklı, ileri görüşlü

Beyin. Tamamen aynı kumaştan kesildik.

"Görümce meselesine gelince, bence ikimiz de buna bayılırız. Bu konuda endişelenmeyin. Ancak onun üvey anne olması... Bunu isteyip istemediğini bilmiyorum." Connie'nin gözleri merakla döner. "Peki ona tüm bunlar hakkında ne hissettiğini sordunuz mu?"

"Evet."

Başını sallıyor. Ağzını alaycı bir gülümsemeye dönüştürür. ". Ama sen *gerçekten* ona sordun mu?"

Gözlerimi ona dikiyorum ve içimi bir şüphe kaplıyor. Haklı olduğumdan eminim. "Onunla konuştun."

"Evet, Cuma günü buluştuk." "Ne dedi?"

"Söyledikleri ikimizin arasında," diyor Connie. "Tıpkı seninle konuştuklarımızın aramızda kalması gibi."

Ona ters ters baktım. "Con."

Başını iki yana sallar. "Bana ne kadar dik dik bakarsan bak, bu konuda geri adım atmayacağım. Ama bu konuda aynı fikirde olmadığınızı söyleyebilirim."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Aramızdaki tüm engellerin önemli olmadığını söylüyor ama ben önemli olduklarını biliyorum. Taşımanın ne kadar ağır olacağını bile bile her şeyi ona nasıl yükleyebilirim?"

"Seni bununla başa çıkabilecek kadar istediğine güvenmelisin." Connie diyor.

Başımı yavaşça sallıyorum. Kulağa imkansız bir emir gibi geliyor. Güvenmek

o bir sorun değil. Ona sahip olma fikri... ve onu kaybetmek. Onun nazik gözlerinin özür dilediğini ya da uzaklaştığını görmek.

Onun hayatımı terk etmesiyle ilgili.

"Bu hesabı daha önce Victoria ile yapmamış mıydın?" diye sorar.

Sandalyenin arkalığını tekrar kavıyorum, ellerim çerçevenin etrafında sıklaşıyor. Kelimeleri düşünmek kolay. Yüksek sesle söylemek, birine, özellikle de Vicky'yi tanıyan birine itiraf etmek daha zor.

"Daha önce böyle değildi," diyorum.

Kabul, sessiz odada büyüyor, pencere camına doğru genişliyor ve gömme kitap raflarının boşluklarını dolduruyor gibi görünüyor. Nefes almak zorlaşıyor. Suçluluk duygusu midemde ekşi bir tat bırakıyor. Ama sözlerim gerçek.

yüzden nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Connie'nin yüzü yumuşar. "Ah."

"Bu Victoria'yı sevmediğim anlamına gelmez. Seviyordum. Birbirimize çok yakışıyorduk. Komikti, hırslıydı ve aynı şeyleri istiyorduk. Aynı dünyadan geliyorduk." Başımı salladım. "Biz bir takımdık. Onu seviyordum ve onu kaybetmek... Hayatımda yaşadığım en kötü şeydi."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor sessizce. "Sizi birlikte gördüm."

Isabel'le olan ilişkim o kadar basit değil ve Victoria'yla olduğu gibi planladığım bir şey de değil. Isabel beni şaşırttı.

Beni hazırlıksız yakaladı... ve bana yeniden yaşadığımı hissettirdi.

Connie'nin penceresinden dışarı bakıyorum, bakışlarım uzakta bir ofis binasına takılıyor. Masalarında oturan onlarca ve düzinelerce insanı zar zor seçebiliyorum. Her biri bir cam bölmeyle çerçevelenmiş.

"Isabel'e *ihtiyacım var*. Ve onu kaybedersem ne yapacağımı, hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum."

Connie yavaşça başını sallar. "Keşke sana bunun asla söyleyebilseydim. Bu benim içgüdüm ama bunun doğru olmadığını biliyorum."

Sesim sertleşiyor. "Öyle değil. Herkes her an gidebilir. Bu annem için de geçerliydi, sonra Victoria için de."

"Hepimiz bu riskle yaşıyoruz," diyor. "Seni en çok etkilemediği şekilde etkilediğini biliyorum ama bunun alternatifi hiç sevmemek. Isabel'in şimdi gitmesine izin vermek ve ikinizin ne olabileceğini asla bilememek... hayatını "*acaba*" sorusuyla yaşamak. Ve ben seni hiçbir zaman belirsizlik yüzünden geri adım atacak biri olarak tanımadım."

Bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Eğri büğrü gülümsüyor. "Yıllar içinde bir yerlerde ." "Hmm."

"Söyleyeceğim bir şey daha var," diyor. "Kendimi bildim bileli benim ve Nate'in sorumluluğunu üstlendin. Contron için ve hatta babam için, onu kendi dürtülerinden kurtardın. Willa ve Sam için harika bir babasın. CEO olarak da bu şirketi daha kârlı ve çok daha iyi bir işveren haline getirdin."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu bir çeşit moral konuşması mı?"

"Hayır," diyor gülümseyerek. "Bu sert bir sevgi. Çünkü bazı şeyleri *bırakman* gerekiyor. Herkesin ağabeyi olamazsın ve her olası sorunu çözemezsin. Tıpkı benim kendi yoluma gitmeme ve kendi hatalarımı yapmama izin vermen gerektiği gibi... Isabel'in de kendi hatalarını yapmasına izin vermelisin."

Derin bir nefes alıyorum ve dişlerimi sıkarak zorla veriyorum.

"Onun *yerine* düşünmeyi bırakın" diyor Connie, "ve size yaş farkının onun için bir sorun olmadığını söylediğinde onu dinleyin. Sadece o anda orada olun ve bunu çözmeye çalışmayın. Her şey sorun değildir."

Elimi enseme gezdiriyorum. Kahretsin, Isabel itiraz ettiğinde onu gerçekten dinlememiştım. Sözlerini duymuştım. Ama onlara inanmamıştım, gerçekten. Aşkın ellerinizden kayıp gitmesinin ve sonsuzlukta kaybolmasının ne kadar kolay olduğunu bildiğim halde. Sevdiğin birini kaybetmenin ne kadar basit olduğunu.

Tek yapmanız gereken tek bir telefon görüşmesi.

Ama o telefon görüşmesinden önce gelen ...

Muhteşem olabilir.

Ve Isabel'i sevmek muhteşem *olacak*. Ona benim demek, onu benim *yapmak* ve ona dünyayı vermek. Gerçekten bırakmak ve teslim olmak.

Onu herkesin içinde öpmek, akşam yemeklerine götürmek.

Onun gelinlik içindeki hayali gözümün önüne geliyor. Kelimenin tam anlamıyla çok erken ama yine de net bir şekilde görüyorum. Koridorda yürüyor, kahverengi gözleri gülümsüyor ve uzun siyah saçları topuz yapılmış.

Bu sefer kolay olmayacak. Şimdiden hissedebiliyorum.

Be

n. "Haklısın," diyorum.

Connie gülümsüyor. "Son zamanlarda risk almaya değer olduğunu öğrendim," diyor.

diyor. "Bunun karşılığını oldukça iyi aldım, bu yüzden bu bilgiyi aktarmam gerekiyor."

"Bir Thompson'dan tavsiye inanamıyorum," diyorum.

Gülümsemesi genişliyor. "Biliyor musun, kılıçlarınızı gömerseniz Gabriel'le iyi anlaşırırsınız."

İşlerin gidişatına bakılırsa, bu pekala gerçeğe dönüşebilir. Bugünlerde tüm bahisler kapandı gibi görünüyor. Dünya ayaklarımın altında değişti, ya da belki de tamamen aynı ama sonunda yıllarca kaçırdığım şeylerin farkına vardım.

Kapıya doğru gidiyorum.

"Bunu sana söylemem gerektiğini sanmıyorum..." Beni durdurdu, sesinde belli belirsiz bir uyarı vardı. "Ama daha yeni bir iş teklifi aldı."

"Biliyorum," diyorum. "Yeni dans stüdyosu fikri."

Başını yavaşça sallıyor. "Bir tane daha. Seattle'da bir bale topluluğu için tekrar dans etmek."

Göğsüm daralıyor. Ani bir şey. Zamanın düşündüğümünden daha da kısıtlı olduğunu bilmek. Onunla bugün konuşmam gerekiyor. Her şeyi açıkça ortaya koymalı ve bundan sonra kararları onun vermesine izin vermeliyim.

"Eğer istediği buysa..." Ben de diyorum ki. "Şey, bir şirket uçağımız var. Onu ziyaret edebilirim."

Connie gülümsüyor. "Git getir onu."

Chapter 39

abel

Heyecan verici bir gün. Diane ve ben bir yıllığına kiralayabileceğimiz bir stüdyo alanı bulduk. Kocaman güneşli pencereleri, eski ahşap zeminleri ve havada tam olması gerektiği kadar tozu var. Çok büyük değil ve yeniden boyayıp barı kendimiz kurmamız gerekecek. Dansçıların eşyalarını bırakabilecekleri dolaplar. Ve belki küçük bir personel mutfak alanı. Ve... ideal olarak... klima sistemini ve hoparlörleri yenileriz...

Biraz çalışma gerekiyor.

Ama daha önce de çok çalıştım ve bu kez performans için olmayacak. Daha önce hiç olmadığı şekilde öğretmek, ilham vermek, keyif almak için olacak.

Çantamı odanın köşesine bırakıyorum. Burası daha önce spor salonuymuş ve sağ taraftaki duvarda pencereler var. Zemin, makinelerin ve ağırlıkların sert kullanımından dolayı aşınmış ve hava hala hafifçe kauçuk ve temizlik maddesi kokuyor. Bina, artan işletme maliyetleri onları yeniden düşünmeye zorlamadan önce bu spor salonunu sakinleri için muhafaza ediyordu. Bu nedenle alan şu anda kiralanabilir durumda ve Diane'in erkek kardeşi binada yaşadığı için bu kadar çabuk bulduğumuz için şanslıyız.

Yerden karşıya geçiyorum. Bir stüdyoya girmeyeli uzun zaman olmuştu. Buraya egzersiz kıyafetlerimle geldim, üzerime kalın bir parka giydim, sadece

Biraz yalnız diye. Neyse ki Diane gitti ve anahtarlar bende.

Binanın yöneticisi, kira sözleşmesi hakkında bir karar vermemiz gerekmeden önce tam bir hafta boyunca onları elimizde tutmamıza izin verdi. göre eski, prestijli apartmanda bir bale stüdyosu fikri kooperatif yönetim kurulunun çok hoşuna gitmiş ve bunun şık bir çözüm olacağını düşünmüşler.

Ceketimi omuz silkerek çıkardım ve çantamın üstüne attım. Aynada kendime bakıyorum, tanıdık bir şekil, hayatımın yirmi yılı boyunca üzerinde çalıştığım, takıntılı olduğum ve mükemmelleştirdiğim bir şekil.

Şekillendirilecek bir araç. Kullanılacak bir araç.

Kalçam daha iyi. Fizyoterapistin tavsiyelerine harfiyen uyuyorum ama henüz o seviyede değil. Profesyonel balenin en üst kademesinde tekrar performans sergileyebilmem için asla olması gereken seviyede olmayabilir. Ve eğer olursa... bu bir yıl daha sürebilir. *İki yıl*. Neredeyse yirmi sekiz yaşında olacağım.

Kariyerimin kısa bir raf ömrüne sahip olacağını hep biliyordum.

Kazağımı silkip atıyorum, üzerimde ince bir kaşkorse ve taytım kalıyor. Bir yandan esnerken, bir yandan da kocaman aynalara bakarak aydınlık alanın tadını çıkarıyorum. Alec'in dairesindeki spor salonundan çok daha fazla yer var.

Diane ile bu kontratı imzalayacak kadar cesur muyum?

Hareketler beni ele geçiriyor. Kaslarıma işlemiş, kemiklerime yerleşmiş, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmeme gerek yok. Bir dizi esneme hareketini ve birinci, ikinci ve üçüncü pozisyonları bir araya getiriyorum, ayağımı yerleştirme alıştırmaları yapıyorum, birkaç günlük hareketsizlikten sonra vücudumdaki tanıdık gıcırtiları ve çatlakları hissediyorum. Esneklik kimseye doğuştan gelmez. Hayattaki diğer her şey gibi bu da bir beceri.

Connie ile konuştuktan sonra ne yapmam gerektiğine karar verdim. Alec'e söylemem gereken şeyi... Cesaretimi toplar toplamaz.

Zamana ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Ama benim netliğe ihtiyacım var ve o bana bunu vermiyor. Beni incitmeyeceğinden bahsederken olmaz. Eğer gerçekten uzun sürmeyeceğini düşünüyorsa, eğer bu denemeye değmeyecekse...

Acıtıyor.

Pistte ilerlerken, avucumun içinden daha iyi bildiğim dans hareketlerini uygularken kalçalarındaki yanmadan daha fazla acıyor. Ama daha önce de acı çektim. Daha önce de atlattım ve bunu da atlatacağım.

Sonunda her şeyin sadece hayatta kalmak ve kazanmakla ilgili olmadığı bir noktaya geldiğimi düşündüm. Bunun yerine gelişmeye, derinleşmeye odaklanabileceğim bir zaman.

ihmal ettiğim ilişkiler, neşeyi yeniden kucaklamayı öğrenmek... aşkı bulmak üzerine.

Boş alanda dönüyorum. Zeminin kesinlikle zımparalanması gerekiyor ve düzensizliğini ince bale ayakkabılarımla hissediyorum. Ama tüm bunların potansiyeli var, o kadar ki döşeme tahtalarından ve aşınmış duvarlardan neredeyse sızıyor.

Yeni arkadaşlar, yeni bir iş ve yeni bir hayat potansiyeli. Bir canlanma. Bu stüdyoyu harika bir şeye dönüştürebilirim. Burada öğretmenlik yapabilirim. Ve belki de yarı zamanlı çalışabilirim, sevdiğim bir şey bulabilirim.

Potansiyel var.

Ve aylardır hiç görmedim.

Bir pirouette ve sonra bir tane daha yapıyorum ama kalçam tekrar ağrımadan önce zıplamaya geçiyorum. Tekrar böyle hareket etmek harika hissettiriyor. Bütün bir stüdyoda tam anlamıyla dans edebilecek alana sahip olmak.

Belki de Alec ve ben birbirimiz için yaratılmamışızdır.

Belki de kabul etmem gereken bir başka şey de budur.

Kalbimdeki sızı bu düşünceden hoşlanmıyor. Ama belki... belki artık bu kalp kırıklığıyla da başa çıkabilecek kadar güçlüyümdür. İlkinde bir hayali, bir kariyeri kaybederek hayatta kaldım.

Bir tane daha hayatta kalabilirim.

"Seni sonsuza dek izleyebilirim," diyor bir ses.

Yarı açık kapıya doğru döndüm. Stüdyo savaş öncesi bir binanın ikinci katında; kapıcısı var ama kimse beni rahatsız edemezdi.

Ama işte orada.

Alec kapının pervazına yaslanıyor. Takım elbise giymiş, sol eli cebinde ve gözleri bana kilitlenmiş.

"Hey," diyor. "Seni korkutmak istememiştin."

Bir elimi alnıma sildim. "Hayır, sorun yok. Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Katja." Odaya doğru birkaç adım atıyor ve etrafına bakınıyor. Yağmur damlaları saçlarına yapışıyor ve ben pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda yağmurun başladığını fark etmemiştim bile. "Dansçı arkadaşlarıyla birlikte stüdyo kurmak için kiralamayı düşündüğün yer burası mı?" diye soruyor.

"Evet, ama henüz hiçbir şey imzalanmadı ya da karara bağlanmadı."

Başını salladı ve bana döndü. Sağ elinde daha önce fark etmediğim ince bir karton kutu vardı ve ikimiz de uzun bir süre sessiz kaldık.

anlar.

Havadaki gerginlik yüzünden kalbim hızla çarpıyor.

Alec'in dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Doğru düzgün konuşma fırsatımız olmadı. Çarşamba gecesinden beri."

"Hayır. İşler yoğundu."

"Umarım Şükran Günü'nü ailenizle birlikte geçirmişsinizdir. Elena orada mıydı?"

"Evet, ve diğer akrabalarım. Soygun hikâyemiz karşısında hepsi dehşete düştü," diyorum. "Ama Elena onlara senden bahsettikten sonra ailem çok minnettar oldu."

Alec başını sallıyor, yüzü tekrar ciddileşiyor. "Yarın polis merkezini tekrar arayacağım. Soruşturma hakkında bilgi almak istiyorum."

"Teşekkür ederim." Bir ayağımdan diğerine geçiyorum ve onun yanındaki sıradan kutuya bakıyorum. "Her şey yolunda mı? Çocuklarla ya da-

"Hayır. Seni görmeye geldim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kaşlarının arasında bir çatık beliriyor. Bu çok iyi bildiğim bir ifade. Elim uzanıp onu düzeltmek için ağrıyor. "Bir iş teklifi aldığımı duydum."

Kollarımı göğüslerimin altına sarıyorum. "Connie sana Seattle'dan bahsetti mi?"

"O yaptı," diyor. Gözlerinde ağır bir ciddiyet var, her zaman özlemini çektiğim bir yoğunluk. Şimdi bu beni geriyor. "Eğer işi istiyorsan, sana engel olmayacağım. Ama sana ne hissettiğimi söylemeden önce bu kararı vermene izin veremem."

Nefesim kesildi. "Oh?"

"Bize yanlış açıdan baktığımı fark ettim." "Öyle mi?" Fısıldıyorum.

"Evet. Tamamen yanlış. Potansiyel tuzaklara, çalışmayabileceğimiz yollara o kadar kapıldım ki, en önemli şeyi söylemeyi unuttum. Her zaman önemli olan tek şeyi." Bana kutuyu uzatıyor ve sonunda ne olduğunu görüyorum. Bu bir Kindle. Son model. "Aç onu. Aç şunu."

Titreyen ellerimle cihazı kutudan çıkardım. "Nedir bu?" "Kendi sahnemi yazdım," diye mırıldanıyor. "Kendi fantezim. Burada bir vurgulanan kısmı da."

Düğmeye basıyorum ve ekranın canlanmasını izliyorum. Kütüphanede sadece bir kitap var. Kapağı yok ve onu seçtiğimde bir sayfa dolusu metin beliriyor. Gözlerim hemen ortadaki vurgulanmış kısmı buluyor. Sadece üç kelime.

Seni seviyorum.

"Ne?" Nefes alıyorum.

Alec'in gözleri daha önce hiç görmediğim kadar sıcak ama bir o kadar da ciddi. "Seni seviyorum," diyor. "Geçen gece söylemeyi unuttuğum şey buydu. Haftalardır her gece söylemem gereken şey, çünkü ben de bunu uzun zamandır biliyorum."

"Beni seviyorsun," diye mırıldanıyorum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. "Evet, tatlım. Bu yüzden her şey hakkında içimi döküyorum. Ailen hakkında. Aramızdaki yaş farkı. Çocuklar... Eğer böyle hissetmeseydim bunların hiçbirinin önemi olmazdı. Bu kadar güçlü hissetmem beni şok ediyor. Kontrolden çıktığı ve bunu durduramıyorum, durdurabilsem bile... durdurmak istemezdim."

Bir elini çenemin altına koyuyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Sen tanıdığım en güzel, en beklenmedik, en nazık kadınsın ve hayatıma girdiğin için çok mutluyum. Eğer beni mahvedeceksen, Isa, sana izin vereceğim. Başka kimse için acı çekmek istemiyorum."

Ağzımdan yumuşak bir iç çekiş çıkıyor. "Seni mahvetmeyi planlamıyorum."

Başparmağı yanağıma okşuyor ve gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor. "Sevindim, tatlım. Ama yapabilirsin. Belki de aşk budur, gerçek ve derin olduğunda. Birine mutlak neşe verebilme yeteneğidir... ve mutlak sefalet. Seni kaybedersen ben de böyle hissederim."

"Alec," diye mırıldanıyorum. "Beni kaybetmeyeceksin."

Gülümsemesi yerinde kalıyor ve gözlerine yeni bir sıcaklık giriyor. "Olabilir. Ama sana seni sevdiğimi söyleyemeden seni kaybetmek çok daha kötü bir kader olurdu. Bunu kaybetmek, tam burada.

"Hayatıma sihri geri getirdin. Geçtiğimiz hafta sonu bunu düşündüm. İkimizi de buraya getiren şeyleri. Seninle birlikte olmamızın önünde pek çok engel vardı. Yollarımızda bir sürü hata ve sapma vardı. Connie'nin yanına taşınmanız ve ikinizin karşılaşması... Victoria'nın ölmesi ve kalçanızdaki sakatlığın bir hayali söndürmesi. Ve eğer çocukların önceki dadısı işi bırakmasaydı..."

Başparmağı çene çizgimde yavaş daireler çiziyor ve sesi boğuklaşıyor. "Tüm bunlar olmasaydı sen ve ben asla tanışamazdık," diyor. "Belki de biz bir kazayız ya da kozmik bir hatayız. Planlanmamış ve beklenmedik. Ama bu başıma gelen en güzel şey."

Sertçe yutkunuyorum. Gözyaşlarım kabarıyor ve dökülmeleri an meselesi. "Bu denemeye istekli olduğun anlamına mı geliyor?"

Gülümsemesi, son zamanlarda daha sık gördüğüm o muhteşem ifadeye dönüşüyor. "Denemek mi? Hepsini yapmak istiyorum. Seni her gün yanımda istiyorum. Seni şımartmak istiyorum. Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Ve her gece yatağında olmanı istiyorum. Seninle arzuladığım isteklerin sonu yok. Ve hiç bu kadar çok, bu kadar şiddetli istediğimi hatırlamıyorum, ama şimdi hissettiğim tek şey bu." Eli yanağımı kavırıyor ve sıcak nefesi ağzımın üzerinde geziniyor. "Beni mutlu ettiğin kadar seni de mutlu istiyorum."

"Öyle," diyorum. Sesim biraz titrek çıkıyor ve iki elimle onun takım elbise ceketinin yakalarını kavırıyorum. "hepsini ben de istiyorum ve seninle istiyorum. Ama fikrini tekrar değiştirmeni istemiyorum. Kafana takmanı ve insanların ne diyeceğini, yaş farkını ya da geçen gün bahsettiğin şeyleri düşünmeye başlamayı istemiyorum."

Onun yerine beni öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde bir, iki ve sonra üçüncü kez sertçe geziniyor. "Bu, benimle birlikte olduğun için sana yan gözle bakan insanların boynunu sıkma isteğimden vazgeçeceğim anlamına mı geliyor? Ya da bir gün aramızdaki yaş farkına kızıp beni terk edeceğinden korkmayacağım anlamına mı geliyor? Hayır, tabii ki hayır."

Ellerimi yukarı kaydırıp boynunun arkasına kilitliyorum. "Sanırım yanıldığını kanıtlamak için sonsuza dek burada kalmam gerekecek."

Parmakları vücudumun yanlarında geziniyor. "Güzel," diye mırıldanıyor ve parmaklarını sırtımın alt kısmına yerleştiriyor. "Daha önce hiç kimseyle bu şekilde hissetmemiştim. Sanki kendini içime, tenimin altına yerleştirmişsin ve kanıma karışmışsın gibi. Sen vazgeçilmezsin."

Sıcaklık vücudumda hızla ilerliyor, erimiş bal gibi uzuvlarıma yayılıyor. Sahip olduğumu bilmediğim boşlukları dolduruyor.

Pencerenin dışında yağmur, cama vuran şiddetli bir sağanağa dönüşüyor.

Alec'in dudakları benimkileri okşuyor. "Sana her şeyi vermek istiyorum." "Her şeye ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

Gülümsüyor. "Ben varım. Ama yine de geri kalan her şeyi sana vereceğim."

Ona yaslanıyorum, bedenlerimiz her noktada birbirine değiyor ve dudaklarına kelimeleri fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Alec dudaklarını bir santim kaldırmadan önce nefesimi keserek beni derinden öpüyor. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum.

Beni sıkıca kavırıyor ama yine de düşüyoruz, engebeli ahşap zemine batıyoruz. Dizlerine vuruyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Tatlım," diye mırıldanıyor. Bir elini sırtımda gezdiriyor ve beni her zamanki yavaş inceliğinden eser olmayan bir şiddetle öpüyor. Dudaklarını yanağımda, boynumda gezdiriyor, çenesindeki tüyler beni ürpertiyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor tenime. "Bunu birine tekrar söylemenin ne kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum. Vücudumdaki her hücreyle bunu kastetmek."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, duygular konuşmamı zorlaştırıyor. Gözlerim bulanıklaşıyor. "Ben de seni seviyorum. Seni çok uzun zamandır seviyorum..." Dudakları kaşkorsemin kenarında, dudakları göğsümün derisinde geziniyor. "Seni sonsuza dek hayatımda istiyorum," diye mırıldanıyor. Sesi boğuk, elleri belimde sıkıca sarılmış. "İstiyorum... Hepsini istiyorum. Bunu da özlediğimi bilmiyordum. İstemeyi. Beni canlı hissettiriyor.

Sen

yaşadığımı hissediyorum."

Yüzünü yukarı çekiyorum ve tekrar öpüşüyoruz. Bu her şeyi tüketen bir öpücük. Vücudumdaki her sinir ucu ateşleniyor. Çok fazla şey hissediyorum ve hepsi tam burada, bedenlerimizin arasındaki dar alanda yoğunlaşıyor. Başka hiçbir şey yok.

Alec döşeme tahtalarının üzerine uzanıyor ve beni üzerine çekiyor. Elleri sırtımda aşağı yukarı geziniyor ve beni öpmeyi bırakmıyor.

Umarım hiç durmaz.

"Seni seviyorum," diye tekrar fısıldıyorum. Ela gözleri karanlık ve için için yanıyor, benimkilere kilitlenmiş ama hiç görmediğim kadar sıcak. "Bunu daha önce hiç bir erkeğe söylememiştim."

Elinin tersiyle yanağımı okşuyor. "Onur duydum," dedi. diyor.

Kendimi hafif hissediyorum, sanki ben herhangi bir anda uçup gidebilirim, ve de Altımdaki adama harika bir şekilde demir atmıştım. Gözlerinin köşelerindeki belli belirsiz çizgileri, yüksek elmacık kemiklerini ve en ufak bir gri izi taşıyan gür saçlarını takip ediyorum. Yanaklarını dudaklarına kadar okşuyorum ve burada benimle olmasına hayret ediyorum. Eski bir zeminde takım elbisesiyle yatıyor ve sanki tüm dünyası benmişim gibi bana bakıyor.

Belki birlikte uçarız.

Kendimi ona daha sıkı yaslıyorum ve boynunu öpüyorum. Altımda titriyor ve işte o zaman karnıma bastıran sertliğini hissediyorum. Elleri aşağıya iniyor ve taytımın ince kumaşının üzerinden kayıyor.

Elimi göğsüne koyup biraz yukarı itiyorum. "Sertleştin mi?"

Alec bir kaşını kaldırıyor ama gülümsüyor. "O kadar yaşlı değilim."

"Öyle olmadığını biliyorum," diyorum gülerek. "'Seni seviyorum' demenin seni tahrik edeceğini bilmiyordum."

"Mm-hmm. Evet, yaptılar." Elleri sıkıca kavırıyor. "Her zaman senin içinde olmak istiyorum, tatlım. Orası benim en sevdiğim yer."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve yarı kapalı kapıya bakıyorum.

Diane bütün öğleden sonra burada olmayacak.

"Pekâlâ," diyorum ve onu tekrar öpüyorum. "İyi ki bu oda tamamen bize ait..."

Chapter 40

abel, iki hafta sonra

Yanımda rahat bir şekilde yatıyor, gözleri kapalı ve nefes alıp veriyor. Elleri başının arkasında, uyuyor gibi görünüyor. Ama sonra tutuşumu sıkılaştırıyorum ve inliyor.

"Yarın yemekte ne yemek istersin?" diye sordum. "İtalyan. Hint yemeği. Herhangi biri."

Bir damarın dış hatlarını takip ederek sikinin üzerindeki çıkıntıları izliyorum. Teni ipeksi pürüzsüzlükte ve parmağımın altında şaşırtıcı derecede sıcak. Yan yatıyorum, vücudunun çıplak düzlemlerini ve çenesinin gerginliğini mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

"Mm-hmm. Pizza. Çocukların hoşuna gidecektir," diyorum. "Evet. Hadi yapalım. Kahretsin."

Başparmağımı başının altındaki hassas noktaya ileri geri sürüyorum. Bunu yapmayı seviyorum. Onunla alay etmeyi. Her küçük tepki için yüzünü izliyorum.

Ve onun yatakta böyle olmasını seviyorum, tamamen kendime ait. Vücudu inanılmaz. Geniş omuzları, göğsüne ve karnının alt kısmına yayılan koyu renk saçları ve her çizgiye kazınmış erkekliği. Şakaklarındaki belli belirsiz gri tonlar ve vücudunun gücü beni çok etkiliyor.

beni başka hiçbir şeye benzemiyor. Kontrolünü kaybettiğini görmekten bahsetmiyorum bile... ve bunu sağlayan kişi olmak.

"Neydi o?" Tatlı tatlı soruyorum. "Sen kötüsün," diye mırıldandı.

Baştan aşağı okşuyorum, nefesinin kesilmesinden zevk alıyorum. "İyi olduğumu sanıyordum."

"Oh, . Sen benim iyi kızımsın. Beni kandırıyorsun." Sesi biraz boğuk ama samimi ve söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum. Edepsiz konuşmalar artık bir kitaptan değil. Gerçek ve bizim. "Beni çok sertleştiriyorsun."

"Sikini seviyorum," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "Ne istediğini dile getirmene her zaman bayıldığımı biliyorsun, ama bu? Evet. Bunu bütün gün duyabilirim."

Onu sıkıca kavıyorum. Gerçekten de ciddiydim. Resmi olarak çift olmamızdan bu yana geçen haftalarda onu daha da iyi tanıdım. Ve Alec'le. Onun programı, çocuklar ve sabahları erken kalkmak kolay olmadı. Ama bir şey istediğimizde ikimiz de şaşırtıcı derecede yaratıcıyız. Mutluluk bir pelerin gibi etrafımıza yerleşti ve umarım onu asla üzerimizden atmayız.

"Artık kalınlığına alıştım," diyorum. Elim yine tabandan başa doğru okşuyor, sevdiğini bildiğimden daha yavaş ve hayal kırıklığı içinde inliyor. "Ve uzunluğuna. Artık daha normal boyutta bir aleti seveceğimi bile sanmıyorum."

Alec'in gözleri benimkilerle buluşuyor. "Güzel," diye hırlıyor. "Çünkü bu tamamen senin."

"Bu doğru."

"Tıpkı senin tamamen benim olduğun gibi." Bakışları vücudumda geziniyor, neredeyse çıplak olan formumun her kıvrımını takip ediyor. Bundan asla bıkmayacağım. Arzusunun ağırlığı ve beni sıcak bir kucaklama gibi sarması. Kendimi iyi, güzel ve güçlü hissettiriyor. Ve güvende. Kim olursam olayım, ne yaparsam yapayım güvendedeyim. Keşfetmek ve kendim olmak için güvende.

Elim sıkılaşıyor. "Düşünüyordum," diyorum.

Gözleri yine kapalı ve sık nefes alıyor. "Evet." "Neredeyse taşınma zamanım geldi."

Gözleri birden açıldı ve benimkilere kilitlendi. "Ne?"

"Artık çıkıyoruz," diyorum. Sesim hâlâ biraz utangaç çıkıyor. Kafamı zor. *Alec Connovan'ın kız arkadaşı.* Connie biliyor, ama biz

Henüz Gabriel ve onunla yemeğe çıkmadık ya da birlikte herhangi bir etkinliğe gitmedik. Bu gece ilk kez baş başa kalacağız. Yeğenlerine bakıyor ve çatı katı taşındığımdan beri ilk kez tamamen sessiz.

"Evet," diyor Alec. "İstediğimin bu olduğunu düşündüğün için mi? Çünkü ben istemiyorum."

Ona gülümsüyorum. "Birkaç hafta içinde stüdyoda çalışmaya başladığımda yeni bir dadı bulmak zorunda kalacak mısın? Nerede yaşayacaklar?"

"Yakınlarda kiralık bir yer falan bulurum," diyor. "Ya da buraya, benimle birlikte ana yatak odasına taşınırsın. Her gece burada uyumanı istiyorum."

Onu tekrar okşuyorum, yavaş ve sert. "Bunu ben de istiyorum," diyorum. "Ama ben kendi evimi istiyorum. Seni ne kadar seversem seveyim, tamamen birlikte yaşamak için henüz çok erken."

Daha tam olarak başlamadan bizi öldüreceğinden korkuyorum. Alec ve ben birlikte yaşamaya başlamadan önce yeni bir rutine alışmak ve benim de bir parçası olduğum yeni stüdyomun temellerini atmak için zamana ihtiyacımız var. Ve bunu yaptığımızda, bunun resmi olmasını istiyorum. Ben onun hayatına uyum sağlayayım değil, ikimiz birlikte bir hayat kuralım.

Bizim fikrimiz beni o kadar mutlu ediyor ki göğsüm ağrıyor.

"Mm-hmm. Aynı fikirde olmasam da ne demek istediğini anlıyorum." İnliyor ve başını yastığa yaslıyor. "Tamam. Yakınlarda bir daire aramana yardım edeceğim."

"Bu, istediğimi elde etmek istediğimde seninle olmak için çok uygun bir pozisyon."

"Şu anda bana her şeyi sorabilirsin ve ben de evet derim."

Ona gülümsüyorum. "Geleceğimizi nerede görüyorsun?"

İnliyor. "Tamam, demek istediğim bu değildi."

Bu beni güldürüyor. "Kariyerimi yeniden inşa etmek, gerçekten bana ait olan küçük bir evim olsun... ve seninle çıkmak istiyorum. Aile yemeklerinde burada olmak ve çocukları daha fazla tanımak istiyorum ve seninle iş seyahatlerine gitmek istiyorum, böylece biraz yalnız zaman geçirebiliriz. Senin kız arkadaşın olmak istiyorum. İstediğim şey bu."

Alec başını sallıyor. "Evet. Bu... evet. Ben de bunu istiyorum. Her gece burada uyuman dışında."

Kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve ondan bir nefes tıslıyor. "Birçok gece yapacağım," diyorum. "Ama hepsini değil."

"Sanırım," diye homurdanıyor, "hayatta kalmanın bir yolunu bulacağım."

Tekrar kıkırdayarak ona doğru eğildim, uzun saçlarım bacaklarına dökülüyordu. "Bizim için nasıl bir gelecek gördüğünü söyle bana."

Sonra sikinin şişmiş başını ağzıma alıyorum. Küfrediyor ve ben kıpırdamadan duruyorum, patlamanın eşiğine gelmesine izin veriyorum ama asla geçmiyorum. Bunu yapmayı seviyorum. Bunu sadece birkaç gün önce keşfettim ve şimdi onu parçalara ayırmak için yapmayı en sevdiğim şey.

Bana yapmayı da seviyor... ama sonrasında ayakta duramayacak kadar güçsüz kalıyorum ve planladığımız bir randevu gecesi varken bu işe yaramaz.

Alec derin bir nefes alır. "Doğru. Görüyorum.... Seni benimle birlikte görüyorum. Ayağını yere sağlam basıyorsun. Dans stüdyonuz... lanet olsun. Tamam. Çok başarılı oluyor. Yaptığın işi seviyorsun ve ben de senin mutlu olmanı izlemeyi seviyorum. Doğru zaman geldiğinde, sonunda seni taşınmaya ikna ederim..." Nefesi kesiliyor, karın kasları geriliyor ve başımı tekrar kaldırıyorum. Aletin seğirmesini izliyor ve inlediğini duyuyorum.

"Şeytan," diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum ve onu tekrar ağzıma alıyorum. *Devam et*, diyorum, kolanının etrafında bir uğultu.

O da kabul etti. "Benim yanıma taşın. Çocuklar seni seviyor, belli ki. O zamana kadar, senin de yanıma taşınmanı istiyorlar. Bir yerlerde güzel bir geziye çıktık. Ben... kahretsin. Tamam. Sana evlenme teklif ediyorum." Kara gözleriyle bana bakıyor, alnında boncuk boncuk terler var. Ve tamamen ciddi görünüyor.

Midemde bir sıcaklık başlıyor.

"Evet diyorsun," diyor kısık sesle. "Düğün günümüzde, biz... şey. Bunun çeşitli versiyonlarını yapıyoruz. Törenden sonra."

Buna gülümsemek istiyorum. Onun yerine başımı sallıyorum, başım onun boyu boyunca sallanıyor.

"Ve sonra," diye mırıldanıyor, eli saçlarımı geriye doğru tarıyor ve gözleri ısınıyor, "Günlerimin geri kalanını seni mutlu ederek geçireceğim. İstersen bir ya da iki çocuk daha yapabiliriz. Bunu çok yaparız... Tanrım, seni hamile bırakmaya çalışma düşüncesi beni-" Boğulurcasına kesiyor ve başını tekrar geriye atıyor. Tam zamanında ağzımı ondan çekerek boşalmasını engelliyorum ve o da hayal kırıklığı içinde küfrediyor.

Ona gülümsüyorum. "Bitirdin mi?"

"On dakika önce işim bitmişti," diye mırıldanıyor. Aletine uzanıyor, artık o kadar şişmiş ki acı veriyor gibi görünüyor. "Buraya gel. Ben içindeyken planım hakkında ne düşündüğünü söyle."

Ayağa kalkıyor ve külotumu avuçluyor. Kalçalarımı kaldırıp giysiyi bacaklarımdan aşağı sıyırmasına izin veriyorum ve ardından gelen boşuk iniltinin tadını çıkarıyorum. "Evet," mırıldanıyor, başparmağıyla bacaklarımdan arasını okşuyor. "Benim için çok ıslaksın, tatlım."

"Her zaman," diye mırıldanıyorum. Bacaklarımla büküyorum, o kendini hizalarken ayaklarımla yatağa dayıyorum ve sonra içeri itiyor, o kadar yavaş ki ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Dizlerinin üzerinde ve bu ona sertleşmek için mükemmel bir kaldıraç sağlıyor, yavaş, ağır itişlerle dünyamı sadece hislere daraltıyor.

"Anlat bana," diyor.

Bacaklarımla kaldırıp başımın üzerine doğru uzatıyorum. Gözleri parlıyor ve kalçaları daha hızlı hareket ediyor. Böyle olmak özel bir tür tahrik edici. İkiye eğilmiş, ikisini de izliyor ve kendini kaybettiğini hissediyorum. Bu genellikle beni de onunla birlikte sınıra getirir.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. Doğru nefes almak zor. "Seni seviyorum ve seninle sonsuza kadar birlikte olma düşüncesini seviyorum... ve bir gün evlenmeyi..."

İnliyor ve dirseklerine kadar eğiliyor, kalçaları benimkilere çarpıyor. Bir tutam saç alnına düşüyor ve ben onu geri tarıyorum. Seni dokunulamayacak kadar sıcak.

"Sen benimsin," diyor. Dudakları dudaklarımdan üzerinde geziniyor ve eli saçlarımla okşuyor. Bedenim bir orgazmın zirvesinde dans ediyor. Çok az, ama orada, kalçalarının çırpınışı beni itiyor. "Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum. Boynuma doğru inliyor ve içimde patlıyor. Gücünü hissediyorum ve pelvisinin benimkine karşı keskin sarsıntısı beni de onunla birlikte uçurumun kenarına gönderiyor.

Nefes alış verişi hızlı. Benimki de öyle ve sadece birlikte nefes alıyoruz, alınlarımız birbirine değiyor. Ben nerede bitiyorum, o nerede başlıyor bilmiyorum.

"Peki sen benim misin?" Fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "Her zaman, tatlım. Her zaman."

Duşa girmemiz gerekenden daha uzun sürüyor. Temizlenmek ve planladığımız şeyi yapmak için kendimizi toparlamak. Connie ve Gabriel'in bebek bakıcılığı yapmasının tek sebebi buydu.

Ebeveyn banyosundaki tezgahın üzerine oturup gömleğinin düğmelerini iliklemesini izliyorum. Paylaştığımız duştan sonra saçları hâlâ nemli. I

Benimkini kurutmaya bile çalışmadım. Boynumun arkasında sıkı bir düğüm halinde sarılı.

"Oraya hızlı varırsak," diyor Alec, "aynı hızla gidebiliriz." "Benimle gelmeye utanıyor musun?" Geniş bir gülümsemeyle soruyorum.

Bana karanlık bir bakış gönderdi. "Lütfen. Eğer bir şey varsa, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum.

sen ve o kalabalıkla daha az."

"İçeri gireceğiz, bağış yapacağız ve çıkacağız," diyorum.

Son düğmeyi de ilikler. "Evet. Harika görünüyorsun, Isabel."

Gülümsemem genişliyor. Üzerimde sadece siyah bir elbise, babetler ve minimal bir makyaj var. Ama kendimi güzel hissediyorum, yanaklarım hala ılık sudan kızarmış ve başka bir şey, rahat bir şey, göğsümde haftalardır geçmeyen bir his var.

"Teşekkür ederim."

Elini dizime koyuyor, başparmağıyla bir daire çiziyor. Gözleri sıcacık. "Benim güzel kızım."

"Sen de iyi görünüyorsun." Elini gömleğinin yakasında gezdirip yakasını düzeltiyorum. Hiç eskimiyor. Ona bu şekilde dokunmak -yakından, özel olarak. Bu adam benim. "Hep öyle yapıyorsun. Yakışıklı, ilgi çekici, göz alıcı..."

Alec'in kaşları kalktı. "Göz alıcı mı?"

"Evet. Sen bir odaya girdiğinde herkes fark eder."

"Sanırım *kendinden* bahsediyorsun, Isa."

Saçlarını geriye taramak için parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Hayır. Ben senden bahsediyorum. Connie bizi tanıştırdığı ilk andan itibaren yıllardır böyle hissediyordum. İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Dairesinin dışındaki koridordaydı. Sen geliyordun, ben de gidiyordum."

Alec'in gözleri yumuşar. "Hatırlıyorum. Bu beş yıl önceydi." "Mm-hmm."

"Bitkin görünüyor olmalıyım," diyor. "Sadece aylar sonra olmalı... Sam'le geçirdiğim o ilk yıl neredeyse hiç uyumadım."

"Yorgun görünüyordun," diye itiraf ediyorum. "Kenarları biraz sertti belki. Ama o koridordaki tüm havayı çaldın. El sıkışmıştık. Hatırlıyor musun?"

Bacaklarımın arasına girdi. ""

"İstiyor musun?"

"Elbette. Seni o şekilde fark etmemeliydim ama fark ettim. Kendimi olsam bile... fark ettim." Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ve her seferinde

Ondan sonra birbirimize rastladık, yardım edemedim ama seni tekrar tekrar fark ettim ve kendimi bir sürüngen gibi hissettim. Seni tanımak istediğim için. Aramızdaki çekimi hissettiğim için."

Sırıtiyorum. "Sürüngen mi? Bu seni ne yapar şimdi?"

Ellerini belime doluyor ve alnımız birbirine değene kadar eğiliyor. "Hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Sadece benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum."

"Bence sen tanıdığım en iyi insansın," diyorum. "Ama aynı zamanda oyaladığını da düşünüyorum. İkimiz de gitmeye hazırız."

İnliyor ve gözlerini kapatıyor. "Bu istediğim randevu gecesi değil."

Kıkırdıyorum. "Bence bu mükemmel. Ve biter bitmez..."

"Mm-hmm. Buraya geri döneceğiz ve tamamen yalnız olacağız." Beni tezgâhtan kaldırıyor ve vücudundan aşağı kayarak ayaklarımın üzerine düşüyorum. "Gidelim o zaman tatlım. Kurtlarla yüzleşelim."

St. Regis'in yıllık Noel bağış gecesi yılın etkinliğidir. Alec'in katılımını teyit etmek için üç ayrı kez aramışlar. Görünüşe göre o kadar büyük bir bağışçı.

Mac bizi götürüyor. Hem o hem de Katja benim bir çalışan olmaktan çıkıp Alec'in kız arkadaşı olmamı şaşırtıcı derecede iyi karşıladılar. Katja bir saat boyunca benden ne kadar hoşlandığını ve benim için en iyisini istediğini anlatırken, Mac de adıma mutlu olduğunu söyledi. *İş ilişkileri zor olabilir*, diye eklemişti. *Umarım siz ikiniz bunun üstesinden gelebilirsiniz.*

O sırada arabada yalnızdık ve ben karşı koyamadım.

Olabilir, dedim. *Ama buna değer de olabilirler. Sizce de öyle değil mi?*

Buna cevap vermedi ama orta konsolda duran kahve fincanı ve sandviçe baktı. İkimiz de bunları onun için kimin hazırladığını biliyorduk. Öğle yemeği paketlerine küçük bir kurabiye koymasına ya da onun kadar sık taze demlenmiş kahve yapmasına gerek yoktu.

Bunu neden yaptığını ikimizin de bildiğinden şüpheleniyordum.

Bağış gecesine girdiğimizde Alec bana kolunu uzattı. Okul, kampüsten birkaç blok ötede bir çatı katı kiralamış ve dekor muhteşem. Yüksek tavanlardan kar taneleri sarkıyor ve gizli hoparlörlerden müzik çalıyor. Mekan şimdiden tıklım tıklım.

Alec'e yaklaşıyorum. "Neye teklif planlıyorsun?" "Teklif mi?"

"Okul, açık artırma için mevcut olan tüm kör teklif kalemlerinin bir listesini gönderdi. Çocuklar tarafından tarif edilmiş ve bir çizim eşlik etmiştir. Bu bir

hoş bir fikir."

Alec kıkırdıyor. "Bu şekilde mi para toplamayı planlıyorlar?"

"Oh, evet. Bültende her şeyi okudum. Size de ilettim." "Okumalıydım."

"Meşgulsün."

Ağzı şakağını sıyrıyor. "Senin için asla çok meşgul değilim. Güzel kokuyorsun."

"Mmm. İnsanlar bizi izliyor." "Bırak izlesinler," diyor.

Her birimiz bir kadeh şampanya alıp özenle dekore edilmiş odanın etrafında bir tur atıyoruz. Arka tarafta açık artırma ürünlerinin sergilendiği bir sıra masa var. Çocukların çizdiği çerçeveli resimlerin önündeki küçük kaseler, insanların tekliflerini içeren katlanmış notlarla dolu.

Bir grup kadın bize yaklaşıyor. Ortadakini en son katıldığımız St. Regis etkinliğinden hemen tanıyorum. Ben ve Alec hakkında yorum yapan kadın. Willa'nın arkadaşının annesi, Alec'in akşam yemeği partisi kılığındaki network buluşmalarına gelmesini istemişti.

"Alec," diyor sıcak bir şekilde. Diğer kadınlar da ona gülümsüyor ama hepsinin gözleri sırtımda duran eline kayıyor.

"Hanımlar," diyor. "Her zamanki gibi mükemmel bir etkinlik."

"Teşekkür ederim. Gelebilmenize çok sevindim. Kör teklifleri kontrol ediyor musun?"

"Evet. Şurada çim biçme makinesine benzeyen bir şey var," diyor başını sallayarak. "Çocukların hayal gücü çok geniş."

"Harika bir fikir, değil mi?" Kadının gözleri benimkilere takılıyor ve gülümsemesi biraz daha genişliyor. Tamamen sahte görünüyor. "Görüyorum ki bu gece de çocuklarınızın dadısı size eşlik ediyor."

Alec'in kolu belime daha sıkı sarılıyor. "Hayır," diyor. "Isabel benim kız arkadaşım."

Chapter 41

Al ec

"İşte bu kadar!" Isabel'in cesaretlendirici ve neşeli sesini ve ayak seslerini duyuyorum. "Aynen böyle. Harika görünüyor kızlar."

Kapının pervazına yaslanıyorum. Isabel, biri Willa olmak üzere üç küçük kıza balede farklı başlangıç pozisyonlarını öğretiyor. Stüdyo aydınlık ve havadar, havada hafif bir taze boya kokusu var.

Dersler henüz resmen başlamadı. Willa, Isabel'in ilk öğrencisi, kobay faresi ve şu ana kadar her dakikasını seviyor gibi görünüyor. Hatta en iyi iki arkadaşını ikinci dersine katılmaya ikna etti.

Isabel onu eski Dans Akademisi'nde ilk gördüğüm zamanki gibi giyinmiş, toz zerrecikleri denizinde dönüyor ve güneş ışınlarıyla aydınlanıyor. Koyu renk saçlarını yüksek bir topuz yapmış. Kolları çıplak, uzun bacakları taytlıydı. Bir çift saten ayakkabının içinde, kızlara baledeki farklı başlangıç pozisyonlarını göstererek akışkanlığı kişileştiriyor.

Ne o ne de Diane stüdyoya yatırım yapmama izin vermişti. Ben teklif etmiştim. Aslında iki kez ve Isabel hayır demişti. Nedenini anlıyordum. Özgürlük güzel bir şeydir ve ona sahip olalı uzun zaman olmuştu.

Yardım etmek istiyorum ama onun kendi kanatlarıyla uçmasını daha çok istiyorum.

Bana bir şirket miras kalmıştı. Onu kendinizin yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum; ve bir parçam onu kıskanıyor, bir şeye sıfırdan başlama şansı

Zemin.

Kızların beni izlediğimi fark etmeleri uzun zaman alıyor. İlk fark eden Willa oluyor, dev aynalardan birinde beni görüyor.

"Baba!" Willa sesleniyor. Bir kulağından diğerine ışık saçıyor. "Bak, üçüncü pozisyonu yapıyoruz."

"Anlıyorum. Harika görünüyor. Siz de kızlar." "İzlemek için kalabilir misin?"

"Evet, elbette," diyorum. "Ama sanırım sadece on dakika kaldı."

Kızlar birbirlerine bakar ve hemen fısıldaşmaya başlarlar. Isabel güler ve başını sallar. "Evet," der içtenlikle. "Deneyebiliriz."

Görünüşe göre ona daha önce spin atmayı deneyip deneyemeyeceklerini sormuşlar ve o da bunun sonuna kadar beklemesi gerektiğini söylemiş. Kızlar mücadele ediyor. Isabel sabırlı, yardımsever ve beklediğim kadar sert değil. Bu beni şaşırtmamalı. Her zaman şefkatli bir dokunuşu vardı.

Daha sonra, kızlar spor ayakkabılarını giymek için oturduklarında, Isabel yanıma geldi.

"Hey," diyor.

Bir kolumu beline doladım. "Selam, tatlım."

"Harika geçti." Sesi uğulduyor. "Aslında çok iyiydi. Öğretmenliği gerçekten seviyorum."

"Bu işte harikasın," diye mırıldanıyorum şakağına doğru.

İç çekiyor. Mutlu bir ses. "Eski öğretmenlerim kullandığım teknikleri görseler mezarlarında ters dönerlerdi. Eh. Hiçbiri ölmedi ama ne demek istediğimi anladınız. Bana çok şey öğretiler ve inanılmazlardı ama ben onlar gibi olmak istemiyorum. Çocukların dans etmenin eğlenceli olduğunu bilmelerini istiyorum. Harika kızlar! Hepiniz gitmeye hazır mısınız?"

Willa başıyla onaylıyor ve bana bakıyor. "Dora ve Elsie'yi bırakabilir miyiz?"

"Evet, zaten ailenizle de bu konuyu hallettik," diyorum ikisine de. "Hadi kızlar, sizi arabaya bindirelim."

"Sizi bekleyen atıştırmalıklar var," diyor Isabel. Kızlar önden koşuyor ve biz de yavaş bir tempoyla onları takip ediyoruz.

Elini kendi elimle okşadım. "Büyük açılış üç hafta içinde."

Gülümsüyor. "Hatırlattığın için teşekkürler. *Sadece* unutmayı başarmıştım." "Gergin olma. Sen ve Diane ne yaptığınızı biliyorsunuz."

"Evet, ama sınıfların dolup dolmayacağını bilmiyoruz, da... aslında, biliyor musun?" diye soruyor. Dudaklarında geniş bir gülümseme var ve

yüz hatlarını , kahverengi gözlerini parlatıyor.

Tanrım, bu ifadeye bayılıyorum. Bu kadının mutlu olmasını sağlamak benim mesleğim oldu. Belki Contron değil. Belki Contron sadece bir meslek, ama bu benim hayattaki tutkum. Onu ve çocuklarımı mutlu etmekten başka bir şey yapmazsam, iyi bir hayat yaşamış olurum.

"Ne?" diye sordum.

"Ne olduğunun önemli olmadığına karar verdim. Yine de denediğim için mutluyum. Ve eğer bu işe yaramazsa... Sanırım başka bir şey bulacağım. Yağlı boya ressamı olurum. At yarışı öğrenirim. Pazarlama yöneticisi olurum."

"İşletme okuluna git ve aile şirketine katıl" dedim.

Gülüyor. "Tanrım, hayal edebiliyor musun? Kesinlikle edemem. Bunu sana, Connie'ye ve Nate'e bırakıyorum. Seni seviyorum ama bir daha birlikte çalışmayacağız."

"Bu eleştiri mi?" Soruyorum ama ben de gülümsüyorum. Artık resmi olarak çocuklarımdan dadısı değil. Endişelerini anlıyordum. Her birine saygı duydum. Yeni bir dadı tuttum, altmışlı yaşlarında, çocuk psikolojisi alanında tek bir diploması olmayan ama yirmi yıllık deneyimi olan bir kadın. Isabel de görüşme için bana katılmıştı. Willa ile de konuştum. Beni uzak tutan şeyin dadı değil, işim olduğunu açıkladım.

Isabel'in bana Willa'nın sözlerini anlattığını duymak çok zordu. Zor, yürek parçalayıcı ve önemliydi. Hem Willa'nın hem de Sam'in her zaman önce geldiklerini bilmelerini sağlayacağıma söz verdim.

"Ben mi? Büyük Alec Connovan'ı eleştirmek mi? Asla yapmam," diyor. Gülümsemesi çarpık ve alaycı, onu öpmek istiyorum. "Siz de geliyor musunuz?!" Willa bağıırıyor.

Yürüyüşümüz yavaşladı.

Eve vardığımızda, kapı ziline tekrar çalmasına sadece bir saat var. Isabel hala duşta ve ben kapıyı açmaya gidiyorum. Kapıyı açarken iki çocuk yanıma üşüşüyor.

"Merhaba!" Connie diyor. Kollarını açmış, kocaman gülümsüyor. Gabriel elinde iki büyük market poşetiyle onun yanında.

Willa, Connie'ye sırtıyor. Sam bacağıma sokuluyor ama hem teyzesine hem de yeni amcasına bakıyor.

"Merhaba," diyor Willa. "Çantalarda ne var?"

"Aklıma bir fikir geldi," diyor Connie. "Ev yapımı pizza yapmaya ne dersiniz? Hamuru ve tüm malzemeleri getirdim. Her biriniz kendi pizzanızı

ve malzemelerini siz seçersiniz."

Gabriel'in gözleri benimkilerle buluştu. Eğleniyorlar. "İkimiz de yemek yapmayı bilmiyoruz," diyor bana kesin bir ifadeyle. "Sonunda pizza getirebiliriz."

"Sokağın aşağısında bir yer var," dedim ona. "Bir Hawaiili ve bir margarita, sonra çocuklar altın olacak."

Bana sırtıyor. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler." "Her zaman."

Connie ikimize de kaşlarını çatı. "Hayır, yemek pişiriyoruz. Bu harika bir aktivite."

Tamam, hadi buzdolabını bulalım... Sammy, bana yolu gösterebilir misin?"

Çocuklar tamamen rahatlamadan önce on dakika boyunca Connie ve Gabriell'in etrafında dolanıyorlar. Willa Connie'yi seviyor ve Sam de ilk baştaki utangaçlığını atlattıktan sonra hemen her yerde mutlu olabilecek bir yapıya sahip.

Isabel birkaç dakika sonra yatak odamdan çıktı. Üzerinde güzel bir yeşil bluz ve siyah kot pantolon var, saçları omuzlarına yumuşak bir şekilde dökülüyor. Connie ile kucaklaşıyorlar ve mutfığa, Connie'nin biz ayrılmadan önce özel olarak konuşmak istediği yere çekiliyor.

Onları birlikte görmek garip. Olmamalı da. Ama Connie'nin arkadaşı olarak Isabel ve benim arkadaşım olarak Isabelin iki dünyasını uzlaştırmak biraz zamanımı alacak biliyorum. Isabel ve Connie'nin de bu yeni dinamiğe alışmasının biraz zaman alacağından şüpheleniyorum.

Ama nedense bu konuda endişelenmiyorum. Bunu çözeceğiz.

Gabriel buzdolabından aşırımış olduğu bir birayı bana uzatıyor. "Bir taneye ihtiyacın olabilir," diyor bana.

"Büyük ihtimalle. Teşekkürler. Bu gece gelip bebek bakıcılığı yapmanız da harikaydı."

"Her zaman," diyor. "Connie yeğenleriyle daha fazla vakit geçirmek istiyor ve ben de çocukları seviyorum. Bir gün bizim de çocuk sahibi olabileceğimizi düşünmek tuhaf."

Bakışlarımı onunkilere kaydırıyorum ve o da kıkırdıyor. "Henüz değil, merak etme. Ben bir şey ima etmedim."

"Garip," diyorum. "Çocuk sahibi olmak. Ama sonra onlara sahip oluyorsunuz ve bu dünyadaki en doğal şey oluyor."

O da onaylıyor. Yan yana duruyoruz ve çocukların Connie'nin getirdiği çok çeşitli sosları incelemesini izliyoruz. Dördünün tüketemeyeceği kadar çok. Bu sahne beni gülümsetiyor. Küçük kız kardeşim, her zamanki gibi çok başarılı.

"Gergin misin?" Gabriel sorar.

Biramdan uzun bir yudum alıp ona cevap veriyorum. Sonunda. "İlginç olacak, evet."

"Kız arkadaşının ailesiyle tanışmak ve onların pek etkilenmemesi hakkında bir şeyler biliyorum" diyor.

Kıkırdıyorum. "Evet. Öyle. Yine de özür dilemeyeceğim. Seni düzgün bir şekilde incelememiz gerekiyordu."

"Tabii ki yaptınız. Muhtemelen sana yapacakları şey de bu," diyor. "Ama bu sadece bir ilk buluşma. Ve eğer kötü giderse, bundan sonra gidecek hiçbir yeriniz yok demektir."

Şişemi onunkine değiştiriyorum. "Ne kadar ilham verici. Motivasyon konuşmacısı olmalısın."

"Ve Thompson Industries'den istifa mı edeyim?" diyor. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Başımı salladım. "İkimize de bir iyilik yap ve defterlerini düren güneş enerjisi şirketini sat. İkimiz de bunun kötü bir satın alma olduğunu biliyoruz. Ayrıca onu daha akıllıca kullanabilecek birini tanıyorum."

Ağzı açık kalıyor ama gözleri parlıyor. "Çek ellerini, Connovan."

Kıkırdıyorum. "Hadi bakalım, Thompson."

Connie bize bakıyor. Şaşırmış görünüyor ama sonra yüzü yumuşayıp gülümsüyor. "Ben mi halüsinasyon görüyorum, yoksa siz ikiniz eğleniyor musunuz?"

"Dikkat çekmeyin," diye fısıldıyor Isabel, "yoksa dururlar."

İkisine de gözlerimi deviriyorum. "Gitmemiz gerekiyor," diyorum kız arkadaşıma.

Connie'ye döner. "Gördün mü?" diye soruyor ama ikisi de sırtıyor.

Çocukları ablam ve enişteme bırakıyoruz. Connie bize şans diliyor ve Isabel de ona doğru gülümsüyor. "Her şey harika olacak," diyor kendinden emin bir şekilde.

Asansörde aşağı inerken aynada görünüşümü iki kez kontrol ediyorum. Temiz traşlıyım. Saçlarım geriye taranmış. Düzgün, evet, ama şakaklarımdaki gri izleri ya da gözlerimin etrafındaki kırılganlıkları gizlemek mümkün değil.

Yumuşak dudaklar yanağıma bastırıyor ve Isabel'in elleri benimkileri kavırıyor. "Rahatla," diye fısıldıyor.

"Ben rahatım."

"Mm-hmm," diyor gülümseyerek. "Ben endişelenmiyorum, sen de ." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ebeveynlerin nasıl düşündüğünü bilirim."

"Evet, ama benimkini bilmiyorsun. Henüz değil." Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve lobiden geçip kaldırımı çıkıyoruz.

Haftalar oldu ama hiç eskimedi. Onu tutmak, ona dokunmak, toplum içinde özgürce.

Yeniden bir çiftin parçası olmak. *Onunla* bir çiftin parçası olmak.

Taksi çağırmak için kaldırımda durduk. Mac hafta sonu izinli. Bu Isabel'in fikriydi. *Cumartesi akşamı ona izin ver. Katja da boş ve ben... İçimde bir his var.*

Kucağımda otururken sordu, elleri boynumda kilitliydi ve ben de onu reddedecek durumda değildim. Görünüşe göre, hizmetçim ve şoförüm arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyor.

Kaldırımda dururken onu yakınıma çekiyorum. "Ve sen," diye mırıldanıyorum, "onların tepkisinin senin için sorun olmayacağından emin misin? Her ne olursa olsun?"

Elini yanağıma koydu. "Alec, onlara senden bahsettim. Nasıl tanıştığımızı biliyorlar. Birlikte olduğumuzu biliyorlar. Ve yaşını da biliyorlar."

"Doğru."

"Birkaç hafta önce kendi babana siktir olup gitmesini söyledin," diyor parlak bir sesle. "İtiraz ederlerse aynısını yapmaya istekli olmayacağımı nereden çıkardın?"

Gülümseyen yüzüne kaşlarımı çatıyorum. "Benim yüzümden bunu yapmak zorunda kalmamalısın. Yapmamalısın-"

Beni öpüyor, yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Tartışmayı bitirmek için çok etkili bir yol. Ve dudaklarını kaldırdığında, benimkilerden bir santim uzakta tutuyor. "Alec," diye tekrar fısıldıyor. Azarlayıcı bir tonda.

Alnımı ona yaslıyorum. *Biliyorum*. Bana sürekli onu kurtarmanın benim işim olmadığını hatırlatıyor. Her şeyi çözmek. Vermek ve asla almamak. Üstesinden gelinmesi zor bir alışkanlık.

Bunu kırabilecek miyim ya da ona her şeyi verme isteğinden vazgeçebilecek miyim bilmiyorum. Ama ona güvenmeyi öğrenebilirim... ve onun sözünü dinleyebilirim.

"Seni sevecekler," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Sevmezlerse de, hâlâ sen ve ben varız. Öyle değil mi?"

"Sen ve ben," diye mırıldanıyorum. Ellerim onun belinde, kışlık montunun kalın dolgularının üzerinde sıkışıyor.

"Mmm. Peki bu ne anlama geliyor?"

Dudaklarımı yanağının üzerinden kulağının kıvrımına doğru sürüklüyorum. "Ailenin senin erkek seçimini beğenmesini istiyorum. Ama beğenmezlerse... Gitmene izin vermeyeceğim. Hiçbir şey için değil, tatlım."

Elleri ceketimin yakalarında sıkışıyor. "Oh," diye fısıldıyor. "Bunu sevdim."

"Güzel." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve başımı kaldırıyorum. Kararlılık omurgamı sertleştiriyor. Daha önce de zorlu pazarlıklardan payıma düşeni almıştım. Bununla da yüzleşebilirim.

Brooklyn'e taksiyle gitmek biraz zaman alıyor ama acelemiz yok. Sonunda küçük bir apartmanın önünde duruyoruz. Sokak büyüleyici görünüyor. Sıradan. Ev gibi.

Binaya çıkan merdivenlerde bir kadın oturuyor. Kısa saçları var ve telefonla konuşuyor.

Arabadan çıkar çıkmaz Isabel ona el sallıyor.

Ben Elena. Bize sırtıyor ve telefonu kapatıyor. "Hey!" dedi. "Erken gelmişsiniz."

Saatime bakıyorum. Tam zamanında geldik.

Görünüşe göre Isabel de aynı şeyi düşünüyor çünkü gülüyor. "Programa uygun gidiyoruz ama belki de gitmemeliyiz. Annem ve babam hazır mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Yirmi dakikadır burada Avery ile konuşuyorum."

"İşler iyi gidiyor mu?"

"Harika gidiyor," diyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve gülümsüyor.

"Hey, zengin adam."

"Hey, ayağa kalk," dedim.

"Son zamanlarda hiç vergi

kaçırdın mı?" "Son

zamanlarda sahnede

bombaladın mı?"

Sırtışı genişliyor. "Şaka kaldırabileceğini biliyordum. Tamam, hadi gidelim.

Sizinle tanışmak için gerçekten

sabırsızlanıyorlar, biliyorsunuz." "Ben de

onlarla tanışmak isterim."

"Bana karşı kibar olmana gerek yok," diyor. Kot pantolonunu fırçalıyor ve aramıza bakıyor. "Seni sevecekler. Belki hemen değil ama elbette sevecekler."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kız kardeşin için çok yaşlı değil miyim?" Isabel beni dürtüyor ama o da gülümsüyor. Kız kardeşine bakıyor.

Elena omuz silkiyor. "Tabii ki öylesiniz. Ama bu neden ikinizi de durdursun ki? Ben stand-up yapamayacak kadar komik değilim, Isabel gösteri yapamayacak kadar yaralı ve yaban arıları da uçamayacak kadar ağır. Ama yine de buradayız, hepsini yapıyoruz. Hadi şimdi yukarı çıkalım."

İkisinin de büyüdüğü binanın dar koridorunda kız kardeşini takip ederken elimi Isabel'in sırtında tutuyorum.

Belki aşk zordur. Belki de sürtünmeye, incinmeye, kırılmaya mahkumdur.
Belki aşkın riskleri vardır... ama bu hiçbirimizi durdurmamalı.
Ve artık bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim.

Epilogue

Isabel, bir yıl sonra

Karanlıkta duruyorum, saldırmak için hazırım. Sessizlik sadece yumuşak nefes alış verişler ve ara sıra duyulan öksürüklerle bozuluyor. Müzik çalmaya başlıyor. Yanımda Diane'in nefesini tuttuğunu duyabiliyorum ve sağ tarafta Christa'nın bacağına titrediğini görüyorum.

Müzik başlar.

Perde açılıyor.

Hep birlikte dönüyoruz, derme çatma sahneye bir hareket telaşıyla fırlıyoruz. Seyircileri görüyorum, yüzlerinin birbirine karıştığı o kısa ve hızlı şekilde. Ama bunların öğrettiğimiz çocuklar, aileleri, bazı arkadaşlarım ve ailem olduğunu biliyorum. Gösterimizi izlemekle ilgilenen herkes. Ama şu anda hepsi tek bir varlık. Bu benim alışık olduğum bir ilişki. Seyirci ve sanatçı... ve aramızda yaratılan sihir.

Önce çocuklar sahne aldı. Tüm dönem boyunca bu gösteri için çalıştılar ve bu gün sinirlerle dolu olsa da hepsinin eğlendiğinden emin olduk. Bugün neşe ve ilerlemeyle ilgili ve kimin tökezlediğine dair bir liste tutmayacağız. Akademimizde böyle yapmıyoruz.

Biz öğretmenlerin de gösteri yapmasını isteyen çocuklardı. *Lütfen.*

Üçünüz birlikte dans edebilir misiniz?

Çok uzak bir hayaldi, sonra eğlenceli bir fikir oldu ve geçtiğimiz hafta bir tutku projesine dönüştü. Diane, Christa ve ben üç gece geç saatlere kadar

üst üste, mükemmelleştirerek, eğiterek ve bir zamanlar hepimizin hayatının bir parçası olan sert pratiklere geri dönerek.

Ve buna bayıldım.

İnanılmaz dostlar haline gelen iki kadınla dans etmeyi şimdi çok seviyorum. Önce Diane'i, birkaç ay sonra da Christa'yı aramıza kattık. Hepimiz bir mesleği hobiye ve bir şekilde tekrar mesleğe dönüştürme sürecinde birbirimize bağlandık. Artık sanatçıyız, öğretmeniz ve bunun da kendine özgü bir büyüğü var. Akıl hocalığı yaptığımız kız ve erkek çocukların bir aidiyet, neşe ve özgüven duygusu keşfettiklerini görmek, soluduğum hava gibi sevdiğim bir beceri.

Müzik değişiyor ve tekrar pointe üzerinde sıraya giriyoruz. Dönmeye başlıyoruz ve sonra dönüyoruz, bir fouetté, iki fouetté, hepsi aynı tempoda. Bu her zaman kalabalığın hoşuna gitmiştir ve seyircilerin nefeslerini tuttuklarını duyuyorum.

Öğrencilerimizin çoğu bugün burada ve buna Willa da dâhil. Ama Sam ve Alec, Connie ve Gabriel, hatta annem, babam ve kardeşlerim de burada. Sahneye çıkacağımı duyduklarında ısrar ettiler.

Gelmeleri çok dokunaklı.

Bir zamanlar, performanslarım her gece olurdu. Artık değiller. Hayatımdaki insanlar da bunu biliyor, bunu tekrar yapmanın benim için ne anlama geldiğini. Koreografide kendimi kaybediyorum. Diane'in yüzü önünden geçiyor, ve Christa'nın, ve son pozisyonlarımızı alıyoruz, ve sonra müzik bitiyor.

Seyirciler alkışa boğulur.

Yıllardır çoğu gece aldığım sesler kadar yüksek değil ama çok daha sıcak. Biri ıslık çalıyor, bir çocuk heyecanla çığlık atıyor ve kıkırdamalar duyuyorum.

Diane rahatlıyor ve ben de onu takip ederek izleyicilere dönüyorum. Öğrencilerimiz, onların aileleri ve sevdiklerimiz.

Willa elinde mis kokulu kırmızı ve pembe güllerden oluşan dev bir buketle koşarak yanıma geliyor. Kocaman gülümsüyor. Saçları sıkı bir topuz yapılmış ve üzerinde de kendi gösterisinden kalma bale kıyafetleri var.

"Bu inanılmazdı!"

Ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür . Sen de orada olağanüstüydün."

Ailem Willa'yı yakından takip ediyor. Ve Connie, Gabriel, ve hepsi bana ne kadar harika olduğunu söylüyorlar, sanki opera binasında *Kuşu Gölü*'nde başrolü oynamışım gibi.

Connie bana üçüncü bir buket uzattığında gülerek, "Çocuklar, çocuklar," diyorum, "gerçekten o kadar da özel değildi."

Gabriel, "Bilmiyorum, bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diyor.

"Çok güzeldin," diyor annem. Gözleri parlıyor ve bunun vitrinden daha fazlası yüzünden olduğunu biliyorum. Bunların hepsi için. Bale stüdyosu, iş, şu anda bu odayı dolduran tüm çocuklar.

Hayallerimin sevdiğim bir hayata dönüşme şekli.

Alec bana tek bir kırmızı gül uzatıyor ve beni kendine çekiyor. "Bu," dedi, "olağanüstüydü."

"Beni daha önce evde yüzlerce kez dans ederken gördün," diyorum ona. Bu tepki beni çok etkiliyor. Havadaki sevinçten yanaklarım ısınıyor.

"Belki, ama hiç eskimiyor. Seni seviyorum," diye mırıldanıyor şakağıma karşı. Yumuşak bir iç çekişle onun yanına yaslanıyorum. Bunu duymak da hiç eskimiyor. Geçtiğimiz yıl bana verdiği destek, istikrarlı, her şeyi kuşatan doğası, onsuz yaşadığıma inanmadığım bir parçam gibi geliyor. Her şeyi konuşmak istediğim kişi, her gece yanında uyumak istediğim adam ve şimdiye kadar tanıdığım en kuru zekaya sahip.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona usulca. "Ve hayatımı seviyorum."

Şakağıma doğru gülümsüyor. "taşın," diye mırıldanıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "O da neydi?"

"Benim yanıma taşın," diye tekrarlıyor, kollarını belime doluyor. "Benimle yaşa, tatlım. Yeniden dekore edebiliriz."

"İlk kez yeniden dekore etmeyi teklif ediyorsun."

"Bunun daha önce ima edilmemiş olabileceğini fark ettim." Başımı arkaya doğru eğiyor, etrafımızdaki insanlar unutulmuş. Ela gözleri içten. "Ne istersen elde edebilirsin tatlım. Hayatını sevmeye devam etmeni istiyorum... ve birlikte bir hayat kurmaya başlamamızı istiyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Onunkinden sadece birkaç blok ötede kendi evimi bulduğumdan beri bunu ima ediyordu. Ben de onun dairesinde çok zaman geçiriyordum. Bütün hafta sonları. Hafta sonları. Ama kendime ait bir şeyimin olması benim için önemliydi... özellikle de hayatımı yeniden inşa ederken. Bu stüdyoyu kurarken, kendimi bulurken. Birlikte kim olduğumuzu öğrenirken.

Ama artık bunu biliyorum.

"Ne olduğunu biliyor musun?" Soruyorum ve bir elimle çenesindeki kaba sakalı düzeltiyorum. Bu adam, zeki ve çalışkan olduğu kadar sinir bozucu da

ve dürüst, tanıdığım herkesten daha derin seven. "Sanırım hazırım." Gözleri genişledi. "Bu nihayet bir *evet* mi?"

"Evet," diyorum gülümseyerek, "bu bir evet."

Beni öpüyor. Herkesin önünde, kardeşlerimiz, ailem, iş ortaklarım dahil. Sonra beni kaldırıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Sam bizi duyuyor ve o da gülüyor. Sonra Connie *neler olduğunu* soruyor.

Willa, babası beni yere bırakır bırakmaz yanıma koşuyor. "İsa? Baba?"

"Ne oldu?" Connie tekrar soruyor. Gözleri parlak, çok meraklı, yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Sanırım geri taşınmaya hazırım," diyorum ve elimi Willa'nın başına koyuyorum. "Eğer sizin için de uygunsa."

Yüzü kaşlarını çatıyor. "Evet. Tabii ki. Asla taşınmamalıydın. Ama ben nişanlanacağını sanıyordum!"

Connie gülüyor. "Ben de gülüyorum!"

Alec'e bakıyorum. Yüzü dingin, dudaklarında geniş bir gülümseme var. Bir kolunu belime doluyor ve ailemize bakıyor.

"Bir sonraki hamlem bu olacak," diyor içtenlikle.

Daha fazla Alec ve Isabel ister misiniz? Birkaç yıl sonra olanlarla ilgili iki ekstra bölüm okumak için [haber bültenime](https://BookHip.com/GXRKJCB) katılın...

Bağlantı: <https://BookHip.com/GXRKJCB>

HIKAYE DEVAM EDİYOR...

Nate Connovan serinin son kitabında geri dönüyor.
Yıllardır sevdiği kadın, en yakın arkadaşıyla evlenmek için koridorda yürümek üzeredir.

Ta ki düğünden hemen önce fikrini değiştirene kadar.
Ortadan kayboluyor ve birkaç gün sonra Londra'da ortaya çıkıyor. Yeni bir iş.
Yeni bir ülke. *Yeni bir hayat.*

Bir arkadaşına ihtiyacı var. Ama bu arkadaş eski sevgilisinin en iyi arkadaşı olmamalı... ve *kesinlikle* arkadaşlıktan öteye .

O tamamen yasak. Ama yasak meyve hakkında ne derler bilirsin.
Tadı her zaman en tatlısıdır...

Bu kahraman-önce düşer, yasak, on yıllık yaş farkı romantizmi çok yakında!

TEŞEKKÜRLER

Vay be. Bu kitabı yazmak için gerçek bir köy gerekti, şimdiye kadarki en uzun ve kesinlikle en endişeli kitabım.

Bu kitapla ilgili herkesin dinlemesi gerekenden daha fazla sesli not dinleyen, olay örgüsü ve karakterler hakkında bana tavsiyelerde bulunan ve yazarken yaşadığım durgunluklarda bana rehberlik eden yazar arkadaşlarım, teşekkür ederim. Bu yalnız bir iş olabilir ve siz bunu çok daha parlak hale getirdiniz.

Bu kitabı yazarken profesyonel balenin zorlu dünyası hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye çalıştım. Deneyimlerini internette paylaşan, Reddit'te soruları yanıtlayan ve bu kitabı bilgilendirmeye yardımcı olan herkese teşekkür ederim. Isabel'in baleye olan aşkı ve profesyonel düzeyde baleden uzaklaşması, birçok kişinin yaşayabileceğinden şüphelendiğim bir deneyimi yansıtıyor. Yazmak benim için bir hayalin gerçekleşmesiydi... ama bu, her şeyden çok istediğimi düşündüğüm bir kariyerden vazgeçmek anlamına geliyordu. Günlerimizi ne yaparak geçirdiğimiz kimliğimizi büyük ölçüde etkiler ve kimliğin değişmesi her zaman zorlayıcı bir , hoş karşılanırsa bile.

Ve tabii ki bale hakkında yanlış bildiğim her şey sadece ve sadece benim hatam.

Becca'ya mükemmel olay örgüsü koçluğu için teşekkür ederim. Muhteşem beta okuyucular Andie, Andra, Alexandra, Amelia, Cal, Julia ve Nikki'ye harika görüşleriniz ve fikirleriniz için teşekkür ederim. Anlattığım hikayeleri geliştirmeme gerçekten yardımcı oluyorlar.

Andie, editörlüğün kitaplarımı her zaman daha güçlü kılıyor. Senin yardımın olmadan ne yapardım bilmiyorum.

Güzel e-kitap kapağı için Yoly'ye ve çarpıcı ciltsiz kapak için Books & Moods'a teşekkürler.

Her şeyden önce, her bir okuyucuma teşekkür ederim. Kitaplarımı elinize almaya ve karakterlerimle vakit geçirmeye devam ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu asla bitmeyecek

bir hediye olmak.

OLIVIA'NIN DİĞER KİTAPLARI

ÖNERİLEN OKUMA SIRASINA GÖRE LİSTELENMİŞTİR

Connovan Günlükleri [Sonsuza](#)

[Dek En İyi Düşmanlar](#)

Gabriel ve Connie

Mükemmel Hata

Alec ve Isabel

İsimsiz Kitap 3

Nate ve Harper

New York Milyarder Serisi [Patronun](#)

[Dışında Düşün](#)

Tristan ve Freddie

[Patron tarafından kurtarıldı](#)

Anthony ve Summer

[Patrona Evet Deyin](#)

Victor ve Cecilia

[Zaman Patronu](#)

Carter ve Audrey

[Patron Süiti](#)

Isaac ve Sophia

[Bossmas'ın 12 Günü](#)

Noel Antolojisi

Seattle Milyarder Serisi

[Milvar Dolarlık Düşman](#)

Cole ve Skye

Milyar Dolarlık Canavar

Nick ve Blair

Milyar Dolarlık Av

Ethan ve Bella

Milyar Dolarlık Nişanlı

Liam ve Maddie

Cennetin Kardeşleri Serisi

Kara Gözlü Şeytan

Lily ve Hayden

Buz Gibi Patron

Faye ve Henry

Red Hot Rebel

Ivy ve Rhys

Küçük Kasaba Kahramanı

Jamie ve Parker

Standalones

Yalnız Balayı Nasıl Yapılır

Phillip ve Eden

Kibirli Patron

Julian ve Emily

Bak Ama Dokunma

Grant ve Ada

Komşu Milyarder Cimri

Adam ve Holly

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, hiç tanışmamış olmasına rağmen milyarder kahramanlara bayılan umutsuz bir romantiktir. Bu yüzden meseleleri kendi ellerine aldı ve onları sayfada yarattı. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarderle hiç karşılaşmadı.

Kalemi 2019'da eline aldı ve o zamandan beri elinden bırakmıyor. Bir milyondan fazla kitabı satılan Olivia, hızlı tempolu, şaka ve baharatla dolu, bayıltmaya değer hikayeler yazıyor. Kendilerini aşık eden hırslı kadın kahramanlarla tanışan, onlarla çatışan ya da onlara rastlayan kahramanlara katılın.

Güncellemeler ve bonus içerik için haber bültenine

katılın. www.oliviahayle.com.

Olivia ile bağlantı kurun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

